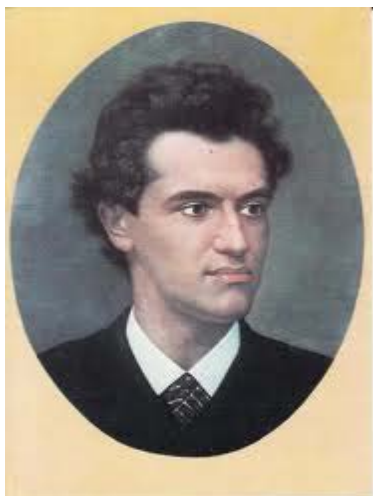

CONTRAATAC

Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva
prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice
- apariție semestrială -

CIPRIAN PORUMBESCU
(1853-1883)

PETRE ȚUȚEA
(1902-1991)

CUPRINS

1-Motto-urile numărului 29, ale revistei „ <i>Contraatac</i> ”.....	3
2- Cuvinte despre revista „ <i>Contraatac</i> ”...: Cezara ADAMESCU (ROMÂNIA/GERMANIA) , George ANCA (ROMÂNIA/INDIA) , Gabriela PACHIA (Timișoara/ROMÂNIA) , Ioan MICLĂU (Cringilla/AUSTRALIA) , Maria Diana POPESCU (ROMÂNIA/GERMANIA) , George Liviu TELEOACĂ (ROMÂNIA)	4
3-In memoriam CRISTEA SANDU TIMOC și ROMULUS VULCĂNESCU	7
4-Interviul revistei „ <i>Contraatac</i> ”: Interviul cu NICOLAE N. NEGULESCU , redactorul-șef al revistei “ REGATUL CUVÂNTULUI ”: „ <i>Atins de virusul nefast al mondialismului, mentalul tânăr, fragil, este supus dezintegrării...</i> ”.....	9
5- <i>Scrisoare deschisă către actualul director al I.C.R., dl prof. univ. dr. ANDREI MARGA</i> – de cercetător George Liviu TELEOACĂ	17
6-Din nou, despre “clasicizantii” (români?) ai anti-românismului: Porno I.C.R. Cărtărescu și Patapievici	17
7-Conducătorii statelor lumii, din KALI YUGA: François Hollande/FRANȚA	20
8-„Doar o vorbă să-ți mai spun...”: Omul nou gândește numai pozitiv , de LIVIU IOAN STOICIU , București/ ROMÂNIA	21
9-“ DIN INIMĂ ”: “ <i>Scriu de când mă știu!</i> ” – de Ligya DIACONESCU-MARIN , Montréal/ CANADA	22
10-ANUNȚ! – privind personalitatea adjudeană, CONSTANTIN FROSIN	24
11-ATENȚIE! : Hiperboreenii și Shamballa	24
12-Din nou, BASARABIA! – <i>În căutarea Mitropoliei BASARABIEI</i> , de Petru GROZAVU	27
13-Semnal clujean, de la dr. DAN BRUDAȘCU : 1- Insurecția nesimțirii utecisto-hungariste... ; 2- Dispute și planuri subversive hungariste grave și periculoase contra României – de dr. Dan BRUDAȘCU , Cluj-Napoca/ ROMÂNIA	29
14-Tablete de duminică: 1- Orice om are dreptul la o carte... ; 2- Știri mondene comentate... pe scurt! – de prof. Mircea DINUTZ , Focșani/ ROMÂNIA	33
15-ANUL CIPRIAN PORUMBESCU (1853-1883)	35
16-Străji ale culturii ortodoxe - AZI: In memoriam : PAISIE VELICICOVSCHI (1722-1794)	40
17-In memoriam PETRE ȚUȚEA: 110 ani, de la nașterea lui PETRE ȚUȚEA , de prof. Cătălin MOCANU	43
18-Consecrarea tinereții: Valerian CĂLIN (absolvent C.T.“ <i>Gh. Balș</i> ”-Adjud), Diana BORTĂ (absolventă C.T. “ <i>Gh. Balș</i> ”-Adjud)/ ANGLIA); Elena NICULESCU (absolventă C.T. “ <i>Gh. Balș</i> ”-Adjud, studentă la Litere/Univ. “ <i>ALI.Cuza</i> ”/IAȘI); Mihaela MUȘAT , clasa a XII-a E, C.T. “ <i>Gh. Balș</i> ”-Adjud.....	45
19-„Pomi luceafărul...”: DEBUTEAZĂ: Daniela ASAVEI , cl. a IX-a E; Ion ȘTEFAN , clasa a IX-a E; Ioana POPA , clasa a IX-a E; Ana-Maria CHELARU , clasa a IX-a E; Gabriela MIHU , clasa a IX-a E; REVIN: Mihaela MUȘAT , cl. a XII-a E; Mădălina DOBRE , clasa a X-a E; Mădălina PAVEL , clasa a X-a E; Oana MĂZGĂ , clasa a IX-a E; Sorina CHIRIAC , clasa a X-a E; ELENA ȘERBAN , cl. a X-a E.....	50
20-„Voluptos joc cu icoane...”: a- Eugen EVU , Hunedoara/ ROMÂNIA ; b- Gabriela PACHIA , Timișoara/ ROMÂNIA ; c- Nicolae N. NEGULESCU , București/ ROMÂNIA ; d- George ANCA , București/ ROMÂNIA-Delhi/INDIA ; e- Dumitru ICHIM , Ontario/ CANADA ; e- Ionuț CARAGEA , Montréal/ CANADA ; f- Dan BOGHIU , Sao Paolo/ BRAZILIA ; g- Paul SPIRESCU , Adjud/ ROMÂNIA ; g- Ioana STUPARU , București/ ROMÂNIA ; h- Camelia CIOBOTARU , Focșani/ ROMÂNIA ; i- Ștefan Teodor CABEL , Buzău/ ROMÂNIA ; j- Florinel AGAFIȚEI , Focșani/ ROMÂNIA ; k- Constantin STANCU , Hațeg/ ROMÂNIA ; l- Corneliu LEU , București/ ROMÂNIA ; m- Mircea ȘTEFAN , Satu Mare/ ROMÂNIA	55
21- Istoria mărturisitoare: a- Pătrunderea trupelor sovietice pe teritoriul României, reflectată în presa vremii – de dr. Mihaela ANIȚĂ , București/ ROMÂNIA ; b- 1895 de ani de la stingerea din viață a împăratului Marcus Ulpius Traianus – de prof. Cătălin MOCANU	73
22-Mereu CARAGIALE...nu? : Cui îi e frică de CARAGIALE? – de prof. dr. Sorin LANGU , Galați/ ROMÂNIA	80
23-...și mereu EMINESCU! : Caietul vienez și începuturile literare eminesciene – de prof. Ionel NECULA , Tecuci/ ROMÂNIA ; Emil BOTTA: Revizorul nostru școlar, Eminescu	81
24-Paradigmatică: a- SECRETUL FINLANDEZILOR ; b- Pentru onor, prezentați arm'! - de prof. MIRCEA DINUTZ , Focșani/ ROMÂNIA ; c- Un cuvânt și o realitate... – de prof. MIRCEA DINUTZ , Focșani/ ROMÂNIA	83
25-Români – ca pionieri mondiali geniali: TRAIAN VUIA (1872-1950)	88
26-Gândurile lui Ioan („ <i>Gepianul</i> ”) de Australia: a- Trei scriitori ; b- In memoriam ARTUR SILVESTRI – de Ioan MICLĂU “GEPIANUL” , Cringilla/ AUSTRALIA ; c- Poemele Vieții – de Ioan MICLĂU “GEPIANUL” , Cringilla/ AUSTRALIA	90
27-Arte plastice: Interogații despre sine și despre Dumnezeu - de Laura Lucia MIHALCA , studentă în anul III, Facultatea de Istoria și Teoria Artei, Universitatea Națională de Arte Plastice, București/ ROMÂNIA	94
28-Gânditorul de la Hamangia: Un breviar al eliberării Duhului: „Antologia paradoxismului internațional”, alcătuită de Florentin SMARANDACHE – de prof. dr. Adrian BOTEZ	96
29-Mitologie/Folclor sacral tragic: a- Scurtă incursiune în simbolistica telurică - de prof. Cătălin MOCANU ; b- Cerul pământului tragic și Caloianul - de prof. dr. Adrian BOTEZ	101
30-Valachica: a- Adevărul istoric despre poporul bulgar – de Valeriu D. POPOVICI-URSU , Paris/ FRANȚA ; b- Cine a construit podul peste Dunăre...? – de pr. Mihai Andrei ALDEA , București/ ROMÂNIA ; c- Jiul, izvodul tradiției primordiale – de cercet. George Liviu TELEOACĂ ;d- Restituiri în Anul Dragonului – de cercet. George Liviu TELEOACĂ , București/ ROMÂNIA	106
31-Blocați fascismul revanșard unguresc! – Scrisoare deschisă a FCRCHM, către dl Ministru Andrei MARGA	123
32-Orientalia: Secvențe de spiritualitate indiană – de George ANCA , București/ ROMÂNIA și Delhi/ INDIA	131
33- Meditații asupra unor cărți și asupra unor oameni (recenzii) : a- CONSTANTIN STANCU , Hațeg/ ROMÂNIA ; b- Ion PACHIA-TATOMIRESCU , Timișoara/ ROMÂNIA ; c- prof. Cătălin MOCANU , Adjud/ ROMÂNIA	133
34-Traduceri: Eugen EVU , tradus în albaneză de BAKI YMERI VOKA	144
35-Despre principii: - de prof. ELLEN POPOVICI , C.T. “ <i>Gh. Balș</i> ”-Adjud/ ROMÂNIA	144
36-Un elev “năcăjit”: Veni și toamna! – Semnat: Caută-mă!	146
37-Umor familial...sau pe-aproape!.....	146
38-Ultima oră/ultima oară: Misiune sacră și Neam - de prof. dr. Adrian BOTEZ	148
39-Parteneriat cu Biblioteca Municipală- Adjud - Săptămâna Bibliotecii Municipale din Adjud	152
40-Revista revistelor culturale.....	154

SPONSOR UNIC (cărui îi aducem, pe această cale, mulțumirile noastre):
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ADJUD

motto-urile numărului 29, al revistei “contraatac”

“NENOROCITELE ASTEA DE ȚĂRI ALE NOASTRE SÎNT DE MULT, DAR MAI CU SEAMĂ DE LA FANARIOȚI ÎNCOACE, SCENA UNUI JOC DE INTRIGI INTERNAȚIONALE CARE SE ȚES, SE ÎNCÎLCESC - DAR, DIN NENOROCIRE, SE DISCÎLCESC, TOTDEAUNA, ÎN DEFAVORUL LOR ȘI, MAI CU SEAMĂ, AL ELEMENTULUI ROMÂNESC DIN ELE” (MIHAI EMINESCU – art. [*Nenorocitele astea de țări...*], publicat în *Timpul*, V, nr. 17, 22 ianuarie 1880, p. I).

“...TRĂDĂTORUL NUMINDU-SE GENIU, PLAGIATORUL EROU, PUNGAȘUL MARE FINANCIAR, PANGLICARUL OM POLITIC, CĂMĂTARUL NEGUSTOR, SPECULANTUL DE IDEI OM CU PRINCIPII ȘI SPECULANTA DE SINEȘI FEMEIE ONESTĂ, JUDECATA POPORULUI NOSTRU S-A FALSIFICAT DIN CE ÎN CE ȘI, LA FORMAREA SFERELOR SALE IDEALE, EL A PIERDUT PRETUTINDENA PUNCTUL DE PLECARE SĂNĂTOS (...) *că fiecare drept îi corespunde o datorie (...)* SECRETUL VIEȚII LUNGI A UNUI STAT ESTE PĂSTRAREA IERARHIEI MERITULUI” – cf. MIHAI EMINESCU - art. [*Dacă vorbim de adunătura...*], *Timpul*, 26 mai 1883 - și [*Ni se pare că vorbim...*], *Timpul*, 17 august 1882.

„NU EXISTĂ ALT IZVOR DE AVUȚIE DECÂT MUNCA, FIE ACTUALĂ, FIE CAPITALIZATĂ, SAU SUSTRAGEREA, FURTUL. CÂND VEDEM MILIONARI FĂCÂND AVERE FĂRĂ MUNCĂ ȘI FĂRĂ CAPITAL, NU MAI E ÎNDOIALĂ CĂ CEEA CE AU EI A PIERDUT CINEVA. Mita e-n stare să pătrună orișiunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații. OAMENI CARE AU COMIS CRIME GRAVE SE PLIMBĂ PE STRADE, OCUPĂ FUNCȚIUNI ÎNALTE, ÎN LOC DE A-ȘI PETRECE VIAȚA LA PUȘCĂRIE.

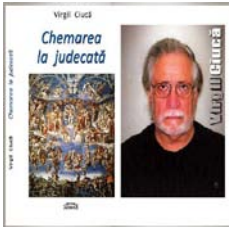
Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Acei ce compun grosul acestei armate de flibustieri politici sunt bugetofagii, gheșeftarii de toată mâna, care, în schimbul foloaselor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă.

JUSTIȚIA, SUBORDONATĂ POLITICII, A DEVENIT O FICȚIUNE.

Spre exemplu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandaloasă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijează însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat. PARTIDELE, LA NOI, NU SUNT PARTIDE DE

PRINCIPII, CI DE INTERESE PERSONALE, CARE CALCĂ FĂGĂDUIELILE FĂCUTE NAȚIEI ÎN AJUNUL ALEGERILOR ȘI TREC, TOTUȘI, DREPT REPREZENTANȚI AI VOINȚEI LEGALE ȘI SINCERE A ȚĂRII. CAUZA ACESTEI ORGANIZĂRI STRICTE E INTERESUL BĂNESC, NU COMUNITATEA DE IDEI, ORGANIZARE EGALĂ CU ACEEA A PARTIDEI ILUSTRE MAFIA ȘI CAMORRA, CARE MIROASE DE DEPARTE A

PUȘCĂRIE”(MIHAI EMINESCU – art. [Domnul Simeon Mihăilescu publică...], **Timpul**, 18 aprilie 1879).

“Suntem obligați să știm, merită să ne reamintim! Este bine să ne cunoaștem și trecutul, dar și adevărul, cu bunele și relele lui.

**EMINESCU ȘI ALȚI PATRIOTI S-AU OPUS ÎNSTRĂINĂRII
PĂMÂNTULUI ROMÂNESC, DAR POLITICIENII DE AZI AU
VÂNDUT STRĂINILOR ȘI PĂMÂNT, ȘI BOGĂȚII, ȘI MORMINTE, ȘI
ISTORIA MILENARĂ A POPORULUI ROMÂN!**

ROMÂNIA ESTE ACUM O COLONIE A VESTULUI.

**A VENIT VREMEA SĂ-I <<CHEMĂM LA JUDECATĂ>>, PE
TRĂDĂTORII DE NEAM ȘI ȚARĂ.**

Virgil Ciucă

Woodhaven, New York/SUA” (cf. www.ioncoja.ro)

cuvinte despre revista “contraatac”

Bună ziua, tuturor

celor care au trudit la această revistă, devenită una din cele mai bogate, diversificate și importante reviste – „CONTRAATAC”. Cu atât mai mult, cu cât ea poate fi citită online. S-a îmbogățit substanțial și a câștigat în valoare, nu doar prin imaginile color, dar și prin nenumăratele semnături de pretutindeni, care i-au ridicat nivelul cultural-artistic.

Îi felicit pe toți semnatarii, pe redactori și pe inițiatorul acestui grandios proiect, înălțat pe cele mai înalte trepte literar-artistice.

Și vă doresc spor și har și inspirație în toate demersurile creative.

CEZARA ADAMESCU, Galați/ROMÂNIA / 22 mai 2012

Mulumiri de Sfantii Imparati!

Ma bucur pentru norocul celor ce va au profesor.
GEORGE ANCA, București/ROMÂNIA și Delhi/INDIA

Gabriela Pachia Buna seara

si sa va dea Dumnezeu putere pentru a continua sa innobilati acest neam,

Va multumesc pentru onoarea de a ma include intre distinsii colaboratori ai "*CONTRAATACULUI*", este o revista despre care pot spune: "*Citesc si plang... Citesc...!!!*"

Tot in sfera superlativului, felicitari pentru interviul din "*AGERO*" - aceeasi expresie a nobletei spirituale...

Cu stima,

GABRIELA PACHIA, Timișoara/ROMÂNIA

Iubite Profesoare Domnule Dr.**ADRIAN BOTEZ**, Frate mie in Duh de Romanie,
CONFIRM cu mare bucurie primirea eroicei Reviste de Arta si Cultura, de Renastere a moralei celei sanatoase, Revista "*CONTRAATAC*" , nr. 28, Mai, 2012. (...)

Aceasta Revista noua mi-a asezat sufletul la locul lui bun dintotdeauna.

M-am bucurat sa vad in revista fotografia dlui Vasile Tarateanu, pe care-l cunosc de la Oradea, de la un Salon International de carte, organizat de ASLA(Academia de Stiinte Literatura si Arte), din vremea cand inca era in viata Prof. Univ. Dr. Ioan Tepelea, Constantin Malinas, iar dl. Vasile Tarateanu, asa mititel cum este - este asemenea unui argint viu, cand e vorba de Neam, Limba, Istorie. Sigur, mi-a mers la inima bucuria de a-mi vedea si modesta mea personalitate, atat de bine prezentata, scrierea si gandurile mele. M-am bucurat de buna dvs. relatie cu membrii redacției Agero-Stuttgart, ale caror eforturi culturale le respect si impartasesc in sufletul meu.

Revenind la Revista Domniei Voastre, numai la superlativ se poate vorbi. **ONOARE SI RESPECT, CELOR CE SPRIJINA APARITIA ACESTEI REVISTE DE RENASTERE A CULTURII SI CREDINTEI ORTODOXE ROMANESTI, A ISTORIEI DACIEI STRABUNE!** Numele Profesorului de Limba Romana

ADRIAN BOTEZ si eroica Revista "*CONTRAATAC*" si-au statuat, de mult, identitatea si valoarea, locul central- in acel puls ce bate in Inima Neamului, mereu renascator, acolo, in Gradina Maicii Domnului, ROMANIA!

Cu aleasa pretuire, iubirea si respectul meu, septeugenarul ardelean - Ioan Miclău "Gepianul" – Cringilla/AUSTRALIA.

<http://ionmiclău.wordpress.com>

O REVISTA A REVISTELOR!

Revista de educatie, cultura, literatura si atitudine, pentru elevi si profesori – indreptata impotriva prostului-gust, imposturii si agresiunii imoral-antiartistice, revista "*CONTRAATAC*" vine din arealul muzelor

bucovinene, din glia lui Eminescu, prin efortul si sacrificiile Omului de mare suflet romanesc **ADRIAN BOTEZ**, Profesor de Limba Romana la Colegiul Tehnic "*Gheorghe Bals*"-Adj. MULTUMIM Dlui Prof.Dr.Adrian Botez si cu aceasta ocazie pentru darul trimis. In raspunsul de confirmare a primirii revistei domniei sale, scriam, cu emotie urmatoarele: "*Iubite Profesore, luminat bucovinean dr.Adrian Botez, cu acea inaltatoare iubire in Duh de Romania, confirm primirea revistei "Contraatac. O adevarata sculptura, iluminare in suflete, nici nu stiu cum sa VA multumesc. E o lucrare de aur cu continut Dumnezeiesc de crestin. Pe pagina copertii, chipul Arhimandritului Ilarion Argatu spune totul despre credinta noastra. Chipul lui Emil Cioran, de pe aceeasi pagina, spune despre valoarea culturii si traditiei noastre romanesti. Citind pagina conținând Cuprinsul revistei de lupta si adevar, incep sa cred ca avem, in spatiul cultural romanesc o adevarata lumina, care lumineaza calea inspre viitor. De ce sa nu imbratisam, deschis si sincer, idei mari si indreptatoare, din ratacirile zilei de azi, idei pe care aceasta revista, filtrata prin Sufletul mare al unui bucovinean, Adrian Botez? Oricat de superlative mi-ar fi aprecierile, la asta insist: nu au nici pe departe umbre ale unei laudarosenii ticaloase, m-ar pedepsi duhul Dumnezeului din mine! - ci simplu, asa cum simte fiinta mea, sangele arterei mele, Revista asta e ca un dar dumnezeesc! Sa o ingrijiti, Profesore, ca pe o CRUCE MANTUITOARE!"*(7iulie,2011.). **Aceasta revista a fost deja imprumutata de cititori!(blogul dlui IOAN MICLĂU, Cringilla/AUSTRALIA, Directorul Biblotecii „MIHAI EMINESCU”, din Cringilla/AUSTRALIA)**

22 mai 2012

Adevarat a inviat! Stimate Prof. Dr. ADRIAN BOTEZ,

(...)Il voi ruga pe Dumnezeu sa va dea putere si sanatate, pentru ca tara are, cu adevarat, nevoie de intelectuali de talia dumneavoastra. Scriu cu respect acest lucru si nu ma indoiesc ca veti fi, intotdeauna, pe treapta unde romanii va pot privi cu demnitate si mindrie nationala. Scrisorile de la domnia voastra, cele putine la numar, le voi insera in volumul meu de corespondenta, sigur, daca imi veti ingadui. Deosebita mea consideratie si bucuria de a va sti in galeria intelectualitatii romanesti,
MDP

EDITORIAL, STUTTGART - MINISTERE DE RĂZBOI

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/COMENTARII/Ministere%20de%20razboi%20de%20MDP.htm>

Consideratie,

MARIA DIANA POPESCU, revista „*AGERO*”, Stuttgart/**GERMANIA**

GEORGE LIVIU TELEACĂ Stimate domnule profesor Adrian Botez

Nu numai că sunt minunate, dar sunt altceva. Sunt semnul aceluia moment de asumare a revelației, pe care mi-l doresc demult.

Să fie în ceasul cel bun al devenirii noastre !!!

Înseamnă că nu m-au bucurat în zadar versurile debutantei Mădălina-Alina Pavel:

*“...plângi? – atunci nu mai vorbi:
așteaptă până viața-n tine – din nou – s-o trezi!”*

Sunt ucenicul dvs. Le doresc să progreseze, încet, că-i mai sigur.

Pentru evocarea lui Valentin Tașcu, nimic nu putea fi mai actual ca această poezie "Goliciunea".

Vă mulțumesc mult pentru trimiterea revistei! Mă înscriu printre cei care se bucură de importanța ei. Dare-ar Prea Bunul Dumnezeu ca ea să devină obiect de studiu și prilej de reflexie pentru cititorii ei.(...)

Ceea ce vă propun în ataș, este proiectul unei viitoare comunicări.

Cu multe urări de mai bine

GEORGE LIVIU TELEOACĂ, București/ROMÂNIA

Prea Iubite Profesoare Domnule Dr. ADRIAN BOTEZ,

Iubire și smerenie din Australia, de la același neschimbat Frate în Duh de Românie și Istorie a Lumii, care în România s-a plamadit, din origini.

Iubite Domnule ADRIAN BOTEZ, versurile primite recent sub titlul "**Dumnezeul meu**" mi-au înlacrimat ochii. Scriam dlui Pr. Al. Stanciulescu Bărda faptul că iubesc gândirea lui Artur Silvestri, așa precum iubesc, azi, pe cea a dlui Adrian Botez. Această știre cu DACUL de la Rosia Montana iar mi-a umplut întreaga-mi ființă de bucurie și adevărul adevăratei Istorie. Visarile mele din scrierile despre Uriasi, Horoiesi, Zei etc. le înțeleg acum a nu fi zadarnic purtate, de mii de ani, în folclorul și subconștientul nostru. Vin că energii semnaland izvorul-origine, și se vede clar că Pamantul României de azi era faimoasa Grădina Eden, și strămoșii noștri dorm acum acolo la Rosia Montana. "**Vor vorbi pietrele**" și vor spune Adevărul, rasturnat începând cu secolele IV-V- VI. Densuseanu era un adevărat Profet al Istoriei Române! Acolo dorm pelsagii-daco-romani, acatarii cei cu albinele lor cele multe.

Pe blogul familiei mele "POEZIA", cu mare bucurie, am pregătit publicarea acestei monumentale Poeme "**Dumnezeul meu**". A apărut!

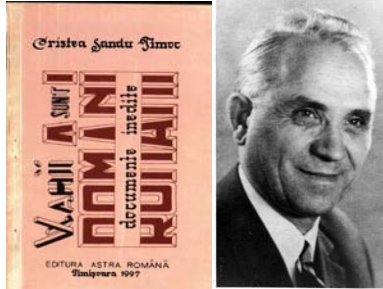
<http://ionmiclau.wordpress.com>

VA IMBRATISEZ CU DRAG SI RESPECT, CU SMERENIE SI INFLACARATA CONSIDERATIUNE, PENTRU CA ROMANIA ARE IN PERSONALITATEA DOMNIEI VOASTRE O ENERGIE HRISTICA, PENTRU CARE VOM FI MANDRI, ATATA CAT VA EXISTA, IN ISTORIE - ACEASTA ISTORIOGRAFIE A LITERATURII SI CULTURII CELEI ADEVARAT ROMANE!

IOAN MICLAU "**GEPIANUL**", Cringilla/AUSTRALIA

in memoriam

**APOSTOLII DIN CERURI MAI AU, PRINTRE EI, DE AZI, DOI
APOSTOLI...AL ROMÂNITĂȚII!**

DE LA USR TIMIȘOARA:

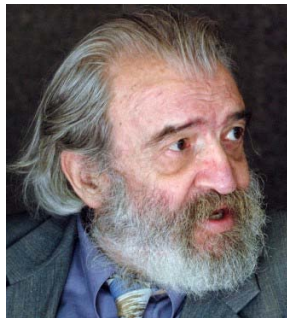
AZI, 7 AUGUST 2012, A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ SAVANTUL, PROZATORUL, POETUL, ISTORICUL ȘI FOCLORISTUL

CRISTEA SANDU TIMOC

Născut la 8 septembrie 1916, la Zlocutea (Alexandrovac), Timoc, Serbia, a absolvit Școala elementară, Alexandrovac, Liceul „Traian” din Turnu-Severin, Școala Normală Târgu Jiu, Școala Normală Craiova, Școala de Ofițeri în Rezervă din Ploiești (1940–1941), Facultatea de Drept a Universității București (1946–1950) și Academia de Înalte Studii Comerciale (1946–1950). A colaborat, încă din tinerețe, la publicații precum: „Nădejdea”, „Universul”, „Revista Fundațiilor Regale”, „Curentul”, „Slova”, „Orizont”, „Dacia”, „Ziua” etc., devenind, în timp, unul dintre cei mai activi militanți pentru păstrarea identității culturale a românilor de pretutindeni.

A publicat numeroase volume, printre care: *Poezii populare de la românii din Valea Timocului*, Editura Scrisul Românesc, 1943; *Istoria românilor timoceni*, Editura Nădejdea, 1944; *Cântece bătrânești și doine*, ESPLA, 1967; *Casa din Dunăre*, povestiri, Editura Facla, 1974; *Pasărea sufletului*, versuri, Editura Eminescu, 1980; *Tăcerea de piatră*, versuri, Editura Cartea Românească, 1982; *Coroana munților*, povestiri, Editura Ion Creangă, 1983; *Povești populare românești*, Editura Minerva, 1988; *Tragedia românilor de peste hotare*, Editura Astra Română, 1994; *Mărturii de la românii uitați*, Editura Astra Română, 1995; *Vlahii sunt români*, Editura Astra Română, 1997; *Istoria neamului românesc*, Timișoara, 2003. Prin dispațiția lui **CRISTEA SANDU TIMOC**, obștea scriitoricească timișoreană pierde un luptător reductibil pentru conservarea și promovarea tradițiilor și identității culturale a Banatului istoric, un om de mare suflet și un coleg dăruit celor din jur. **DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ ÎN PACE!** Condoleanțe sincere, familiei îndoliate!

AZI, 18 SEPTEMBRIE 2012, S-A STINS DIN VIAȚĂ POETUL, SCRITORUL, EXCEPȚIONALUL TRADUCĂTOR (DIN FRANCEZĂ – ȘI NU NUMAI!), EDITORUL, PUBLICISTUL ȘI POLITICIANUL ROMÂN

ROMULUS VULPESCU

Fiul Elenei (născută Botez) și al lui Constantin Vulpescu, mastru militar armurier. A fost căsătorit cu prozatoarea **ILEANA VULPESCU**, cu care a avut o fiică, Ioana (d. 2012).

Romulus Vulpescu a încetat din viață la vârsta de 79 de ani pe 18 septembrie 2012.

A urmat, la București, școala primară, liceele „Sf. Andrei” (1939-1948) și „Gh. Șincai” (1948-1951), unde a frecventat clasele X-XI la seral, în paralel cu o școală profesională (1950-1951), devenind și strungar calificat. S-a înscris apoi la Facultatea de Filologie, Secția Limba și Literatura Română, a Universității din București, pe care a absolvit-o în 1955.^[1]

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ

După absolvire, a lucrat ca redactor la Editura de Stat pentru Literatură și Artă (1955-1960), la Editura pentru Literatură Universală (1961-1964), la revista „Luceafărul” (1964-1965), ca secretar literar și director adjunct la Teatrul „Barbu Delavrancea” (1967-1969), muzeolog la Muzeul Literaturii Române și în redacția „Manuscriptum” (1970-1973), secretar la Uniunea Scriitorilor din România (1973-1989), director al Teatrului Mic (1990-1991).

A fost senator din partea Frontului Salvării Naționale în Legislatura 1990-1992, când a fost membru în grupurile de prietenie cu statul Israel, Franța și Ungaria, apoi a fost membru în Consiliul Național al Audiovizualului între 1994 și 1998.

A fost membru al Partidului România Mare.

PREMII

Laureat al Premiilor Fundației „România Mare” pe anul 1990.

OPERĂ

POEZII

Poezii, 1965; *Romulus Vulpescu și alte poezii*, 1970; *Arte & meserie*, 1979; *Armura noastră - cartea* (30 de poezii scrise și rostite de autor), disc, "Electrecord", 1986; *Versuri* (1948 - 1993), Colecția Poeți români contemporani, 1995; *Vraiștea*, 2004; *Vechituri & novitale*, Editura SemnE, 2005 (ediția a doua, 2007).

PROZĂ

Proză - Exerciții de stil (proză și teatru), 1967; *Procesul Caragiale-Caion* (teatru-document), 1973; *Hîncu - ba!* (două volume de polemici, de opinii și de controverse: Zodia Cacealmalei și Praznicul pușlamalelor), 2002;

TRADUCERI (POEZIE ȘI PROZĂ):

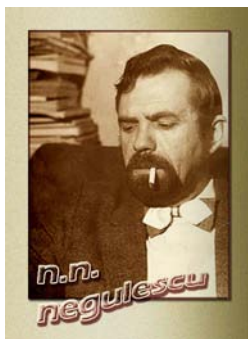
François Villon, *Opurile magistrului*, 1958; Marcos Ana, *Rădăcinile zorilor* (poezie spaniolă), 1961; Carolina María de Jesús, *Strada A, nr. 9*, 1962 (proză braziliană); François Rabelais, *Gargantua*, 1963; *Gargantua și Pantagruel*, 1968; *Poezii ai Pleiadei*, 1965; Dante Alighieri, *Vita Nuova*, 1971; Alfred Jarry, *Ubu*, Editura pentru Literatură Universală, 1969 (republicată în 2009 la Editura Paralela 45); *Aucassin și Nicoleta*, 1974; Charles d'Orléans, *Poezii*, 1975; *Pleiada* (ediție bilingvă), 2001; François Villon (și anonimi), *Deocheatele*, 2005

FILMOGRAFIE

François Villon - *Poetul vagabond* (1987).

Dumnezeu să-i odihnească, la loc de lumină, sufletul lui zbuciumat și plin de amărăciunea ultimilor ani de viață, de pe Terra!

interviul revistei “contraatac”

NICOLAE N. NEGULESCU (n. 7 decembrie 1949,

Craiova) este un poet român.

DATE AUTOBIOGRAFICE

Licențiat în Regie Cinematografică și artă fotografică. Studii complementare în filosofie metafizică, filosofie orientală, istoria religiilor, mitologie. Autor a peste 21 de expoziții de artă fotografică la saloane

naționale. Autor de filme documentare de scurt metraj. Ex-foto-reporter, ex-reporter, ex-redactor, ex-redactor șef la diferite publicații. Colaborări cu artă fotografică la reviste și almanahuri literare. Realizator în 1981 a Galeriei de portretistică a celebrităților medicinei românești - în inima Muzeului de Istorie a Medicinii "Victor Gomoiu", la propunerea rectorului Universității Craiova, prof. dr. Tiberiu Nicola. Ex-profesor de artă fotografică la Casa Studenților din Craiova. Actual director de imagine al publicației de cultură "Rațiunea". Este membru al Ligii Scriitorilor din România. Din 22.01.2010 este vicepreședinte al Filialei Oltenia Craiova a Ligii Scriitorilor din România. Din 23.03.2010 este redactor-șef al revistei de cultură Literaria. Din septembrie 2010 este fondator și director al revistei de cultură universală Constelații diamantine. A fost nominalizat la premiile Ligii Scriitorilor Români, 25 februarie 2011, cu volumul *Ochiul de foc*. Este menționat de Marin Popa în *Istoria literaturii de azi pe mâine*, vol. II, la pag. 253, Editura Semne, București, 2009.

ACTIVITATEA LITERARĂ

La 16 ani debut radiofonic cu un grupaj de poeme - pe un fond muzical susținut de actorul - menestrel Tudor Gheoghe într-o emisiune a Studioului de Radio Oltenia. La 21 ani debut cu un grupaj de poeme în revista literară "Ramuri", debut prefațat de regretatul critic literar Constantin Dumitrache. Membru al cenaclurilor literare "Traian Demetrescu", coordonat de prof. universitar Ion Pătrașcu, "Ramuri" coordonat de scriitorul Marin Sorescu, "Luceafărul", coordonat de regretatul poet Cezar Ivănescu. A publicat frecvent grupaje de poeme în revistele "Ramuri", "Luceafărul", "Flacăra", "Convorbiri literare" și în "Almanahurile Ramuri". La propunerea scriitorului Marin Sorescu - pe atunci redactor-șef al publicației "Ramuri", a fost delegat oficial al revistei, pentru realizarea reportajelor literare. În acest sens i s-a acordat spațiu în pagina a doua a revistei. În 1982 a fost nominalizat și a participat la turnee literare cu scriitori "luciferiști". Participat la acțiuni literare locale și naționale, consemnate în "România literară". Invitat la activități literare în Constanța (1981-1982) de către Secretarul Filialei Uniunii Scriitorilor din Constanța, Marin Porumbescu.

VOLUME PUBLICATE

- "Vesperale", volum de elegii, editura Litera, București, 1983, prefațat de Artur Silvestri, debut editorial.
 - "Sfera rostirii", poezii, editura Spirit românesc din Craiova, 2002, prefațat Mircea Moisa.
 - "Prelat în regatul cuvântului", poezii, editura Spirit românesc din Craiova, 2005.
 - "Lacrimi de diamant", editura MJM- Autograf, Craiova, prefațat de Florea Miu, redactor la revista "Ramuri".
 - "Ochiul de foc", poeme metafizice, editura craioveana MJM-Autograf, 2008, prefațat de Petre Ciobanu.
- "Sfera rostirii", "Prelat în regatul cuvântului" și "Lacrimi de diamant" formează o trilogie metafizică.

ANTOLOGII, COLECȚII LITERARE

- "Mărturisirea de credință literară" (vol. II), 2008, editura Carpathia Press, București, volum realizat de Artur Silvestri.
- "Romania din suflet", editura Boldas, Constanta, 2008, volum realizat de Ana Ruse, Laura Vaceanu, Valeriu Cușner.
- "Dictionarul elementar al scriitorilor romani" al ARP, 2008.
- Antologia "Noul Orfeu" a ARP, 2008.

REFERINȚE CRITICE

Despre creațiile și cărțile autorului au scris: Artur Silvestri, Cezar Ivănescu, Marin Porumbescu, Ion Gheorghe (poet), Constantin M. Popa, Mircea Moisa, Marin Sorescu, Constantin Dumitrache, George Arion, Florea Miu, Petre Ciobanu, Ioan Lainicerul, Harion Voroneteanu, academician Constantin Bălăceanu-Stolnici. În octombrie 2008, scriitorul George Arion - director general al revistei "Flacăra" a încredințat redactorului-șef Mihail Gălățeanu volumul "Ochiul de foc", care a fost prezentat în aceeași lună la rubrica "Oglinda cărții".

BIBLIOGRAFIE

- În noiembrie 2008, prof. dr. Florea Firan, directorul editurii "Scrisul românesc", redactor-șef al revistei cu același nume (personalitate care a slujit mai multă vreme catedre de limbă și literatură în Italia) a recomandat redactorului Dan Ionescu (critic literar) realizarea unei recenzii la volumul "Ochiul de foc". Materialul a apărut în aceeași lună.

ACTIVITATE LITERARĂ, STUDII EZOTERICE

În anul 2006, autorul a susținut publicarea debutanților în publicația "Rațiunea" . Perioada de aparentă "tăcere" între 1983-2002, a însemnat pentru poet trudă, sacrificii, șlefuire spirituală. Tezaurizând limbi ca: ebraica (aramanica), sanscrita și greaca veche, intensificându-și cercetările în Istoria doctrinelor filosofice creștine, filosofia antroposofică, arta divinației, orientalistă, cosmogonie, astrologie, hermeneutică și heraldică, s-a pomenit "zidit în manuscrise". Cercetările sale în aceste vaste domenii s-au concretizat în articole, referate, eseuri, opere. Autorul a redeschis cursurile unor izvoare spirituale din: Sepher Yetsirah, Ghematria, Notaria, Themuria, Sepher-ul lui Moise, esența Cabbalei de la Eseniei, Zoharul din textele chaldeene, simbolismul mistic, textul Hecalat din literatura Merkabah, înțelesul cărților sfinte, metafizică și teosofie, mistică numerologică, Zen și Budhismul tibetan, Evagheliile gnostice, Bagavad- Gita și Dhammapada, Corpus hermeticum, esoterismul druzilor, textul stravechii rugăciuni Kaddish, Spiritul Qumran-ic, soteriologia Crucii, teologia hindusă și cea budhistă, mituri crepusculare, caracterul esoteric al gnosei, Epifanii și Ocultari, Zaratrusta și Zamolxis, gândirea hermeneutică, Heraclit, Pitagora și Zenon, mediația simbolurilor, universalii transculturale, Eul transcendent, eonii din lumea sensibil-spirituală. Și-a împlinit mult doritele călătorii documentare prin India și Tibet. Întreține contacte permanente cu iluminați din reputele Cancelarii creștine din Sfântul munte Athos, Institutul biblic USA, Academia regală din Marea Britanie, Lamaserii tibetane, Ashrame indiene.

APRECIERI LITERARE

- Printr-o scrisoare din 30 iunie 2008, primită de la Palatul Elisabeta, Majestatea Sa Mihai I, Regele României, l-a felicitat pe poetul N. N. Negulescu prin Secretarul sau Executiv Alice Ionescu, pentru publicarea volumului de poeme "Ochiul de foc".
- În anul 2007, volumul "Lacrimi de diamant" a fost aureolat în spațiile consacrate ale celor două celebre biblioteci: "Fundația Nobel" și "Institutul Herder".

PREMII ȘI DIPLOME OBȚINUTE

- **Certificate of Appreciation in recognition of valuable contributions to the culture by Math & Sciences Department of the University of New Mexico - Gallup Branch for 2008-2009**
- **INTERNATIONAL ASSOCIATION OF PARADOXISM AVANGUARD MOVEMENT IN ARTS AND SCIENCE - BOARD OF DIRECTORS does hereby recognize that Nicolae N. Negulescu HAS BEEN CHOSEN FOR DISTINGUISHED ACHIEVEMENT IN PARADOXISM AND HAS BEEN CONFERED AN HONORARY MEMBERSHIP - President Dr. FLORENTIN SMARANDACHE, University of New Mexico (11.27.2010)**

INTERVIU CU MAESTRUL

NICOLAE N. NEGULESCU:

**„ATINS DE VIRUSUL NEFAST AL MONDIALISMULUI, MENTALUL TÂNĂR,
FRAGIL, ESTE SUPUS DEZINTEGRĂRII.
DAR, FONDUL GENETIC NU S-A EPUIZAT. ALTE DIMENSIUNI SPIRITUALE
VOR IMPREGNA, CÂT DE CURÂND, TERRA...”**

1-AB: Stimate și dragă Maestre NICOLAE N. NEGULESCU – ne cunoaștem, ca vreme măsurată de calendare, nu de prea multă vreme, și nu *“față către față”*, ci prin intermediul Internetului... Și, totuși, citind și aprofundând opera domniei voastre (mai cu seamă, poemele, firește!), simt că ne cunoaștem chiar

de mai multe rânduri de vieți! Sunt sigur că, în anterioarele încarnări, am fost, oareșicum, ființe gemelare...!

Dar, ca să avem oarece rânduială în interviul nostru (cu toate că rânduiala se va impune, de la sine, când e vorba de un Inițiat, precum sunteți domnia voastră!), vă întreb (nu doar de curiozitate, ci **SPRE PILDUIREA** noilor generații!): când și de ce ați simțit nevoia să urmați “*studii complementare, în filosofie metafizică, filosofie orientală, istoria religiilor, mitologie*” (cum se afirmă în C.V.-ul domniei voastre, și cum am constatat eu însumi, „*PE VIU*!”), când și de ce ați simțit nevoia spirituală de a învăța și aprofunda „*ebraica (aramaica), sanscrita și greaca veche, intensificându-și cercetările în Istoria doctrinelor filosofice creștine, filosofia antroposofică, arta divină, orientalistă, cosmogonie, astrologie, hermeneutică și heraldică...*” – până ce v-ați trezit... <<**ZIDIT ÎN MANUSCRISE**>>!!! – ...tocmai în aceste vremuri care, cum zice țărănul român arhaic, „*au stârpit de Duh*”...vremuri ale aculturalizării planetei Terra, ba chiar...ale anti-culturalizării?!

NNN: Frate drag, pentru a păstra distanța dintre adevăr și părere (neînțeleasă suficient de omul “concret”, care și-a uitat primordiile), reproduc un text personal, aflat în cuprinsul cărții oglinditoare de conștiințe << **MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ LITERARĂ, VOL.II** >> - cu subtitlul << *Scrisul ca religie la Români, în preajma Anului 2000* >>, publicată în Editura CHARPATIA PRESS, București 2008, sub magistrala semnătură a regretatului Artur Silvestri : << **ȘI TOT ZIDESC DIN CUVINTE O BISERICĂ**>>.

Adevărata și inegalabila învățătură prin care am fost inițiat ca scriitor – și nu numai, mi-a fost dăruită într-o Academie Cosmică, de unde izvorăște Lumina Iubirii Divine.

Acolo în nemărginire, cântă Îngerii Domnului “*din chimvale și din alăute*”.

Și, tot de acolo, m-au proiectat pe o Rază – înzestrat cu acel har, Seniorii Ierarhiilor, prin voia Tatălui, în templul matern al maicii mele născătoare Tudora – Viorica.

Nu am ieșit oricum, într-o această (a câta ?) lume, ci guvernat de cifra sacră 7, a anului 1949 : “*M-am născut / de șapte ori câte șapte / într-o grotă / cu Biserica în ferestre*” - cum mărturiseam eu, mult mai târziu, într-un poem.

Așa a fost, fraților, adevărat spun. Într-un demisol închiriat, mi-au văzut bunicile Ioana și Alexandra, pentru întâia oară, chipul. Și în ferestre, se reflecta de peste drum, Duhul Bisericii cu Hramul Sfântului Nicolae.

Nu îi e îngăduit oricărui prunc să crească pe sunetele clopotelor...

În semnul Crucii Cardinale a dimensiunilor terestre – în perioada jună, am gravitat literar sub Zodia Săgetătorului, în jurul constelațiilor Stănesciene și Soresciene; dar, în timp, am avut și alte evoluții ciclice, polarizate de reflexele altor galaxii lirice universale, cum ar fi : Lorca, Seferis, Ungareti, Tagore.

De ce scriu ? Din dorul de Eternitate și tot zidesc din cuvinte o Biserică, la altarul căreia, Îl Slăvesc pe Dumnezeuul meu..

O voi lăsa moștenire generațiilor viitoare, fiindcă este vie Biserica neamului.

Pentru cine scriu ? Pentru toată Creația Divină din care fac parte.

Sigur că, acest conținut exoteric, tulbură neofiii și ereziații din zona inferioară (stătători între contrarii), care nu pot vedea dincolo de oglinzi, Răsăritul Scânteii Răsunătoare de Lumină.

Așadar, Lumea Fizică, în care învățăm să ne trăim misterul vieții, este proiectată pe un sferoid planetar viu, al Pluralității Lumilor ; sferoid desprins, ca un glob incandescent, din Soarele Galactic, în timpul metamorfozelor ontice, ce se rotește pe orbita sa cu 106000 km pe oră, fiind permanent impregnat de cele 62 Octave ale sublimelor vibrații cosmice.

Încă înainte de naștere, fiecare copie umană poartă în sine Ordinea și Armonia Legii Divine ; dar, potrivit Poruncilor Legii, menirea Peciții Proiectului Regal este individualizată de Forțele Arhetipale.

Așa încât, eu fiind și în Lumea Gândului Concret, mi s-a pregătit Calea Înțelegerii, printr-o tainică revelație ; adică mi-am asumat trecerea prin structuri spirituale milenare.

Spiritul meu era însetat de Cunoașterea Adevărului ...

Fiind chemat la Înțelegerea Transcendenței, am “*înotat*” fără preget, prin esențele primordiale, din izvoarele limbilor.

Chiar dacă s-au rostit în graiuri omeneste, cuvintele limbilor străvechi, Cuvintele Limbilor Etern-Testamentare, nu au putut fi atinse de moarte ! Ele sunt guvernate de Fiat-ul Luminii Creației... „*Stârpirea de Duh*“ nu este alt/ceva decât o desacralizare a omului etern, căderea lui în beznele tenebrelor luciferice ; iar incapacitatea insului contemporan , stăpânit de farmecul reprezentărilor iluzorii , poartă o diagnoză maladivă.

Ne întrebăm : ce poate rezulta dintr-o „*cunoaștere*“ rațională nesigură, relativă, condiționată de limite ? Cu siguranță, o astfel de involuție profană, ascunsă în spatele numelor , este sortită apusului.

2-AB: Sunteți cititor al atâtor reviste de cultură! Este un lucru de-a dreptul „*MIRABIL*”, după vorba Profetului LUCIAN BLAGA! Am onoarea să fiu unul dintre colaboratorii celei mai recent-ctitorite reviste a domniei voastre, cu un nume splendid, de un romantism à la Novalis: „*REGATUL CUVÂNTULUI*”! Dar nu înțeleg de ce simțiți nevoia să vă prezentați, în caseta Colegiului de conducere și redacțional: „*EX-director de imagine la publicația "Rațiunea", EX-vicepreședinte al Filialei Oltenia a Ligii Scriitorilor Români, EX-redactor-șef al revistei "Literaria"*... Ce este cu aceste...”*EX-uri*”?! Sunt ele semnul unor reminiscențe nostalgice, ori semne ale unei camuflate mâinii retrospective...? Sau CE?!

NNN: Sigur că “*EX-urile* “ amintite produc, în profunzimile unor orizonturi mentale, formulări interogative. Dar nu este aceasta prima provocare la confesiune...

Semnul reprezentat nu are încărcături nostalgice , și nici împovărătoare tensiuni retrospective.

El (semnul), configurează trepte / etape / direcții distincte de orientare și evoluție spirituală , intrate deja în constelația arhitecturii istorice.

Deci, vorbim despre forme de manifestare spirituale, productive, desfășurate, de la singular la universal, prin vitraliile creației.

3-AB: Care este opinia domniei voastre, în legătură cu avântul luat, în zilele noastre, de tracologie/zalmoxianism, de studiul originilor noastre sacrale? Este expresia unei frustrări identitare, al unei răzvrătiri față de modul cum suntem tratați, de lumea europeană, ca Țară și ca Neam?

NNN: Sînt ipostazieri, treziri, renașteri spirituale ale unor curente genuine de gândire, generate de substanța timpului activ, care țin de orizontul cosmogonic; sînt acte cuprinzătoare, ascendente, cu adânci rezonanțe paterne, manifestate în fața existenței.

“*Studiul originilor noastre sacrale* “ poartă icoana sufletului dacic esențializat.

“*Frustrări identitare?*“

“*Răzvrătiri?*“

Nu au motivări temeinice.

Suntem unica seminție terestră de zalmoxieni, neatînși de criză identitară !

4-AB: Vă rog mult să acceptați (și, dacă nu o acceptați, măcar să mă iertați că v-am pus-o!) o întrebare care, pentru unii, azi, este considerată ca fiind “*incomodă*”: faceți parte din vreo lojă masonică a Inițierii, regulată sau iregulară?

Știm că Francmasoneria modernă încearcă să inducă omenirii terestre ideea că lumea contemporană trebuie să urmeze un anume drum. După opinia domniei voastre - care este/va fi, de fapt, acest drum? Ține el cont de legile sacre ale evoluției spirituale?

NNN: Cheia Porții Misterelor nu se află în vuietul aventurii dialogului.

Doar Geniile Raselor cunosc Adevărata Unire într-o Unitate Superioară; restul așteaptă sub umbra Luminii...

Marea Vestire Și Descoperirea Glorioasă nu a fost dată duhurilor mincinoase.

Văd ritualiștii obscuri Comoara Sinelui Regal reflectată în toate lucrurile ?

Știu ei Taina Aurelor Purificate ? Dar despre Irizările Diamantului ?

Cine a “*plâns cu lacrimi de diamant / pe un munte de flăcări*“, nu se poate dezbrăca de Lumină, în loje francmasonice.

Nu i se permite căderea în ispita rătăcirii labirintului.

Eu urmez Calea Celor de Lumină și a Celor din Lumină cu puteri ascunse, nu pe cea a "iluminațiilor" terestre, care pregătesc înfricoșătorul haos al omenirii, ignorând și sfidând Sacralitatea Legii.

Slăviți-L pe Dumnezeu Cel Adevărat!; invocați în corul inimilor Iubirea și Iertarea Hristică !

5-AB: V-ați "împlinit mult doritele călătorii documentare prin India și Tibet" – și întrețineți „contacte permanente cu iluminați din reputele Cancelarii creștine din Sfântul munte Athos, Institutul biblic USA, Academia regală din Marea Britanie, Lamaserii tibetane, Ashrame indiene”. Ce opinii dezvoltă aceste înalte instanțe spirituale terestre, despre viitorul evolutiv (sau involutiv!) al umanității?

NNN: În călătoriile mele de completare și confirmare inițiativă, am străbătut teritorii invadate de excesive frământări laice.

Pentru mulți, era necunoscută noema teocentrică. Unii dintre acei trăitori de la periferia Lumii concrete, confundau superstiția cu experiența intimă, mistică, dinlăuntrul credinței.

Dar, rugătorii harici, credincoșii smeriți, contemplau și adorau grația epifanică.

Toți își trag obârșia din esențe scripturale comune, infuzate de Evangheliile Cosmice, devenite canonice.

6-AB: Iată ce am aflat, răscolind printre aprecierile de care v-ați bucurat și vă bucurați, în această efemeră, dar meteorică trecere, pe suprafața planetei Terra: „Aprecieri literare:

- *Printr-o scrisoare din 30 iunie 2008, primită de la Palatul Elisabeta, Majestatea Sa Mihai I, Regele României, l-a felicitat pe poetul N. N. Negulescu prin Secretarul sau Executiv Alice Ionescu, pentru publicarea volumului de poeme "Ochiul de foc".*
- *În anul 2007, volumul "Lacrimi de diamant" a fost aureolat în spațiile consacrate ale celor două celebre biblioteci: "Fundația Nobel" și "Institutul Herder".*
Premii și diplome obținute
- *Certificate of Appreciation in recognition of valuable contributions to the culture by Math & Sciences Department of the University of New Mexico - Gallup Branch for 2008-2009*
- *INTERNATIONAL ASSOCIATION OF PARADOXISM AVANGUARD MOVEMENT IN ARTS AND SCIENCE - BOARD OF DIRECTORS does hereby recognize that Nicolae N. Negulescu HAS BEEN CHOSEN FOR DISTINGUISHED ACHIEVEMENT IN PARADOXISM AND HAS BEEN CONFERED AN HONORARY MEMBERSHIP - President Dr. Florentin Smarandache, University of New Mexico (11.27.2010)*
...În primul rând, aș fi curios care a fost atitudinea spirituală a domniei voastre, față de aprecierile regale, admirative, ale Majestății Sale Regele MIHAI I, transmise prin „Secretarul sau Executiv Alice Ionescu, pentru publicarea volumului de poeme <<Ochiul de foc>>”?

NNN: Regele este Rege ! Rămâne Unsul Divinității, al Cărmuitorilor Eonici.

În această Koinonia (comuniune) a sufletelor se află și Chipul Coroanei.

Înțelepții au pătruns simbolul.

Acum păstrez amintirea înțeleșului și semnul aprecierii regale.

Dar, se cuvenea sursa directă...

7-AB: Evident, urmează o a doua dorință interogativă... – și aș fi deosebit de onorat și încântat, dacă ați dezvoltat răspunsul: fiind domnia voastră evidențiat de către Societatea Internațională de Paradoxism, fondată de celebrul (și nu degeaba!) domn prof. dr. FLORENTIN SMARANDACHE (de la Universitatea din New Mexico/SUA) – cum apreciați mișcarea paradoxistă internațională (mai ales că zilele acestea a ieșit, "de sub teasc", volumul al VII-lea al **Antologiei Paradoxismului Internațional**)? Are viitor, această (aparent!) stranie mișcare a Duhului Uman Terestru – PARADOXISMUL – sau nu? Și dacă da, în ce fel vedeți domnia voastră influența sa, asupra Spiritului Uman Terestru Contemporan?

NNN: Dragul meu, Curentul Paradoxist are rădăcini adânci în geografia literaturii universale. La noi, acest gen a fost experimentat, cu o anume motivare spirituală, de Nichita, Sorescu, Paraschivescu.

Distinsul prof. Dr. Florentin Smarandache stimulează doar funcția generativă.

Este căutată forța de proliferare și forța revelatoare a cuvântului.

Paradoxismul respinge categoric artificializarea. Uneori, presiunea internă a combinațiilor

Paradoxe, ia amploarea unor seisme lingvistice, cu suflu, halou și irradiație...

Însă printr-o răbdătoare alchimie stilistică se obțin esențe.

Între infinit și finit sunt multe microuniversuri creatoare în evoluție.

Stranietatea paradoxistă constă într-o uimitoare intensie lăuntrică în materia spațială, deci forța sa gravitațională este centripetă, nu centrifugă!

Seamănă cu o gaură neagră care, înghite tot - refulând, apoi, în eter, o spirală de esențe.

Viitorului Paradoxismului stă pe sabia timpului...

8- AB: În excelentul și atât de profundul domniei voastre volum, "LACRIMI DE DIAMANT",

spuneți, într-un vers: „*dați-mi sunetul liniștii unice/întru limpedea solemnitate/a nuntirii*

astrale”...Inițierea spirituală a domniei voastre v-a oferit soluții și crezuri definitive, v-a oferit, cu adevărat,

CERTITUDINEA, "*PHARMAKOS ANASTASIAS*" – **LEACUL NEMURIRII** și al

REARMONIZĂRII CU "LINIȘTEA UNICĂ/ÎNTRU LIMPEDEA SOLEMNITATE/A NUNTIRII

ASTRALE" – sau sunt speranțe și nădejdi, cu "*acoperire*" spirituală..."*când și când*" și "*de la om la om*"?

Părintele **IUSTIN PÂRVU** (de la Sfânta Mănăstire **PETRU-VODĂ**) face distincția, extrem de rafinată

spiritual, dar și adevărată! - între "*speranță*" și "*nădejde*": "*NĂDEJDEA este calitatea de bază a unui*

creștin ... ! Dacă luăm faptele din Pateric, dacă luăm mai dincoace, faptele mucenicilor din închisorile

comuniste, vedem că fără NĂDEJDE nu ar fi existat niciun liman. Dacă în închisorile comuniste, acolo

unde creștinul a cunoscut limitele umilinței și ale suferinței, românii noștri nu ar fi avut NĂDEJDE,

acum nu ar mai fi fost nici unul în viață, nici unul nu ar mai fi ieșit viu. DACĂ ÎȚI PIERZI

NĂDEJDEA, UȘOR ÎȚI PIERZI ȘI VIAȚA".

Ce părere aveți despre **ORTODOXIE** (mă refer, aici, nu la cea "*bătută cu pumnul în piept*", din ignoranță,

prostie și/sau din luciferism/egotism/egolatrie!), ci la aceea **ADEVĂRATĂ**, practică, **CA MOD DE A**

EXISTA SENIN/ÎNTRU ATARAXIE ȘI DOR DE MÂNTUIRE/ÎNVIERE, în multe dintre mănăstirile

României, ca și la **SFÂNTUL MUNTE ATHOS**, de la care o parte din monahismul românesc a luat,

mereu, de-a lungul veacurilor, Flacăra de Duh și Îndrumare/Călăuzire-prin-Valea-Plângerii!) și despre

Misiunea Terestră a **ORTODOXIEI** ("*uitată*", cu ostentație, de către intelectualii vestici, în discursul lor

despre rosturile/non-rosturile creștinismului, pe Terra!) – având în vedere contextul discuțiilor actuale,

dintre cele trei Biserici Creștine Europene?

NNN: Versurile ilustrate sunt o invocare a împlinirii.

Căi, crezuri și certitudini am. Însă dobândirea înaltelor virtuți nu trebuie exprimată laudativ.

Ispita, mândria și sminteala - duc la rătăcire.

Speranța este o presimțire veghetoare a rodului înfrumusețat al gândirii adânci, trebuincioasă

viețuirii; dar Nădejdea - este Îngerul Sufletului...

Ortodoxia este o Religie Spirituală, Creștină, Apostolică, Trinitară.

Slujirea ei preoțească, sacramentală, se descoperă în Biserica Hristică, Universală.

Oficierea actelor sacerdotale este spornică prin pietate, în câmpul celei mai intense acuități

Evenimentiale.

"*Intelectualii vestici*" sunt binari, ca și preoțimea nesanctificată, cea căzută în uscăciune, din lipsă de har.

Ce restaurează în sufletele laice, preoții saprofiți, printr-o monumentalizare egocentrică?

Dezrobirea de păcat, eliberarea din robia luciferică, mântuirea prin asceză, acestea sunt rosturile creștine.

De aici, pornesc protestele calviniste și deci ereziile...

9-AB: Care sunt opiniile sincere, deschise, ale domniei voastre, despre șansele viitoare (și cât de...”viitoare”, oare?) de dezvoltare spirituală, ale tineretului din România – ținând cont de starea actuală, de cvasi-blocaj spiritual (evidențiată nu doar în România, ci în întreaga lume)?

NNN: Acum, se află pe o curbă descendentă evoluția culturologică.

Atins de virusul nefast al mondialismului, mentalul tânăr, fragil, este supus dezintegrării.

Dar, fondul genetic nu s-a epuizat.

Soarele Spiritual are entități de selecție.

Alte dimensiuni spirituale vor impregna, cât de curând, Terra.

10-AB: Care sunt opiniile domniei voastre (asta, pentru membrii cenaclului revistei

“**CONTRAATAC**”!), despre arta literară, în formele ei expresive actuale – și ce șanse dați Artistului (fie el Poet, Pictor, Muzician...), în condițiile socio-politice și spirituale, oferite de societatea de consum, exhibată atât de insistent, pe Terra, până la obscenitate?

NNN: Cred în funcția cognitivă și etică a artelor, adică în capacitatea lor de a exprima potențat trăiri, adevăruri.

Dar, nu admit deturnări de la menirea artistică.

Pepiniera creatoare trebuie protejată de influențe evazioniste și de imitație.

Multe “edituri” de cartier, scot pe bandă (ca la panificație!) munți de maculatură ; deliruri stoarse din creiere înghețate...

“Șanse ?”

Artiștii au aripi pentru toate vremurile.

11-AB: Am avut mulți ani în care revista noastră (“**CONTRATAC**”) era, semestru de semestru, amenințată cu...”**asasinatul financiar**”! Se afirma, chiar, că este inutilă, că trebuie “**arsă pe rug**”, pentru opiniile exprimate în paginile ei, de către tinerii și de către mai puțini tinerii ei colaboratori...din România și din Diaspora!

Domnia voastră ce credeți: făcut-am bine noi (cei din Colegiul redacțional), că am perseverat, că “**am făcut pe dracu-n patru**”, numai să apară revista?! Sau a fost doar o încăpățănare, prostească și egoistă?

Așa cum i-am rugat și pe cei intervievați în numerele anterioare ale revistei noastre, vă rog, cu smerenie, și pe domnia voastră, să ne spuneți: care vă sunt opiniile, față nu de tehnoredactarea revistei noastre (pentru că la partea tehnico-electronică nu suntem prea vrednici și nici nu avem specialiști...și nu ne avem bine nici cu...”**Ministerul de Finanțe**”!) – ci față de conținutul ei de Duh, față de rostul/rostrurile ei, eventual/-e?

NNN: Toate “s-au tras” de la durerea adevărului.

“Asasinii” promitenți și “călăii rugurilor aprinse” - sunt descendenții inchiziției nebuloase.

Revista “**CONTRAATAC**” este o autentică – și exemplară ! – tribună spirituală.

Orientarea, conținutul tematic bogat (vigoarea, prospețimea, plasticitatea limbajului), vădesc o nobilă exigență morală.

Vă apreciez meritele și perseverența!

Demnitatea tehnoredactării ține de sensibilitatea spațială și policromă a executantului .

... Vă suntem profund recunoscători, dragă MAESTRE, pentru înalta onoare, pe care ne-ați făcut-o, acceptând să fiți oaspetele revistei noastre, cum și truditore întru Actul Sacru al LĂMURIRII! Oricând veți dori/voi să fiți alături de noi, prin publicarea de materiale sau prin bune sfaturi – VĂ SPUNEM, CU TOATĂ BUCURIA CUNOȘTINȚEI: SUNTEȚI BINEVENIT - BA, MAI MULT: “**CU TOT DRAGUL, MEREU AȘTEPTAT**”!

A întrebat și consemnat: **Adrian BOTEZ**

scrisoare deschisă, către actualul director al i.c.r., dl andrei marga

DEZBATERILE, MAI ÎNTÂI!

STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE, PROF.UNIV.DR. ANDREI MARGA

Conform propriului dvs. program de sincronizare, vă aflați și ne aflăm în fața reorganizării I.C.R., reorganizare, de care depinde redresarea noastră cu efecte benefice asupra întregului european.

Întrucât această reorganizare trebuie să susțină misiunea, pe care ne-o asumăm în lume, vă rog să procedați mai întâi la dezbaterile necesare pentru a defini corect noua noastră poziție în lume. Încă de prin anul 1900, Nicolae Iorga pleda pentru noua cultură fără de care vom pieri.

De atunci, timpul, cercetările, dar și presa din întreaga lume, inclusiv, NEW YORK TIMES au scos la iveală faptul că România reprezintă punct de pornire în drumul omenirii spre civilizație.

În virtutea acestui statut și în numele dreptului la liberă exprimare, trebuie să restituim culturii universale arhetipurile, pentru că fundamentează unitatea ontologică a spiritualității europene, iar forțele, pe care le veți concentra în I.C.R., vor trebui să asigure succesul misiunii noastre.

Așadar, vă rog să înfăptuiți reorganizarea numai după ce ați asistat la dezbaterile, care să pună în lumină **ADEVĂRATA NOASTRĂ POZIȚIE ÎN CULTURA LUMII**. Chiar și numai calendarul numit “*De la Facerea Lumii*”, pe care l-a mai folosit și Dimitrie Cantemir, plasează rădăcinile spiritualității noastre la anul 5508 î.Chr. Cu acest remarcabil avans în timp, bine atestat de arheologie sau de antropologie, civilizația valahică de la Dunărea de Jos a fost înscrisă în toate Cărțile Sacre ale omenirii.

ÎN CONCLUZIE: mai întâi dezbaterile și abia apoi reorganizarea!

Cu deosebită prețuire,

Cercetător **George Liviu TELEOACĂ**, București/ROMÂNIA

din nou, despre “clasicizanții” (români?!) ai anti-românismului!

**PORNO I.C.R. CĂRTĂRESCU ȘI PATAPIEVICI AU INFESTAT
EUROPA CU LITERATURA PORNOGRAFICĂ PLĂTITĂ DIN
PENSILE ȘI ALOCAȚIILE TĂIATE DE LA GURĂ BĂTRÂNILOR,
MAMELOR ȘI COPIILOR: 18 LIMBI ȘI 60 DE EDIȚII**

Colegul meu de proces cu Liiceanu, dl Ion Spânu, care ne-a mai oferit în trecut câteva porții „orbitoare” și scabroase de pornografie căcătărească, publicată de ICR-Patapievici, în toate limbile pământului **(RESPECTIV 18 LIMBI STRĂINE, INCLUSIV BASCĂ!, ȘI 60 DE EDITII; VENIT PERSONAL ÎN 2010 – PESTE JUMĂTATE DE MILION DE DOLARI)** grație turnătoarei DIE Catrinel Pleșu, directoarea Centrului Național al Cărții ICR, și a porno-scato-fizicianului ICR, „dr” Patapievici, ne prezintă astăzi ce e în capul (și în gușa) soției lui Cărtărescu, mult tradusă, și ea, în câteva limbi, de către ICR, din banii pensiilor și alocațiilor tăiate: niscăi 15 milioane de euro.

ÎN NUMELE SOȚULUI, ȘI NEVASTA LUI CĂRTĂRESCU ESTE ABONATĂ LA BANII ICR

Ion Spânu

Ioana Nicolaie scrie: „coastele zdrăngăneau ca sticlele de bere/ sub țâțele ei nehrănite/ iar ea mânca, din el mânca/ îi sorbea ochii, îi suga creierul/ îi linge scrotul sărat/ îi înghițea miliardele de semințe”.

Mircea Cărtărescu îi răspunde: „Numai când mi-am băgat botul în sexul ei blond, un tip mustăcios, cu ochi negri și cu nasul drept s-a ițit dintre cărlionți și mi-a băgat limba drept în gură” (din vol. „40238 TESCANI”).

Mircea Cărtărescu, autorul romanului „Orbitor” (în care scria „îmi bag p... în regina Angliei”), nu s-a mulțumit să fie singurul răsfățat al familiei pe banii Institutului Cultural Roman (ICR), ci și-a introdus și soția, poetesa-porno Ioana Nicolaie, în nenumărate programe care i-au asigurat deplasările în străinătate, rezidențe prelungite pentru a-și scrie „opera”, precum și traduceri în Franța, Anglia, Canada, Austria, Suedia, SUA sau Bulgaria!

IOANA NICOLAIE – POETA PORNO

O simplă privire aruncată în lista de stipendii acordate de ICR arată că Ioana Nicolaie este promovată mai mult decât Eminescu, deși „opera” ei nu depășește genunchiul broaștei, cum spunea cineva. Ea a debutat în poezie printr-un experiment ciudat, în care un grup de tineri, după câteva zile de orgii, au publicat volumul „40238 TESCANI”, despre care criticul literar Alex Ștefănescu scria că este „O partidă de text în grup” (România literară, nr. 5, 2000)!

În timpul acelei orgii de la Tescani, Ioana Nicolaie era măritată cu poetul Gelu Vlasin. Participanții erau Marius Ianus, nevasta lui de atunci Domnica Drumea, Ioan Godeanu, Angelo Mitchievici, Mircea Cărtărescu, pe vremea aceea însurat cu altcineva, Doina Ioanid, Cecilia Ștefănescu și viitorul ei soț Florin Iaru (Râpă).

Chiar eroii orgiei poetice povestesc ce au făcut în acele câteva nopți: „Am fost plecați câțiva scriitorii la Tescani, unde am realizat acest volum din trei bucăți, ne-am scris texte pe piele, ne-am povestit întâmplări într-o seară foarte ciudată și aproape gotică așa spune, întâmplări din viața noastră, pe care le-am tras pe bandă și le-am pus apoi în pagini” (Cecilia Ștefănescu, România culturală, 2005).

Iată ce versuri au rezultat: „*îndreptându-și limba înspre tine, îți intră-ntr-o picioare pe sub rochița scrobită*”... „*i-ai digerat organele, te-ai lins pe bof*”... „*printr-un straniu efect clitorisul se lungise în penis*”... „*am umplut closete întregi cu vată însângerată*”... „*f. și la revedere*”. Și o altă mostră a telentului în grup: „*blugii-i atârnav pe ea, bluzele fluturau pe ea/ coastele zdrăngăneau ca sticlele de bere/ sub țâțele ei nehrănite/ iar ea mânca, din el mânca/ îi sorbea ochii, îi suga creierul/ îi linge scrotul sărat/ îi înghițea miliardele de semințe*”. Sau: „*ea-și zdrelea gingiile în lună/ ea-și spârgea dinții în ficatul lui/ ea ronția garful lui, sorbea măduva lui/ folosea ca vibrator o eprubetă plină cu sângele lui/ folosea ca suzetă un deget al lui*”.

Bomboana pe colivă a volumului este însă aceasta „*Totul era ca lumea. Numai când mi-am băgat botul în sexul ei blond, un tip mustăcios, cu ochi negri și cu nasul drept s-a ițit dintre cărlionți și mi-a băgat limba drept în gură*”. De remarcat că în acel grup singura blondă era Ioana Nicolaie, iar singurul mustăcios era Mircea Cărtărescu!

CRITICII N-AU FOST SENSIBILI LA EROTISMUL GRUPULUI

Frumusețea acestor poeme erotice n-a fost gustată de critica literară, deși acest volum avea să fie trambulina care i-a propulsat pe autori spre fondurile ICR, din care de atunci și până azi s-au tot înfruptat. Cităm tot din cronica lui Alex Ștefănescu: „*Acolo – după cum mărturisesc ei înșiși – și-au risipit cu plăcere timpul, hăhăind, pilind și rătăcind prin curtea domeniului*”. În plus, s-au apucat să compună „*un poem colectiv, o pantomimă textuală*”. într-o ordine stabilită prin tragere la sorți, fiecare dintre ei a

conceput câte o parte a poemului. Apoi, alte versuri și le-au scris unii altora pe pielea din diferite zone ale corpului, cu pixul, și au fotografiat aceste „manuscrise”.

Criticul comentează și tehnica poetică a autorilor: „*Procedeele de epatare a eventualului burghez sunt ieftine, miza spirituală rămâne aproape mereu minoră, iar obsesiile sexuale care răzbat din texte par ale unor studenți eternizați în condiția de studenți. Dacă o femeie de serviciu de la Facultatea de Litere ar avea ideea să colecționeze hârtiile mototolite pe care le găsește pe jos după cursuri, seminarii sau ședințe de cenaclu, ar putea publica la bătrânețe o sută de cărți de același fel. Autorii au avut grijă să nu precizeze cui anume aparține fiecare text. Numele lor apar doar pe ultima copertă, înscrise pe spatele unei fete neidentificabile, în regiunea dintre omoplați și fese. Acest colectivism explică probabil lipsa de zel cu care membrii grupului s-au angajat în actul creației”.*

ALEX ȘTEFĂNESCU spune în finalul cronicii sale: „*Este însă ridicol – și meschin – să-ți notezi conștiințios această fantezie și să o incluzi într-o carte. Mircea Cărtărescu și prietenii săi procedează asemenea acelor pasageri dintr-un avion care, după ce iau masa, își bagă în buzunare tacâmurile de plastic, cu gândul să le păstreze toată viața”.*

BORDELUL LITERAR DE LA I.C.R.-PATAPIEVICI

Cu toate că un critic de talia lui ALEX ȘTEFĂNESCU, de altfel UN BUN PRIETEN AL GRUPULUI DIN CARE FAC PARTE ACESTE PORNOSTARURI POETICE, le-a devoalat în acest fel fanteziile erotice deșertate în volumul „40238 TESCANI”, Institutul Cultural Roman (ICR) i-a prins aproape pe toți în programe finanțate cu bani de la buget:

- Ioana Nicolaie (fosta Vlasin), deși a debutat cu un „text în grup”, este tradusă în Franța, Anglia, Canada, Austria, Suedia sau Bulgaria, beneficiind de nenumărate finanțări de la ICR, între care cea mai ciudată este cea din SUA, din aprilie 2011, când și ea și soțul au fost plătiți pentru a citi „câteva dintre cele mai frumoase poezii ale lor”! E greu să-și imagineze cineva că porno-poetei i s-a tradus în America volumul pentru copii „Aventurile lui Arik”!

- Doina Ioanid a fost invitată de ICR Bruxelles în martie 2012 să facă un turneu în Belgia și Olanda și i-a tradus în neerlandeză volumul de prostioare intitulat „Duduca de marțipan”. Este prezentată pe pagina ICR ca fiind „una dintre reprezentantele de prim ordin ale „generației 2000”!

- Lui Angelo Mitchievici, ICR i-a publicat în propria editură volumul „Mateiu I. Caragiale. Fizionomii decadente”, după ce a avut inspirația să scrie cartea „O lume dispărută”, care conține și un dialog cu Horia Roman Patapievic, președintele ICR!

- Domnica Drumea a fost invitată de ICR Stockholm să-și citească versurile la Ordsprak Uppsala Internationella Poetry Festival 2011, după ce participase tot pe banii statului la atelierul de traducere româno-suedez organizat de ICR Stockholm începând din 2008!

- Cecilia Ștefănescu a fost invitată de ICR în decembrie 2007 la o lectură publică la Varșovia și, așa cum scrie pe pagina ICR, a fost pusă în legătură cu directorii unor edituri!

- Florin Iaru a citit și el câteva poezii în cadrul „campaniei de promovare a poeziei europene „Metropoezia”/ „Wiersze w Metrze”/ „Poems in the Underground” derulată de ICR la Varșovia”, după cum citim pe pagina ICR.

CAMPIONII FONDURILOR I.C.R. – SOȚII CĂRTĂRESCU

Evident, cei mai mari beneficiari ai burselor și rezidențelor acordate de ICR din bani publici sunt Mircea Cărtărescu și Ioana Nicolaie, soția sa. ICR-ul a avut grijă de acest cuplu chiar înainte de a forma o familie, așa cum povestește chiar porno-poeta într-un interviu din revista „AS”, nr. 872 din 2009: „*Pe noi ne-a ajutat plecarea la Berlin. Mircea deținuse o bursă importantă a statului german și l-am însoțit. Timp de aproape doi ani am stat departe de țară, de prieteni, de familie, dar nedespărțită de Mircea nici o secundă. Nici până la pâine nu mergeam separat. Asta ne-a legat extraordinar, dar mi-a dat și o senzație de inadecvare, în momentul în care ne-am reîntors în țară și a trebuit să îmi găsesc un loc de muncă. Mircea m-a cerut în căsătorie într-un autobuz berlinez”.*

Mai rămânea ca ICR să le facă și nunta, să le organizeze luna de miere și, de ce nu, să le plătească și cheltuielile de botez dacă tot s-au apucat! În timpul acestei (sic!) burse de familie, Mircea scria la romanul „Orbitor”, în care, după cum se știe, se adresează atât de elegant către Casa regală a Marii Britanii: „*îmi bag p... în regina Angliei”.*

Cu o naivitate dezarmantă, Ioana Nicolaie povestește cum își scriu soții Cărtărescu cărțile și cine le plătește mofturile vieții: „*Eu și Mircea ne-am scris cărțile în străinătate. Am mers în diverse locuri unde el a*

primit burse sau rezidență. Ni se asigurau casă și bani suficienți cât să trăim decent și să ne permitem să ducem și copilul la grădiniță. Am avut un noroc extraordinar. Și acum, abia aștept să plecăm la Berlin. Îl vom lua și pe Gabriel cu noi și-l vom înscrie la școală acolo”.

CÂTE PENSII A ÎNGHIȚIT I.C.R.-PATAPIEVICI?

ÎN TIMP CE GUVERNELE ROMÂNIEI TAIE SALARIILE PROFESORILOR ȘI DOCTORILOR, PRECUM ȘI PENSILE AMĂRĂȚILOR, ICR PLĂTEȘTE ANUAL VREO 15 MILIOANE DE EURO PENTRU ACTIUNI CE ȚIN MAI DEGRABĂ DE INTERESE OCULTE. După astfel de

finanțări, nu era normal ca și Cărtărescu să întoarcă serviciile? Nu era normal că el să devină ȕterul de frunte al lui Traian Băsescu, din moment ce, cu întreaga familie, se lăfăie prin capitalele lumii pe banii I.C.R., instituție aflată sub patronajul Președinției?

În numerele viitoare vom prezenta întreaga structură a ICR-Patapievici, cu toate filialele sale, astfel încât Garda financiară să aibă curajul să facă un audit corect, iar noul Guvern să desființeze (între timp, Patapievici e fost înlăturat, printre lătrăturile găștii!!!) aceasta agentură intitulată „**I.C.R.**”, în jurul căreia s-au aciuat tot felul de ciudați, care cred că reprezintă cultura română, ba cu poezii pornografice, ba cu pantere încornorate cu zvastici!

cf. www.badpolitics.ro - Sursa: *COTIDIANUL*, via Victor RONCEA

conducătorii statelor lumii, din kali yuga/”vârsta întunecată a fierului”...!

FRANCOIS HOLLANDE ESTE FAVORABIL CĂSĂTORIILOR ÎNTRE PERSOANE DE ACELAȘI SEX ȘI EUTHANASIEI

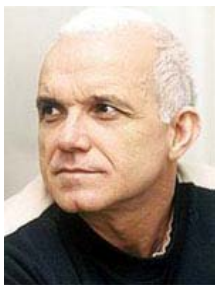
“În numele egalității, noul președinte al Franței (socialist) a promis că **LE VA ACORDA CUPLURILOR HOMOSEXUALE DREPTUL DE A SE CĂSĂTORI ȘI DE A ADOPTA COPII.** Aceste măsuri, care deja sunt în vigoare în unele state europene, fac parte din cele 60 de promisiuni de campanie și vor fi adoptate până cel târziu în primăvara anului 2013, a spus Hollande.

În ceea ce privește eutanasia, Hollande pledează pentru ”**ASISTENȚĂ MEDICALĂ SPECIALĂ**”, **ACORDATĂ PERSOANELOR AFLATE ÎN STADII TERMINALE.** Candidatul socialist a promis și restabilirea unui minister pentru drepturile femeilor.

“Pentru Francois Hollande, liberalismul creat de spiritul iluminist pledează pentru respectarea vieții intime a cetățenilor”, explică sociologul François de Singly, profesor la Universitatea Paris-Descartes” – cf.

MEDIAFAX.RO

“doar o vorbă să-ți mai spun”

OMUL NOU GÂNDEȘTE NUMAI POZITIV

După Revoluție s-a împământenit la români obligația de a gândi pozitiv – altfel, nu ai parte decât de necazuri. Că de aia îți merge rău ție și-i merge rău României, fiindcă nu gândești pozitiv. Nu contează că sentimentul de mulțumire necritic te păstrează într-o mediocritate regretabilă. Spășit, recunosc: eu am ajuns la prima bătrânețe și gândesc tot negativ, degeaba am muștrări de conștiință.

O mărturisire, cu tot felul de impulsuri în anii 2000. Îmi amintesc de situația mea sufletească din anii de glorie ai ziarului fondat de Ion Rațiu, *Cotidianul*, când simțeam deosebirea față de colegii mai tineri din redacție, care gândeau pozitiv. Eu n-am știu niciodată cu adevărat „să mă bucur de viață”, am stat departe de „distracție” și mi-am ocupat și timpul liber cu „preocupări serioase” (scris și citit). Personal, n-am crezut în importanța banului cu gândirea negativă, care te trage în jos (specifică ziaristului și scriitorului “formator de opinii” sud-est european?), până la sfârșitul anului 2000. Gândire negativă de care era exasperat, pe atunci, în acei ani, inclusiv fostul președinte al României, Emil Constantinescu (fost rector al Universității bucureștene, „om de carte”). N-am crezut, spun, până după Crăciun, când o colegă de la ziarul “Cotidianul” (secretar general de redacție) mi-a mărturisit că: “Demult voiam să vă spun, de câte ori stați în preajma mea, mă resimt, mă tulbură energia dumneavoastră negativă, mă ia cu frig, cu frisoane, îmi crește tensiunea, îmi face pielea de găină”... Am întrebat-o dacă glumește. “Nu, pe cuvânt de onoare, aveți puterea asta de a vă transmite tensiunea interioară, încordarea, crisparea, mi se fac deodată ghem nervii”... M-am mirat: “Dar bine, Gabi, eu acum sunt calm, mulțumit sufletește, întotdeauna de Crăciun mă felicit că mai sunt în viață, mă împac pentru trei zile cu Dumnezeu, cel care mă chinuiește tot restul anului, mă bucur când împodobesc Bradul de acasă cum nu mă bucur în nici o altă zi, taman acum te-ai găsit să-mi reproșezi *gândirea negativă*, când sunt împăcat până și cu mine însumi, când nu sunt supărat pe nimeni și nu simt că-s gata să-mi iau câmpii, cum sunt de obicei”... Am înțeles rapid însă despre ce era vorba: ea era sub influența unui articol politic de al meu, scris înainte de Crăciun, care intra a doua zi în ziar (il citise înainte să-l introducă în pagină, la rubrica “Pre limba scriitorului”). Articol “negativ” (cum altfel, într-o țară în care toate lucrurile merg prost, nu?), căruia eu îi uitasem conținutul, dar secretara de redacție îl avea proaspăt în minte, era sub hipnoza lui: a fost de ajuns să mă vadă și să-și imagineze că eu, “cel fizic, de față”, sunt cel ce-i transmit frisoane negative, nu cel ce a scris articolul cu o săptămână în urmă. E culmea: prin ceea ce scriu, nu puteam să cred – chiar pot să induc o stare negativă sau pozitivă, de inconfort sufletesc sau de confort cititorului meu? Ce nu era în regulă?

Reacția kolegei de la ziarul “Cotidianul” m-a descumpănit. Demult sunt bătut la cap că ar trebui să mai gândesc și pozitiv, nu numai negativ, chiar dacă lucrurile merg prost și n-am motive să-mi anulez spiritul critic și autocritic de dragul “protejării nervilor, în general și în particular”. Urmarea? M-am hotărât atunci să mai fac o încercare, să-mi reabilitez “gândirea” – în definitiv, ce aş avea să pierd, va fi o nouă experiență: imbecilă, cu siguranță, dar... Mi-am promis: de la 1 ianuarie 2001 trec la atac, în acest sens! Așa m-am lăsat și de fumat (eu, care fumam câte trei pachete de țigări de “Carpați” pe zi și miroseam “ca un horn”): de la 1 ianuarie 1976, după ce mi s-a născut fiul și trebuia să fumez pe balcon – e drept, de atunci fumez mereu în vis, contrariindu-mă, dar nu mă plâng, am reușit “lovitura”... Bun. La 1 ianuarie 2001 am trecut în noul regim al “gândirii pozitive”. În ce a constat el, nu mă întrebați, că nu știu – totul e să nu gândești negativ, cică. Mi-am cumpărat și o carte “cu moț” (pe care am văzut-o cu coada ochiului, un an, stând pe o tețgea stradală), intitulată “Forța gândirii pozitive”, vândută cică în zeci de milioane de exemplare, scrisă de un pastor american mai slab de înger decât mine (pe nume Norman Vincent Peale, care are o părere extraordinară despre sine). Având ocazia să merg cu trenul cinci ore, într-una din zile, am

Început să o citesc – mai rău m-am enervat, n-am avut ce face, primitivismul didacticist din vremea educației mele “comuniste” a fost nimica toată pe lângă “cuprinsul” acestei cărți “vindecătoare” (care și ea speră să pună la cale un “om nou” – unul din capitole, al 13-lea, se intitulează: “Infuzia de gânduri noi vă poate transforma într-un om nou”; așa e că nu vă mai mirați de nimic?)... Am mestecat nisip, citind (sunt convins că dracul m-a pus să încep să o citesc, nu Dumnezeu). În fine, învățat cu “stilul pedagogic de consum occidental”, am strâns din dinți și am încercat să extrag “ideile conducătoare”, care să mă pună pe picioare, să mă facă un “om nou” mereu fericit, un “Superman”, care gândește pozitiv, repetând că: “Lucrurile merg bine. Viața e frumoasă”, “Eu sunt buricul pământului, eu pot orice, întru Iisus”, “Sunt în formă. Dumnezeu e alături de mine”, “Faceți o terapie a afirmațiilor, nu a negațiilor. Eliminați gândurile care vă deprimă și vă descurajează”... N-are rost să mai continui: inteligenți cum sunteți, dumneavoastră, cititorii acestui text, sunt sigur că ați înțeles totul și chiar mai mult decât atât, că știți și ce nu știu eu. Important e să nu te autocompătimesti și “să-ți trăiești viața din plin”.

Vă dați seama. Ajuns la pagina 92 (din 260), am abandonat “celebra” carte a gândirii pozitive, pomenită mai sus (scrisă în stil american, superficial; eu am nevoie de o carte a gândirii pozitive în stil balcanic-românesc, profund, de fapt: cine se încumetă să o scrie? Cucu-bau), după ce am citit că: “*Tensiunea nervoasă se transmite pe calea aerului*”... Chestia asta m-a desconcentrat, m-a făcut să surâd resemnat. Mi s-a făcut milă de mine, că nu mă obligă nimeni, în definitiv, să citesc și ce nu vreau: mare brânză. Am abandonat cartea, pentru totdeauna (nici o pagubă). N-am mai putut să revin asupra ei, să o duc până la capăt cu învățăturile bazate pe rugăciuni laice și pe lecții de bună purtare.

Așa că am rămas în aer din start, la început de an 2001, înainte de a împlini 51 de ani (când am promis să iau o măsură radicală cu mine, de la a părăsi Bucureștiul și România, la a abandona “viața literară” și masa de scris, și până la a mă sinucide; la “Zilele Eminescu” din 12-15 ianuarie 2001, la Botoșani, prietenul poet Lucian Vasiliu m-a tot tachinat că n-am fost în stare să mă sinucid, deși am anunțat asta de un an, ci doar să mă îndrăgostesc pe e-mail, de la un moment dat; din 1 ianuarie 2001 m-am iluzionat că “trecerea pe gândirea pozitivă” e această măsură radicală promisă, care mă va schimba “ca la carte”; sau că măcar tot un gen de “gândire pozitivă”, subînțeleasă cumva, ar putea să aibă acoperire într-o dragoste nebună pe e-mail, fie și cu riscul uitării de sine; degeaba însă, scepticismul “mă îngroapă de viu”; nu sunt capabil să-mi ridic statuie și să repet până amețesc, sătul de hazul meu: “Fă în fiecare dimineață, când te scoli, o listă de gânduri fericite. Respinge orice gând nefericit”). Mare fraier trebuia să mai fiu, să trec în regim automat, numai pe gânduri fericite!

Acum, în 2012, nu mai gândesc nici negativ, nici pozitiv, acum nu mai gândesc deloc: stau suspendat deasupra mea și contemplan lumea, „în mijlocul căreia sper să mă pierd neobservat până la urmă”. Sper să nu-mi pierd de tot umorul și mai ales să nu încep pe mâna bolii Alzheimer, care te face să uiți de toate (motiv de fericire fără pereche), și lucrurile să meargă bine (când ele merg rău)...

Liviu Ioan STOICIU, București/ROMÂNIA

„din inimă!”

SCRIU DE CÂND MĂ ȘTIU – LIGYA DIACONESCU-MARIN

Grație bunicii dinspre mamă, de la poalele Ceahlăului, din Durău, o minunată povestitoare, dascăl iubit și adorată de nepoți, în special de năzdrăvana de mine - cea mai mică dintre aceștia, am prins gustul poeziilor și al poveștilor nemuritoare încă din leagăn. Iubita mea bunică, Silvia, mă legăna cântându-mi pe versurile lui Eminescu și pe... povestirile lui Creangă! Da, pe povestirile lui Creangă, pentru că doar așa puteam adormi, visând probabil minunile copilăriei, zâne și feți frumoși, în timp ce „buna mea” cocea în cuptorul din curte poale-n brâu, gustoase, pufoase, aromate, pline de dragoste, cântate și... povestite. Pentru că și la înfulecatul plăcintelor, să fi tot avut vreo doi anișori și jumătate, mâncam cu descântecele

bunicii, biata de ea... Obosită, în arșița verii, lângă cuptor, trebuia să-mi ticluiesc o nouă poveste, despre brânzoaice și zâna acestora și când continuarea nu era pe placul meu, plânsetele și bocetele mele de prunc răsfățat, o întrerupeau. Iar dânsa, „buna-bunelor”, mă întreba cu smerenie: „Dar cum a fost? Spune tu mai departe și iart-o pe bunica, e bătrână, pesemne că a uitat!” Și continuam eu cu zâne supărate, zmei păzitori ai poalelor în brâu, cu feți frumoși stăpâni ai cuptorului fermecat...

La trei ani am scris prima poezioară: „Băiatul stă la geamul mic/ Privește-n depărtare/ El vede un brotac pitic/ Și un cocoș mai mare“. Cu câtă bucurie așternea biata mea bunică, versurile pe hârtie să nu se piardă! Mai târziu, în școala generală, eseurile, compunerile mele, erau premiate, concursuri câștigate... În clasa a șasea am înființat primul cenaclu al elevilor din școală. Scriam acolo poezii despre frumusețile naturii descoperite în tabere: marea fermecată, soarele nemuritor, Sfinxul, Delta.

În liceu, îndrăgostită fiind, am scris, credeam eu, primele poezii adevărate, pline de trăire și primul roman, „Selena”, închinat tinereții. Am înființat revista liceului „Nicolae Bălcescu” din Râmnicu Vâlcea și am dat naștere cenaclului literar „Ramuri”, cu o intensă activitate, plină de pasiunea tinereții, premii, vise, frumusețe, lipsa de griji și... nemurirea veșnică a acelei vârste. Am realizat primul volum de versuri „Sărutul iubirii”.

În studenție am organizat excursii culturale... În autocar recitam din versurile noastre și citeam proza imortalizată prin intense trăiri cum numai la acea vârstă o puteam face... Plecând din minunatul târg al leșilor la bojdeuca lui Creangă din Humulești, parcă reînviau personajele scrierilor lui când apăream noi... ca niște continuatori în nemurire. La Ipotești, în amintirile marelui Eminescu, sau pe dealul pe care a urcat Ciprian Porumbescu la vârsta pe care o aveam noi atunci, binecuvantații ani ai tinereții, recitam versuri proprii pe muzica sa, făceam ca luna să danseze, susurul apelor să stea pe loc, păsărelele să ne acompanieze cu drag, prietenia și iubirea de frumos... să triumfe!

Scriu și acum, public mai mult, dar cu o altfel de dragoste de viață! Mă străduiesc să imortalizez în mănunchiuri, spre nemurire, scrierile celor dragi, colaboratori, prieteni, iubitori ai frumosului, trudituri într-ale minunilor scrisului, cele mai frumoase versuri și povești, fragmente de roman, pentru că... pesemne, Dumnezeu a hotărât asta într-un plan al Său!

Am înființat o revistă internațională, cu redacții și subredacții în mai toate zonele lumii, „STARPRESS” (www.valcea-turism.ro), cu colaboratori minunați, majoritatea trudituri ai scrisului. Public scrierile românilor de pretutindeni... citite cu mult drag, pentru că fiecare scriitor are cititorii săi. Am reunit în „Antologia scriitorilor români din întreaga lume – STARPRESS 2011”, opere ale scriitorilor din întreaga lume, în limbile română și engleză, pentru a crea o punte de legătură între scriitorii de limba română și cei de limba engleză, pentru a se cunoaște mai bine într-ale scrisului. Doar trăim cu toții sub același soare, gândim la fel, ne exprimăm sentimentele prin cele mai frumoase cuvinte, fiind aleși de Dumnezeu pentru asta. Bucurându-se de un real succes în întreaga lume, cu lansări în toate continentele, după un an am realizat o a doua ediție: „Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume – STARPRESS 2012”, tot ediție bilingvă, dar română-franceză. În prezent lucrăm la cea de-a treia ediție, în română-germană, „STARPRESS 2013”.

Am reușit să organizez „Concursul internațional de poezie și proză pentru românii din întreaga lume”, ediția „STARPRESS 2008”, ediția „STARPRESS 2010” și ediția „STARPRESS 2012”. Anul acesta, numai la secțiunea „PROZĂ” am reușit să reunesc 8457 (opt mii patru sute cincizeci și șapte) de concurenți de pe toate continentele! Câștigători fiind 150. Câștigători, de fapt, suntem noi, pentru că am adunat în buchețele creațiilor literare ale acestora întreaga minune a lumii. Toți concurenții și-au trimis trăirile lor în culori diverse, prin simțăminte așternute pe hârtie. Suflete privilegiate! Căci doar cei ce au harul scrisului au acea trăire în plus... creația!

Să încercăm să alungăm orgoliile și să ne dăm mâna într-ale creației, să ne întâlnim des și să ne reunim sub cupola scrisului, indiferent dacă viețuim în România, America, Israel, Germania, Canada, Spania, Franța, Japonia, India, etc. Și chiar și online. Și astfel devenim mai frumoși, mai bogați, mai buni!

Scriu de când mă știu! Îi caut pe cei asemeni mie, pentru că nu pot trăi singură într-ale scrisului. Mă hrănesc din scrierile lor, îmbălsămându-mi sufletul cu bucuria creației acestora. Le împărtășesc din scrierile mele, reunindu-ne prin scris într-o Odă a Bucuriei! Noi suntem aleșii! Lăsăm în urmă... **NEMURIREA NOASTRĂ!**

Ligia DIACONESCU-MARIN, Montréal/CANADA

anunț!

21 mai 2012 - Frate Adriane,

Poate n-ar fi rau sa anunti intelectualii din Adjud ca subsemnatul am primit **MEDALIA DE AUR A RENASTERII FRANCEZE** (conditia principala pentru a o primi este sa fii **COMANDOR AL LEGIUNII DE ONOARE**, sau sa ai **DOUA TITLURI DE OFITER A DOUA ORDINE NATIONALE FRANCEZE - CAZUL MEU**), titlul de **DOCTOR OF HONOUR OF THE BALKANIAN ACADEMY** si titlul de **DOCTOR HONORIS CAUSA AL UNEI UNIVERSITATI IESENE...**

Si cand publici stirea asta, nu stiu cum ai s-o faci, dar vreau si eu un exemplar din revista respectiva. Te imbratisez cu drag,

prof. univ. dr. **Constantin FROSIN**, Galați/**ROMÂNIA** (Cetățean de ONOARE al Mun. Adjud)

Frate Adriane,

Lunea trecuta (in urma cu fix o saptamana!) am fost facut Doctor Honoris Causa. Cu cateva zile inainte, Doctor of Honour. Iar cu cca o saptamana inainte, am primit Médaille d'Or de la Renaissance Française. Totul e foarte proaspat, si doar vazand revista ta mi-a venit ideea sa public - in premiera absoluta - aceasta stire.

Iti multumesc pentru apostolicul tau misionariat ! Ce bine ca esti...!

Cu frateasca imbratisare,

Costin / prof. univ. dr. Constantin FROSIN, Galați/**ROMÂNIA**

atenție!

HIPERBOREENII ȘI SHAMBALLA –

O descoperire senzațională zguduie lumea oamenilor de știință. Istoria trebuie rescrisă!

BOMBA

În cursul lunii februarie 2012, o echipă de geologi, româno-canadiană, urmărind rămășițele filonului de aur la una dintre galeriile săpate de agatârși în urmă cu 5.500 de ani la Roșia Montană au făcut din întâmplare o descoperire care ar putea răsturna toată istoria omenirii. Ei au descoperit la baza galeriei capătul rectangular al unei lespezi aurii care nu părea a fi o rocă naturală. După prelevarea unei mostre, din rezultatele analizei de laborator a reieșit că era vorba într-adevăr de o piatră compozită, obținută din amestecul a 15% praf de granit, 30% wolfram și 55% pulbere de aur de 50 de karate, după o tehnologie imposibil de reprodus în condițiile științei actuale.

HIPERBOREANUL!!!

Faptul este cu atât mai surprinzător cu cât galeria unde a fost semnalată lespedeza, supranumită și Galeria Hiperboreană și aflată pe Valea Cornei, sub satul Cornea de la Roșia Montană, fusese cercetată în urmă cu 36 de ani, mai precis pe tot parcursul anului 1976 și, datorită uluitoarelor descoperi arheologice și antropologice practic de neconceput pentru acea vreme, ea a fost închisă și apoi sigilată la comanda Securității. Printre mineri încă se mai vorbește în șoaptă despre această galerie și nu sunt puțini cei ai căror tați sau frați mai mari, foști mineri la Roșia Montana, care au luat parte la consolidările și săpăturile arheologice din galerie la acea vreme, au dispărut de-acasă și s-au întors bătuți după câteva săptămâni. Între timp cei mai mulți dintre ei au murit datorită bolilor profesionale. Cei patru martori rămași în viață nici măcar nu mai doresc să-și amintească. Unul dintre ei, domnul Ion Moiş, fost șef de echipă pe timpurile acelea, după o îndelungă chibzuială, s-a hotărât totuși să rupă tăcerea. Iată relatarea faptelor petrecute atunci, așa cum le-a trăit martorul ocular Ion Moiş:

- „Poate că nu trebuia să zic nimic, că doară am jurat la comuniști, dar eu mă trag de fel din Albac, chiar din neamul de moți al lui Avram Iancu, așa că nu pot să tac. Uite cum a fost: în iarna lu’ 76, am fost chemat de inginerul șef și am primit dispoziție să redeschid, să consolidez și să electrific vechea galerie 13, rămasă închisă încă de pe vremea austroungarilor, urmând ca după consolidare să vină doi tovarăși geologi să prospecteze. Galeria era veche, rămasă așa neexploată încă de pe vremea agatârșilor, care la vremea aceea scoteau din ea și prelucrau aurul și argintul pentru daci, iar filonul fusese epuizat cu multe secole înainte să ajungă românii stăpâni pe minele de aur, sau Alburnus Maior cum le plăcea lor să le spună. E drept că se văd urme de căutare și din partea romanilor, dar este limpede că ei s-au lămurit foarte repede și că au abandonat. Lucrările de consolidare și electrificare au durat aproape până în vara lui 76 și am avut niște probleme cu golirea de apă a unei părți a galeriei care se inundase. Atât vâlvele din mină cât și electrovalvele de la pompe ne-au fost de mare ajutor. Tot atunci am găsit și un os spălat de ape, așa de mare, cum nu ne mai fusese dat să vă niciodată. Nici ortacii mei nu mai văzuseră. După ce l-am arătat directorului minei acesta l-a predat securistului Întreprinderii Miniere de Stat Roșia Montana, iar pe noi ne-a anchetat Procuratura vreo patru zile. Că unde era osul când l-am găsit? Că în ce poziție? Că cine a mai fost cu noi în mină? Că cine mai știe de existența lui? Câți am intrat și câți am ieșit din șut în ziua aia? Mă rog, tot felul de întrebări aiuritoare ca să ne sperie și să ne facă să tăcem. Am tăcut cu toții evident iar după ce ne-a pus să semnăm declarațiile, ne-au trimis înapoi în galerie. Acasă n-am suflat o vorbă. Mi-era frică pentru ai mei. Atunci când treaba noastră a fost terminată au intrat în mină doi oameni de la București din care unul sigur era geolog. Ce au lucrat ei acolo nu știu, dar așa... ca la vreo săptămână, s-a prezentat un al treilea, unul foarte tânăr, cu o cicatrice la ochiul stâng, care a zis că e arheolog. La două zile după el au venit o echipă întreagă de civili doar și câțiva arheologi cu niște echipamente cam ciudate, împreună cu un echipaj de Miliție care a blocat accesul la galerie 13 și a început să ne controleze nouă legitimațiile la poartă. După încă vreo lună jumate am fost chemați din nou, eu și ortacii mei, cei care ne-am ocupat de consolidări și care deja semnasem declarațiile, să cărăm sterilul din fundul galeriei 13 și să-l scoatem cu vagonetele afară din mină. Atunci am văzut grozăvia. **ARHEOLOGII SCOSESERĂ LA IVEALĂ DIN STÂNCĂ UN SCHELET URIAȘ, CAM DE 10 METRI LUNGIME, CARE ZĂCEA PE O PARTE CU PICIOARELE STRÂNSE. OSUL PE CARE ÎL GĂSISEM EU ERA LEGAT CU O FUNDĂ ROȘIE ȘI DE-ABIA ATUNCI AM VĂZUT CĂ ERA DE FAPT O VERTEBRĂ. MAMĂ, DA’ CE MAI VERTEBRĂ!** Civili se foiau de colo-colo! Unii își notau câte ceva din ce ziceau arheologii, alții făceau poze cu blitzul. Ziceau ceva de un Densușianu, apoi ceva de hiperboreeni, apoi unul sare cu gura mare că să-și vadă ăla cu Densușianu de treabă, că Densușianu era avocat, nu istoric, apoi a dat-o cu partidul și cu securitatea. Altul, și ăsta era arheologu cel tânăr, că l-am recunoscut după cicatrice, a scăpat una cum că scheletu ăla era de hiperborean și că ar putea fi chiar strămoșul nostru! „*Nu se poate, tavarășe! Ce*

hiperborean visezi!” – a răcnit la el unul gras în haine de piele și cu accent rusesc! – „*Omul se trage din maimuță! Unde ai mai pomenit tu maimuță de 10 metri? Gata! Ce s-o mai lungim!? Scheletul ăsta pleacă la Moscova!... Ia luați-l pă reacționaru’ ăsta d-aici! Bîstro, bîstro!”* Atunci ne-a cuprins groaza pe toți. Doi gealați au sărit pe el, l-au legat și l-au târât afară din mină. „Ia hai! Strângeți, împachetați în lăzi și duceți totul la gară! Și dacă mai suflă vreunul vreo vorbă v-arunc kaghebeu-n ceafă!” Tot pe noi a căzut măgăreța cu strânsul și cu căratul.

S-a făcut dimineață când am terminat de împachetat, de cărat și de urcat lăzile în tren. Dar nici pe noi nu ne-au lăsat să mai mergem acasă. Ne-au suit în două dube fără geamuri și ne-au dus undeva. Unde?, nu știu... Dar știu că am mâncat bătaie vreo săptămână încheiată și că m-au pus să semnez că n-am văzut și că nu cunosc nimic, că am un unchi legionar care e bandit și împușcă securiști prin munți și mi-au zis că dacă suflu vreo vorbă îmi saltă nevasta și copiii iar pe mine mă bagă în pușcărie. Am semnat și am tăcut, ce era să fac...!? Nici cu ortacii mei pe care i-am întâlnit din nou la mină nu am mai vorbit despre asta. Ceva de bine totuși mi s-a întâmplat după aceea. La o săptămână după ce m-am întors la mină, unul de-l aveam mereu coadă după mine când intram și ieșeam din șut, a venit la birt și s-a așezat la masa mea. Cinstit să fiu când l-am văzut mi-a înghețat sângele în vine. „*Uite Ioane,*” – mi-a zis - *și eu sunt moț ca și tine. Și tot ca și la tine, neam de neamul meu au fost băieși la Roșia Montana. Am fost acolo când s-a descoperit scheletul uriașului. Acum e la Moscova. Eu ca și tine am fost martor. Ia plicul ăsta și păstrează-l ca pe ochii din cap. Înăuntru ai poză. Să știi de la mine că acolo în galerie se afla scheletul unui dac hiperborean, strămoș de-al nostru. Păstrează poza și arat-o nepoților tăi. Eu nu știu dacă scap pentru că am fost iradiat. Pe voi v-au speriat bine, dar pe noi ăștia din securitate care nu ne speriem așa de ușor, de noi se descotorosesc altfel. Nu te cunosc, nu mă cunoști. Nu ți-am dat nimic! Ai priceput?”* „*Da, am priceput!*” S-a ridicat și a ieșit repede pe ușă. Doar două zile l-am mai văzut cum pășea ca o umbră în urma mea, apoi nu l-am mai văzut niciodată. Dar mai am în schimb poza cu hiperboreanul de la el”.

LESPEDA

Dar să revenim la lespede... Ne aflăm în luna aprilie 2012. În urma discuțiilor purtate cu ușile închise la Ministerul Minelor Petrolului și Geologiei, partea canadiană a opinat ca această descoperire să nu fie făcută publică iar galeria să fie închisă de urgență. Partea română a fost de acord cu păstrarea secretului însă a insistat să continue cercetările și să trimită o a doua echipă, de data aceasta de arheologi condusă de un arheolog bătrân cu o cicatrice în colțul ochiului stâng. Timp de trei luni, săpăturile în jurul lepezii s-au derulat în secret, rezultatul fiind decopertarea integrală a lepezii. Nu a durat foarte mult deoarece deasupra lepezii se aflase cu 36 de ani în urmă scheletul uriașului dac hiperborean, aflat acum la Moscova iar parte din munca cu săpatul rocii și cu decopertarea o făcuseră arheologii de atunci. Măsurătorile au scos la iveală faptul că lespeda, perfect șlefuită, avea o lungime de 12 metri, o lățime de 6 metri și o înălțime de 3 metri, cântărind cu aproximație 1700 de tone, cu 100 de tone mai mult decât a fost estimată “*piatra femeii insarcinate*”, respectiv lespeda descoperită la Baalbek, numai aurul conținut în ea reprezentând cca. 900 de tone, de aproape trei sute de ori mai mult decât s-ar fi putut obține prin reciclarea integrală timp de 20 de ani, a haldelor de steril depozitat de milenii la Roșia Montană în urma exploatărilor aurifere, și de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras de la suprafață și din toate galeriile de agatârși pentru daci, apoi de romani, apoi de austriungari și de români la un loc. Zona a fost imediat închisă cu gard de sârmă ghimpată și pusă sub pază militarizată iar săpăturile preliminare pentru forarea unui puț cu diametrul de 12 metri care să ajungă până la lespede au demarat la începutul lunii mai 2012. La sfârșitul lunii iunie, mai precis pe data de 23 ale lunii, lespeda a fost scoasă la suprafață, segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere și transportată de urgență noaptea, sub escortă militară către o destinație necunoscută. Totuși există unele informații din surse demne de încredere, din care rezultă că fragmentele containerizate au fost predate Combinatului Siderurgic SIDEX Galați și că au deja topite și transformate în lingouri de aur și wolfram, dar locul secret unde se află ele depozitate acum încă nu se cunoaște.

SCRIEREA DACICĂ VECHIE

Faptul că lespeda a dispărut și nu s-a păstrat nici măcar o fotografie a ei este lesne de înțeles. Un lucrător care a participat la dezmembrarea ei suține că există totuși un set de fotografii care au fost făcute de către un bătrân arheolog român de prestigiu, care au fost date spre studiu unui paleolingvist și care, a atras atunci atenția autorităților că lespeda prezintă o valoare culturală și istorică inestimabilă pentru poporul român și

pentru întreaga umanitate și în orice caz incomensurabil mai mare decât valoarea ei economică. Pentru argumentarea afirmației arheologul a prezentat atunci câteva fotografii ale lepezii în care se putea observa că toată suprafața ei era acoperită de o scriere în basoreliev, de un verde smarald, total necunoscută după spusele paleolingvistului, dar cu probabilitatea cea mai mare de a fi pelasgă, dispusă în trei șiruri paralele care porneau din partea stângă sus și șerpuia în diagonală încolăcindu-se în spirală în jurul unui cap de lup, și sfârșind apoi la baza ei, în colțul din dreapta. Se pare că autoritățile române au rămas insensibile la aceste atenționări și dovezi și au dispus tăierea și topirea lepezii, urmând ca după vânzarea aurului să verse la vistieria Statului contravaloarea procentului de 19,31% negociat cu partea canadiană, conform contractului de exploatare a aurului și a metalelor rare ale zonei.

SHAMBALLA ?

- „*Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când, – declară de data aceasta reputatul arheolog, al cărui nume din motive de siguranță personală nu-l putem face public – la ridicarea lepezii s-a putut observa un soi de puț cu diametrul de 4 metri în interiorul căruia cobora o scară elicoidală ale cărei trepte erau săpate în pereții puțului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul. Din interiorul puțului emana o lumină lăptoasă, violacee. Deși cei câțiva lucrători, geologi și arheologi care au fost martori la ridicarea lepezii și-au revenit după o vreme din uimire, totuși înafara paleolingvistului care s-a precipitat ca un apucat pe scări în jos, nimeni nu a mai avut curajul să coboare și să verifice ceea ce se afla în puț, iar a doua zi a fost deja prea târziu. Am așteptat cu toții ca paleolingvistul să apară, dar el nu s-a mai ridicat la suprafață. Peste noapte, SRI-ul și armata au acoperit cu scânduri intrarea în puțul care ducea spre interiorul muntelui și-apoi au turnat ciment și au sigilat-o. A doua zi au fost închise gura puțului exterior precum și intrarea în galeria săpată în vremuri imemorabile de către agatârși. Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toți martorii care au asistat la prelevarea lepezii, a descoperirii puțului din adâncul minei, precum și cei care au participat la ștergerea urmelor, am fost puși să semnăm niște documente care garantau păstrarea Secretului de Stat și-apoi am plecat cu toții speriați înapoi pe la casele noastre, care-ncotro*”. La sediile Ministerului Minelor Petrolului și Geologiei și al Institutului de Arheologie din București, așa cum de altfel era și de așteptat, nimeni nu știe nimic. Peste toate aceste evenimente s-a așternut tăcerea. Există unele voci carea firmă că persoane suspuse de la Guvern au mușamalizat toată afacerea și că bancherii elvețieni își freacă mâinile satisfăcuți. Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul arheologul și cu lucrătorul martor a fost în după-amiaza zilei de 28 iulie 2012. După această dată acești doi martori care s-au expus și au rupt tăcerea nu au mai putut fi găsiți la domiciliu. De fapt ei nu au mai putut fi găsiți nicăieri. Vecinii povestesc ceva despre niște ridicări cu dubele, cu agenți mascați în miez de noapte, dar nici acest lucru nu este prea sigur.

* Sursa **Rotary Club Valea Prahovei**

din nou, basarabia!!!

ÎN CĂUTAREA MITROPOLIEI BASARABIEI

«Biserica Română în Basarabia nu mai poate rămâne pe marginea drumului, așa după cum a ajuns să fie, ea trebuie scoasă în prima linie a vieții publice, așa după cum s-a sperat să fie din momentul reactivării ei. Iar pentru asta, ea are nevoie de un Ierarh — lider de opinie și de spirit... »

Deși avem în Basarabia două Biserici Creștin-Ortodoxe, una Română (Biserica Neamului) și alta Rusă (adusă pe baionete), oficialii de la noi preferă să meargă, atunci când merg, doar la una — cea a rușilor. Tot

ei aleg să onoreze ori să se lase curțați de un singur mitropolit – cel al Chișinăului și al Întregii Moldove (!) și să invite sau să accepte invitațiile în vizită ale unui singur patriarh – Kiril al Rusiei. Nu e de azi. E o boală mai veche la «șefi», care, fie că din exces de zel, fie din simplă slugărnicie, a ajuns, cu anii, un soi de tradiție, un fel al lor de a fi «buni cu rușii». De la Independență încoace, puțini au fost cei care nu s-au împiedicat ori nu s-au încumetat să dea cu piatra în Mitropolia Basarabiei (MB). A excelat mai ales Biserica Rusă prin Mitropolia Moldovei (MM), protejată de satrapii ei din Basarabia. Reactivată la 14 septembrie 1992, recunoscută prin Actul Sinodal al Bisericii Ortodoxe Române pe 19 decembrie, același an, MB este admisă în legalitate abia la 30 iulie, 2002, după un chinuitor proces câștigat la CEDO împotriva Guvernului R. Moldova. Iar între 14.09.92 și 30.07.02, aproape zece ani încheiați, MB a fost ținută într-un permanent asediu, somată pe toate căile posibile să se predea Bisericii Ruse. Singurii ei ani de grație, din această perioadă de coșmar, au fost anii guvernării Druc și a ministeriatului la Cultură și Culte a lui Ion Ungureanu. După 1994, Biserica Română din Basarabia nu a mai avut, practic, aliați la guvernare. Paradoxal, dar din 2005, R. Moldova este vizitată de doi dintre Întâi Stătătorii Bisericii Ruse – Alexie și Kiril (cel din urmă fiind așteptat, la mai puțin de un an, într-o nouă vizită la Chișinău), în timp ce un Patriarh al Bisericii Române nu a mai intrat în Basarabia încă din perioada interbelică. Cu excepția primului parlament și guvern, MB a fost ținută la distanță de toate puterile de la Chișinău. Așa a fost pe timpul agrarienilor, post-agrarienilor, comuniștilor, așa rămâne și astăzi. Altfel, cum am explica faptul că, pe 27 Aprilie, de Ziua Națională a Tricolorului, la ceremoniile organizate de Guvern, este invitat doar reprezentantul Bisericii Ruse, ÎPS Vladimir? Sau că, în ajunul Paștelui din acest an, V. Filat anunță cursă specială la Ierusalim pentru aducerea Focului Haric și suita de preoți este iarăși a lui Vladimir? Ori cazul din 23 martie: investirea în funcție a președintelui nou ales, când șeful Parlamentului, M. Lupu, saluta prezența în sală doar a Mitropolitului Vladimir (deși au fost ambii invitați și erau alături), iar câteva minute mai târziu, aceeași «greșeală» o repetă de pe un text scris (de cine?) președintele N. Timoftei. Deci, dacă și invitată (Biserica Română) atunci, neonorată... Mai rău, decât dacă Mitropolitul nu ar fi fost invitat deloc. E o simplă gafă?

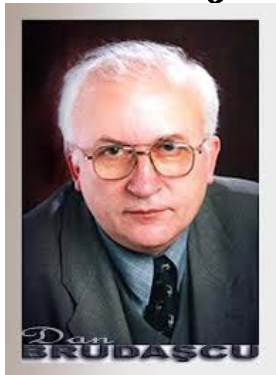
«Toiagul nu-l mai slujește». Că Biserica Rusă este favorizată în R. Moldova, iar cea Română – discriminată, nu poate vedea doar chiorul. În rest... MM are și a avut acoperire politică sub toate guvernările, Mitropolitul și Mitropolia sunt «băgați» în afaceri până peste cap, ÎPS e milionar, sponsorizările pentru MM curg gârlă, dreptul asupra patrimoniului bisericesc este unul prioritar, etc. Însă... Există și un «însă», care nu poate fi negat. Mai mulți clerici din cadrul M/Basarabiei înclină să creadă că lucrurile în Mitropolie și relațiile ei cu autoritățile statului suferă sau merg prost și din cauza inactivismului Mitropolitului Petru, care și-a «câștigat», personal, tratamentul pe care-l are și «atenția» de care se bucură. Potrivit lor, «Mitropolitul nu mai ține pasul cu timpul, s-a izolat de lume, e închis, absent la viața publică, neesențial...», «Înaltul are o imagine publică decolorată, este un om inert...», «Mitropolia a încremenit în timp. 20 ani de activitate din care 10 în legalitate și nicio Episcopie...», «peste 200 de parohii pe hârtie, la apel dacă se trece de 100... Și cu cele 10 schituri și mănăstiri, la fel», «Exarhatul e pe hârtie, s-a pierdut și ce a fost, iar ce-a mai rămas e pe contul comunităților străine și Țării», «Tăcere, mormânt... Mitropolia a fost înmormântată în anonimat», «Imaginea Ierarhului face probleme de imagine Mitropoliei», «Toiagul nu-l mai slujește... Stăm pe loc», «Ne trebuie un Ierarh cu caracter, cărturar, înțelept și activ», «Mitropolia are nevoie de un bun Ierarh și creștinii de un vrednic păstor».

Contează cine vine, nu cine pleacă. Problema Ierarhului MB nu e nouă. Au existat, ani în urmă, cel puțin două memorii semnate de mai mulți preoți și adresate Patriarhiei. Deciziile, însă, au fost amânate. Fie pentru că Mitropolitul Petru a promis reforme, fie pentru că nu a existat substituitorul (ÎPS a avut mereu grija să se scutească de concurenți în preajmă). Timpul a trecut. Problemele, însă, au rămas. Nevoia unei schimbări la cârma MB e mai mult decât evidentă și problema se discută azi în cercuri mult mai largi decât doar în cel clerical. Lucrurile au mers prea departe. Delăsarea e prea vizibilă. MB a cedat, regretabil de mult, pozițiile în fața MM. S-a ajuns în punctul mort. Biserica Română în Basarabia nu mai poate rămâne pe marginea drumului, așa după cum a ajuns să fie, ea trebuie scoasă în prima linie a vieții publice, așa după cum s-a sperat să fie din momentul reactivării ei. Iar pentru asta, ea are nevoie de un Ierarh — lider de opinie și de spirit, care să prevaleze peste multele interese private din cadrul Mitropoliei (s-a ajuns până la alternative instituționale în MB) și să o scoată din anonimat și ruina administrativă. Dar, vorba CFR-iștilor: «atenție la tren. La Chișinău, au apărut peste noapte și s-au constituit, în grabă, tot felul de consilii și grupuri de inițiativă (de fapt, grupuri de interese), parte din ele inițiate chiar de Biserica Rusă din Moldova și de lume din cercurile guvernamentale. Toți urzesc scenari, în dependență de interes (mai puțin național-bisericesc), cu potențiali candidați reali și presupuși în scaunul MB, deși mulți dintre acești «scenariști» nu au nici în clin, nici în mână cu Biserica Română și cu biserica, în general. Se convoacă «adunări» la

nimereală, se scriu memorii, se fabrică «rezoluții». S-au activizat, în special, adepții Bisericii Ruse, dar și cei de la MB, care nu au putut profita mai mult decât au profitat de slăbiciunea Mitropolitului Petru. Și toți vor să ajungă la Patriarh. Situația amintește de perioada măzilirilor, când boierii moldoveni, fiecare cu interesele lor, băteau drumurile la Poartă în speranța să obțină domnitorul mai bun pentru ei. Nu și pentru Țară. Decizia finală va aparține, desigur, Patriarhiei. Și contează acum nu ce-a fost și nici cine pleacă (că se știe), dar cine va veni și ce va fi, după preluarea toiagului păstoriei la MB. «Noul» trebuie să fie un Ierarh cult, necompromis, cu demnitate și caracter, rupt dintr-o bucată cu Neamul, Biserica (Română) și Țara și nu neapărat basarabean de origine, dacă ÎPS Petru, din grijă pentru el, s-a temut să crească, cu anii, unul ca atare. Un moldovean de dincolo (că mai există și alți clerici în MB din Moldova Veche) cu cetățenia R. Moldova asigurată, nu cred că ar crea dispute la Chișinău, dacă va avea calitățile unui ierarh integru și va ști să se înconjoare de lume cinstită. Și curată. Se aud voci, care susțin că venirea unui Ierarh de pe filiera foștilor slujitori ai MM ar face bine și ar deschide mari perspective MB. Cred că e joc. Acest «pripev» (refren) s-a mai intonat și cu alte ocazii la Chișinău. Mai departe de «pripev», însă, nu s-a mers. Bucureștiul trebuie să ia în calcul că linia frontului dintre Est și Vest trece și prin biserica din Basarabia. Iar schimbarea Ierarhului trebuie să însemne renașterea Bisericii Române la est de Prut și nu absorbția ei, din interior, de către cealaltă Biserică.

Petru GROZAVU, preluat din *Ziarul de Gardă*, nr. 372 (10 mai 2012)

semnal clujean, de la dr. dan brudașcu!

INSURECȚIA NESIMȚIRII UTECISTO-HUNGARISTE ÎMPOTRIVA CULTURII CLUJENE

Opinia publică clujeană, dar nu numai, a aflat cu stupeoare, că, acționând mincinos și total necinstit în numele sintagmei „*Restitutio in integrum*”, o grupare cu apetit infracțional, constituită, de un nucleu comunisto-utecist în sediul fostului Comitet județean UTC Cluj, imediat după căderea regimului comunist, a reușit, pe fondul indiferenței, ba chiar al încurajărilor primite din partea administrației publice locale și cu concursul justiției și poliției, să blocheze accesul în sediul în care Casa de cultură a municipiului Cluj-Napoca își desfășura activitatea de peste 44 de ani. Un fost UTC-ist, devenit ulterior capitalist rapace, după ce a contribuit substanțial la falimentarea fostului *Birou de Turism pentru Tineret*, instituție aflată în subordinea directă a fostului Comitet județean Cluj al Uniunii Tineretului Comunist, și la dispariția fără urme a importantului patrimoniu deținut de acesta, dar și după ce a intrat, fără probleme, în posesia fostei vile de odihnă și protocol a foștilor primi secretari ai PCR Cluj, a altor imobile ca și a unor importante suprafețe de teren la Gilău și Apahida, fără ca Justiția sau Poliția să elucideze legalitatea și corectitudinea acestor demersuri, a luat la ochi și imobilul din Piața Unirii¹ nr. 24, evaluat la circa 30 de milioane de euro.

¹ Aici urmează a se deschide curând un restaurant, baruri, o cramă etc. Președintele A.P.M. este în discuții avansate cu un investitor din Hunedoara care va închiria acest spațiu. În același timp, însă, cu sprijinul direct și nemijlocit al

Ca să intre în posesia ei, mimând legalitatea, respectiva grupare și-a modificat, cu largul concurs al justiției, statutul până ce i s-a recunoscut calitatea de așa zis continuator al unei bresle din secolul al XIX-lea. Ulterior, profitând de indiferența, comoditatea și lipsa de responsabilitate a unor factori de decizie din administrația publică locală, dar și de grava neglijență în serviciu a unor judecători clujeni, a obținut o decizie de instanță prin care primea cadou acest imobil. Căci, nici administrația publică locală, dar nici judecătorii n-au considerat potrivit și necesar a fi consultați specialiștii și arhivele pentru a evita subminarea economiei și jefuirea patrimoniului imobiliar al Clujului și a îmbogăți fosta nomenclatură UTC-istă.

În mai multe rânduri am informat presa, iar în scris absolut toate instituțiile Statului Român, locale și centrale, avertizând că se comite o gravă eroare. Nimeni nu a mișcat, însă, nici un deget². Nu contestăm calitatea de eventuali continuatori ai unor bresle, pe care A.P.M. Cluj nu a demonstrat-o niciodată în fapte (grăitor, în acest sens, că, în perioada crizei, 2009-2012, zeci de mii de întreprinderi mici și mijlocii și-au încetat activitatea, dar averea conducerii A.P.M. a sporeit substanțial. Asta și pentru că, în fapt, A.P.M. Cluj este doar un paravan pentru afacerile personale ale nucleului dur utecisto-comunist din conducerea ei, nu instrumentul de implicare, protejare și susținere a propriilor membri și a IMM-urilor din această parte de țară. Personal nu cunosc absolut nici o singură măsură prin care A.P.M. Cluj să intervină și să ajute sau să apere pe cei pe care pretinde că-i reprezintă, în vreun fel, de impactul devastator al crizei economice. Nu excludem posibilitatea ca această lipsă de implicare a conducerii A.P.M. să fie justificată de dorința conducerii acesteia de a nu se pune rău cu cei de la putere și de a nu-și prejudicia propriile interese!)

Dacă administrația publică locală și justiția nu au dorit să cunoască adevărul, am trecut noi la cercetarea arhivelor descoperind falsul grosolan și impardonabil comis. Deținem în prezent dovada incontestabilă că justiția clujeană a atribuit A.P.M. Cluj un imobil care nu a fost construit și nu a aparținut niciodată nici **Reuniunii Sodalilor Români**, nici **Uniunii Industriașilor din Cluj**, pe care A.P.M. pretinde că i-ar continua (și mai ales moșteni). Potrivit documentelor aflate la Arhivele Naționale, filiala Cluj, această clădire a aparținut de **Kolozsvári Ipáros Egylet**. Sediul Reuniunii Sodalilor Români, potrivit unei personalități de recunoscut prestigiu științific, acad. Ioan LUPAȘ, a fost pe str. I.C. Brătianu nr. 13. Iar cel al Uniunii Industriașilor, potrivit aceluiași documente de Arhivă, a fost la Camera de Comerț și Industrie.

După ce, din motive ce nouă ne scapă, justiția clujeană a pronunțat această decizie care îi compromise grav prestigiul și-i pune sub semnul întrebării atât competențele cât și imparțialitatea, conducerea A.P.M., împreună cu un cetățean de etnie maghiară, din vina căruia stă închis de aproape doi ani Muzeul de Speologie din Cluj, au trecut la tereorizarea sistematică a personalului Casei de cultură a municipiului Cluj-Napoca. Deși am sesizat, în multe rânduri Poliția și Poliția comunitară despre stresul și teroarea la care suntem supuși, nimeni nu a luat absolut nici o măsură.

De curând, fără absolut nici un avertisment oficial, conducerea A.P.M. Cluj a încredințat acestui individ înlocuirea ialei pe ușa de acces în imobil, iar de a doua zi a adus personal de pază al firmei SCUTUL NEGRU, care au interzis intrarea angajaților Casei de cultură, dar și desfășurarea oricărui

primarului interimar Radu MOISIN, lui Augustin FENEȘAN i s-a dat, cu titlu gratuit, în folosință, pe o perioadă de cinci ani, un spațiu pe str. Avram Iancu. În acest caz se comit cel puțin două infracțiuni: prelungirea contractului de închiriere (de fapt, transformarea acestuia în contract de comodat) pentru o perioadă de cinci ani, cu zece luni înaintea datei expirării lui, precum și atribuirea în folosință gratuită a unui spațiu al Consiliului local unei persoane juridice care a primit cadou de la justiție un imobil. Cine ia taurul de coarne și pune capăt acestor ilegalități nerușinate și jefuirii bugetului local?

² Președinția României sau foștii prim miniștri E. Boc și M. R. Ungureanu nu au confirmat măcar primirea memoriilor adresate, iar C.S.M. și D.N.A., prin răspunsurile formulate vor, parcă, să demonstreze că, în România acestor ani, „*corb la corb nu-și scoate ochii*”. În schimb s-a arătat interesată să primească documentația acestui caz doamna Viviane Reding, comisar european pe justiție și drepturile cetățenilor. Sper să putem, curând, să ajungem la Bruxelles cu tot dosarul cazului spre a i-l încredința. Cu același preilej vom încerca să elucidăm și prin ce mijloace a obținut A.P.M. Cluj fonduri europene, solicitând OLAF să verifice legalitatea atribuirii și a modului de folosire a acestora.

activități culturale în acest imobil. Nici măcar a celor prevăzute în programul *Zilelor municipiului Cluj-Napoca*.

După 1990 românii au asistat la nenumărate aberații sau abuzuri. Dar cred că cea de față depășește orice așteptare și imaginație. Practic, conducerea A.P.M., profitând de protecția tacită din partea autorităților și a poliției, a procedat la subminarea unei instituții de cultură, dar și la furtul bunurilor acesteia și ale angajaților. Se pare că măsura luată acum de președintele A.P.M. Cluj, potrivit declarațiilor acestuia, în cursul lunii ianuarie a.c., i-a fost sugerată de actualul primar interimar al municipiului Cluj-Napoca, care s-a arătat, de altfel, trot timpul, mult mai interesat și atent pentru protejarea intereselor A.P.M. și ale președintelui acesteia decât de identificarea și găsirea unui spațiu adecvat, distinct de *variantea de colhoz cultural* propusă insistent și în mod dubios (respectiv de mutarea noastră în spații improprii și insuficiente în imobilul în care funcționează Casa de cultură a studenților) pentru ca instituția noastră să-și poată desfășura activitatea în interesul clujenilor și pentru promovarea valorilor culturii clujene.

Locatarul care, la adăpostul întinericului a înlocuit iala de intrare în imobil, iar de vreo doi ani ne terorizează sistematic a avut, de altfel, nesimțirea să-mi spună personal că, foarte curând, noi, românii vom fi alungați din imobilele din centrul Clujului și vom putea reveni aici pentru acțiuni culturale doar cu pașaport. Circulă zvonuri în legătură cu faptul că, după ce a fost „rezolvat”, conform acestei strategii anti-românești, cazul Casei de cultură, urmează la rând sediul unde se află în prezent redacțiile revistelor Steaua și Tribuna și sediul Uniunii Scriitorilor. Apoi urmează obligarea părăsirii clădirii de către Muzeu de artă.

Oare se adeverește amenințarea proferată de ipochimenul cu apetit terorist? Asistăm indiferenți la această agresiune hungaristo-utecistă împotriva culturii românești la Cluj-Napoca? Desigur, nu pot adresa această întrebare actualului interimar în funcția de primar al Clujului, care dorește, probabil, să rămână în istorie cu realizarea infamă (singura, de altfel) de alungare a unei instituții de cultură din sediul ei de aproape o jumătate de veac spre a da satisfacție mafiei imobiliare locale și a contribui astfel la jefuirea patrimoniului imobiliar al municipiului pe care ar fi trebuit să-l conducă, dar și apere de astfel de poftă infracționale.

Dr. **Dan BRUDAȘCU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

(±)

pastorul maghiar/europarlamentar “român” (?) **LÁSZLÓ TÖKÉS**

DISPUTE ȘI PLANURI SUBVERSIVE HUNGARISTE GRAVE ȘI PERICULOASE CONTRA ROMÂNIEI

Aflăm din mass-media că, în ultima vreme, poate și datorită apropierii viitoarelor alegeri electorale din România, au fost reluate conflictele și disputele dintre UDMR și celebrul cândva episcop László Tökés. În fapt nimic deosebit, având în vedere că, în ultimii 23 ani, László Tökés, un fel de Gică Contra al etniei maghiare, nu a ezitat să dea cu lături nici chiar în reprezentanții propriei sale etnii bazându-și în realitate întreaga carieră politică pe astfel de demersuri care n-au nimic a face nici cu decența, nici cu morala și cu atât mai puțin cu credința creștină.

Cinstiți să fim nu ne deranjează și nu ne-a deranjat niciodată faptul că între atâtea mizerii preferate la adresa propriilor conaționali, episcopul Lászlo Tökes a rostit și numeroase, dar și grave și extrem de incomode adevăruri cu privire la politica duplicitară și vădit antiromânească promovată frecvent, încă de la apariție, de către această așa zisă uniune culturală, cu apetit politic, după cum o autodefinesc chiar liderii UDMR. Mai mult, multe dintre acuzațiile episcopului Tökes, din păcate nebăgate în seamă, așa cum s-ar fi cuvenit, au prejudiciat substanțial interesele poporului român și au întreținut tensiunea și neîncrederea în special între locuitorii spațiului transilvan. Deși catalogate actualmente drept “bazaconii”, recente acuzații ale lui Lászlo Tökes ne obligă să le acordăm atenție și să le comentăm pentru a atrage atenția asupra gravității pe care faptele sesizate de el le-ar putea avea, în viitorul apropiat, împotriva României și a integrității noastre naționale.

Episcopul Lászlo Tökes ne semnalează disperarea de care sunt cuprinși actualii lideri ai UDMR, care par să fi devenit conștienți de riscul ca, după apropiatele alegeri parlamentare din luna decembrie, UDMR să rămână în afara Parlamentului României, punând astfel capăt uneia din cele mai rușinoase perioade a statului român. Lászlo Tökes, având în vedere relațiile sale mai vechi cu structuri politice și nu numai ale Ungariei, pare să fie la curent cu o serie de demersuri ale actualei conduceri a UDMR, care s-ar afla în tratative și ar putea negocia cu socialiștii și liberalii din Ungaria spre a obține acceptul acestora de a candida la alegerile din anul 2014 pentru Parlamentul de la Budapesta.

Apreciam că un asemenea demers ar putea avea consecințe extrem de grave asupra României. Se știe că, potrivit dreptului internațional, orice parlament poate lua decizii și adopta legi ce se aplică exclusiv pe teritoriul național al țării respective. În cazul în care reprezentanții UDMR, repudiați de minoritățile maghiare din România și deci eliminați, prin măsuri și mijloace democratice și legale din Parlamentul acestei țări, dar ajutați să parvină în posturi parlamentare la Budapesta, vor dori să propună Parlamentului Ungariei luarea de măsuri legislative, nu atât pentru apărarea intereselor minorității maghiare din această provincie, cât pentru susținerea pe față a politicii revisionist revanșarde a autorităților budapestane. Ori o asemenea abordare reprezintă, în fapt, un act de trădare națională, dar și o situație nemaîntâlnită și de neacceptat: parlamentul unei țări să legifereze pentru cetățenii unui alt stat și spre a produce efecte pe teritoriul unui stat diferit de cel pe teritoriul căruia funcționează parlamentul respective..

Iată de ce cerem Primului Ministru al României, Ministerului de Interne și Ministerului de Externe ale acestei țări să nu trateze cu indiferență semnalul extrem de grav pe care îl trage episcopul Tökes. De asemenea cerem Parchetului General al României să se autosesizeze în legătură cu acest aspect și să ia măsuri pentru scoaterea în afara legii a UDMR și pentru tragerea la răspundere, sub acuzația de trădare națională, a tuturor acelor lideri ai Uniunii care participă la negocierile cu reprezentanții clasei politice de la Budapesta în scopul mai sus menționat.

Semnalăm această situație și autorităților Uniunii Europene, care nu au dreptul să rămână indiferenți pentru a nu permite crearea unui precedent atât de periculos pentru integritatea statelor europene și implicit pentru pacea și siguranța pe continentul nostru. A tolera un astfel de demers echivalează, în opinia noastră, cu a da undă verde tuturor mișcărilor secesioniste din Europa de a proceda în mod similar, fapt care, mai devreme sau mai târziu, ar putea genera conflicte locale, regionale sau chiar la nivel continental. Înțelegem că baronii UDMR, obișnuși de peste 20 ani cu numeroase privilegii, care au făcut din ei unii dintre cei mai bogați oameni din Europa, nu pot accepta ideea de a li închide definitiv robinetul marilor și dubioaselor lor câștiguri și de a nu a mai avea acces la demnități parlamentare pe teritoriul României.

Din punctul lor de vedere, pare a fi firească trădarea pe care o pregătesc împotriva țării noastre, trecând și mai fețiș în tabăra celor care, de aproape un secol, contestă structura teritorială actuală a statului român. Nu avem nimic împotriva etnicilor maghiari, cetățeni români, care dețin și cetățenie maghiară, ei pot să candideze în Ungaria, cu singura condiție de a renunța la cetățenia română și de a sluji exclusiv interesele Ungariei în Ungaria și nu pentru reaprinderea politicii revizionist revanșarde a unor cercuri și grupări politice de la Budapesta împotriva României.

Sperăm ca factorii de decizie de la nivel național, dar și european să sesizeze gravitatea unui astfel de demers și să nu permită subminarea solidarității europene și amenințarea liniștii în zona central și sud-est europeană cu consecințe greu de imaginat pentru întregul nostru continent, dar în primul rând pentru locuitorii acestei țări.

Dr. Dan BRUDAȘCU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

tablete de duminică

ORICE OM ARE DREPTUL LA O CARTE...

Orice om are dreptul la o carte, nu contestă nimeni asta. Iar cine citește o carte, devine alt om, după cum spun unii și alții!! Dar acest alt om, conform principiului enunțat mai sus, are și el dreptul la o carte, după care, odată închisă ultima pagină, devine și el ... alt om, răscolit de întrebări rodite din cele citite! Acest alt om nu va ezita și va mai citi o carte și-apoi alta, animat de varii curiozități intelectuale, simțindu-se astfel mai împlinit, neobosit căutător al înțeleșurilor celor lumești și celor sufletești, fericit, în momentele de elevație spirituală, descumpănit, atins de un amar scepticism în fața bibliotecii-labirint, care-l înspăimântă și-l fascinează, în egală măsură.

Dacă procesul de transformare, la nivelul individului, ar decurge atât de simplu, cum sugerează rândurile de mai sus, ar rezulta de aici că toți aceia, care citesc o carte ori chiar mai multe (!), beneficiază de efectul modelator (pozitiv) al lecturii, or, știm cu toții, lucrurile nu stau, nici pe departe, așa! Ca să devii *alt om*, e nevoie nu de o carte, ci de mai multe rafturi, selectate, dacă e posibil, după valoarea lor etică și estetică, repartizate după vârstă și nivelul de instrucție-educație; contează, uneori decisiv, ceea ce psihologii numesc *activismul voluntar*, contează motivația proprie (interiorizată și asumată), dar și mediul ce poate favoriza sau încetini/deturna o asemenea evoluție în plan spiritual. O bibliotecă te poate face prizonierul ei, făcându-te vulnerabil în fața vieții, după cum – tot ea – te poate pregăti și întări pentru viață. Mulți alți factori influențează sensul acestei maturizări ori, dimpotrivă, mișcări regresive, soldate cu îndepărtarea definitivă a tinerilor de textele literare, unul dintre aceștia – probabil cel mai important – fiind școala!

Tocmai în acest spațiu sacru al școlii, bunele intenții nu lipsesc, n-au lipsit niciodată! În toate programele școlare din ultimele șase-șapte decenii, *lectura* figurează ca obiectiv fundamental, iar unul dintre obiective sună ireproșabil, oricum am privi lucrurile: *dezvoltarea unei gândiri critice, flexibile și prospective!!* Simplu, logic, inatacabil! Mai rămâne de stabilit cine să facă asta și problema e rezolvată! Putem cădea de acord că profesorul de literatură română trebuie să aibă el însuși aceste calități, fără de care nu poate spera în rezultate meritorii. Să aibă o gândire critică asupra textelor propuse de programa școlară, flexibilitate în relația cu elevii săi, prezumtivi cititori și interpreți, realizând prin feed-back care sunt valorile pentru care optează aceștia, capacitate de anticipare a reacțiilor și efectelor pe care le pot avea atât textele, cât și mesajele transmise, selectate în funcție de propria alcătuire psiho-intelectuală a învățăceilor săi. Dar dacă... e lectură obligatorie, dacă acest comentariu e searbăd, pomădat cu etichete și calificative, limbajul ezoteric, pentru o bună parte a elevilor, iar aceștia catadicesc – fără urmă de entuziasm – să aplice mult verificata și apreciată metodă a nu mai puțin celebrului Trăsnea, rezultatele nu pot fi decât descurajatoare. Unii profesori se străduiesc să se opună „sistemului”, încearcă să profite de prospețimea lor de percepție, să le stimuleze gândirea creativă: uneori reușesc, cel puțin în unele cazuri, dar, mai adesea, trebuie să se recunoască înfrânți, pentru că, în mai multe situații, elevul aleargă la meditatorii (profesioniști), ce le oferă comentarii imbatabile, tocmai pentru a preîntâmpina însușul la ... bacalaureat!!

Dacă profesorul, modelul ipotetic, nu citește din pasiune, dacă el însuși nu are o perspectivă generoasă asupra textului, dacă nu știe să-și atragă elevii spre lectură, prin crearea unor motivații proprii, nu ne putem aștepta la un efect modelator al lecturilor propuse la clasă! De unde spirit critic și flexibilitate, dacă acestea lipsesc, în destule cazuri, taman celui care are responsabilitatea să facă din învățăceii săi *cititori de calitate*? Rutina, dacă nu cumva și „rugina”, nu au dat nicicând bune rezultate, ci doar reușite de circumstanță. Și asta, pentru că, așa cum spuneam la început, orice om are dreptul la o carte...

Suntem mai liberi în fața unui text literar, decât în fața unei rostogoliri de imagini, cu condiția să conștientizăm această libertate, să profităm de ea într-un mod activ și eficient. Folosirea *exclusivă* a

mijloacelor audio-vizuale, din partea unui număr de tineri din ce în ce mai mare, creează mai multe probleme decât rezolvă. În primul rând, lucrul cel mai evident, apare un deficit de imaginație, care influențează – în timp – formarea unei gândiri creative. Or, fără un suport afectiv și imaginativ, fără plăcerea și mândria de a găsi singur o soluție, nu poate exista acel sentiment plinar, ce ne justifică existența, că stăpânim realitatea în măsura în care suntem stăpânii noștri! Fetișizarea computerului, de altfel un instrument ideal pentru cel care îl privește și îl folosește ca un mijloc performant de a realiza un proiect sau altul, sărăcește, îl coboară pe om prea aproape de pământ și de jocul intereselor materiale. Așa s-a născut *homo praxis*, care, nu-i vorba, are și el dreptul la un computer (cât mai performant) ...

Ajunși în *high life*, tinerii formați, de-formați ori, pur și simplu, confuzi, confrunțați cu pragmatismul lumii în care, cu voie ori fără voie, trăiesc, dependenți, într-o măsură îngrijorătoare de *Lord Google*, de la care-și iau toate informațiile necesare, se mai relaxează, că așa e de *bon ton*, la un concert simfonic (a fost Haydn? Beethoven? Ceaikovski?), la un spectacol de operă sau balet („Spărgătorul de nuci?”, „Lacul lebedelor?”), un film de Oscar, că sunt o grămadă, după care – la o agapă – încep discuțiile subțiri, ba despre o carte, ba despre un film ori un spectacol de operă... Și, pentru că orice om are dreptul la o părere, o spune, chiar dacă – după aceea – se face o liniște suspectă... Apoi acel om, ori altul, n-are vreo importanță, are și el dreptul la o părere... Și, uite-așa, se pune de-un colocviu al celor care au întotdeauna păreri, competente să fie!...

prof. Mircea DINUTZ, Focșani/ROMÂNIA

ȘTIRI MONDENE COMENTATE... PE SCURT !!

Nu mă omor după știri mondene. Chiar deloc. Așa cum nu mă interesau, pe vremuri, bârfele, de tot felul, din cartierul copilăriei mele, cele colportate de colegele mele/colegii mei din liceu, la vremea uceniciei, ori din facultate! Acasă, țin minte, cu asta se ocupau, de regulă, femeile, pasionate, după ce-și isprăveau treburile gospodărești, să ia la rând vecinii și vecinele, mai interesante, din punctul lor de vedere, cu păcatele lor știute și neștiute, cu toate cele făcute și nefăcute, iar dacă nu le știau chiar pe toate, ca și oamenii noștri de presă, cu alte mijloace, dar la același nivel de curiozitate primară, imaginau cu o voluptate nereprimată cele mai spectaculoase și mai blamabile fapte. Orice știre însă, chiar deformată, are un sâmbure de adevăr, lucru dovedit în atâtea rânduri.

Andreea Marin, de când se crede *Albă ca Zăpada*, pare convinsă că nu va fi uitată prea curând, că va rămâne, pentru mult timp, în inimile telespectatorilor (sfântă naivitate!) și, tocmai de aia, trebuie să se mențină, cu orice preț, în centrul atenției, ca – de exemplu – să stea la taclale cu Simona Patraulea, la o prezentare de modă! Un mare actor, pictor, sculptor, om de știință, fie el și academician, poate fi uitat după câteva săptămâni ori luni, dar nu *divele*! Unde mai pui că nici concurența nu doarme, amenințând să-i spulbere firava-i amintire: Andreea Bălan, Delia Matache, Anda Adam, Andreea Antonescu au, de partea lor, arme imbatabile – *chiloții*, cât mai scurți, cât mai colorați, cât mai transparentți, ce le asigură succesul de public și țin loc de orice (voce, talent, educație, bun-gust, ca să nu mai vorbim de... bun-simț!!) *Lady Gaga* în n variante românești! Și nu de ieri, de azi!... Sau, dacă nu știți ce a pățit și pătimește Alice Iotta... Cum, adică, nu știți cine este!!? Se poate??!...Probabil geloasă pe reputația (de invidiat) a surorii sale, Simona Sensual, și-a dorit, cu ardoare, *un posterior bombat și apertisant*, așa că s-a lăsat operată... cu succes!! Rezultatele au fost neașteptate: patru găuri vizibile în cele două fese (pentru norocoși!), dureri persistente și o serioasă infecție! S-o fi gândit și ea, mai pe urmă, că prețul gloriei e mult prea mare!

Triunghiul conjugal, în forma impudică, ostentativă, de acum, era greu de imaginat, în urmă cu câteva decenii, o poveste de pe alte meleaguri, oricum o situație rară, subiect literar, mai degrabă! În zilele noastre, începe să devină mai mult decât o curiozitate de interes public, o practică, deocamdată accidentală, dar emblematică pentru procesul de disoluție accelerată a familiei tradiționale. Iată-i pe Liviu Vârciu – Adela Popescu – Radu Vulcan, aflați într-un asemenea dulce și profitabil mariaj! Actrița Adela Popescu se află, de această dată, într-o sală de spectacole, alături de iubitul ei, Radu Vulcan, privind cu un interes sporit piesa de teatru, „Ménage à trois”, unde evolua iubitul ei, Liviu Vârciu, alături de Ioan Isaiu și Ionela Nedelea și meditând – probabil – la... fidelitate, marfă rară în ziua de azi! Unde mai pui că, după cum ne informează presa „de profil”, Isaiu l-a *caștit* pe Vârciu, pentru că acesta din urmă, în urma experienței acumulate, *s-a dat* la Ionela Nedelea, iubita celui dintâi. Să mai spui că între viață și scenă nu există o strânsă legătură!

La emisiunea „Un show păcătos” s-a discutat (a câta oară?) despre presupusul viol al profesorului Octavian Vișan asupra inocentei Oana, elevă la mult celebrul liceu „Jean Monnet”, de față aflându-se Serghei Mizil, bănuț pictor, actor, *de vocație derbedeu* (V. Ciutacu), prieten cu tatăl fetei, deci parte implicată, dar și Mădălina Pamfile, elevă la același liceu, acum aflându-se pe postul (deloc select) pe care

se aflase Bianca Drăgușanu, bolnavă, zice-se, de *fițe la genunchi*. În focul/focurile discuției a intervenit, telefonic, mama profesorului incriminat, Maria Vișan, care a reușit, cu fermitate, logică și bun-simț, să demoleze, punct cu punct, acuzele extravagantului Serghei Mizil, aducându-l pe acesta în stare de isterie! Deși nu mă preocupă, în mod deosebit, ce s-a întâmplat cu adevărat, a reieșit – din acel dialog – că viol nu fost, nici într-un caz, ci, după cum reiese din spusele colegilor, a fost, mai degrabă, o răzbunare din partea experimentatei (zice-se!) Oana, dar nici nu s-a putut nega legătura nefirească elevă-profesor, incompatibilă cu orice sistem de învățământ din lume.

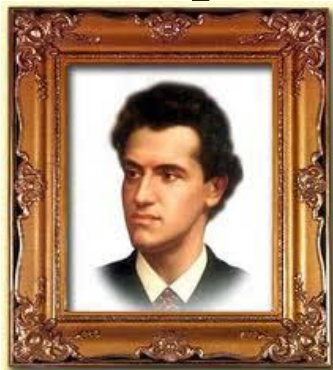
Un personaj interesant, urmărit cu atenție de presa avidă de senzational, este Mihai Trăistariu, pasionat de studiul OZN-urilor, de crearea unui centru de cercetare pe această temă, dar și de protejarea animalelor pe o insulă special amenajată, de vindecarea bolilor incurabile, într-un cuvânt, un suflet însetat de cunoaștere, generos și caritabil, fără să-i lipsească din arsenal unele bizarerii, ceea ce explică interesul constant al ziariștilor pentru acesta! Ciudățeni și manifestări contradictorii, greu de înțeles și de explicat, au actorii, cum ar fi cazul lui Claudiu Bleonț, care, după ce jucase Richard al III-lea și se identificase cu Hamlet, la o conferință de presă, unde dominau – se spune – gazetărițele, și-a dat nădragii și chiloții jos, nefalsificat de nimic, autentic sută la sută. Totuși nu suntem convinși că reprezentantele sexului frumos, aflate de față, au receptat mesajul ca atare. De asemenea, greu de înțeles îmi apare atitudinea echivocă a unei mari actrițe, cum este Maia Morgenstern, cu participări repetate la show-uri mondene, ba chiar de prost gust, revenind, în cele din urmă, la vocația sa, incontestabilă, de artistă ce se respectă și-și respectă spectatori.

Cu atât mai interesante sunt lucrurile când e vorba de politicieni: Paul Păcuraru a apărut în fața opiniei publice în costumație Zero și cu o dotare necorespunzătoare, senatorul Marius Nicoară a fost surprins de aparatul de filmat, în timpul unei dezbateri importante, relaxându-se cu un film XXX (după atâta osteneală, o fi meritând săracul, de ce să fim răutăcioși?!), Ana Birchall a fost suspectată de practici sexuale aberante (pe baza unor probe discutabile, e adevărat), mai apoi, Ioan Rus ori Dan Matei Agathon, care n-ar fi fost tocmai uși de biserică, sau deputatul PD-L, Petru Calian, implicat în afaceri (foarte lucrative) legate de Clubul Nana din Cluj-Napoca, în realitate, un bordel care funcționa cu prostituate de lux la prețuri foarte ridicate. Nici pe departe, nu am epuizat numărul politicienilor dovediți sau suspectați de imoralitate de acest gen, dar, fără îndoială, autoritățile, care au confiscat înregistrările făcute de Efm Potval, „regele bordelurilor”, au o asemenea evidență, ținută secretă, din motive de securitate națională, probabil!

În final, ne mai rămâne să reflectăm cu seriozitate la degradarea progresivă a naturii umane, la faptul că oameni, care ar trebui să fie repere morale și estetice, suferă, din ce în ce mai evident, de un grav deficit de bun-simț, că modelele de bădărânie se impun cu agresivitate, iar „homo parvenitus” urcă, trufaș și insașiabil, pe treptele puterii și nesimțirii generalizate.

prof. **Mircea DINUTZ**, Focșani/ROMÂNIA

anul ciprian porumbescu(1853-1883)

CIPRIAN PORUMBESCU; născut **Ciprian**

Golembiovski (14 octombrie 1853, Șipotele Sucevei, Bucovina - 6 iunie 1883, Stupca, azi Ciprian Porumbescu, județul Suceava) a fost un compozitor român.

Casa memorială CIPRIAN PORUMBESCU, din Stupca

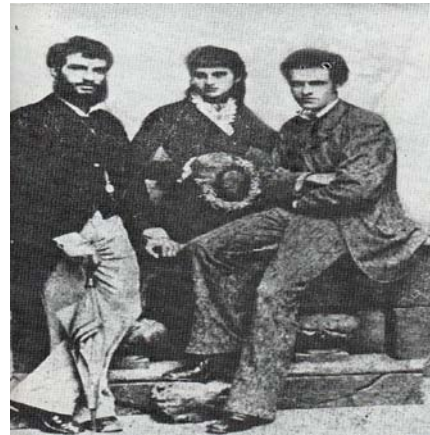
ORIGINEA ȘI NUMELE

Ciprian Porumbescu a fost fiul preotului ortodox **Iraclie Porumbescu**. Născut Iraclie Golembiovski (*Golemb, Galamb=porumbei* – crima eternă a “stăpânilor” de colțuri de lume: aici, în Bucovina austriacă, dorința de asimilare, prin polonizare, eventual și catolicizare, a românilor! – **NU LE-A MERS BRIGANZILOR LUMII!!!**), acesta din urmă își schimbă numele de familie în Porumbescu în 1881.

Părintele IRACLIE PORUMBESCU

Ștefan, Mărioara și Ciprian Porumbescu, 1881, Viena

STUDIILE ȘI VIAȚĂ

A început studiul muzicii la Suceava și Cernăuți (**AVEA O “CREMONEZĂ”/“Nicolaus Amati, Fecit Cremonae, 1625”**), de la moș Stănică-lăutarul țigan, căruia i-o dăruise boierul **CANTA**, disperat de dragoste pierdută! – ...s-a pierdut, mistic, pentru totdeauna, **VIOARA CREMONEZĂ**, după moartea lui **CIPRIAN!**... - ...apoi a continuat la "**Konservatorium für Musik und darstellende Kunst**" în Viena, cu Anton Bruckner și Franz Krenn. În această perioadă îl frecventează, la Viena, pe Eusebius Mandyczewski, compozitor bucovinean, cu care se perfecționează, în particular, la teoria muzicii. Între 1873 și 1877 a studiat teologia ortodoxă la Cernăuți.

Din cauza sărăciei, Ciprian Porumbescu nu s-a putut bucura de o formare muzicală continuă și completă. A început studiul muzicii la Suceava și Cernăuți, unde conduce corul Societății Culturale "**Arboroasa**". În anul 1871, la aniversarea a 400 de ani de la zidirea Mănăstirii Putna, la festivități, alături de Mihai Eminescu, Ioan Slavici, A.D. Xenopol, Nicolae Teclu și alții, participă și tânărul Ciprian Porumbescu, uimind asistența cu minunatul său cântec.

Apoi, cu ocazia unei burse, își continuă studiile la "Konservatorium für Musik" din Viena, unde dirijează corul Societății Studențești "**România Jună**". Aici va scoate, în anul 1880, colecția de douăzeci de piese

corale și cântece la unison, reunite în "Colecțiune de cântece sociale pentru studenții români" ("Cântecul gintei latine", "Cântecul tricolorului").

CIPRIAN PORUMBESCU A FOST UN ÎNFOCAT NATIONALIST PATRIOT ROMÂN. Din această pricină, a fost arestat (1877), acuzat fiind (și întemnițat!) pentru activitatea sa politică: **adică, A FONDAT (sub nasul agenților imperiali ai Habsburgilor! – împotriva cărora scosese și revistele satiric-umoristice "PIPĂRUȘA"și "COCOVEICA"!)** SOCIETATEA "ARBOROASA", prin care a militat ca valorile Duhului Românesc să fie promovate, peste și în pofida baionetelor imperiale austriece!!!

"În 12 octombrie 1877, în timp ce la Iași se comemorau 100 de ani de la decapitarea lui Grigore Ghica, la Cernăuți se întrunește conducerea ARBOROASEI. SE decide trimiterea unei telegrame de condoleanțe la Iași". Sunt arestați toți conducătorii ARBOROASEI: Ciprian Porumbescu, Constantin Morariu, Orest Popescu, Eugen Sireteanu și Zaharia Voronca"- cf. coord. Ioan Cocuz, *Vioara de la Stupca – cronologie*, 2003.

În pușcăria imperială, Ciprian Porumbescu se îmbolnăvește de tuberculoză!

...Printre lucrările sale patriotice se numără "Rapsodia română pentru orchestră", "Serenadă", "La malurile Prutului", "Altarul Mănăstirii Putna", "Inimă de român", "Gaudeamus Igitur", "Odă ostașilor români" și altele, precum și Imnul unirii – "*Pe-al nostru steag*"), prima lucrare de acest gen din literatura noastră. A fost unul dintre cei mai faimoși compozitori pe vremea sa. Printre cele mai populare lucrări sunt: "Balada pentru vioară și orchestră" op.29, opereta "Crai nou", pusă în scenă, pentru prima dată, în sala festivă a Gimnaziului Românesc din Brașov (astăzi, Colegiul Național „*Andrei Șaguna*”), unde pentru scurtă vreme a fost profesor de muzică (1881-1883). Aici, la Brașov, are loc, pe 27 februarie 1882, premiera operetei "CRAI NOU", pe un libret de Alecsandri, creație care s-a bucurat, de la bun început, de un mare succes (succesul imens impune reluarea spectacolului în 12 și 23 martie, pe aceeași scenă). În același an, opereta este montată și la Oravița.

Opereta "CRAI NOU", din Brasov, în 1882, a înregistrat un adevarat triumf, în rândul publicului. Și oamenii simpli, și oamenii intelectuali îl iubeau pe tânărul muzician. Li îmbrățișau muzica, cu toată dragostea. Se organizează chiar un concert în Brașov, pentru ca tânărul să poată urma, în Italia, un tratament pentru boala sa. Iată ce scria tânărul muzician, în numărul din septembrie 1882, al Gazetei Transilvaniei: "Publicul, peste 2000 de oameni, stătea cu pălăria-n mână și fiecare putea să-și spună, că UN ASEMENEA POPOR, PLIN DE VIATĂ ȘI DE INTELIGENȚĂ, NU POATE SĂ DISPARĂ NICIODATĂ"...

Sala Festivă a Gimnaziului Românesc din BRAȘOV - sala primei reprezentații a operetei „Crai Nou”

...Intr-o scrisoare către tatăl ei, după premiera, Marioara, sora lui Ciprian, consemna: *Opereta a avut un succes extraordinar de mare (...)* Când a ieșit Ciprian din culise să ia loc la pupitrul dirijorului, a fost salutat cu aplauze furtunoase. După uvertura așa de frumoasă și melodioasă, s-a ridicat cortina. Această imagine va rămâne veșnic în memoria mea și o sorbeam cu ochii. Pe o parte a scenei, fetițe, pe cealaltă, flăcăi. Ei se găseau toți într-o pădure, sus strălucea luna – Crai Nou – și tineretul a ieșit afară, ca să se închine la Crai Nou. Toți în costume naționale, care străluceau și scânteiau de te orbea. Ce costume splendide, mă credeam transportată într-o pădure din povești (...). După primul act, lumea striga cât putea: Porumbescu!, după al doilea, își întrecură măsura, bătai din picioare, strigăte nesfârșite: Porumbescu!, Porumbescu! La rândul său, Ciprian mărturisea: "Astăzi am ajuns să-mi văd dorința împlinită, mi-am văzut visul cu ochii, am avut aplauzele frenetice pentru opul meu, am auzit chemând sute de voci, pline de entuziasm și de căldură, numele meu (...). Ce să mai zic, ce să mai aștept de la viața mea, de la viitorul

meu? Puteam să am și să mă aștept la o răsplată a studiilor și ostenețelor mele, până acum, mai mare decât am aflat-o acuma?”

Cât a stat la Brașov, sănătatea sa a continuat să se înrăutățească. În seara zilei de 14 noiembrie 1882, părăsește Brasovul, în care începuse maturizarea lui artistică, și pleacă în Italia. Poposește mai întâi la Trieste, unde se întâlnește prima dată cu întinderea nesfârșită a mării. Urmează Veneția, unde răcește și starea de sănătate i se agravează, apoi Milano și stațiunea Nervi, pe care o alesese pentru a se trata. La Genova, îl întâlnește pe Giuseppe Verdi, care-i găzduise în vila sa și pe alți artiști români, printre ei numărându-se și soprana Hariclea Darclée. Iată cum descria Ciprian întâlnirea cu Verdi, într-una din scrisorile trimise celor de acasă: “*Eram, se înțelege, nu numai mișcat, văzându-mă înaintea lui Verdi, dar și și cânt înaintea lui, pare că nu mă simțeam în putere. După ce m-am mai împropătat și am prins curaj, am cântat Doina. M-am uitat de câteva ori la bătrânul maestru și l-am văzut cu ochii ațintiți asupra mea. Când am isprăvit de cântat, el zise (...):*

- *Mare lucru, cântecul acesta nu mi-i cunoscut, dar toată gama lui o simțesc și o pricep!*

Mi s-a părut că bătrânul vrea să se scoale și să vie la mine. Eu am pășit spre dânsul. El mi-a întins amândouă mâinile și, strângându-le pe ale mele, îmi zise cu suflet mișcat:

- *Da, frați ne sunteți. Atestatul că ne sunteți frați l-am auzit acum”.*

De la Genova, Ciprian pleacă la Florența, apoi la Roma. Pe 28 februarie 1883, ajunge din nou acasă, la Stupca. Trecerea bruscă de la primăvara mediteraneană la iarna bucovineană îi accentuează tuberculoza și îl doboară la pat. Pe zi ce trece, se simte tot mai sleit de puteri. Sub impresia gândurilor și a clipelor ce le trăia, așterne pe portativ elegia **TEMPI PASSATI**, o reluare a **NOCTURNEI BERTA**, semn că purta, încă, în suflet, imaginea iubitei de la Ilișești.

În seara zilei de 5 iunie, presimțindu-și sfârșitul, o roagă pe Mărioara să aiba grijă de tatăl lor și de manuscrisele lui. Pe 6 iunie 1883, în zori, Ciprian trecea în eternitate. Inconjurat de rude, prieteni și de întreg satul, este condus pe ultimul drum și înhumat alături de ceilalți membri ai familiei Porumbescu, în cimitirul din Stupca. Pe mormânt, așa cum și-a dorit, stau scrise versurile: “*Iar când, fraților, m-oi duce/De la voi și-o fi să mor,/Pe mormânt atunci să-mi puneți/Mândrul nostru tricolor”.*

“Început de iunie. A venit Ștefan cu soția lui, Laura. Toți își fac de lucru în preajma lui Ciprian.

Se lasă seara...O tuse grea îl scutură, un val de sânge se revarsă...apoi tusea se stinge, mâinile încep să se răcească, dar e liniștit...

E miezul nopții. Îi cheamă în juru-i: <<Eu mă duc. Fiți liniștiți și tari ca tata. Aveți grijă ca muzica mea să nu moară!>>

O roagă pe Mărioara să-i cânte la pian<<NOCTURNA BERTA>>...Adoarme liniștit... Respiră rar...

Înainte de zorii lui 6 iunie, INIMA LUI CIPRIAN BATE ULTIMELE MĂSURI, LĂSÂND LUMII PRIN CARE A TRECUT TOT CE A AVUT MAI BUN ÎN EA, MUZICA.

În car cu boi, pe pat de fân, a fost dus încet, legănăt, pe drumul ce coboară de la casa părintească.

Iraclie, muntele neclintit, se năruie în fața celui de-al optulea mormânt, al celui mai drag. Părăsește Stupca speranțelor spulberate, Stupca îndrăgită, dar neîndurată...Ajunge la Frătăuți, unde se va stinge și el, în februarie 1896. Tot în 1876 va fi răous de tuberculoză și Ștefan...

...Rămâne Mărioara, cu viitoru-i soț Liviu Rațiu și copiii lor, Ciprian și Livia, să păzească ultima dorință a viorii de la Stupca, CIPRIAN PORUMBESCU: <<SĂ NU LĂSAȚI MUZICA MEA SĂ MOARĂ!>>”... (cf. coord. Ioan Cocuz, *Vioara de la Stupca – cronologie*, 2003)

...Muzica instrumentală constituie partea cea mai întinsă a creației porumbesciene, iar instrumentul pentru care a compus cel mai mult a fost pianul: rapsodii (*Rapsodia română*), hore (*Hora detrunchiaților, Bătrâneasca, Hora Brașovului*), valsuri (*Fantome, Camelii, Souvenir de Brașov*), nocturne (*Souvenir de Nervi, Tempi passati, Berta*), polci, mazurci, potpuriuri și idila *O sară la stână*. Deși instrumentul lui preferat a fost vioara, a creat relativ puține lucrări pentru ea: romanța *Reverie, Dorul și Balada*. Creația vocală cuprinde lieduri, romanțe, hore, coruri (*Cântecul tricolorului, Imnul Unirei, Oda ostașilor români, Cantec de primăvara, Cantec de mai, Serenada, Lacrima, Numele tau*), cantate (*La malurile Prutului, Altarul mănăstirii Putna*), alcătuind partea cea mai valoroasă a creației porumbesciene.

Amintirea marelui compozitor, dirijor și interpret român, ridicat de pe plaiurile *dulcei Bucovine*, este astăzi vie în satul sucevean care îi poartă numele. Complexul memorial Ciprian Porumbescu din Stupca/Ciprian Porumbescu va cuprinde: Casa Memorială, Muzeul Memorial și cripta familială din cimitirul satului. Alături de fotografiile, afișe, piese numismatice sau filatelice, în Muzeul Memorial Ciprian Porumbescu,

inaugurat în 1971, sunt expuse pianul, violoncelul, bagheta și husa viorii lui Ciprian Porumbescu, dar și albumul oferit de Ciprian iubitei sale, Berta Gorgon.

...În plus, a compus muzica pentru celebrul cântec patriotic „**PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE**”, muzică ce este folosită astăzi și de către Albania pentru imnul național „**HYMNI I FLAMURIT**”. A murit la nici 29 de ani, în Stupca, acum acest sat fiind numit, în onoarea sa, "**Ciprian Porumbescu**".

Articolele despre cei doi Porumbescu, în **Lexiconul Biografic**, editat de Academia Austriei, Viena 1983. În 1972-1973, regretatul regizor de film Gheorghe Vitanidis a realizat un foarte popular film artistic de lung metraj pentru ecran panoramic, în două serii, cu Vlad Rădescu, debutând în rolul marelui compozitor și patriot.

Mormântul lui Ciprian Porumbescu se află în cimitirul satului Stupca, în apropiere de altarul **Bisericii "Sf. Dumitru"**. El a fost inclus pe Lista Monumentelor Istorice din județul Suceava din anul 2004, având codul SV-IV-m-B-05697. Intreaga sa creație muzicală se încadrează în sfera curentului romantic; manifestând în totalitate elemente tehnice și de expresivitate ale acestui curent. În lucrările sale, Porumbescu inserează tematici patriotice, elemente de expresivitate ce-l definesc ca stil, de o muzicalitate aparte, în care afișează o serie de trăiri personale, gânduri și idei, ce doar în acest mod pot fi auzite.

...**CIPRIAN PORUMBESCU este, alături de GRIGORIE GHICA AL III-LEA VOIEVOD și de MIHAI EMINESCU – unul dintre MARI MARTIRI AI BUCOVINEI.**

TRICOLORUL, de CIPRIAN PORUMBESCU

TREI CULORI cunosc pe lume
Ce le țin ca sfânt odor,

Sunt culori de-un vechi renume
Amintind de-un brav popor.

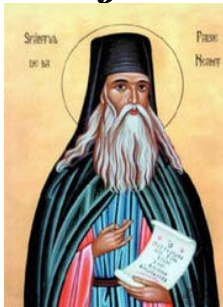
Cât pe cer și cât pe lume,
Vor fi aste trei culori,
Vom avea un falnic nume,
Și un falnic viitor.

Roșu-i focul vitejiei,
Jertfele ce-n veci nu pier
Galben, aurul câmpiei,
Și albastru-al nostru cer.

Multe secole luptară
Bravi și ne-nfricați eroi
Liberi să trăim în țară
Ziditori ai lumii noi.
Iar când fraților m-oi duce
De la voi și-o fi să mor
Pe mormânt atunci să-mi puneți
Mândrul nostru **tricolor**.

A adunat, a selectat texte și imagini și le-a "montat": **Adrian BOTEZ**

străji ale culturii ortodoxe

PAISIE VELICICOVSCHI (1722-1794)

*“PAISIE VELICICOVSCHI s-a născut în Ucraina, la Poltava, la 21 decembrie 1722, primind la botez numele **PETRU**, probabil după mitropolitul Petru Movilă, al Kievului, trecut la Domnul la 22 decembrie 1646. Tatăl sau, Ioan Velicicovschi, era protopop al Bisericii „Adormirea Maicii Domnului“, la fel ca și înaintașii săi. Mama sa, Irina, era o femeie credincioasă, călugărindu-se mai târziu, cu numele Iuliana, la Mănăstirea "Acoperământul Maicii Domnului“, din apropiere. Deși a avut 11 frați, au murit cu toții înainte de a împlini 20 de ani. A rămas orfan de tată, la vârsta de 4 ani, fiind învățat să scrie de către mama sa și un frate mai mare, preotul Ioan. Intre anii 1735-1739, a urmat cursurile Academiei duhovnicești din Kiev, însă a rămas dezamăgit de accentul prea mare pus pe scolastică, în detrimentul literaturii ascetice. Ia hotărârea de a se călugări, dar primele mănăstiri în care a intrat, Liubetsk și Medvedovschi, i-au rezervat două experiențe amare.*

ATRAS DE MONAHISMUL ROMÂNESC

Intorcându-se la Lavra Pecerska din Kiev, Petru, devenit rasoforul **PLATON**, a decis, împreună cu un prieten, Alexie, să plece în Țările Române, întrucât auzise despre călugării îmbunătățiți de aici. În anul 1743, s-a stabilit la schitul Trăisteni, după o scurtă oprire la schitul Dălhăuți. Aici l-a cunoscut pe marele său povățuitor, starețul Vasile, de la Poiana Mărului. La Trăisteni, tânărul rasofor a observat că monahii de aici îmbinau munca și slujbele cu traducerea textelor Sfinților Părinți, din limba greacă în limba română și slavonă. După doi ani, s-a mutat la schitul Cârnuț, aflat sub povățuirea spirituală a aceluiași Vasile. În anul 1746, ascultând un gând mai vechi, a plecat cu mai mulți călugări în Muntele Athos, stabilindu-se la schitul Kyparis. Negăsind un duhovnic pe măsură, s-a retras în singurătate. În 1750, a venit în Muntele Athos și povățuitorul său, Vasile, care l-a sfătuit să nu stea singur, ci împreună cu doi-trei frați. Astfel, a pus bazele unei mici obști românești, iar el este călugărit de Vasile, cu numele Paisie. În 1758, înmulțindu-se numărul fraților, s-a mutat la schitul Sf. Ilie, Paisie fiind hirotonit ieromonah. Obștea sa a devenit din ce în ce mai cunoscută, atrăgând tot mai mulți călugări. Neavând o mănăstire proprie, Paisie, împreună cu 64 de călugări, a hotărât, după 17 ani de viețuire în Sfântul Munte, să se întoarcă în Moldova.

STAREȚ LA DRAGOMIRNA, SECU ȘI NEAMȚ

În 1763, au ajuns în Țara Românească, oprindu-se la schitul Vărzărești, din părțile Buzăului. Cerând mitropolitului o mănăstire, a fost refuzat, astfel încât s-a îndreptat spre Moldova. Mitropolitul Gavriil Calimachi, cu acordul domnitorului, l-a numit stareț la Mănăstirea Dragomirna. Starețul Paisie a rămas aici din 1763 până în 1775, când, din pricina ocupației austriece, s-a retras, împreună cu alți 200 de călugări, la Mănăstirea Secu, rămânând aici până în 1779. Întrucât numărul călugărilor a crescut foarte mult, s-a mutat în mai spațioasa Mănăstire Neamț. Obștea sa era alcătuită din moldoveni, munteni și ardeleni, din ucrainenii, ruși, sârbi, bulgari și greci. De altfel, starețul învățase, în peregrinările sale, mai multe limbi,

cunoscând foarte bine slavona, româna și greaca. Astfel, Mănăstirea Neamț putea fi, pe drept cuvânt, numită Athos. La Neamț, starețul Paisie a reluat activitățile sale, în special activitatea literară, aducându-le la maturitate. De altfel, perioada de maximă înflorire a vieții sale o constituie șederea la Neamț. Școlilor de traducaōri și copiiști de la Dragomirna și Secu le-a urmat cea de la Neamț, în care a revizuit traducерile anterioare din **FILOCALIE**. Traducerea sa în slavonă a văzut lumina tiparului în 1793, la Petersburg, sub numele „*Dobrotoliubie*“. Manuscrisele în română, în număr de peste 300, însumând peste 1000 de pagini de texte selectate, din peste 20 de Sfinți Părinți, au fost folosite și de Părintele Dumitru Stăniloae, în traducerea **FILOCALIILOR**.

O SFINȚENIE RECUNOSCUTĂ IMEDIAT

În timpul stăreției sale, **NEAMȚUL A DEVENIT CENTRUL MONAHISMULUI ORTODOX**, școală de viață isihastă și academie duhovnicească, pentru întreg Răsăritul ortodox. Arhiepiscopul Ambrozie al Poltavei, loctiitor al scaunului mitropolitan de la Iași, l-a ridicat, în 1790, la rangul de arhimandrit. Figură remarcabilă a Bisericii răsăritene, iubit, în aceeași măsură, de monahi și de credincioși, cărora le deschisese drumul spre literatura patristică, starețul Paisie a trecut la Domnul la 15 noiembrie 1794, fiind înmormântat în biserica mare a mănăstirii. Ucenicii săi au alcătuit, la scurt timp, viața sa. I s-a pictat, de asemenea, și o icoană, așezată lângă piatra sa de mormânt. Astfel, evlavia populară l-a canonizat, imediat după adormirea sa, recunoscându-i-se sfințenia vieții. În 1988, a fost canonizat de Patriarhia Moscovei. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea sa în ședințele din 20 -21 iunie 1992. Proclamarea oficială a avut loc la 15 noiembrie 1994, la două sute de ani de la trecerea sa la cele veșnice.

PAISIANISMUL, CURENTUL CE A REVIGORAT VIAȚA MONAHALĂ

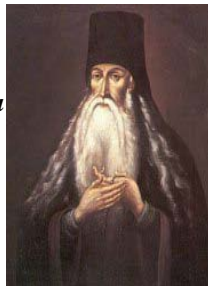
Activitatea starețului Paisie poate fi rezumată astfel: a înmulțit experiența și viața duhovnicească a marilor trăitori români, a adunat numeroase manuscrise grecești, traducându-le în română și slavonă și a dăruit lumii o chintesență a spiritualității Sfinților Părinți. În mănăstiri a introdus rânduiala athonită, pe care a intensificat-o. Coordonatele de bază erau viața de obște, dusă în sărăcie, de bună voie - și ascultarea desăvârșită față de stareț, citirea Sfintei Scripturi și a Sfontilor Părinți, arătarea dragostei creștine față de călugării în vârstă, dar și față de pelerini, o mai intensă viață de rugăciune, prin practicarea rugăciunii lui Iisus, dar și prin participarea la slujbe. Trăsătura fundamentală a paisianismului o reprezintă strânsa legatură dintre viața de obște și rugăciunea minții. Duhovnicul nu avea doar rolul de a acorda iertarea păcatelor, ci și pe cel de a îndruma duhovnicește, prin mărturisirea celor mai mărunte gânduri și povățuirea în rugăciune. Călugării, pe lângă participarea la slujbe și ascultările de obște, trebuiau să păstreze cât mai mult tăcerea, având mereu pe buze și în inimă rugăciunea: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!*” Ascultarea și smerenia erau liantul între călugării de diferite neamuri: „*Privindu-i pe frați ca pe niște îngeri ai lui Dumnezeu, dedicați cu toții sfintei ascultări, mă găsesc incapabil de a urma lor, considerându-mă lipsit de un astfel de dar divin, pe drept cuvânt numit SFÂNTA ASCULTARE.*”

Text adaptat, după: Daniela LIVADARU, art. **PAISIE VELICOVSKI: ÎNTOARCEREA LA SCRIPTURĂ**, din **Ziarul Lumina** (apărut în **crestinortodox.ro**)

DESPRE RUGĂCIUNEA MINȚII

“A ajuns până la noi vestea despre oarecare persoane din cinul călugăresc, cari bizuindu-se numai pe nisipul înțelepciunii lor, îndrăznesc să hulească dumnezeiasca rugăciune a lui Iisus, care săvârșește prin minte sfânta slujbă în inimă.

La aceasta îndrăznesc a spune că cu limbile lor (ca și cu niște arme) acest prin orbirea minții lor. Temându-ne ca nu asemenea hulă și să greșească înaintea în ajutor numele cel prea dulce al respingerea acestei cugetări mincinoase a alese de Dumnezeu, care s-a adunat în dumnezeiasca rugăciune a minții pe Așa dară, eu, pulbera și cenușa, mele înaintea mării celei neajunse a slavei Tale cele dumnezeiești, Te rog pe Tine, Unule născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, Cea ce ai luminat pe orbul din naștere, luminează și întunecata mea minte, dăruiește sufletului meu harul Tău, ca această lucrare a noastră să fie spre slava numelui Tău și spre folosul altora, care voiesc prin lucrarea minții într-o rugăciune să se lipească de Tine cu duhul și să Te

vrăjmașul îi înarmează ca să ponosească lucrul dumnezeiesc și să întunece inima lor cumva auzindu-i cineva să cadă în lui Dumnezeu ... am socotit ca, chemând Domnului Iisus, să scriu despre bârfitorilor și spre întărirea turmei celei mănăstirea noastră, câteva cuvinte despre temeiul învățaturii Sfinților Părinți.

plecându-mi genunchii minții și inimii

poarte pururea în inima lor, precum și spre îndreptarea acelor care din pricina marii lor neștiințe, au îndrăznit să hulească această sfântă lucrare”.

Mai departe urmează învățătura despre **RUGĂCIUNEA MINȚII**, în 6 capitole.

În capitolul 1, starețul scrie că rugăciunea minții este opera Sfinților Părinți și o apără împotriva hulitorilor.

“Cunoscut să fie că această dumnezeiască lucrarea fost indeletnicirea neconținută a purtătorilor de Dumnezeu Părinților noștri celor de demult, cari au strălucit ca soarele în multe locuri pustii și în mănăstirile cu viață de obște: în muntele Sinai, în Schitul Egiptului din muntele Nitriei, în Cetatea Ierusalimului și prin mănăstirile dimprejur, în Sf. Munte Athos și prin ostroavele mărilor, cu un cuvânt în tot Răsăritul și în Țarigrad, iar în vremurile din urmă și în Rusia mare.

Prin această lucrare a minții (a Sf. Rugăciuni) mulți dintre purtătorii de Dumnezeu Părinți înflăcăându-se cu focul serafimic al dragostei către Dumnezeu și către aproapele, s-au făcut cei mai râvnitori păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu și s-au învrednicit să ajungă vase alese ale Sfântului Duh. Asupra acestei dumnezeiești lucrări a minții și a păstrării raiului inimii, nimeni dintre ortodocși n-a îndrăznit cândva să rostească hulă, ci toți s-au arătat cu mare respect și deosebită evlavie către ea ca spre un lucru plin de mare folos duhovnicesc.

Însă diavolul, începătorul răutății și potrivnicul la toată fapta cea bună, văzând că cinul călugăresc (care și a ales partea cea bună) mai cu seamă prin această rugăciune a minții șade la picioarele lui Iisus, sporind către desăvârșire prin împlinirea poruncilor dumnezeiești, a început vrăjmașul să întrebuițeze toate puterile ca să bârfească și să hulească acest lucru mântuitor și de i-ar fi fost cu puțință să nimicească cu totul Rugăciunea asta de pe fața pământului.

El (adică vrăjmașul) căuta să facă aceasta uneori prin distrugerea cărților, alteori prin amestecarea neghinelor otrăvitoare în grâul ceresc cel adevărat, ca astfel oamenii fără judecată ... să spună hule împotriva acestui lucru sfânt.

Nemulțumindu-se cu aceasta, diavolul a căutat și a găsit în ținutul Calabriei din țara Italiei pe ereticul Varlaam, care prin mândria lui era asemenea cu diavolul, care s-a sălășuit în el intrând cu toată puterea sa, îndemnându-l pe acesta să hulească și sfânta noastră credință ortodoxă, precum și Rugăciunea vieții. Vedeți dar, prieteni, care îndrăzniți a huli rugăciunea minții, oare nu vă faceți părtași acestui eretic și celor împreună cu dânsul?

Nu vă cutremurați oare cu sufletul că veți cădea asemenea lor sub anatema Bisericii și veți fi depărtați de Dumnezeu?

Și, într-adevăr, care este pricina care vă îndreptățește să huliți această neprihănită Rugăciune? Eu nu mă pot dumeri de loc. Oare vi se pare vouă nefolositor să chemați numele lui Iisus? Dar de mântuit nu vă puteți mântui prin altul decât întru numele Domnului nostru Iisus Hristos. Sau mintea omului care săvârșește această rugăciune este prihănită? Dar și aceasta este cu neputință, căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea sa. Însă chipul și asemănarea lui Dumnezeu se află în sufletul omului... Dar poate merită a fi hulită inima, în care se aduce lui Dumnezeu jertfa tainică a rugăciunii (întocmai ca pe un jertfelnic). Dar nici asta nu, căci și inima este făptura lui Dumnezeu, ca și tot trupul și este bună foarte. Așa dară, dacă chemarea numelui lui Iisus este mântuitoare, dar mintea și inima omului sunt făpturi ale lui Dumnezeu, atunci care este păcatul omului, care din adâncul inimii înalță cu mintea Rugăciunea dulcelui Iisus și cere de la El milă?”

URMARE LA CUVÂNTUL PENTRU RUGĂCIUNEA MINȚII

“Tu însă când te rogi, intră în chilia ta și închizând ușa ta roagă-te Tatălui celui ce este în taină și Tatăl tău care vede în taină îți va răsplăti la arătare” (Matei VI. 6).

Pe aceste cuvinte ale Domnului din Sfânta Evanghelie Sfântul Ioan Gură de Aur, Gura lui Hristos, Luceafărul a toată lumea, tâlcuiește că aici nu este vorba de rugăciunea care se rostește numai cu buzele și cu limba, CI RUGĂCIUNEA CEA MAI TAINICĂ, CARE SE ÎNALȚĂ FĂRĂ GLAS, DIN ADÂNCUL INIMII, CU LACRIMI LĂUNTRICE, CU DURERE ÎN SUFLET, AVÂND UȘILE MINTII ÎNCHISE. Deci ca mărturie, Sfântul Ioan Gură de Aur aduce rugăciunea Sf. Prooroc Moise și a Sfintei Ana. Că ei fără să rostească nici un cuvânt au fost auziți de Dumnezeu.

Sfântul Prooroc Moise se ruga cu mintea și Domnul a zis către el: “Ce strigi către Mine?” Sfânta Ana, când s-a rugat, măcar că nu i se auzea glasul, însă și-a dobândit cererea ei.

Suspînă și tu așa ca Moise. Sfășie-ți așa ca el inima ta, iar nu veșmintele, din adâncuri strigând către Dumnezeu: “Dintru adâncuri strigat-am către Tine, Doamne!” (cum zice Sf. Prooroc la Psaltire).

De jos din inimă înalță glas, adică în taină să faci rugăciunea ta.

Și în alt loc zice iar Sfântul Ioan Gură de Aur: “Tu nu te rogi oamenilor, ci lui Dumnezeu, Celui ce este pretutindenea de față și care aude înainte de a striga tu către Dânsul și Care știe înainte de a te gândi tu:

de te vei ruga așa, mare răsplată vei lua. Că El fiind nevăzut, voiește ca și rugăciunea ta să fie așa (adică în taină).

Vedeți fraților, că după mărturia marelui Stâlp al Pravoslaviei, afară de rugăciunea rostită cu buzele, mai este și altă rugăciune tainică, nevăzută, fără glas, care se înalță către Dumnezeu din adâncul sufletului și care este primită ca o jertfă curată și ca o mireasmă cu bun miros. Se bucură de ea Domnul și se veselește, văzând că unește cu Dânsul mintea omului, care mai mult ca altele trebuie închinată Domnului prin Rugăciune.

Sfântul Prea Cuviosul Părintele nostru Paisie de la Mănăstirea Neamț (România) scriind la niște frați cari s au sculat cu bârfiri împotriva acestei rugăciuni, zice către ei:

“Pentru ce, dar, voi vă înarmați împotriva acestei rugăciuni, cu hula minții voastre, ponosind-o, urând-o, batjocorind-o și lepădând-o ca pe cel mai rău lucru? Și, în scurt să zic, nu doriți nici chiar să auziți de dânsa? Groază și cutremur mă cuprinde la vederea nebuneștii voastre porniri!

Dar eu vă întreb iarăși: oare de asta urâți voi această rugăciune, că poate vi s-a întâmplat să vedeți sau poate ați auzit că unii din cei cari fac această rugăciune s-au vătămat la minte, ori au căzut în vreo înșelăciune, ori au suferit vreo vătămare sufletească? Iar voi ați socotit că pricina tuturor acestora a fost rugăciunea minții? Dar nu! Nicidecum. Sfânta Rugăciune a minții săvârșită prin harul dumnezeiesc, curățată pe om de toate patimile, îl îndeamnă la păstrarea cu râvnă a tuturor poruncilor dumnezeiești și-l ferește nevătămat de toate săgețile vrăjmașului și de ispite.

Dacă însă cineva va îndrăzni să facă această rugăciune de capul lui, nu după rânduiala Sfinților Părinți, fără înrebarea și sfatul celor iscușiți și mai ales dacă este mândru, pătimăș și neîncercat, trăind fără ascultare, acela cu adevărat și eu zic că ușor cade în toate cursele și ispitele diavolului. Dar ce-i cu asta? Oare această rugăciune este pricina ispitei? Să nu fie!

Iar dacă voi huliți rugăciunea minții, atunci trebuie să găsiți vinovat cuțitul dacă vreun copil mic, jucându se cu el s-ar întâmpla să se taie (fiind neîncercat).

Atunci dar și ostașii ar trebui să fie opriți a purta sabia (dacă vreunul nepriceput s-ar întâmpla să se străpungă cu sabia). Dar precum nici cuțitul și nici sabia nu pot fi socotite vinovate de răul ce ar pricinui, tot așa nici sabia duhului, adică Rugăciunea minții nu este vinovată pentru vătămarea celor nepricepuți.

Este de vină mândria și încăpățânarea, pentru care unii cad în ispitele drăcești și sunt pradă tuturor relelor sufletești.

Dacă voi ați cerceta învățăturile Sfinților Părinți cu deplină luare aminte și credință, atunci n-ar fi slobozit Dumnezeu să cădeți în așa adâncime a hulirii. Ci El v-ar fi înflăcărat cu harul său prin această lucrare, către dragostea Lui cea negrăită, încât și voi să fiți gata a striga împreună cu Apostolul: “Cine ne va despărți pe noi de dragostea Lui?” (Romani, 8.35).

Și voi atunci n-ați mai rosti hule asupra rugăciunii tainice, ci ați fi gata să vă puneți și sufletul pentru ea, simțind din fapte și din iscusință, folosul cel negrăit pentru sufletele voastre.

Pentru izbăvirea de vătămare a tuturor celor care se îndoiesc, eu nu găsesc o lucrare mai potrivită, decât să vă arăt pe cât m-ar învrednici Dumnezeu, cum învață Sfinții Părinți despre această sfântă Rugăciune săvârșită de minte în inimă (după mărturisirea Sfințelor Scripturi)”.

...Acestea sunt cuvintele Starețului Paisie de la Neamț, către monahii bârfitori.

in memoriam petre țuțea (1902-1991)

**110 ANI DE LA NAȘTEREA FILOSOFULUI
PETRE ȚUȚEA (1902-1991)**

PETRE ȚUȚEA a văzut lumina zilei la 6 octombrie 1902 în satul Boteni-Muscel, în familia unui preot. Urmează Liceul „Neagoe Basarab“ din Câmpulung și „Gheorghe Barițiu“ din Cluj, apoi Facultatea de Drept la Universitatea din Cluj și Universitatea „Humboldt“ din Berlin, unde studiază formele de guvernământ. Termină ca doctor în economie politică și drept și devine unul dintre discipolii lui Nae Ionescu.

Colaborează la diverse publicații naționaliste, în special la ziarul „Cuvântul“ condus de Nae Ionescu, alături de Constantin Noica, Mircea Eliade, Radu Gyr, Gheorghe Racoveanu, Mircea Vulcănescu și alți străluciți exponenți ai elitei intelectuale legionare.

A îndeplinit funcția de șef de serviciu și apoi director în Ministerul Economiei Naționale în guvernul național-legionar instaurat la 6 septembrie 1940.

După preluarea puterii de către regimul comunist, Țuțea este arestat și condamnat mai întâi la 5 ani de închisoare (1948-1953), apoi la 18 ani de muncă silnică, din care a executat 8 ani (1956-1964) în diferite penitenciare (București, Jilava, Ocnele Mari), dar mai ales la Aiud, fiind eliberat în 1964 cu sănătatea subrezită în urma torturilor îndurate.

A fost permanent supravegheat de Securitate, iar în urma numeroaselor descinderi la locuința sa modestă de lângă Cișmigiu i-au fost confiscate manuscrise, studii și materiale la care lucra.

Marele filosof român, unul dintre liderii generației sale, s-a stins din viață lucid, la 3 decembrie 1991, într-o rezervă a Spitalului „Cristiana“ din București, pe când era interviuat de un grup de reporteri.

CĂRȚI ȘI STUDII PUBLICATE:

Antropologie economică – Perspectivele economice ale României moderne (17 medalioane conclusive), în „Cuvântul“;

Mircea Eliade (apare în fascicule în revista „Familia“, Oradea, 1990; ediție ulterioară, Oradea, 1992);

Familia, Oradea, 1992;

Aristotel și arta (reflecții estetice), în revista „Familia“, Oradea, nr. 1-3, 1991;

Între Dumnezeu și Neamul meu, Fundația „Anastasia“, București, 1992;

Bătrânețea și alte texte filosofice, București, 1992;

Reflecții religioase asupra cunoașterii, „Nemira“, București, 1992;

Omul (tratat de antropologie creștină), „Timpul“, Iași, 1992;

Philosophia perennis, „Icar“, București, 1992;

Proiectul de tratat – Eros, 1992;

321 de vorbe memorabile ale lui Petre Țuțea, „Humanitas“, 1993.

(surse documentare: www.tutea.ro ; www.filozofianuantelor.org

UN VOLUM MEMORABIL: ÎNTRE DUMNEZEU ȘI NEAMUL MEU (1992):

„Toate formele de stânga violează cotidian ordinea naturală a lui Dumnezeu“ (p. 19).

„I-am spus cuiva că nicăieri Dumnezeu n-a avut de furcă cu dracul mai mult decât în sacral spațiu al Italiei. Acolo s-a născut umanismul, în Renaștere“ (p. 19).

„Revoluție nu există! Dacă e o «restructurare» a omului, aceasta s-a întâmplat o singură dată în timp, la apariția lui Christos. Atunci s-a suprapus teandric omul divinizat și divinitatea devenită om și a fost anulată istoria care era întemeiată pe conversația dintre Eva și dracul. Așa începe istoria. De atunci încoace, omul aproximează sau se mișcă într-un fel comod, util sau gratuit și eronat. E un animal care aproximează și ale cărui variante, constante, sunt «comodități mintale», cum spune Poincaré, n-au nimic adevărat în ele. Omul singur nu are decât un adevăr: să crape când nu mai poate trăi. Asta e! Încolo nimic!“ (p. 20).

„O babă murdară pe picioare care stă în fața icoanei Maicii Domnului în Biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu, aia e om și ăla e «dihor» laureat al premiului Nobel. Țsta moare ca «dihor» dacă-i ateu!“ (p. 20).

„Bergson, marele filosof, e mai cuviincios și spune că «democrația e singurul sistem compatibil cu libertatea și demnitatea umană. Dar are un viciu incurabil: n-are criterii de selecțiune a valorilor»“ (p. 30).

„*Manifestul Partidului Comunist* exprimă o societate a viitorului, fără stat, fără clase, concepută ca o asociație liberă de indivizi care se asociază întâmplător. Această asociație liberă de indivizi din Manifestul Comunist – care e Evanghelia lor – e incendiul anarhiei finale. Comuniștii sunt anarhiști la finalitate“ (p.30).

„Omul e liber și eliberat numai în templul creștin, acolo, în ritual, când se comunică tainele care îi învăluiesc deopotrivă și pe sacerdot și pe credincioși“ (p. 39).

„Nu există nicio egalitate între geniu și idiot. Una există însă: sunt ambii egali față de Absolutul divin. Idiotul e văr primar cu geniul în fața lui Dumnezeu“ (p.46)

„Omul autonom nu e capabil să creeze o ordine morală. O primește de sus, sau nu!“ (p. 58).

„Legionarii sunt singurii români care n-au avut la litera «g» cuvântul glumă“ (p. 77).

„Rușii au un fel de umanitate indefinibilă. Am fost la Moscova și nu pot spune despre ei că sunt tirani, deși au practicat tirania. Pe de altă parte, nu cred să fi întâlnit vreun rus, care să fie normalista nu mi-o pot explica decât prin faptul că, probabil, s-au corcit cu tătării“ (pp. 79-80).

„Și la comuniști sunt stăpâni și slugi, dar sunt ipocriți pentru că ei știu că egalitatea oamenilor nu poate nicăieri exista sunt perfect escroci tocmai pentru că afirmă că esența comunismului este egalitatea reală a oamenilor“ (p. 80).

„Comunismul e forma ideală a democrației“ (p. 97).

„Eminescu este sumă lirică de voievozi“ (pp. 110-111).

„Social-democrația e anticamera comunismului. Comuniștii nu sunt decât moștenitorii social-democrației“ (p. 298).

„Omul nu se poate autodefini. El se definește prin semeni“ (p. 334).

„Eu, în tinerețe, am fost un om de extremă stângă. Iar la maturitate, de extremă dreaptă. Iar acum mă consolez cu calitatea mea de român întreg“ (p. 341).

„Comunismul este un cancer social. Unde se instalează, rămâne pustiu. În Rusia, de pildă, e o secetă culturală teribilă, în pofida vârfurilor literare remarcabile“ (p. 369).

„Numai față de Dumnezeu și de Neamul Românesc mă simt nimic, cu toate că am fost în vârful generației mele, înaintea lui Mircea Eliade.

Sunt nimic față de Poporul Român“ (p. 388)

prof. Cătălin MOCANU, C.T. „*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA

consacrarea tinereții

VALERIAN CĂLIN, Adjud/ROMÂNIA

albastrul tăcerii, necuvintele

spre conturul deschis al sublimelor
note muzicale născute în înșeri

cântecul depărtării spre aproape
unde nostalgice în vise

eonul simțului inimii
tristele zile de lume

nouă plătându-ne

numele altfel se poartă scris - descris
spre esența celui nescris

două credințe apropiindu-se
necruțător , insistent perpetuu
dincolo mirajul dispărutului inorog

corn înfipt în inima abundenței
tăcerile altfel se spun

grație mimând delirul, apostrof

numai chipul tău se caută
puncte cardinale
azurul

centru intercalat
între vestigii și păsări
călătoare
mereu reînnoite
-

se impletesc ele
întrânsele
spre desăvârșit
sentimentul transfigurării

e prea simplu
spre apoteoză
să-ndepărtăm centrul

zeitate din întreg
cuibărindu-se

covârșindu-te clipa - privindu-te
rugător extazul - spre tine -
a nu se sfârși vreodată
durerea neînceptă

sublimul cântec împlinindu-se
cu îngerii murind în note muzicale
rugăciune mereu nesfârșindu-se.

unde se atrag extremele

-

când toate cuvintele
au culoarea
ochilor tăi

-

nici un crâmpei
din solidar - amintirile -
nu se frânge
curge continuu
vointa celestei

-

afrodiziac durerii.

...fluturi albi , venind pe firul luminii , zburau impletindu-se cu fluturii multicolori.Glasul cocosului rasuna deodata, puternic si prelung, vanzoland cu aripile lui aerul inmiresmat al diminetii.

Era o dimineata senina, in vazduh plutea linistea sfanta a cocorilor.De pe prispa casei batranesti priveam la formele continue ce alcatuiau gospodaria bunicilor , admirandu-le simplitatea.

.... - Valentin, puiul mamei , te-ai trezit !?...Du-te pana la fantana si umple si tu ciuturile alea doua. Le umplui - fantana era chiar langa poarta.Era o fantana a carei apa - limpede si rece , inviora tot trupul .La constructia ei am ajutat si eu - alaturi de bunicul , la sapat si consolidat.

Pentru piatra , umblasem cu un vecin , cu carul cu boi. Plavanii se miscau agale unduindu-si soldurile mari.Mergeam pe langa caruta scartaing - Mos Illie , carutasul , imi dadea indicatii ce bolovani sunt mai potriviti , ce marime si forma sa aiba. Rau nu aveam prin imprejurimi , doar un mic paraias ,care se largea pe alocuri formand un ochi de apa putin mai larg decat latimea lui , unde intram pana la brau si pipaind pe langa mal prindeam pestisori de prin scorburi. - Dar asta e o alta poveste.....

Pe dealuri si prin imprejurimi piatra se gasea suficienta -cu ea s-au construit toate fantanile satului. O incarcam in incaruta dupa cum imi indica mosneagul. Cu caruta astfel incarcata , ne indreptam spre locul cu pricina .Pe fundul ei incepea deja sa se acumuleze apa. Apoi , cu mestesug ales , bunicul aseza piatra pe piatra, formand un contur circular ce incepea de la baza si se inalta in sus , spre gura fantanii. Asa de bine le potrivea ca pareau acolo de cand lumea...

Ne mai ajuta si Mos Dumitrache de peste drum . Eu si carutasul , Mos Illie , asezam bolovanii intr-o galeata de metal si dumnealui - vecinul , le cobora pe franghie inauntr-ul fantanii .Pana spre inserat

lucrarea a fost gata. Mai ramanea de fixat tubul de ciment care alcatuia structura exterioara a fantanii si ghizdul .Apoi cumpana pentru scoaterea apei.

I-a rasplatit bine ; si pe vecin si pe carutas. Le-a mai dat - pe deasupra - si cate o damigeana cu vin, iar pe mine , bunicul , ma privi cu duiosie si sarutandu-ma pe frunte , imi spuse:

- Multumesc pentru ajutor, voinicule ! Ma stranse calduros la piept . Am mers la masa , am mancat bine , am multumit cu totii lui Dumnezeu si mamei pentru masa .Dupa ce am facut sfanta cruce si am dat sarumana m-am indreptat spre odaia unde aveam sa dorm.

Simteam o sfarseala placuta in tot corpul . Ma simteam bine , multumit, implinit .Chiar daca eram "de-o schioapa si abia-mi mijise mustata " , imi placea sa ma implic in treburile celor mari, sa-i ajut atat cat imi sta in putere....

Luna batea deja in fereastra , alba si plina , luminand din belsug . Linistea si oboseala isi spuse cuvantul si adormii...

.....

....Acum am mustata din belsug (cand n-o trec prin ascutisul briciului) , m-am implinit bine .Seman inca destul de mult cu baietelul de-o schioapa care a sorbit primul din apa fantanii vergine , limpede si dulce ca lacrima unei fecioare ,(dupa oficierea slujbei de sfindire de catre preotul satului) .

A trecut mult timp de atunci . Reintors -la chemarea dorului- pe aceste meleaguri observ ca nu s-au schimbat multe. Doar oamenii s-au schimbat . Aceleasi locuri dragi mie , aceleasi ulite pe care au mers mereu si mereu alti oameni .

Aceiasi casa batraneasca - locuita acum de straini de prin sat , care au cumparat casa batraneasca - bunicul a murit de mult , nici Mos Dumitrache nici Mos Illie - carutasul - nu mai sunt, dar fantana a ramas inca acolo , exact asa cum o stiam , cu cumpana ei scartaie in vant , imbiindu-te sa bei

Apuc prajina lunga ce sta prinsa de capatul trunchiului ce intra in fantana si o afund in strafundurile ei spre izvorul curat ca lacrima , beau cu sete , aceiasi apa limpede si dulce ma rascoleste pana in adancul sufletului, in timp ce in urechi imi rasuna vorbele bunicului : - Multumesc pentru ajutor , Voinicule !...

A CĂZUT LACRIMA TA, DOAMNE

A căzut lacrima Ta, Doamne,
In mijlocul lacului
Ca raspuns la atatea plangeri

Malurile au sarutat unda Ta
Cogaion , Cogaion , sopteau
undele insetate

Se prind constelatii de oglinzi
Rotindu-se spre implinirea
Celor nestiute inca la ceas de seara...

E o casuta verde
in mijlocul lacului
- unde a cazut lacrima Ta-

Pe ea - trubadur -
isi canta misia

cu lacrimi si sange scurs
pe zidurile cetatii rotunde

Cad stele - inca -
lumini corpusculare se intalnesc pe mal
din cand in cand cazand peste izvoare
buze insetate de pelerini

Purtand mantii de prafuite cuvinte
se scutura de praf stelar in undele lacului.
Pesti de aur cad in oglinzi....

Un navod
din plase de raze de luna
rasfrang iar fecioarele-n unde

Peste tot rasuna muzica tacutelor noime....

Se inchina fratelui meu mai mare, domnului dr. prof. Adrian Botez, ca recenzie la cartea "*Cazul Dacia*"

DIANA BORTA, Adjud/ROMÂNIA

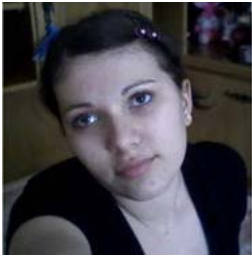
(absolventă a C.T. “*Gh. Balș*”-Adjud

M-AM NĂSCUT DAC...

M-am născut dac...
Pe râu ușor și vânt prin
Plete suflă și
Zâmbete în Cântec
Răsună slăvind
Zeița
Ce DACII o adoră
Și goarnele
Vestesc și preoți ies

În prag -
Războinicii s-adună
Cu voioșie-n glas : și
Cerul îi îngână ei
Hora începând iar
Soarele răsare
Nefărtatul alungând
Codrii întinerind și
Pe toți
Blagoslovind...

”Rătăcire” de moment ... pot spune că am aflat adevărul strămoșilor mei, care mi-a fost înlocuit cu povești de amețit copiii, în școală... păcat...avem o istorie atât de frumoasă și încă nedescoperită...sau: prost descoperită; sau: INDIFERENTĂ, pentru mai toți românii!!!

ELENA NICULESCU, absolventă a C.T.

**“*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA (studentă la Fac. de Litere,
a Univ. “*Al. Ioan Cuza*”-Iași)**

PROFETUL DIN MINE

Se aude răsunetul clopotelor de piatră,
Izbind o parte puternică din adâncul ființei mele

Și simt cum dincolo de albul fulgilor de nea
Se ascunde profetul din mine...

ÎNGER PLĂPÂND

iar eu înger plăpând
voi ridica din mare
soarele acesta orbitor

ți-l voi dărui
suflând fierbinte cu
nimicul...

CĂRĂUȘIE ÎN LUMINĂ

Mi-am cărat trupul
în zeci de mii de ani de întuneric...

Chiar de am fost biciuită
mi-am ridicat cea dintâi credința

către petalele razei de lumină...

ATĂTEA CÂNTECE DE LUNĂ PLINĂ

Mulțumesc dimineții
Ce-ți sărută buzele
În cântul prelung al păsărilor măiestre

Contemplat din pleoapele tale

Ce pană de înger mi-ar fi așternut în simțiri
Dacă nu erau atâtea cântece de lună plină?

Mulțumesc zilelor de existența fluturului

NE VOM ÎNTOARCE LA VECHILE NOASTRE ZIDURI

Ne vom întoarce la vechile noastre ziduri
Și vom găsi amarul strâns
pe o silabă a lacrimilor noastre

ne vom întoarce dar în zadar
ne va fi uimirea
de ale noastre deșertăciuni

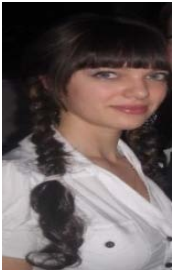
ne vom întoarce cu privirea peste stranii locuri
și vom găsi putreziciunea
omului de rând

ne vom întoarce și atât
peste tăcutele noastre morminte...

TOȚI ÎMI VOR PURTA CHIPUL

nu-mi spulbera iluziile
și peste cuvânt să-mi scurmi
pe altarul făgăduinței

îmi clădesc tărâmul
din ochi îmi smulg nisipul și pământul
și toți îmi vor purta chipul...

MIHAELA MUȘAT, clasa a XII-a E, C.T. „Gh.

Bals’-Adjud

SEARĂ DE VARĂ USCATĂ

neguri înalte strigă-n gura mare
în noaptea ce doare -
soarele nopții are dinți ascuțiți
vântul a trecut întâi pe la sfinți

e vară – surd se scurge viața
e noapte – departe-i dimineața
mor și arinii și fața
ne stingem ca-n vis o ramură de stea –
culcată peste soarta șuie și rea...

...am fost și stat în focul lacrimos
am cules stele și iele – rotund și frumos
printre troieni de lumină-nvechită am stat și bocit
nimeni nu m-a chemat ori găsit
roșii tigri m-au urmărit
culori de gală m-au părăsit

...stau umilă în ceață – îmbrăcată numai în
frunze uscate: am ostenit de atâta frică
lașă nebună și creață

“porni luceafărul...”

AZI DEBUTEAZĂ:

DANIELA ASAVEI, clasa a IX-a E, C.T. “Gh.

Balș”-Adjud/ROMÂNIA

REVENIRE

copilul revine pe meleagurile cele veșnice
mă întorc – cu el – la izvorul din munții lumii:
sunt learcă de atâta trecere de lume

GRĂDINA BUNICILOR

gene de mărar
ochi – mărgăritar
flori și fluturi
lumini scuturi

lăstuni bulbucăți
cârsteii mirați:
doi broșcoi sunt frați!

aproape de mine un fulg a prins
gingaș - să sune...

dulceață de-albine
crinii susură – e bine!

... atâta dimineață
pe stomacul gol
face greață:
voi mai veni la nor
fără ani și fără zor

ION/NELU ȘTEFAN, clasa a IX-a E, C. T.

„Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

ÎN ÎNTUNERIC MĂ ÎNVÂRT

trenul vieții abia se rostogolește;
lent sosește – bătrânește

omul se trezește
că mereu are două fețe

răzlețe: una spre ce-a fost
alta – spre ce nu va fi

...din întunericul în care mă-nvârt pe loc
s-a făcut zi – dar nicăieri nu e foc

pe obraji șiroiesc lacrimi reci
raze seci: în întunericul lumii

rătăcim – ne umilim
tot nu găsim

ne tânguim – fiecare pe limbă de crin:
*“lumină din cer – ce să te rog
când vine cuminte - de inimi să se-alinte
blândul inorog?”*

O ȘOAPTA DIN NATURĂ

strâng ușor un pumn
din căușul pumnului să curgă lin
acel parfum...
aripi de înger îmi mângâie pieptul:
la ora asta – nimeni nu mai face pe deșteptul...

cât foc e-n pădăie...
în nori tulburați
stau în genunchi
șoptesc curați
șapte frați...

...simt cum adie
o stea ce știe

IOANA POPA, clasa a IX-a E, C.T. *“Gh.*

Balș”-Adjud/ROMÂNIA

O NUNTĂ CIUDATĂ

...mantie de lumină
lină: pe câmpii se-nchină
cavalerii frunzelor
și oștile norilor

păsări alungate
zboară-n gloate
soarele și luna
au scăpat cununa

preoții munților
poruncesc lumii
plecarea frunților...

îngeri coboară
pe raze piezișe
ca pe sfoară

un crai se însoară...

ANA-MARIA CHELARU, clasa a IX-a E, C.T.

“Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

TOAMNĂ CU PLETE PORTOCALII

...toamnă cu plete portocalii

ai să vii – ai să vii!

noi nu mai suntem copii
dar tu mereu vii!

toamnă cu plete portocalii
de ce vii – de ce mai vii?

GABRIELA MIȘU, clasa a IX-a E, C.T. “*Gh.*

***Bals*”-Adjud/ROMÂNIA**

TOAMNĂ

toamnă cu păr ciufulit
ai sosit – nimeni nu te-a oprit
n-ai nici pașaport
nici n-ai făcut sport
dar pe câmpii
vameșii zurlii
nu te-au văzut
nu te-au cunoscut
...toamnă – uite lut:
poate vrei să faci – din el

un inel - sau
să modelezi – ghemotocit - măcar c
câțiva oameni
care să se joace cu tine
...și tu să pleci de la mine!

...e mai bine cu vară și albine
decât cu flori de glicine
decât cu urși cu patine!

REVIN:

MIHAELA MUȘAT, clasa a XII-a E, C.T. “*Gh.*

***Bals*”-Adjud/ROMÂNIA**

PASTEL CU CEAI ȘI RAI

lacrimile primitive - adunate să vadă-o piaiță
drumurile lungi – băătorite
fac să răsună clopotele sufletului de altădată -
ascuțite
când seara mă plimba – ca fâșie de zdreanță –
spre viață

încercăm să fie bine
a fost o vreme când încercam să-nec undine
putredul parc dansează din arbori tot mai lent
noi încercăm să trecem pe sub nasul celestului
locotenent

totul e vechi straniu pustiu
niciun soare de serviciu nu mai e viu
iar când se face dimineață
nervii trudiți se rup ca de ață

gânduri vin – pleacă
pământul are o tuse seacă
din noroi mi-am cules bereta de vacanță
n-am mai auzit - de mult - de nicio franță...

...am auzit că într-o fotografie mă păstrezi și mă
ai -

hai cu mine – cu noi – la un ceai:
e numai la doi pași de rai!

MĂDĂLINA DOBRE, clasa a X-a E, C. T.
“Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

MĂ OPRESC

mă opresc la mijloc de tunel
mă așez jos și țip
că nu mai pot:
renunț să mai înaintez prin ceață
fără nicio față

îmi fac sicriu din cuvintele-ascuțite
înfîpte de istorii în adâncul pieptului meu
ochii sticloși abia-mi clipesc

SUNT TOT MAI DEPARTE

sunt departe de tot ce-i real
după mine tropăie – alb și singur - un cal
...parcă trăiesc de veacuri
dar nimeni - pentru mine și timp - nu are leacuri
toți se agață în moarte de fleacuri

riduri de amăgiri – riduri pline de sângele ce-a

ÎN LINIȘTI DE TEI ÎNFLORIT

în liniști de tei înflorit
miresmele mele-ai voit
ceasul tău s-a învechit
ai plecat exact când ai venit

în liniști de tei înflorit
privim cum e să fie ultima oară:

de trup nu m-ating – că mă rănesc

inima mi-o țin în pumnii sângerânzi
lacrimile-mi curg printre aștri plâpânzi
aud un strigăt tremurând
îl acopăr cu perna – plângând

...e toamnă – și eu nu mai vin
degeaba îmi goliți viața din scrin

curs odinioară prin vene uscate de arșiți
riduri de lacrimi – jgheaburi până la picioare
făcute de trecerea frunții mele prin soare

...râuri de amintiri
râuri de foc și râuri pline de anii trecuți în greață
mi-e ceață – mi-e silă de viață...

e ca-ntr-un mit
cu o fată bălană și-o căprioară

în liniști de tei înflorit
un câine-a lătrat și-a murit:
n-o să mai avem timp de-nchinăciune
la viața care – de mult – s-a făcut spurcăciune

MĂDĂLINA PAVEL, clasa a X-a E, C.T. “*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA

CAPACUL DE CUTIE AL LUNII

e vremea în care uiți un suflet
pe fiecare poliță a vieții tale:
nu ai părinți pe nicăieri prin casă
îi cauți – ca pe un dinte sărit
și nu strigă nimeni – de prin colțurile odăii

zâmbești minunilor din seară

CEAȚĂ ȘI NOR

vine azi – și totul e sfârșit
nu mai e mâine – tu nu lași urme
doar gânduri – marea de gânduri...

ceață și nor
atât rămâne pentru
călător: o țigară stinsă

zâmbești și lunii – că-i de ceară:
nu te sperii tu de o lună de ceară
dar vezi pe capacul cutiei ei că scrie
cu literă vie: “*EXPIRAT!*
cine până acum nu s-a mirat
o să moară...”

siberie-ntinsă

nici măcar o lacrimă nu mai curge
nici măcar nu mai ai față
iubite
...e nor și e ceață...

OANA MĂZGĂ, clasa a X-a E, C.T. “*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA

DEGEABA FUGI

...degeaba fugi – mai bine stai
nu îți promit nici iad – nici rai
degeaba plângi – mai bine râzi
uită-te bine la cei hâzi

veni-va ziua de sfârșit
la ea deloc nu te-ai gândit
veni-va ziua când regreți:
degeaba – timpii-s tare-nceți!

SORINA CHIRIAC, clasa a X-a E, C.T. “*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA

PE ULIȚA CU SALCÂMI

...pe ulița cu salcâmi
tot cutreieri și dărâmi
pe ulița cu salcâmi
pasăre de ești – ai vini
și vorbești cu șerpi și crini

dar ulița-i doar cu plopi
stele dacă vrei să-ngropi
dar ulița-i cu arțari
trăiești bine – apoi sari...

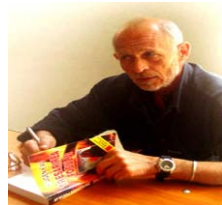
ELENA ȘERBAN, clasa a X-a E, C.T. **“Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA**

RUGĂCIUNE

...pământul e negru de păcate
ele se scurg din noi
pe stradă – când treci – sufletu-ți lasă
urme de noroi...

lumină pură – Tu, Iisuse,
să vii – căci ne iubești:
luminile de sunt apuse
tu iar să le trezești!

“*voluptos joc cu icoane...*”

EUGEN EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

HELIADESCA

Alternative calendare
Se vor ciocni, cyclic converg...
Coverta lumii muritoare
Spume de sânge și de sare
O zdrențuie vreun iceberg-

Crimele viului se șterg...

Ca de niciunde spre niciunde
Ca niciodată adineauri
Splendori cu solzi de dinozauri
Și moarte prin gravificare

Logos căzut din curcubeu
Din cosmicele remanențe
Arabile cum Dumnezeu
Inseminator prin absențe

Ce utopia-recompune
Din chiar estinției și-nnoiri

A recicla astrale rune
Ca avatare omeniri

Decade sacrul din genune
A iarăși fi și a răzbate
Genetica promisiune-n
Fractalica Singurătate

Luminătorul esoteric
Prin euristice imperii
Cu foamea spaimii de-ntuneric
Naște urlînd prin intemperii

Creația se sinucide
În operele din Durate...
Mărire Vouă, perseide
Din apeyron cugete zburate.

Din ce anume redevine
Filtrate de moarte duhul Tău
Subtilul Paraclit, Divine

Doar deductibil Dumnezeu?

Frustrat prin hermeneia Firii
Să mă înfrupt ca prin supliciu
Cunoașterilor și Iubirii
Captiv, rodind, prin Sacrificiu?

KOGAION

Multipul-al numelor de nume
Cifre cu spini și dulci corole
Sfințirilor aureole
Preț moartea pune, viața ne răpune

Divina-Ți, fără leac singurăciune
s-o-mpart prin dezvățare de-a muri?

POESEU

LA CHUTE DANS LE TEMPS

Poeții, acești incognosibili
Ai lor înșiși
Ai feminității artelor, voila, merde !
Deductibili ca sinergii și subcuante
Materie plângând antimaterie răsând
Precum în cer așa și pe pământ
Precum în Om așa și în Atom
De infernul niciodată pierdut
Al tandreței al cocsochimiei
Al efectului fluture și ai smochinului
Ucigaș
Ai plânsetului de a nu se naște
A muri parte dein moartea altora ?

Aina, Daina-
Haaare, hare, te deum gloriam !

Impregnați de stigma genius locco
De efectul coandă, de curba lui Gauss
De suma eșecurilor celorlați în adios:

POSTLUDIU

LA CHUTE DANS LE TEMPS (II)

Nihil nu mai este ce-a fost, doar constanta
Cercului aparent captive în spirală
Suma dd sine- distrugerii și a
Împietririi și arselor cenuși înghețate
Bătrâna cunoaștere, a incestului cu cei de sus
Învinuind feminitatea și adumbrind solzii
Norișorului de splendoare
Enteleheia-nspinatele trestii -
- religii corupte
Agonizează-n concepte- anamnesys
Oarba cunoaștere a sacerdoților barbariei
A durerii lege adusă de El
face dinamica lumilor

Inimă, tu, ca puls al Lumei!
Rouă de sânge-al nemuririi
Să cânte sferic perla humei
Te Deum îndumnezeirii!

Redă-ne-ntunecimei Mumei Bune
Arzînd fără cenușă, prin stihii

Duiosul patos, zestrea ce transpare
Adeverindu-Ți charma creatoare
Atotadâncînalul Tău ne doare:

Nimb viu pe umeri, șapte sanctuare.

Cea a strămutațiilor cea a implantațiilor
Cea a colonizării clonării altoirii
De hybris, ei, decadenței, conceptualii
Cotarla comunitară
Ele, cu simptomul
Uterului supărat...
Ca să se adeverească la chute dans le temps
(căderea în timp) uniunea mistică
Coincidentia oppositorum
Cosmomorfismul sacrul disimulat
În profane
Aici, ca oriunde, în teroarea istoriei,
Avînd destinul freneziei transfigurării
Carte arte moarte soarte
Întru aproapele de departe

Înregimentabili gonflabili instabili
Ai logicii mistice și ai spasmodiei
Dintre lumeni și promiscuul
Re- ligare ?

În jurul porpiriei axe.
Vai vouă cine pe cine ucide și cine
Moartea altora o va reda utopiei
Soteriologice, remenanței zeești
Sămânța întunecată înghițită
Odată cu facerea ?
“ Îmi pare rău că v-am adus
În lumea aceasta”,
mi-a spus tatăl meu, și muri;
o noapte mai târziu pătrunse
prin pieptu-mi
sfera de rece lumină, pulsînd.

TIRANE !

La nunta îngheratei haite

Puterea ce ți-o dă mulțimea
I-o iei prin smulgere parșivă:
Ți-o va întoarce-ntunecimea
Ofrandă spartă, pe-o colivă !

E-n firea ei orbecăindă
Să-și facă idoli, să-i emane.
A lașității ei oglindă
Spoit pe moaște și ciolane
Înșeal-o, minte-o cât mai tare:

Ești quintesența oarbeii gloate
Și din prăsila ei soioasă
Puterea pute ca „dreptate”,
Ca-n blana hienei, viermănoasă
Va să te spurce pe măsură
Când hoitu-ți lăcomit la ură
Ți-l va svârli prin calendare
De aur putred prin sudoare -
Ca „sfânt al neamului”, Tirane!
3 sept. 2012

Gabriela Pachia

GABRIELA PACHIA, Timișoara/ROMÂNIA

LENTACEE

Dintr-un brambur-lujer verde-albastru-nchis
fără permis, nu se naște irizatul paradis.
Se străduiește iedera... Teoretic vorbind, nu
doare !
Asemenea sugrum-spiralelor cățărătoare,
se uită-n cruce, mai lipește-o frunză...
– Zău, copacul ăsta bleg chiar are osânză !
Se uită în afară – nu-i nimeni – mușcă lentacee
inflorescențele de-arțar arlechin, coriacee,
antumele, postumele zmeielor, cometelor,
cuceririlor, împrejmuirilor, nostalgiilor,
grațiilor...
Se uită înăuntru, hialină – tare mult îi place –
șofran, rădăcini de somnoroasă, iele zănatice,
levitează văduve pansele printre șuvițe de-
adevăr,
șemineul mural cu bioetanol oftează-n răspăr...
Se văd primele semne : măselarița jubilează,
lupini roș'-galben-albaștri dramatizează,
mătăciunile leșină, se clatină imunitatea
parâmelor, consangvinitatea, muzicalitatea

zărilor, trăiniciele, alteritatea foșnirilor perene,
abracadabrează cefaleele psihogene...
Mai întâi o gastralgie, mai apoi un icter ideatic,
o lehamite eratic-pneumatică de tip pericarpat,
se ozonează dromaderii punctelor cardinale,
roiesc mici bucurii ultraoccidentale, sublinguale,
abundă bulzul educațional, digitale găluște de-
aur,
leneș se-mpuținează flecarii radicali liberi –
balaur
păros, homeopata devorează clorofiliene piscuri,
urushiolul frânge sapiențialele meniscuri,
obeliscuri...
O ramură-ndrăzneță stă-n drum – idera-i
coriolică –,
văi de rubine gem sub îmbrățișarea-i vitriolică...
În aces sens bucolic merg, freatic, toate
sensurile...

Păzea, șarpe de verde ! Să nu-mi strivești
versurile... !

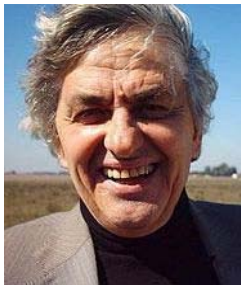
**NICOLAE N. NEGULESCU,
București/ROMÂNIA**

EU SUNT

Sunt eternul, zbor și cale
cruce, nigere, visare
Sunt icoana întâiului pământ
oglindit în astre și cuvânt
Sunt văzduhuri, vămi, înfiorare
moarte sunt, viață, înălțare
Sunt lumină, umbră, sunt netimp

sunt izvor, cunoaștere, Olimp
Sunt pecete, focul din potcoavă
sunt nectarul vidului, octavă
Sunt un semn, sămânță, curcubeu
eu sunt sfera lacrimii din Zeu

Cu drag,
N.N.N.

GEORGE ANCA, București/ROMÂNIA și Delhi/INDIA

UNION CU TAICĂ-MEU

lumânări negre
ferigi polifonice
dacă am scris
aum sum
versuri la persoana
semen neiertător
merg nu mănânc
împăiat în grai
corni galbeni
purtări de demon
alt frig
de-aproape
n-avem pe altcineva
electrizat

lăudai inginerii și indienii
am prins a treia
dându-vă de înțeleș
opt octogenari
te revizitez
nostru noastră
ce nu-nfloriși
muri lămurim
ceaiul negru
nici biserica
Talbot's pencil
plast psalt
glob pe apă

FURNICI ALBE

11

- Mai bine nimic decât amara reculegere întru sfârșiala jertfei, fanfară, lacrimă, ordinul nu e al mortului înviat, ordine de ne târâm în ea nu avea habar de pantomima-conștiință, cum visezi și-odată te-mpingi prin abur, de-o poveste pe pipăite, te cațări pe talpă să faci semne disperate că ești perfect pregătit, contrazis și sufocat din gene, îți place, murind, genetica, nu strică viitorului, ca să nu-l uiți, să fie de sufletul cui n-o să fie, de-aia nu veni scrisoare, să nu se iște ceva, careva, să-ți lege brâncile-n scris, dezlegându-te la suflet printre rotogoale fumate nemaisanscrit, cum am anunțat divorțul și c-o tacla talaka, nu te explica, e-aceiași mit de nevoie, chiar fii pe pace, ajunge-ți, că n-o să te ajungi, înmulțind exemple foarte urâte, c-atunci de ce te-ai mai târât o viață, dacă nu de șmecher și cerșetor și îndrăgostit, sictir zise căpitanul între ghețuri, un fel de cazzo, aici ai aruncat cu mucii-n fasole, te fasolești din spiritul unității unui matrapazlâc bătător de ochelari, ochelari de cur, bine ți-a și civilizat zis, nu iese, nici în izmene, nici altminteri, că tu ești optimist și tesmăcuiești la talpa luciferică, hai noroc, mă jignești, și nu-ți spun, nu-ți fac onoarea, nu-ți fac nimic, nici n-aș avea încotro, aici n-au loc de neadevărurile-ți despre adevărurile-mi, care-or fi alea, păi or fi de zece ani, să zicem, la mână, dacă-mi tai mâna, cu ce să iau plata, că mâna ailaltă mi-a trecut la o veselie, știi, s-a spulberat ca nimic între cracii miresei, voisem să mă asigur că sunt moral în intențiile bestialității subsemnatului, am și povestit că ăla cu târna mă teroriza și am lăsat-o baltă pe soru-sa, îndrăgostindu-mă de curva din ședință, de-am ridicat-o la tăiere și tocmai curgea apa respectivă pe chelia țestoasei, de-am făcut legătura cu coperișul, gaura din talpă, situația se simplifică pe zi ce trece, aproape nu mai există regulă de trei, niciun triunghi nu mai are haz, mă refer la leac, îmi dai ce-ți dai, da, da, periferia refuzului meu ți-e propriul prinos, te văd uneori în locul meu, nu te invidiez nici atunci, mi-ai compromis natura, dar nu mai am nevoie nici de credință, nu te cred, nu mă cred, mă târâsc spre crăpătura carapacei, să-nvăț, să mă-nvăț râs, îmi sperii discursul mental, îți dau cuvântul meu de tăcere, formularistica am prezentat-o printre regnuri de te-am îndrăgostit mai ceva decât discuția asta fără iertăciuni, se făcuse târziu de mai 'nainte, primii bananieri de furnici albe tresăltau laborios, ca orice început, nici ecou, de-acu' îmi tai generația în silă pe-o ruină carnală, pe-o reîmbătrânire știrbă, dă-te mai așa, un timp îmi voi repeta veacul de veac și apoi, dacă te târăști cum mi-am târât, nu sufletul, te-njur, că de, mi-am tot petrecut cu curvele și te-am neglijat ca prin cer, și iar îmi pierd șirul în confuzia asta becisnică de se închipuie la infinit când vreau să povestesc contrariul, fie o natură așa cum e, fie un sentiment, fie nemintea dintre dumnealor, nu mi-o fi nici mie ușor în cărare, țanțoș peregrinându-mi nesăltăreață *mandakranta*, cât m-a ținut și cu aia, o aventură solitară, neînregistrabilă, tocmai pierdusem gustul filmului și mi-am trișat o vie împărăția ta, ca să perseverez în confuzie, să mă reîncăpățânez pe-o revizie capitală-n creierii verzi ai muncelilor cât pe-aici să mi se-aștearnă bananieri.

12

- Voiam să vin chiar azi, ori când terminam de venit să-ți spun că am venit, că am sfârșit, știi, am tot planurile alea, da' unu' parcă nu-l mai am, nu că s-a plinit, poate vremea, precis c-o să mă inviți, ca pentru a-i da o idee, trebuie s-o traduc în causerie, ceea ce tot nu se poartă, voi dechide ușa dintâi și mă târâsc până la poartă, m-am uitat pe sub ușă și-n lumina dimineții tropicale, filmând de jos în sus, am zăbovit pe luciul roșietic al frunții umbrind culoarea târnei, repede tot nervos, de-o față ritmată optimismului contrasemnat, ca să nu ieșim la pepeni, noi, avocații himalaieni de divorțuri, dacă n-ai recunoaște scrisul, e-n altă limbă, știu că vremea ne-a păscut, c-un cerc aproape, ne-a țiptat strugurarul de-a surzit visata, nu insist, ce mai, mi-ai arăta că cine e sus, adică a fost și-n vremea noastră, de-a mea îmi caut alte cuvinte, gata, de exemplu, și ce urmează îți vei traduce singur, ca și cum chiar urmează, hai, domnu', de-aseară zâmbeam la două veacuri că sporovăia la două războaie și, lasă, lume păcătuiam și-n tunel, ți-am spus că nu-ți spun, ai râs la pomană, te-ai strâmbat, s-o mărturisim pe-a dreaptă, și nicio iertare, cred că nici nu vin, ca să cred ceva, aș da de altă întâmpinatoare, a, m-am refugiat iar la furnici, mă trag în sus, ca și cum m-aș târî cu puterea tinereții, avem scandal, ne mâncăm fiindcă nici nu ne cunoaștem ca lumea, iubirea e tot un ou, l-am servit la mutare, n-am parte, consideră vegetalul, pe-acolo reușeau metamorfozele, martorele-mi sunt de altă părere, le bârfim și separat, însingurarea emoțiilor ne-o ajuta nu-n muncă, nu de suflet, ci și, la-ncântec iar, până mâine poimâine, de-acum zece ani până acum zece săptămâni, trecutul se suge, mi-a crescut oul de l-am înghițit și mă înghite în acest moment de onoare problematică, de nerecomandat, câtă vreme nu-nțelegem bum-ul de deasupra tunelului, vine prin creștet, se mănâncă pe gură, sunt vinovat interior, totuși, cu dialog, totuși, vinovat, totuși, dialog și nu-mi vei spune decât ce-ți voi spune și la despărțire vei arăta în

sus, gura, mestecă și vinul bun, cu simetrii în orice naivitate, dacă nu te-ai supăra așa te-aș decreta, mă supăr de nesupărare, că nesimțit mă târăsc și nu mai ajung nici la cercul mutelor, c-am luat-o-n marș, cu liota, s-atacăm filmul, tu-l vezi serile și asta ar atrage importanta dumitale povestire, m-aș rușina fără rușine, am face și puțină politică, am mormăi-o închipuindu-ne țipând, pe urmă socialul și, hop, că mai ce, ce zice, cine zice, mă-nțelegi, nu e niciun roman, p-acolo, un timp, v-aș fi putut descrie împărăția cu documente, tu și eu, nu, nu vin, ori îmi imaginez că n-am venit, chiar dacă vin, la ce să vin și la ce să-mi imaginez că vin ori că n-am venit, ehe, veneam acum zece ani încoace, nu-mi cunoșteam destinația, de destinație, nu-mi păsa, și destinatară venea, cum am spus, dinspre un izvor și eu dinspre palmieri, că din coaja unuia tunelul m-a înconjurat și cum m-a înconjurat în anumite gânduri de nedeclarat, cât că abia de-i ziceam, de unde vii și tu femeie, că eu mă duc într-acolo, și te-am mai văzut și, doamne, de te-oi mai vedea, mereu amuțeam, orbeam, de-o nostalgie tâmpită că n-o s-o mai văd de bine ce n-o vedeam, o revedeam.

Delhi, 15 august – 11 octombrie 1983

Academia Internațională „Mihai Eminescu”, București, 2001, ISBN 973-99497-1-1

NICK

Lui Pushi aka Rabindranath

Fă altceva după ce stai de vorbă. Le scrii pe urmă. Să ai curaj să mergi pe chestii-cheie. Vorbind, gândești, unii flecăresc, mă enervează. Snobism, să mă duc la vot, nici la scriitori, tabăra mea e dezorganizată, ailaltă, organizată. Ai treabă cu popii, părintele Serghei de Tolstoi. O budă de infractori, li(t)ota asta de scriitori băgați în față. Singurul scriitor e Breban.

Să nu mai vii că îmi aprind țigara. Își taie venele dacă o întrebi de ce fumează. Ar trebui să-ți arunc cuțitele, nici măcar nu sunt ascuțite. Nu ai fost bun la matematică pentru că nu s-a învățat numerologie, Pitagora? Fizica trebuie studiată, radiațiuni, ce materie nevie?

Îi convine cu vistavoiul la poartă. O petiție. Se rezolvă, tovarășe inginer. Atunci mai direct, acum am evoluat, nu te omor. Majoritatea fac demență alcoolică. Să-i ținem pumnii lui Bute. Chipăruși în furaje.

Numai ei pe batistă, tot țambalul. Vorba lungită, storcătoare de demoni induși. Grămadă de defecte, ca și Danton. A defectat, ucis de securitate. Frica de evrei, alt holocaust. Feciorelnicia criminalilor uniți. Ce-am inventat mă inventeze, o katha. The Un-Dead. Drog bate. Mucabele la costum, tichie Platei în fum. Ca o compasiune șah, nu avansam, abia schimbam. Ne-om deșifona umilința involutară. Coran intelect.

Să-mi dai pielea înapoi, ca la Dorohoi. Jacob e Iago, Santiago de Compostella, Cristian Ionescu, întâlnit la o bere. În Gran Canare, cu Dan Munteanu, numai de Ciorănescu n-am vorbit noi. În America de Sud e altă limbă decât în Spania. Mai învechită. Teatrul e foarte viu, se simte traducerea, dacă e în spaniolă sau în sud-americană. Se înțelege, da' nu articulo de papel.

Duhori anti-duh. Transcriere de pe hârtie în virtual, descoperire. Cel mai lung roman, în 40 volume, „Tokugawa Levasu” de Sohachi Yamaoka. La Aiud, Sandu Tudor. Cu țiganca la râu, Puși apud Lorca, mata de pelo – nu coc-Balș. Noroi, prea dur, Techirghiol, nu humă-tină, la marginea râului s-a-ntins pe spate putoarea între apă și uscat, nu clisă, poate prund, lunca din Mircești. Eu mă formez mereu. Azi sunt mai format ca ieri.

Cartea mansuetudinii scriind-o (de când?), în companii corporative (carcerate voluntar, cu vizite la internat, fiică-mea a mai rămânea în atelierul de icoane, suferind ca de vreme), cât să nu mă mai uit la box. Cu Eliade, în proprietăți, yet a nu-și putea cumpăra un aparat medical, ba o universitate să-i ofere, îl duce băiatul lui Nestor și-l ia de la rector, mai discuție – memorii-ideatică-simbol-bătrânețe.

Lenuș, cu pizza și tort pentru ziua ei, după o săptămână. Fata, pe webcam, de ziua Szegedului, de-a vampirii lui Stoker, Doyle (Steckton), Wilde (Gray), și dacă îngropăm cenușa boxului – ce de amenzi, că va umbla fără centură. Discipolii trepanați ai lui Lucifer. Celor de pe rutele sinuciderilor le va fi rambursat prețul integral al biletului.

Frumoșii sunt trufași. Schimbă avioanele în aer. Și tu, și Pintilie, și Tocilescu. Ionuț își pusese într-o carte Șacote să se joace, păi e al meu, s-a făcut că n-aude. Furnici ancore. M-am scris. Te-ai apucat să traduci Romance somnambulo. Verde, verde, che te chero verde. Verde carne, verde pelo. Mama lui de verde. N-are rime, ca în Coșbuc, în marja unei poezii senzitive. Țsta a tradus stele mari de promoroacă.

Băi nenică, păi tu știi că toți malahiștii ăștia se trag din Ulysses. Tu ești anti-Joyce total. Luna mea gitana. Nu le poate vede - groaznic. Pe la semafoare cerșind. Yellow stone. Wyoming. Cuarțul, mai exact decât zirconiul.

Din nou cu Brâncuși d'ai purgatoriului transcris. Discret până la discreditare, timidul lui Cezar. Ultima oară, nici la lume să mă uit. Azi iar cărți și intelectuali supraviețuind. N-ai cancer. Ai întâlnit o hacienda. Atmosferă ca-n Spania. Costoso. Noi tot crucea nimerim nebațiști aferim.

De pierd caietele, bine că nu se înțelege ce scrie. Mai e și duminică. Să nu dea de Aristide Kamanita al tău și al lui Zbera. Hamond ar putea regiza Furnicile. Ramona de la analize vrea o carte. Tu nu dormi, eu visez rânduri. Ai bătrâni în lanț indemnizat, ai tineri de și-or fi dând seama.

Eram trei, doi – eu cu taică-meu. Oi fi având și eu un fiu. Eram adversari ireductibili, ori ne apăram de represiune, umblând împreună. Creierul împingea scalpul. Înainte de vot, tura, abdomene, după, corectura furnicilor. Amnezia halucinatorie Anand-Nandini ar fi cheia generativă.

Kant nu contestă ideea de dumnezeu, nu e o categorie constituită, e un postulat necesar, unii l-au acuzat de ateism. Marx a spus că evreii conduc lumea prin creștinism. N-am auzit asta, poate că religia e opiu. Blaga și Roșca au făcut teologie ca să scape de armată. Metafizica e a lui Hegel, nu te miri că Stuart-Mill îl face schizofrenic, englezii sunt psihologiști, n-au niciun metafizician mare. Kant a îngropat metafizica naturală. Stăniloae zice că omenia e contrariul individualismului. Spiritualitatea ortodoxă, acceptată de poporul român.

Rețeaua din rețea, dublu structurată, politică și teroristă. Autoatentate. Vrem neoameni. Pe o pânză de trădare. Cred că te pot detesta. You'll never beat the Irish. Rusul schimbă sezonul. Rosătură de la proteza inghinală, cu ce să mă dau, cu gălbenele, bine, cu aloe. Fix ca'n '45. Exces de incopetență. Unknown. Silogismul troc. Pantologie. Dodifici toate speciile. Primul motto, din Schlegel. Simona are Moscova în spate.

Era cum m-aș fi dus la teatru, de înconjuram lacul înghițind tirade. Criticul pentalogic, tot cinci mottouri, iar eu un viitor troc, contrastudiu. Sănătatea de a nu repeta destinul celui alt editor poate sub crimă. Crabii neraci, cruste exterioare, de scârboși. Un gol de-n chaos. Hai și cu pașoptu'. Oi mai fi fost și n-oi fi vost'. Să credem aceste aranjamente, dacă nu vrem să cădem pe scări.

Ziua de San Federico. Puci la Sevilla. S-a alăturat și Granada. Fiecare își făcea mendrele, se răzbuna pe diverse chestii. Beția sângelui, treabă de război civil, așa și Bosnia. Nici nu știau de partea cui luptă. Inchiziția, cea mai a dracu'.

Frica de dumnezeu și de prostia din jur. Evanghelia pe piept. Ai grijă ce scrii, lucrurile se vor înăspri. Cine băieți, cine fete, cine fericit? Ai pustiit-o. Punjab. Ciorapul de la proteză în mașina de spălat. Am auzit de V1, V2, mais quand? În Groapa Paraschiv îl bate pe Bosoncea. Nirvana alcoolică. Nu există scăpare. Nu se susține psihologic. Iar ai tras dungi? Unsu-tunsu. Războiș civil. Din peana lui Corneille. Baruțu.

Cum se și prăvăleau peste pâini, mai moi la noi, after all, dar degeaba, deduceai din intonația miorlăită, aluia, aluia, aici îi, ne trebuia, unde om fi crezut că suntem, geaba meci. Vei fi auzit ploaia muezină. Vișine, vii și ne. Iacobini la coasă. Mene, mierle, trene cer'le șperle. Nu s-a spălat pe mâna dreaptă. Cât că erai din Homer, Praleo. Călugăra gitana.

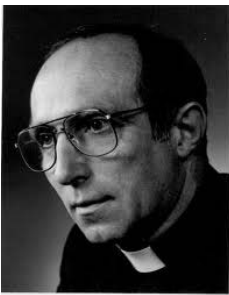
Ce faceți azi când vorbește Ostaka? De vorbit cu vorbe a nu mai vorbi, interzis pe viață. Povestea tatălui așteptând biciclista, roată verticală d'alei încinse. Deci, semănând tatălui meu, domnule, ai conversa repetat cu femeia, pe aceeași politică, nefanatic, yet, ar trebui să fii contabil, să joci table, să citești filosofie, voce n-ai.

M-ar visa câinii. Victimul. Problema ta e ținuta. Să te autoinvenezi. Mersul tău nu-mi place. Să mergi ca A, nu ca B, ca un câine care-și caută mâncarea pe jos. Să faci atârări. Scolioză. Când calci pe scenă, fiecare deget de la picior are corespondent în trup. Să știi să și stai bine. Important e degetul cel mare. Caută mersul să fie de calitate. Viața e o scenă. Când ești tânăr e mai ușor. S-o iei încet. În viața socială, suntem actori. Emil Constantinescu a luat lecții de la Caramitru. Legătură între șah și dramaturgie, deschidere, apărare, final. Hățișul și schema.

Tanti Fane, doctorilor, că să nu moară până nu termină nepoata cartea de scris. Merg pe vârfuri să-mi sui șira. Crezusem că te iei de cămașă. Cin' s-o mai vedea la televizor, belea? N-are cine mai ieși pe unde, apă, pulbere. Relația cu calcanii. Aștia demolează climatul.

De ce nu învățați voi matematică? Așa este casus belli. Atâta ai voie. Știi să scrii? Moartea sufletului dumnezeiesc. Trestii de vulcan umane. Zbâră. Ia pastilele. Mână necunoscută. Cai cu boi. După amprente. Torah. La subiect. Alta preia controlul. Triști din aștia. Ca la Massada. Născuți din aceeași pisică, dintr-o contradicție. Te-a trecut pe extasy. Nu se poate întâmpla ce se întâmplă. Fură-ți libertatea. Tetrarhia lui Dioclețian. Ați dat în bengă, cu o clepsidră înainte. Rextier. De lipsă cârticea. Vara devreme. Clipit blind. Bibanul a mușcat. Două leșinături. Aud toate urletele. Overdoză. Să dispai. Vrei o banană? Mai stinge sabia. Ți-or da în creastă. Mă gădil. Bujiiile în menhină. Mama de la est. Noi rămânem, voi

plecați. Cineva să-i dea o înghețată pe băț. Au băut toți petrol. Te-a bătut soarele-n cap, uitat pe scările templului. Ne e dor de absența ta. Blitzcreig. Am pozat matul cu calul tău și cu tine. The battle for Damascus. Mi fido di Maria. Se termină guvernele. Unde ești, Petre? Lume bubuită. Dictobrutăria. Radiofratele. Urmează căsăpirea. Aduceți cazmaua. Plângeți toți în pumni. Auzi voci, vezi lumini puternice când închizi ochii? Leprezentare. Șarlament. Mama curții ce dorește? Crimă continuă. Cum e vremea la Tiraspol? Absența politicii. Mâna Rusiei. Se uzează praful de pușcă. Galerii în vacanță, pe ger, pe cer. Harașo. Ce trebuie să facem, domnule? Oamenii obișnuți. O masă amorfă profund viciată. Slujbe de cârcă. Criado. Admini. Să controlăm. Război cultural. Conducerea la Moscova. Bastionul din Uppsala. Mazilu de noapte. Șapca și prosopul. Înapoi. Cotrop. Sub talpa rusească încă 50 de ani. Valizele și valea. Încăierați-vă mai tovărășește. Descărcați-vă dracii printre cracii nudistelor tinere, hai cafteală, neamule. Sunt trădător. Doar cu măștile pe față. Vara trădătorilor d'Elțân-Makarkin-hipertrof-poa (personal operativ acoperit). Confidențial. Du-te mai la est. Fiecare cuvânt invers. Suveranitatea plenului. Căutăm bătăile inimii. Xanax. Popularizarea eroilor clasei muncitoare. Stat de drepti. Guriță de aur. Burghezia abia se formează. Subconștient colectiv stalinist indus. Îmi pare rău că ești agitat. Nomen artis. Nu mai sta ghiocel. Aranjăm cu Ivan să-ți dea voie să votezi. Nick-uri. Lucrativni. Iubește revoluția. Stoljenițan mare scriitor, nu Chiriță. Nu citește scrisorile deschise de trupele de cenzură. Ghilotina, alte capricii. Ben, curios dacă patriarhul îi răspunde lui Coruț, poate curuții lui Doja-Puși-Andru. De ce nu aplicăm noi dialectica lu' Socrates? ...alegerii din 1946, 30 decembrie 1947, 11 iunie 1948, loviluția din '89, mineriadele, duminica orbului, iar acum loviluția din luna lu' iulie. Rusia ne așteaptă cu brațele deschise.

pr. DUMITRU ICHIM,

Kitchener, Ontario/CANADA

Dumitru Ichim s-a născut la 14 August 1944, în comuna Darmanesti, jud. Bacău - România. A urmat Seminarul teologic de la Mănăstirea Neamț (1959-1964). Este licențiat al Institutului Teologic din București (1968). Cursuri de doctorat în *"Teologie dogmatică"*, la București, Evanston, Illinois și Chicago. Teza de doctorat, la Princeton, New Jersey (1973).

În 1974 se stabilește în Canada. Din 1978 este preot paroh la Biserica *"Sfântul Ioan Botezătorul"* din Kitchener, Ontario.

Debutează editorial cu volumul de poezii, *"De unde începe omul"* - "Litera", București, 1970. A cultivat cu succes genul de poezie japoneză *"haiku"* și *"tanka"*. În România a publicat în mai multe reviste, dintre care: *"Lucașfarul"*, *"Tribuna"*, *"Gazeta Literară"*, *"Telegraful român"*, *"Curierul românesc"*, etc. A colabrat la mai multe reviste din afara României: *"Cuvantul românesc"*, *"Lucașfarul românesc"* - Canada, *"Revista scriitorilor români"* - München, *"Lumina lina"* - USA, etc.

Din cartile publicate: *"Planeta Ichtyș"* (proza) 1974, *"Vinerea Mare"* (proza), 1975, *"Sub umbra Sfinxului"* (proza) în colaborare cu Petru Razus, 1978, *"Urmele"*, (poeme haiku), 1977, *"Constantin Brâncoveanu"* (poem istoric), 1981, *"Melcul"*, 1981, *"Agape"*, 1982, împreună cu Nicolae Novac și Florica Batu Ichim, *"Dar în silaba luminii plangeam orfan și greier"*, (poeme tanka), 1987, München, *"Fantana luminii"* (poeme haiku), editura Apolo, București, 1993, *"Cersetorul portilor de rouă"*, 2001, *"Floarea fantanilor pierdute"*, 2003.

RUGUL APRINS

Descalță-te,
se auzi din rug de foc nemistuit;

e preînchipuire, de vrei semn -
a descălțării de grăunț!

Nu întreba de tâlcul greu!
Pe-aceleași urme Dumnezeu
spre tine s-o întoarce de pe lemn

îmbrățișându-te desculț!

CÂNTEC DE OM BĂTRÂN

Anii ce s-au dus nu spuni-i
când te-ntrebă vulpea lunii!
Ridică din umere,
n-o lăsa să-i numere!
C-așa fagul, ce necaz
și-a jucat frunza pe iaz,
păcălit, fără s-ascundă,
toate cărțile pe-o undă!
A rămas pe ram cu-o stancă
și găcitul de țâgancă!

Anii ce s-au dus nu spuni-i
de te-ntoamnă vulpea lunii!
Ia povață cum dă bradul:
"Fă-te că nu știi ce vadul
vrea cu trasul lui de limbă
de ce frunza-ți nu se schimbă!
Du-te vulpe și te pierde,
i-a răspuns pe mocănește,
frunza ta-ți îngălbenește,
doar când uiți că este verde!"

ODĂ LIMBII ROMÂNE

Vorbim
cum ne-a-nvățat mama a spune
lucrurilor din jurul nostru -
jumătate pământ, jumătate minune.

E o limbă aprins de curioasă,
pentru unii,
că ne-nțelege și apa și ascuțișul de coasă
al lunii,
muntele și luminișul de la știubeu;
vorbim atât de omenește
că uneori Dumnezeu
sub umbra cuvintelor noastre
se odihnește.

Vorbim ce suntem și suntem ce vorbim,
sorbim din ulcică și vin și lumină
Cuvântul când ne cheamă la Cină.

Substantivele noastre-s amare;
nu au declinare
nici de venit, nici de dus,
ci numai orizontul de sus -
taboric urcuș de Vinere Mare.
N-avem tâlmaci
în această prisacă și Vale a Plângerii;
chiar îngerii
omeneasca vrând s-o deprindă
merg la gramatica noastră din ghindă,
iar veacul
din duhul pietrei ce nu se schimbă
răspunde plevei ce-o vântură vântul:
Oamenii aștia s-au născut din limbă,
că înaintea lor
la început le-a fost Cuvântul.

AVEM DE TOATE, CHIAR ȚARA DE VÂNZARE

Agenția de știri Agerpress
a anunțat aseară
că Fondul Monetar va pune la licitație
o țară
demult incomodă ca nație.
Data?
Ca la orice vânzare
se cere recondiționare
la vreo trei scaune
ce-au început să miaune,
la voievozi și umbre de
hotare cam șubrede.

Fondul Monetar își acuză directorii blonzi
că și-au furat singuri șapca
luând prăpădita de țară
cu japca,
dar plină de români și câini vogabonzi.
Din zvonuri de stradă,
neconfirmate încă de Fondul Monetar,
se-oferă joburi de hingheriadă
să curețe țara
cât de cât se poate măcar,
dar țărani,
așteptând puturoși plăcinta din cer,
nici unul nu vrea să se facă hingher;

ba chiar și profesorii -
lumină, inimă speranței:
"Gaudeamus cumtefur..."
fără rușine se bat cu cerșetorii;
încă pensionarii uitând să fie oale,
plesnindu-le chimirul de parale,
fac coadă l-aprozarul toleranței!

Tot Agenția Agerpress pretinde

că țara fiind veche
cam greu se poate vinde,
că datorită crizei ce ne rupe-n dinți
va fi ca la talcioc,
că prețul poate scade la Fondul Monetar,
din piruieta vârfului de toc,
să poate-ajunge chiar
la treizeci de-arginți.

IONUȚ CARAGEA, Montréal/CANADA O PATRIE ȘI UN MORMÂNT

trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legământ;
printre ventricule și atrii
același sânge curge – sfânt.

trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc și în această carte,
de-atâtea versuri răstignit.

trăiesc aceeași melodramă
prin vise și prin alte vieți,

ca plânsul unui dor de mamă,
ca roua unei dimineți.

trăiesc cu ochii și cu gândul
la tot ce-a fost și ce va fi;
trăiesc, când se termină rândul,
pe firul unei agonii.

trăiesc blestemu-nstrăinării
prin alte lumi rățăcitor;
necunoscut sau dat uitării...
pe care limbă vreți să mor?

ȘI TE ÎNCHINI

prostia nu-i o armă, e scutul de oțel
toți sfinții în cazarmă te-așteaptă la apel
durerea nu-i o cale, de nu știi să o porți
bei vinul din pocale și îi cinstești pe morți

ideile-s corupte, cuvintele-s murdare
iubiri cu haine rupte, atac și apărare
o viață-ntâmplătoare nu-ți va grăbi clemența
de cauți ajutoare, îți cauți doar... demența

trecutul te inspiră, prezentul te-amăgește
când firul se deșiră, durerea-i ca un clește

te-ntrebi ce o să vină, ce vine nu contează
pe dâre de lumină, credința delirează

ehei, umanitate, a câta oară scriu
cuvintele-aruncate ca lutul pe sicriu
durerea nu-i o cale, de nu știi să o porți
bei vinul din pocale și te închini la morți

ce tristă este viața, poetu-i încă viu?
sau este doar o umbră a celui ce-o să fiu?

DAN BOGHIU, São Paulo/BRAZILIA

AMAZONAS

Amazonas outro mundo
Cheio d'esplendor
Com teu verde t o profunda
Orhideas em flor
Quem sentiu o teu perfume
E viu teu luar
No piscar do vagalume
Teu ceu estrelar
A mata a natureza
En pleno vigor
Exaltara a beleza
En poemas de amor...
Rio Negro, estas em festa
Flues peru a mar
Espelhando a flocesta.
No teu leito, lar

Muitas lendas de Amazonas
Ocultas em ti:
E o murmurio das sereias
Fazem coro a ti
Se cu fossc feiticeiro
Desvendarias a mim
Essas conta de misterio
Que guardas pra ti
Dias, anos e milenios
Silenciosa paz:
Me recordo so no sonho
O que ficou pra tras...
E no fim da minha vida
Gostaria de ter
Un lugar da tua terra
Pra poder morrer.

*

AMAZONAS

Amazonas, ești o lume
Plină de splendoare:
Verdele tău fără nume,
Orhidee-n floare.
Cine ți-a simșit parfumul,
Noaptea,-n clar de lună -
Licuricii și sclipitul
Stelelor cunună!
Iar natura și pădurea,
Pline de vigoare,
Îți exaltă frumuseșea
În poeme arzătoare:
Rio Negro-n sărbătoare,
Viu, nemuritoare,
Te  ndrești spre mare,
Splendidă v ltoare...!

Legende despre-amazoane
Oglindești în tine:
Ocultezi voci unisone
Care vin, surdine...
De-aș putea ca să te farmec
Să-mi susuri doar mie,
Undele să-ți scrie
Povești pline de mistere
Din trecute ere!
Zile, ani și chiar milenii,
În pace profundă -
Sau în somn - ale-amintirii
Care se afundă...
Acalmii în viața-valuri
Aș dori, în van:
Un locșor pe-a' tale maluri
Să am ca liman...

(autotraducere **DAN BOGHIU**, din portugheză)

PAUL SPIRESCU, Adjud/ROMÂNIA

PSALMUL FINAL

de ziua morții mele, când va veni și aia,
mai cutremurător ori mai cu-ncetul,
cohorte mari de fluturi vor năpădi odaia
în care a trăit și-a plâns poetul

vor pogori luceferii de dimineață
să se-odihnească printre slovele nescrise
și să-i viseze parcă propriile vise
visate și de el... în altă viață

IUNIE, 2012

Draga mea, se întâmplă azi ce s-a mai întâmplat
și altădată:

se adună încă un an de neliniști și vise întoarse
pe dos,
încă un an care ar fi trebuit să nu mai vină...
oare să-l sărbătorim?
să-l comemorăm?

ar fi bine, ar fi mai liniștitor să rămânem numai
noi amândoi,
fără să înțelegem ce se întâmplă cu adevărat,
fără să ne punem întrebări,
fără să ne dăm răspunsuri evazive,
ca boabele imaculate de rouă întâmpinând
tăcerea prafului din iarbă,
ar fi bine ca tu să așezi fața de masă cea nouă,
și farfuriile și paharele,
eu să mă ocup de gustări, de friptura de porc
și de vin și de apa plată...

mai ia, te rog, o felie de cașcaval,
o roșie, un pahar de apă,
mie toarnă-mi din vinul acel mai dulce,

NU TRAGEȚI

Nu trageți în poet atunci când doarme
măcar în somn lăsați-l să viseze
el e garantul libertății voastre
ca un soldat veghind pe metereze

el e cardiologul cel de taină
care vă oblojește din vecie

de ziua morții mele va fi un soi de nuntă
cu-n mire obosit și o mireasă
de însuși bunul Dumnezeu aleasă
bătrână, taciturnă și cărunță

de ziua morții mele nu vor cânta fanfare
va fi o simplă clipă de uitare.

știi doar și tu că toată viața mi-au plăcut
dulcegăriile
și nimicurile și lucrurile fără sens,
știi doar și tu că întreaga mea viață a fost
ca vinul meu dulce sau ca apa ta plată...
eu , te rog să mă ierți, voi birui sticla aceasta de
vin,
mă voi îmbăta ca porcul,
apoi vom începe subit să întinerim amândoi,
împreună,
tot așa cum am reușit să și îmbătrânim...

Draga mea, vei recunoaște și tu că a fost o viață
a dracului de frumoasă,
a dracului de ucigătoare,
cu oameni de neant și cu zâne catifelate,
cu palate interioare și cu prinți și prințese,
draga mea, eu cred că deja m-am cam îmbătat,
poate c-ar fi mai bine să mergem amândoi la
culcare,
în sfârșit fericiți,
prefăcându-ne c-am uitat să închidem,
în bucătărie,
robinetul de gaz metan!

inima voastră tot tânjind aiurea
spre partea ei de vis și poezie

nu trageți în poet atunci când doarme
nu-i întrerupeți dreptul la visare
el este martorul luminii voastre
iluminând grădini de disperare

nu trageți în poet atunci când doarme
și își visează taina lui deplină

trageți în el doar când stă drept în fața
plutonului de execuție divină!

IOANA STUPARU, București/ROMÂNIA

STRIG DUPĂ MINE

Așteaptă-mă!
Strig după mine, -
înveșnicită suflare de viață
din Suflarea Divină.
Marginea timpului meu
nu mi s-a arătat.
Nu sunt pregătit, încă,
să fiu țarină pentru
rod curat de grâu.

Nici pentru tămăduitoarea
floare de Romaniță
culeasă în sfântă zi
a „Înălțării Mântuitorului
Iisus Hristos” la Cer.
Te rog, așteaptă-mă!

Iulie 2012, București

**CAMELIA CIOBOTARU,
Focșani/ROMÂNIA**

CÂND SE NASC POEME...

ale mele sunt
noapțile
când toată liniștea
pământului
mă cuprinde
în palme

timpul
hoinar desculț
își uită
menirea
fără răsărit sau apus
e doar
noapte

speranțele lumii
toate
își găsesc
înăuntru-mi
lăcaș

doar uneori
ca un zvon
de vânt
râsetul unui înger
se topește
în mine
și-aud atunci

scârțâitul creionului

pe hârtie...

ȘTEFAN TEODOR CABEL,
Buzău/ROMÂNIA
OFIȚERUL ACELA ERA TATA

cand armele au răpăit
pentru onor
urlând ca un câine la moartea stăpânului
o ploaie iute și rece
ca un punct la sfârșit de frază
a tăiat o felie de timp
din restul zilelor noastre.
Teo Cabel
06.05.2012

în fiecare an în acea zi
oriunde aș fi
cade un glonț
din cele trase atunci
fierbinte memento.

POEMUL UNUI DAC

Iubito ,
Ne-am întâlnit ultima oară
Pe Columnă
Când ai venit să-mi aduci
Căciula de tarabostes
Căzută în praful imperiului

Mi-ai ascuțit sabia ,sica, cu privirea
Ochilor tăi plini de mânie împotriva celui care
M-a închis în marmură.

Teo Cabel
15 mai 2012

Columna s-a clătinat să se dărame
De zbaterea noastră ...

Te-ai întors doar tu
Să vindeci viitorul
De uitare.
Eu, am rămas să fac de gardă
Cu veacul, la poarta istoriei...

Iubito, încă mai simt în barbă
Umbra mâinii tale...

FLORINEL AGAFIȚEI,
Focșani/ROMÂNIA

...Urmărise toată viața o experiență covârșitoare, de nu, aproape fatală, menită a-i
fi sursă de inspirație în vederea scrierii cărții totale.

Cartea absolută, asta urmărea, dar nu reușise până acum decât să se afle în treabă, să stea amestecat printre scriitori, să bea la aceeași masă cu ei, din când în când un pahar de vin și să se retragă în bârlogul lui, pentru a cloci nu știu ce nuvelă searbădă ori roman în care personajele erau lipsite de tușă, culoare, închipuind dialoguri fără nuanțe, subtilități, fără tragism, fără substanță.

Pur și simplu, cuvinte așezate pe hârtie. Pe hârtie de bună calitate!

Se ura pentru asta. Scria și scrisese, mai totdeauna, din cărți, nefiindu-i câtuși de puțin jenă de vorba celebră „cărțile se scriu din cărți”.

Scrisese mult în anii din urmă; devenise, oarecum, cunoscut.

Lumea îl saluta pe stradă.

Alții îl urau pentru facilul succes de scenă, în vreme ce restul celor pe care-i știa ca buni amici, în față îi strângeau mâna, iar prin spate îl bârfeau cu maximă invidie, ca treaba să fie completă, cercul închis.

Așa nu mai putea continua. Simțea că se sufocă. Simțea că trebuie să plece, să fugă, să evadeze, deși știa că până la urmă ar fi putut să eșueze la fel de glorios ca și când n-ar fi mișcat nici un deget.

Venise la mare mișcând la Uniune, depunând un plan fals al unui viitor roman, în speranța că dacă va sta o lună de zile pe litoralul înșorit, se va întâmpla ceva merit a declanșa resortul interior creator aparte pe care credea că-l mai are.

Tocmai de aceea se ruga de bătrân să-și continue povestirea.

Abia mai sufla, așteptând ca pescarul cu alură de iluzionist ieșit la pensie, să-și deruleze gândurile cu voce tare.

Într-un târziu, bătrânul se întoarse către el și rosti:

- În curând se face de prânz. Poate ar fi mai bine să mergem la dumneata, la vilă. Pe drum am să-ți povestesc ce s-a mai întâmplat.

- De acord, zise, gândind că bătrânului i s-a făcut, probabil, sete.

Se ridică și porni alături de acesta.

Bătrânul oftă prelung și întoarse, din nou, privirea către mare, rostind:

- De acolo, de undeva, a venit ea!

- Care ea, întrebă, fără să se abțină.

- Ea, sirena!

Scriitorul nu mai spuse nimic; se retrăsese în carapacea de melc ascultător și aștepta forțându-și memoria la limită pentru a reține fiecare detaliu al povestirii.

- După cum ziceam; atunci a apărut ea, sirena...

Bătrânul propti privirea sfidătoare drept în ochii scriitorului care, din reflex, ar fi dorit să mai pună o întrebare.

Privirea bătrânului îl determină să închidă gura și să asculte.

Își promisese, totodată, să tacă până vor ajunge în cameră iar bătrânul va fi terminat de spus tot ceea ce avea de spus. Un gușter de smarald le tăie calea, furișându-se sub frunzele ce mărgineau drumul. Cosașii tocău mărunț, printre ierburi zburlete de vânt iscat nu se știe de unde.

- S-a apropiat de mine - continuă pescarul cu chip crunt. A ieșit pe mal. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Nu știa a vorbi, ci doar scotea niște sunete triste, de animal hăituit. Trupu-i era rece. Parcă nu avea sânge; numai când stătea la soare se încălzea și devenea vioaie. Atunci se apuca de năzbătii. Așa credeam eu; că sunt năzbătii.

- Ce făcea? nu se putu abține scriitorul.

- Pur și simplu, mă trăgea de nas când dormeam!

- Aha, făcu scriitorul, din ce în ce mai uimit.

- A stat cu mine o vreme, apoi a dispărut. Pentru o clipă, am crezut că n-am s-o mai văd niciodată, dar n-a fost așa. S-a întors imediat cu doi pești mari, pe care i-a aruncat pe mal.

Eram flămând, lipsit de puteri. Nu știam cum să-i mulțumesc, așa că i-am făcut semn cu mâna, în timp ce se depărta. Mi-a făcut și ea, dar fără să știe ce înseamnă gestul. Abia mai târziu am aflat că nu făcea decât să copieze gesturile mele, fără a le pătrunde semnificațiile. Mi-a luat o vreme să o pricep în tot ce făcea, pentru că nu vorbea, nu-mi cunoștea graiul și comunicarea între noi era aproape imposibilă. Totuși, am reușit să-i explic ce înseamnă a-ți lua rămas bun de la cineva, să ceri voie pentru a face un lucru, că avem nume. Pe ea am numit-o simplu: *Nerisa*...

Au trecut, de la prima întâlnire, trei săptămâni, până s-o văd din nou. Au fost săptămâni cu soare deplin, în care, din câte mi-am dat seama - cu mintea mea de pământean, nu de om care trăiește în adâncuri - că e periculos să se arate în deplina lumină a soarelui, căci asta i-ar pune viața în pericol.

Când e mare umezeală în atmosferă sau imediat după furtună, sirenele ies pe plajele pustiite de oameni. Se bucură de aerul nostru, de soarele slab, de parfumul pământului. Cândva, au trăit numai pe pământ, dar Dumnezeu le-a retrimis în apele primordiale în care-au fost zămislite. Se află și azi acolo...în imperiul marin...

Fragment din romanul „Vila Tendresse”, Ed. Zigotto, Galați, 2012

CONSTANTIN STANCU, **Hațeg/ROMÂNIA**

METAMORFOZĂ

Căutam cuvântul cel mai potrivit acestui
moment,
mă întorceam în timp spre izvoare,
dar totul s-a pierdut,
memoria omului
nu e bună conducătoare de viziuni...

Am tăcut,
apoi am realizat că eram
flacăra unui cuvânt...

Medicii ne vor opera gândul ușor,
fără durere,
dar tu, Doamne, ne-ai întocmit
rărunchii și cuvintele care ne curg prin trup,
e și un fir subțire prin oase, prin carne,
am putea fugi,
urcându-ne pe el...

Să ne iertăm,
apoi să intrăm în zi ca în templu...

CORNELIU LEU, București/ROMÂNIA **ZIUA NAȚIONALĂ A LIMBII ROMÂNE** **SAU**

ELIBERAREA MINTII PARLAMENTARILOR

Iată că întâmplarea, prin cine știe ce binecuvântată coincidență, ne amintește astăzi, 29 august, o tristețe mai veche. Prin care putem trage mai întinse în timp concluzii, decât din lipsita de concluzii stare națională, lăsând în ceață până și finalul acestei suite de articole despre ultimul referendum național.

La fel de lipsită și covârșită de perfidia bălbelor procedurale ca și rezultatul îngropat în sforăria mascaradei de pseudodezbateri pe formalități. Provocare folositoare relei credințe politice dar pe care, din păcate, au acceptat-o cu naivă ignoranță mulți confrăți din presă care s-au pretat la filibusterismul formalismelor lansate ca diversiune, lipsit fiind de altă menire decât să ducă electoratul cu vorba. Să-i lase impresia că situația tot mai gravă pentru el se discută când, de fapt ea se escamota îngropându-se definitiv sub gigamiliardele de vorbe inutile, despre proceduri inutile sau, uneori, chiar inexistente, inventate ad-hoc. Adică proceduri lipsite de procedură care ne-au ocupat două luni viața într-o discuție despre neant, cu unicul scop de a ne arunca în neantul din care să nu mai apucăm nici a trăi în democrație, nici măcar a ști cu adevărat ce este aceasta.

Pentru că astăzi, exact la două zile de la rușinea reînvierii mortului la Cotroceni, ar fi trebuit să fie zi de mare praznic național, sărbătoare de aleasă simțire românească, bucurie a evocării unor mari momente din afirmarea noastră națională și chiar prilej sfânt de întărire a legăturilor de sânge, credință și cultură a românilor de pretituteni, prin propusa, încă din anul 2007 a SĂRBĂTORII NAȚIONALE A LIMBII ROMÂNE!

Da, încă din anul 2007, luând pildă de la frații noștri basarabeni care au o asemenea mare sărbătoare (și și-o cinstesc an de an în ciuda unor opresiuni bolșevice exercitate mult mai direct, mult mai brutal și chiar dușmănos față de românism, blestem care la noi nu are cum se manifesta decât atunci când un președinte demis se bucură de sprijinul dușmanilor din afară), un grup de oameni cu simțire patriotică am propus extinderea acestei sărbători la tot spațiul românesc. Am propus cântarea ei cu glasul românilor de pretituteni; am propus legiferarea cinstirii ei cu duioșia cu care știm să ne mângâiem limba și s-o simțim uneori ca pe o și mai cuprinzătoare Patrie.

Un grup de reviste românești și reviste de limbă română din toate colțurile lumii au consacrat pagini și numere întregi atât unor articole care argumentau această nevoie de trăire națională a românilor la nivel global cât și studii, conferințe, articole politice, literatură și act cărturăresc de antologare literară, prin care sărbătoream propriu-zis evenimentul, îi dădeam dimensiuni din ce în ce mai mari decât manifestările sabotate de oamenii lui Voronin, sau serbările pe care tinerii basarabeni le organizau la București, Iași și în alte centre universitare; tocmai susținându-le pe acestea în ciuda opresiunilor bolșevice de la Chișinău și raliindu-ne lor pentru a crea ecou în toată românia. Primari patrioți și Consilii locale au organizat propriile lor manifestări în orașe și comune, în școli sătești cu învățători care n-au uitat trăirea simțirii românești a înaintașilor întrunind ca pe vremuri clasele și cinstind sărbătoarea în careul școlii, în cântec și joc, spre bucuria părinților și, mai ales a bunicilor care-și aminteau ce trăire patriotică existase cândva între pereții modești unde înflorea educația fiilor de țărani.

A fost un început plin de entuziasm, cu ecouri și-n comunitățile românești din străinătate, dar și între consilierii multor comune și orașe din țara noastră care au concretizat fapta în decizii locale votate și parafate pentru a institui sărbătorirea an de an de către locuitorii lor a emoționantului eveniment evocator și întăritor de spirit românesc.

În acest fel, anul 2008 a venit cu multe hotărâri de Consilii Locale și de Comitete ale unor ONG-uri românești din țară și străinătate de a institui pe plan local Sărbătoarea Națională a Limbii Române; o serie întreagă de studii de istorie, de lingvistică, de tradiție românească și de materiale literare dedicate evenimentului au apărut în culegeri folosite de organizatorii acestor manifestări, Asociația Comunelor din România, membră a Consiliului Comunelor și Regiunilor Europei a votat o hotărâre de desfășurare a acestei sărbătoriri care s-a întins de la Izbiceni Proclamației de la Islaz la Sighetul Marmației, la Luncavița Deltei, la asociații românești din Germania, Belgia, Canada, Australia și a culminat, în afară de trăirea manifestărilor propriu zise, cu alcătuirea dosarului unei propuneri legislative. Un grup de senatori ai legislaturii trecute și-au însușit dosarul prezentat de noi, au redactat expunerea de motive, au obținut acordul Consiliului Legislativ, ajungând până la a supune aprobării Biroului Permanent. Dar alte preocupări care au ocupat timpul parlamentarilor au făcut legislatura respectivă să se încheie în anul 2009 fără ca Legea să ajungă la promulgare, cu toate că, în acel an, și mai multe localități, și mai multe organizații ale românilor din țară și străinătate au cinstit sărbătoarea pe plan local.

În anul 2010, de asemenea, propusa Sărbătoare Națională a Limbii Române a fost însușită și onorată de tot mai multe comunități românești, în tot mai multe localități, în publicații, în instituții de cultură, în așa fel încât, un grup important de parlamentari a preluat inițiativa legislativă. Ei au completat dosarul și au reformulat expunerea de motive, punând accent pe contextul în care, tot mai multe asemenea sărbători naționale strâng laolaltă etnici ai țării respective și vorbitori ai limbii lor din întreaga lume, sărbătoririle căpătând uneori un uriaș ecou internațional de afirmare a idealurilor specifice. Obținând toate

avizele necesare, noul dosar susținut de semnăturile a 89 de parlamentari a fost înaintat spre aprobare birourilor celor două camere în anul 2011, dar nici până astăzi lucrurile nu au mai înaintat.

Și este de înțeles. Concluziile le poate trage singur cititorul, el însuși martor al marasmului în care a intrat viața politică românească priticind manipulațiuni cu nume de tornadă, gen Nașpazia sau The Grean: Putea vreun parlamentar antrenat în zăzania produsă de caracterul infect al președintelui țării, să mai fie atent la un deziderat cum ar fi simțirea patriotică și trăirea ei prin limba națională?! Puteau Birourile permanente ale celor două Camere să fie atente cu o asemenea problemă calmă și de fond, când lupta pe ciolan le antrena în alte direcții?!

Iată cum mascarada procedurală lipsită de orice preocupare de fond social, uman sau moral în care cu jignire ne simțim tot mai afundați, ajunge să anihileze chiar și unul dintre cele mai nobile sentimente de afirmare națională. Ca un blestem, se repetă cele petrecute dincolo, la Chișinău unde, scoțând sărbătoarea din calendar, Voronin a încercat fățiș să-i împiedice pe basarabeni a o celebra. Era pe vremea când el venea la Cotroceni onorând mituirea omologului său ce-i ajuta susținerea europeană în realegere, cu unsprezece mii de sticle de vin. Nu știi cine le-o fi băut, dar gustul lor amar se simte, iată, în aceste zile când se face atâta caz de cvorum, în vreme ce, printre scandalurile întreținute excesiv în cele două mandate prezidențiale, nu s-a găsit loc pentru un cvorum care să legifereze 29 august ca Zi Națională a Limbii Române. Unica sărbătoare care i-ar reprezenta pe toți românii, din toate țările colțurile lumii, nu pe criteriul dacă sunt înscriși sau nu sunt înscriși în listele electorale, ci prin limba, tradițiile și cultura păstrate-n bătaia inimii.

Tot mai numeroși, cinstim această sărbătoare aducându-i din plin prinosul. Dar umbra mahnirii nu este suficientă ca să ne ascundă neliniștea privind dreptul nostru la afirmare, câtă vreme Europa, cultivând cu precădere interesele magnaților ei, cochetează cu o asemenea categorie de vânzători de țară. Și chiar îndemnându-l pe unul să-l susțină pe celălalt, cum pretinde Băsescu că s-a întâmplat când, prin efortul său de a manevra anumite forțe basarabene, l-a umplut de voturi pe Voronin asigurându-i cel de al doilea mandat.

Ba, a mai și declarat public faptul că Europa l-a îndemnat să facă asta. Aș fi tare curios să văd dacă, la o zi festivă a tuturor românilor în contextul în care și-ar sărbători unitar limba, marii conducători ai Uniunii continentului nostru ar fi dispuși să recunoască îndemnul dat guvernării unei țări membre, de a face campanie politică pentru candidatul unui partid ce sfidează tocmai istoria acestui continent numindu-se încă „partid comunist”.

Cât despre parlamentarii noștri, măcar pentru o asemenea rațiune: De a discuta durerile noastre pe limba noastră – sper să iasă din marasmul precipitatelor lor activități inutile (și inutil plătite de electorat) care neglijează atât prezentul gravelor nevoi populare cât și diacronia afirmării noastre ca societate modernă, aruncând munca lor parlamentară în derizoriu, așa cum vor numai provocatorii de diversiuni naționale. Să evalueze groaznică stagnare socială și pierdere de timp pe care a provocat-o zăzania recentă pentru întreaga țară și, mai ales pentru ce sunt ei aleși ca să realizeze. Zăzania învrăjbirii românilor provocată de și în jurul unui om care se afirmă doar prin vrajbă. Sa-și dea seama ei, legislativul, că din asemenea motive am ajuns a nu mai avea în scaunul de garant al Constituției un om, ci doar un cinic tertip procedural.

Să renunțe, așadar, la sterilele preocupări privind formalitățile care dispar odată cu incompetenții ce le evocă, găsindu-și timp și pentru veșnicia Limbii Române.

MIRCEA ȘTEFAN, Satu Mare/ROMÂNIA

CUM SE ÎNTÂMPLĂ

cum ard pădurile din rădăcină
o sete
alta

dinspre nord

inima mamei

sus pe deal o casă
încet coboară seara spre izvor-

ne plâng și morții la Fântâna Albă
acoperiți cu cei vii în pământ
se mișcă valul vieții
valea largă
plânge și noaptea-n care nu mai sunt

se scurmă VIERMII-nfricoșați de crimă
o mână se ridică
e de sfânt
de lacrimi e spălată
și de vânt

O! Doamne ce-a rămas acum în noi

PEISAJ FĂRĂ ÎNGERI

mă doare nespusele întregă această poveste
arhitectură din cuvinte
nici unul nu mai e la locul lui
nici unul topit
o coloană fierbinte
clepsidra se sparge-n neliniștea lor

aprinsă stea
explozie de neutrino spui
pe cer de abanos

cum limba-i grea păunului
curmal neputincios

mai e departe până urcăm pe cetățuie
ne chinuie prea plinul din izvor
și mulți băieți se zbenzue să vadă
iubirea de icoane în pridvor

istoria mărturisitoare

PĂTRUNDEREA TRUPELOR SOVIETICE PE TERITORIUL ROMÂNIEI, REFLECTATĂ ÎN PRESA VREMII -

Istoricul american de origine română Stephen Fischer-Galați[1] consideră că principala problemă legată de 23 august 1944, o constituie măsura în care populația avea cunoștință de scopurile Uniunii Sovietice și, implicit, a comuniștilor ruși. Sunt numeroase documentele de arhivă care consemnează reacția față de față de Sovietică, însă prelua ideea căreia, în vara populația era ambelor Fischer crede sentiment s-a jurul anului la această i dificil să diferențieze sentimentele anticomuniste antirusești.

populației comuniste și Uniunea nu putem conform anului 1944, ostilă tabere. că acest înfiripat în 1945, chiar dată fiindu- populației între

și

Este greu de crezut că, atunci când au intrat pe teritoriul țării, populația din România considera armatele rusești prietene și "eliberatoare", așa cum pretindeau propagandiștii comunisti. Dar este la fel de puțin probabil că românii le considerau inamice, dornice de a distruge România și poporul pe care l-au găsit aici. Credem că exista măcar speranța, împărtășită de populația majoritară a țării, unei conviețuiri relativ pașnice între români și ruși.

Oricum, orice speranțe optimiste ar fi avut românii în vara anului 1944, acestea au fost repede spulberate. Era mai mult decât evident faptul că rușii erau hotărâți să controleze România sau, cel puțin, din momentul în care victoria asupra Germaniei naziste era clară, să-și stabilească aici o sferă de influență care să-i permită extinderea dominației în restul Europei.

Bucuria populației în momentul pătrunderii trupelor sovietice pe teritoriul României, era determinată de speranța într-un eventual ajutor militar care să contribuie la eliberarea nord-vestului Transilvaniei, dar credea că românii vor fi lăsați să-și hotărască singuri soarta. Dacă ar fi intuit ce reprezintă acest moment, excesul de simpatie ar fi fost atenuat. Entuziasmul maselor a fost mult amplificat de către presă, prezentările atingând, uneori, ridicolul, având drept scop inducerea ideii că ceea ce se întâmplă este rezultatul firesc al desfășurării evenimentelor și că acestea nu ar fi putut urma alt curs.[2]

Descrierile apărute în ziarele centrale depășeau stilul jurnalistic, starea de spirit a bucureștenilor fiind surprinsă în acord cu elementele naturii înconjurătoare: “O dimineată minunată de august, cu soare mult, cu cer senin, mângâia ieri capitala ruinată de ultimele bombardamente hitleriste. Din zori, muncitorimea și *toți cei care nu huzuresc* (n.a. afront adus “exploatorilor”), porniseră spre uzine, spre ateliere și birouri, ca de obicei. Dar în atmosferă plutea ca o neliniște, ceva nedefinit, prevestitor al unui eveniment rar, aproape unic... Ceesurile treceau. Și dintr-o dată, în ateliere, în fabrici, în birouri, pe străzile pe care forfotea lumea s-a declanșat știrea menită să transforme aspectul capitalei în câteva clipe: *Vine Armata Roșie!*” Populația a umplut piețele publice, a baricadat străzile, a umplut arterele principale de circulație, mii de bucureșteni întrebându-se unii pe alții: “*Pe unde vin? I-ați văzut?*” Nimeni nu știa nimic precis și era o goană dintr-un capăt în celălalt al orașului, fiecare dorind să nu piardă defilarea primelor unități ale armatei aliate sovietice... Valuri, valuri, mulțimea se îndrepta spre drumul pe care aveau să treacă soldații eliberatori”. Soldaților sovietici “...li se oferă covrigi, flori. Tanchiștii iau florile cu gesturi grațioase de domnișoară... Un copil se înalță în vârful picioarelor și vrea să-i atingă medaliile. Îi plac, dar își retrace repede mânuța. Își dă seama că nu sunt jucării, ci un lucru serios și mare. Acești copii mari sunt în mîntea lui niște oameni strașnici... Fete și băieți, ba și bătrâni, se urcă pe tancuri, tunuri, camioane.”[3]

Mașinile de război nu mai inspiră oroare și teamă, ci dimpotrivă “șinele grele uruie pe caldarâmul șoselei ca un zumzet de bucurie”; “vin tancuri amfibii dinspre Colentina, par niște bărci cu motor străbătând cu viteză, din ce în ce mai accelerat, luciul unui lac.” Mult mai „distrugătoare” par a fi manifestările mulțimii: “Uralele nu mai conținesc. Vin de departe și plutind peste capete stârnesc stolurile de porumbei din copaci.”[4]

La demonstrația de simpatie față de “armatele eliberatoare”, nu au participat doar simpli cetățeni, ci și soldații români de aviație, fetele bucureștene care, “recunoscute pentru drăgălășenia lor tipică, și-au pus coloratele lor rochițe de vară și au ieșit întru întâmpinarea Armatei Roșii, căreia să-i arunce în cale floarea cea mai curată și zâmbetele lor tinerești.”[5] țărani sosiți special din comunele învecinate, dar și mulți alții care se găseau cu treburi prin capitală. Toate aceste semne de simpatie ale populației nu s-au oprit aici, ele continuând cu defilări pe străzile capitalei, cu elogii aduse armatei aliate de către oratori improvizați, dar și avizați, aceștia din urmă aparținând partidelor cu orientare de stânga.[6]

Manifestările au continuat și în zilele următoare, presa vremii consemnând pătrunderea trupelor sovietice și în alte orașe, precum Brăila și Constanța.[7]

România Liberă titra că, *cetățenii patrioți*, înțelegându-se aici cei fideli Moscovei, vedeau în această venire a armatelor sovietice nu numai începutul luptei antihitleriste, ci și împletirea celor “mai nobile și sfinte tradiții ale poporului nostru” cu cele sovietice. *Dreptatea* vorbea chiar de o înfrățire a drapelelor roșii cu cele tricolore, stindardele aliate fluturând peste străzile cernite de curând de către pustiirea germană. Se amintește, aici, și de faptul că Armata Roșie era văzută ca reprezentând garanția ordinii și securității în sud-estul Europei, ea nefăcând altceva decât să-și continue “misiunea ... seculară de sprijin și ridicare a popoarelor mici.” Era promovată ideea că, de-a lungul istoriei, acțiunile Rusiei nu au fost înțelese, din această cauză nefiind recunoscut adevăratul lor mobil: “Istoria ne învață, *pe aceia care știm să o citim*, că toate statele acestui colț de Europă au ajuns la autonomie și apoi la o independență și libertate numai datorită sacrificiului neprecupețit al Sfintei Rusii.”[8]

Libertatea, ziar de informație și luptă socialistă, nota reacția și “salutul muncitorimii socialiste” adresat armatelor sovietice în momentul sosirii acestora în București. Atmosfera este descrisă ca fiind una încărcată de emoție, așteptându-se venirea celor care vor desăvârși opera de nimicire a inamicului - începută de armatele române - refugiat la nord de București, de unde pornea

o serie de atacuri asupra capitalei, care fusese greu încercată în ultimele zile. Este vorba, cu siguranță, de intervalul de timp scurs după 23 august 1944.[9]

Populația era îndemnată să se pregătească pentru “momentul mareț” în care pe străzile capitalei eliberate vor defila primele unități ale Armatei Roșii, ai cărei soldați “învingători la Stalingrad și în atâtea locuri pe unde a fost înfrântă bestia hitleristă, vor duce cu dâșii ecoul marilor bătălii în care s-a decis soarta Europei și a țării noastre.”[10]

România Liberă din 2 septembrie 1944, ținea să sublinieze caracterul spontan, neregulat, al acestor manifestații, care nu aveau nimic din aerul paradelor oficiale, ele exprimând doar “simplitatea și spontaneitatea creațiunilor populare.” Era subliniată deosebirea dintre defilarea militară a Armatei Roșii, care n-avea nevoie de farse, și *fastul parăzilor de păpuși mecanice fasciste*. Armata germană era văzută ca fiind compusă din roboți supuși unei silnice voințe, în timp ce Armata Roșie era formată din fiii de țărani și muncitori animați de voința poporului, călăuziți și înconjurați de dragostea și încrederea întregului popor.

„Calitățile” armatei sovietice erau subliniate în presa vremii printr-un permanent paralelism cu armata germană, dorindu-se astfel denigrarea celei din urmă și întărirea percepției unei Armate Roșii invincibile. Se menționează, de exemplu, că Germania a început războiul împotriva Uniunii Sovietice având cadre ofițerești numeroase, cu un înalt grad de pregătire profesională, experiență de război și disciplină foarte aspră. Acest corp ofițeresc însă nu mai este același, zeci și sute de mii de sublocotenenți, locotenenți și alți ofițeri germani fiind înmormântați în pământul sovietic, iar cei ce i-au înlocuit fiind cu totul diferiți. Se pare că această confruntare a făcut ca problema cadrelor ofițerești ale Armatei Roșii să devină importantă, dar și rezolvată în cele din urmă, ajungându-se la forța pe care a obținut-o apoi URSS-ul.[11] Istoria militară consemnează că, într-adevăr, procesul desfășurării forțelor în Armata Roșie a fost invers celui din armata germană, respectiv: corp ofițeresc insuficient experimentat, lipsa practicii conducerii unui război modern, mecanizat, a unor calități psihologice remarcabile în rândul generalilor și ofițerilor. Noile cadre ofițerești ale Armatei Roșii erau formate din “țărani, lucrători și muncitorime intelectuală”, care fuseseră crescuți în spiritul dragostei și credinței. După trei ani de pregătiri, “Armata Roșie nu numai că nu duce lipsă de ofițeri, dar, dimpotrivă, are acum un număr mult mai mare ca la începutul războiului.”[12] Corpul ofițerilor a avut, de altfel, un rol determinant în înfrângerea suferită de către nemți.

Armata Roșie este caracterizată printr-o serie de atribute menite să reflecte perfecțiunea. Ea este, de exemplu: armata primului stat muncitoresc care servește interesele poporului, libertatea și democrația, fiind pe deasupra și beneficiara unei educații umaniste(!) implementată de către “disciplina și libera manifestare de viață socialistă”; este cea care a alungat “cizma destrăbălașilor teutoni” și tendințele imperialiste (*Scântea*, 30 octombrie 1944); este considerată ca fiind garanta libertății “națiunilor care au pățimit sub jugul nazisto-fascist”; este instrumentul de luptă pentru apărarea libertății, pentru izgonirea și nimicirea cotropitorilor nazști; este armata unui popor de 200 milioane de suflete, care de 26 de ani “construiește o lume nouă, un sistem nou (n.a. socialist) care s-a dovedit superior tuturor celor care s-au văzut până acum, a creat o economie nouă, o orânduire socială nouă, o morală nouă, un tip de om nou”; este acea armată care prin bravura ei modestă a permis activitatea guvernului (n.a. român) și succesul marelui act politic săvârșit în țară[13]; este cea care “a salvat” Polonia, Iugoslavia, România, Ungaria, în parte, Austria și Cehoslovacia, de exterminarea în masă, de pierderea independenței, de subjugare. Pe lângă toate acestea, „Universul” din 27 octombrie 1944, nota că: Armata Roșie a dat naștere unității sufletești între toate popoarele Uniunii Sovietice, a determinat voința de a învinge, a transformat rezistența în victorie, a fecundat suferința și a îndârjit bărbăția, în ultimii doi ani a realizat cea mai extraordinară și mai strălucită victorie nu numai militară, ci mai ales, a acestei forțe morale care justifică dreptul la viață a popoarelor și care dă, în același timp, dreptul la admirația tuturor, i-au fost spuse “cuvinte nejustificate” și aduse “aprecieri ușurate”, i-a fost ironizată strategia sovietică care era socotită o dovadă incontestabilă și certă a slăbiciunii armatelor sovietice, nu i-a fost înțeleasă măreția suferinței și în rezistența ei eroică nu au fost descifrate virtuțile care “nu așteptau decât ceasul ca să țâșnească cu un elan care a uimit omenirea”; a determinat retragerea forțelor hitleriste care au lăsat în urma lor sute și sute de mii de morți semănând disperarea și îngrijorarea pentru teritoriul german. Armata Roșie, se spune în continuare, “este simbolul unei națiuni conștiente de puterea sa” care a făcut ca legea morală să fie din nou triumfătoare.

Presă vremii abundă de cuvinte de laudă la adresa armatei sovietice, dar ea a fost elogiată și de o serie de reprezentanți ai armatei române[14] printre care și ministrul de război, general de corp

de armată, Mihail Racoviță, care îi adresează “Mareșalului” armatei sovietice cele mai înalte sentimente de gratitudine.[15]

În același ton sunt conturați soldații sovietici: tăcuți, cu o înfățișare gravă, conștienți că luptă pentru o cauză dreaptă, această convingere fiind una din principalele arme prin care învinge Armata Roșie.(!) Toate acestea sunt rezultatul unei educații politice care are drept scop și recunoașterea sensului adânc al fiecărui eveniment în parte, care să-i permită o apreciere exactă și precisă a situației militare și politice, pentru înțelegerea sarcinilor concrete. Pe aceștia i-au așteptat cetățenii înșiruiți pe străzile orașului, femeile cu părul în vânt și brațele încărcate cu flori, copii cu stegulețe de hârtie, soldații, țărani, muncitorii. Soldații sovietici răspund acestor dovezi firești de prietenie, “zâmbesc, unii se bâlbâie de emoție, (...) în această clipă realizează spontan înfrățirea dintre popoare.”[16] Aceste forțe sovietice considerau că acum a fost distrus nimbul invincibilității armatei germane, capturată în urma distrugerii fronturilor.

Dacă nu am avea alte surse, material de arhivă, care să permită caracterizarea trupelor Armatei Roșii, atunci am putea crede, într-o oarecare măsură, relatările presei. Însă e știut că soldații sovietici nu erau nici simpli, nici blânzi, nici cumiți, nici liniștiți, ci aroganți și sfidători, știind să asuprească și să persecute, să prade și să jefuiască, dar în primul rând să urască, pentru că de ură este vorba, pe care o și recunosc[17] atunci când vorbește despre “teutoni”, “hidra fascistă care vrea să înghită totul”, “armata nazistă care servește interesele imperialiste”, “bandele hitleriste”, “bestia hitleristă”, “criminalii naziști” etc. Dacă acestea sunt atributele care se potrivesc armatei germane, atunci sinonimele lor exprimă la fel de bine ororile sau atitudinea aliaților roșii. Trebuie precizat faptul că, în tot acest timp, ei se numeau “bravi”, “eliberatori”, “șoimi ai luptei” etc.

Cotidianele amintesc, pe lângă armatele sovietice, pe cele engleze, americane, franceze, italiene, ale Iugoslaviei, Greciei și Poloniei care au contribuit la înfrângerea hitlerismului, fără a fi menționată și armata română care a avut contribuții hotărâtoare în acest sens. Referiri timide privind frăția de arme româno-sovietică, face un maior al Armatei Roșii într-un interviu acordat ziarului *România Liberă*, iar *Dreptatea* îi prezintă pe soldații roșii într-un mod plastic: “Arși de soare, cu hainele pline de colbul lungului marș făcut, tineri căliți de luptele victorioase pe care le-au purtat, cu pieptul plin de decorații, aceste semne ale eroismului, soldații sovietici au simțit deodată căldura cu care i-a primit poporul României, acordându-le spontan și sincer prietenia lor.”[18] În același camion, puteau fi văzuți soldații noștri alături de cei roșii, neexistând “nici un fel de diferență între unii și alții” și schimbându-și priviri încrezătoare. Un maior sovietic arăta că această prietenie izvorăște și din situația similară în care se aflau cele două țări, referindu-se la distrugerile săvârșite de către nemți atât pe teritoriul României cât și pe cel al URSS-ului. Însă afirmația că “ostașii sovietici sunt oameni și tratează omenesc pe toți cei care o merită”[19] s-a dovedit total eronată.

Unele articole lasă impresia unei filosofii a războiului și soldatului rus. Acesta din urmă nu este perfect și nici nu se supraestimează, “el e obișnuit să învețe și știe cum se învață”, “se judecă aspru pe el însuși”, “greșește tot mai puțin, iar în război, după cum se știe, câștigă acela care face mai puține greșeli”, ei sunt cei care au lăsat “rigla de calcul a inginerului, compasul arhitectului sau condeiul profesorului pentru armele de război.”[20]

Dreptatea, după ce descrie traiectoria glorioasă a armatei de la Stalingrad la Berlin, arată că “pentru cei lipsiți de înțelegere istorică, pentru cei cărora le scapă semnificația timpului nostru, victoriile obținute împotriva Germaniei, care dispunea de cea mai formidabilă armată din câte a cunoscut istoria, nu țin de miracol, ci de filosofia istoriei.”[21] Armata Roșie a ajuns la această performanță pe timp de război, pentru că “războiul este cea mai bună școală de artă militară”, fapt care a permis ca Armata Roșie să nu fie “expresia militară a unei mari națiuni, ci însăși națiunea înarmată.”[22]

După actul de la 23 august 1944, nu o singură dată s-a ridicat problema modului în care se va comporta Armata Roșie care se afla pe teritoriul țării, pentru a “răsplăti” colaborarea româno-germană din prima parte a războiului. Vicepreședintele Comisiei Române pentru Aplicarea Armistițiului, doctor Simion Oeriu, declara într-o conferință radiodifuzată, că această armată ne-a fost prietenă, deși “ar fi putut să ne strivească”, motiv pentru care noi îi datorăm recunoștință. În continuare, Oeriu se întreba retoric: “De unde această putere de a nu răzbuna ceea ce ți-a făcut un dușman, de unde hotărârea de a sta alături și de a lupta, chiar pentru apărarea intereselor popoarelor care fuseseră târâte împotriva Uniunii Sovietice!?”[23] Aceasta a fost însă varianta oficială, fiindcă practic știm ce a urmat pătrunderii soldaților sovietici pe teritoriul României.

Presă consemnează și ea faptul că o serie de reprezentanți ai armatei, dar și oameni politici, aruncau întreaga răspundere a celor întâmplate asupra mareșalului Ion Antonescu, afirmându-se că despăgubirile solicitate de armata sovietică sunt chiar prea mici în raport cu pierderile suferite de aceasta. Dacă asemenea idei ar fi fost propagate în primele ore de după 23 august 1944, ar fi fost scuzabile, dar când ele vin la peste nouă luni de la pătrunderea Armatei Roșii pe teritoriul României, când abuzurile erau deja cunoscute din numeroasele declarații, reclamații și memorii ale oamenilor politici, atunci nu pot fi găsite circumstanțe atenuante. [24]

Dar tot acest “exces de zel” al populației nu a avut impactul așteptat asupra oficialilor sovietici. Într-un interviu luat, de către un reporter al ziarului *Universul*, câtorva ofițeri superiori ai Comandamentului militar al Armatei Roșii - printre care și Burenin, comandantul trupelor sovietice din București - aceștia au declarat că nu au fost surprinși de căldura primirii, deoarece peste tot s-au bucurat de aceeași ospitalitate, aceste reacții fiind unele obișnuite.[25]

În rândurile populației existau “numeroase elemente” care militau pentru un regim democratic, pentru menținerea ordinii politice, blamând instaurarea totalitarismului comunist cu ajutorul armatei sovietice. *Libertatea* sublinia faptul că rezerva e neîngăduită și teama nejustificată, populația trebuind să fie mândră de alianța cu U.R.S.S., U.S.A. și Anglia. Autoritățile considerau că aceste elemente nu “s-au pătruns de realitatea prieteniei româno-sovietice”, în mintea lor stăruind “urmele propagandei odioase făcute de fostul regim”, care a semănat în rândurile lor nedumerire și ezitare. Se pare că acestora li s-a adresat Consiliul de Miniștri atunci când a afirmat: “Armata Roșie vine ca prietenă, vine să elibereze țara de dușmanul nazist, alături de oștirea noastră.” [26]

În ceea ce privește cauzele pătrunderii armatelor sovietice pe teritoriul țării și intențiile ei, mențiunile presei sunt numeroase. *România Liberă* înregistra că armata sovietică va păstra independența poporului român, ea având ca misiune doar distrugerea hitlerismului, lăsându-i libertatea să-și aleagă regimul intern dorit, atât politic cât și social.[27] Conținutul Apelului Comandamentului Armatei Roșii, publicat în presă, a fost încălcat în integralitatea lui. Printre altele, el atrăgea atenția asupra cotropitorilor hitleriști și cărmuitorilor noștri necugetați care sperie populația cu venirea Armatei Roșii în România.”[28] *Universul* nota că această imixtiune teritorială are drept scop “urmărirea fiarei hitleriste, împotriva căreia luptă și poporul român.”[29]

Festivitățile legate de primirea Armatei Roșii reprezintă doar începutul manifestărilor dedicate ocupantului sovietic. Atât *Scântea*, cât și *România Liberă* anunțau, în data de 17 octombrie 1944, concertul organizat în onoarea “aliaților” la sala Aro, concert la care aveau să participe soliștii Operei Române și George Enescu, sau conferința în limba română, “Izvoarele victoriei Armatei Roșii”, din ciclul “Momente din viața și lupta popoarelor pentru libertate și progres”, susținută de căpitanul sovietic Vladimir Precup în sala Dalles[30], sau vizitarea, în ziua de 29 august 1944, de către soldații sovietici din prima coloană, a sediului Apărării Patriotice.[31] Menționăm că, mai toate acțiunile erau organizate de către Apărarea Patriotică și Uniunea Patrioților.

Dar, pe lângă omagiul pe care îl aduce articolul semnat de Niculae Bellu în *România Liberă*, acesta consemnează și atitudinea partidelor de coaliție, a căror reacție devenise tot mai virulentă: “în țară la noi, reacțiunea coalizată, în și în jurul celor două partide istorice, nu conține să defăimeze Armata Roșie, nu conține să instige la ostilitate față de ea.”[32] Acest lucru se întâmpla cu ocazia celei de a 28-a aniversări a Armatei Roșii, moment în care primul-ministru Petru Groza își reafirma fidelitatea și supușenia față de Generalissimul Iosif Visarionovici Stalin.[33]

Toate aceste relatări și elogii aduse Armatei Roșii, soldatului sovietic, autorităților de la Moscova, nu fac decât să contureze imaginea unei prese aservite noilor cotropitori, presă care începând cu acel moment, pentru jumătate de secol, și-a pierdut caracterul imparțial și obiectiv. La aproape șapte decenii de la aceste evenimente, imaginea conturată în legătură cu „armata eliberatoare” este cu totul alta, nicidecum una menită să stârnească „încântarea populației”.

NOTE:

- [1] Stephen Fischer-Galați, România în secolul XX, Institutul European, 1998, p. 91-92, 98-100
- [2] *Vezi presa din 31 august 1944 și începutul lunii septembrie.*
- [3] *Libertatea și România Liberă din 31 august 1944*
- [4] *România Liberă, 31 august 1944*
- [5] *România Liberă, 2 septembrie 1944*
- [6] *Libertatea, 31 august 1944: Constantin Hagiu, reprezentantul Comitetului Central al Partidului Comunist: “a salutat armata sovietică eliberatoare și a arătat rolul pe care partidul comunist l-*

a avut în acțiunea pentru prăbușirea dictaturii ...” Ing Tudor Ionescu, reprezentantul Comitetului Central al Partidului Socialist, a salutat Armata Roșie aliată și „a subliniat hotărârea socialiștilor de a adânci frontul unic cu comuniștii.”

[7] *Libertatea, 1 septembrie 1944: „...ovațiile nu mai conțin, asemenea valurilor mării.”; Universul, 3 septembrie 1944: Avântul cu care au pătruns armatele sovietice în Brăila în urmărirea germanilor, nu le-a mai lăsat timp acestora din urmă să devasteze orașul (la nivelul celorlalte), lăsând această „onoare” trupelor roșii, iar bombardamentele lansate asupra Constanței i-au făcut „să-și piardă tot curajul.”*

[8] *Dreptatea, 31 august 1944*

[9] *Libertatea, 30 august 1944*

[10] *Ibidem.*

[11] *România Liberă, 2 septembrie 1944, 6 octombrie 1944*

[12] *România Liberă, 6 octombrie 1944*

[13] *Scânteia, 4 martie 1946: „...acolo unde-i Armata Roșie, acolo triumfă democrația.”; Libertatea, 30 august 1944; România Liberă, 2 septembrie 1944; Universul din 27 octombrie 1944. Tot aici trebuie amintit articolul Prin ce Stalin este mare apărut în „Journal de Democratie” și semnat de Paul Blanc, articol preluat de cotidianul România Liberă și publicat în numărul din 15 septembrie 1944.*

[14] *Universul, 14 octombrie 1944: “Suntem mândri că luptăm alături de soldatul sovietic ... Astăzi ne descoperim – pioși – în fața jertfei soldatului Armatei Roșii. Pentru acest sânge vărsat pe pământul năzuințelor noastre, suntem datori să fim prezenți la datorie cu toate forțele noastre până la desăvârșirea totalei înfrângeri a dușmanului comun... Luptăm alături de Armata Roșie... Bravul soldat sovietic sângerează pe culmile idealului nostru; să fim vrednici de jertfa lui și s-o contopim cu a noastră.” Vezi și articolul lui B. Solomon, Recunoștință Armatei Roșii apărut în Libertatea din 8 noiembrie 1944 și urările prefectului Piteștiului, colonel Guma N. (Libertatea, 3 noiembrie 1944).*

[15] *Libertatea, 15 octombrie 1944*

[16] *Universul, 31 august 1944: „O lume imensă ... tramvaiele, oprite de mulțime, așteptau parcă și ele. Oamenii așteptau în întâmpinarea armatelor sovietice, fiecare cum putea: cu mașini, cu biciclete, pe jos ... tineri și bătrâni se suiau pe mașini aruncând flori soldaților armatei sovietice. În scurt timp, mașinile sunt împodobite cu flori.”*

[17] *România Liberă, 2 septembrie 1944: „Ura popoarelor sovietice împotriva cotropitorilor naștiți s-a sintetizat în unitatea perfectă a sforțării de război din spatele frontului și formidabila capacitate de șoc a Armatei Roșii. Căci armata sovietică apără uzinele și colhozurile sovietice, bunăstarea și libertatea popoarelor Uniunii, patria socialistă, civilizația, progresul și viitorul lumii întregi.”*

[18] *Idem, 31 august 1944*

[19] *Ibidem. Pentru frăția româno-rusă vezi și Libertatea, 30 august 1944, România liberă, 25 iunie, 27 iunie 1945, cuvântările generalului Susaikov la Constanța și ale prefectului acestui oraș, Victor Dușa (România liberă, 11 iulie 1945).*

[20] *Aprecieri apărute în România Liberă în cursul anului 1944.*

[21] *Dreptatea, 25 octombrie 1944*

[22] *România Liberă, 6 octombrie 1944*

[23] *Idem, 25 iunie 1945*

[24] *Ibidem.*

[25] *Universul, 4 septembrie 1944*

[26] *Libertatea, 30 august 1944*

[27] *România Liberă, 31 august 1944, 2 septembrie 1944*

[28] *Libertatea, 2 septembrie 1944*

[29] *Universul, 3 septembrie 1944*

[30] *România Liberă, 9 decembrie 1945: Sala Dalles, ora 17⁰⁰*

[31] *Libertatea, 31 august 1944*

[32] *România Liberă și Scânteia din 26 februarie 1944*

[33] *România Liberă, 2 martie 1946.*

dr. Mihaela ANIȚĂ, București/ROMÂNIA

1895 DE ANI DE LA STINGERA DIN VIAȚĂ A ÎMPĂRATULUI MARCUS ULPIUS TRAIANUS (imperator: 98-117 d. H.)

„În toamna târzie a anului 117 un alai triumfal pompos se deplasa de pe Via Appia înspre centrul capitalei Roma, având în frunte senatori și unități militare. Însă pe carul triumfal nu stătea împăratul victorios împotriva partilor, Traian însuși, ci numai o statuie, deasupra unei urne umplute cu cenușa lui Traian“.

(Werner Eck)

MARCUS ULPIUS TRAIANUS s-a născut la 18 septembrie 53 în colonia Italica, astăzi Santiponce, la nord-vest de Sevilla, în Spania, când la Roma încă mai domnea împăratul Claudius (41-54). La finele anilor 80, i se oferă comanda legiunii VII Gemina din nordul provinciei Hispania Citerior, ceea ce era foarte neobișnuit pentru un fiu de patrician. Aici i s-a oferit șansa decisivă pregătirii propriei ascensiuni.

La 18 septembrie 96 împăratul Domitianus a fost asasinat. Pentru a preveni crearea unui vacuum politic, conspiratorii și câțiva senatori sau înțeleși asupra alegerii unui succesor, în persoana senatorului Marcus Cocceius Nerva. La preluarea domniei, acesta avea 66 de ani. Neavând copii, era, din punct de vedere politic, slab, mai ales că aclamarea sa nu a fost primită cu aplauze de către o parte a pretorienilor. Dar în toamna anului 97 Nerva surprinde opinia publică, adoptându-l pe Marcus Ulpius Traianus, căruia îi acordă numele de *Caesar* și-i transmite înputernicirea de *tribunus plebis*. Astfel, Nerva nu mai era singur, pentru că de acum fiecare alt pretendent trebuia să țină cont și de existența fiului. Bătrânul împărat era astfel salvat politic.

Cum a ajuns Nerva să-l adopte ca fiu și să-l desemneze astfel ca succesor pe Traianus, atunci de 42 de ani, originar din Hispania, adică un provincial, rămâne o enigmă. Toți împărații de până atunci aparținuseră nemijlocit unor familii italiice, deci proveneau din țara de origine a cetățenilor romani, chiar dacă nu direct din „cetatea eternă“.

Cel mai semnificativ fapt, neaccentuat în scrierile antice, a fost că în 97 Traianus era guvernator în provincia Germania Superior. Guvernatorul Germaniei Superioare era comandantul armatei celei mai apropiate de Italia. Această mare armată putea fi mobilizată atât împotriva împăratului, cât și pentru ocrotirea sa. Ca fiu adoptiv al lui Nerva, Traianus era capabil să asigure politic și militar spatele tatălui său dinspre Rin.

Unii opinează că Nerva a fost nevoit să facă adopția lui Traianus, prevenind astfel un puci iminent dinspre Germania Superior, pregătit de Traianus în colaborare cu senatori de la Roma. Faptul ar putea fi fost posibil, dar izvoarele tac în această privință.

Pentru o scurtă perioadă de timp, Traianus a stat în umbra părintelui său adoptiv. Dar la 27 ianuarie 98 Nerva moare, iar Traianus era acum singurul stăpân al imperiului universal roman și va rămâne necontestat mai bine de 19 ani, până la moartea sa.

Istoricul german W. Eck realizează o caracterizare magistrală împăratului Traianus: „Cu greu se va găsi alt împărat decât Traianus care să fi corespuns atât de mult idealului de stăpânitor al Imperiului Roman, așa cum fusese el conceput după criteriile republicane de către senatori romani, dar și de intelectualii greci. Această imagine ideală corespundea în esență și virtuților care îl distinseseră, în opinia Senatului, și pe Augustus, întemeietorul formei de stat monarhice de la Roma: destoinicie militară (*virtus*), blândețe (*clementia*), spirit de dreptate (*iustitia*), comportament leal față de zei și oameni (*pietas*). Asemenea marilor comandanți de oști ai Republicii, și Traianus a făcut demonstrația forței militare a Romei, întrebunțându-o

conștient pentru expansiune. Dacă a existat, după întemeietorul monarhiei, un alt împărat care s-a impus ca «sporitorul» imperiului – așa cum era înțeles în Evul Mediu titlul de *Augustus* – atunci acesta a fost Traianus. Cu toate acestea, oricât ar fi considerat, în tradiție romană, drept o misiune esențială a împăratului acțiunea militară și cucerirea de noi teritorii și oricât va fi simțit probabil în acestea și o profundă satisfacție personală, așa cum ne-o dovedesc atât de convingător imaginile de pe Columna lui Traianus, el nu poate fi privit ca un stăpânitor orientat unilateral asupra domeniului militar. Întreaga sa «pregătire premergătoare» preluării puterii nu îngăduie de altfel nici ea să se întrezărească o asemenea amprentă. De aceea, a-l numi pe Traianus cu precădere un militar, așa cum se întâmplă adesea, transcende întrutotul realitatea. Și în domeniul politicii interne el a desfășurat o activitate complexă, străduindu-se să găsească soluții adecvate pentru diferite grupuri ale populației, pentru diferite regiuni ale imperiului tocmai în aceste privințe se manifestă virtuțile clemenței și dreptății“.

Excelent militar și administrator eficient, deopotrivă, Traianus rămâne cel mai însemnat cuceritor roman după dispariția lui Caesar, în vremea sa Principatul realizând ultimul mare efort ofensiv la Dunăre și Eufrat. Păstrând bunele relații cu Senatul, împăratul primește în 114 din parte înaltului for titlul de „*Optimus Princeps*“. În secolele următoare s-a încetățenit urarea adresată în Senat la ocuparea tronului de către noul împărat - „*felicior Augusto, melior Traiano*“.

prof. Cătălin MOCANU, C.T. “*Gh. Balș*”-Adjud/ROMÂNIA

mereu caragiale...nu?

CUI ÎI E FRICĂ DE CARAGIALE?

Suntem în anul Caragiale, dar nu prea se vede. Atmosfera e uscată, călăie, pare că e lipsită de răbdare și sânge. Lipsesc evenimentele, celebrările fastuoase, cuvântările ținute cu iz doct dar pline de rumeguș, „noile studii” în care se explică un nu știu ce sau un nu știu cum, lipsesc mititeii și berea, lipsește Gambriusul și Oteteleşeanu. Lipsesc multe. Timpul se scurge, anul aproape a trecut - s-a terminat și cu „anul Caragiale”. L-am bifat și pe acesta.

Caragiale e un personaj incomod pentru noi toți. Biserica nu l-a plăcut pentru spiritul său anticlerical și laic, politica nu l-a plăcut pentru perseverența cu care a arătat imaturitatea clasei politice, societatea noastră l-a respins pentru insistența cu care i-a arătat tarele, armata l-a considerat un „dușman”, „patrioții” de ocazie și de șpriț erau de înnebuniți de zeflemelile lui, romanticii de cinismul lui.

N-a fost plăcut niciodată de români, a fost acceptat, tolerat, dar nu prea era tipul de pus pe manuale, de făcut erou național. Prea le vedea pe toate, prea le spunea pe toate. Dar nu puteam să-l ignorăm. Așa că l-am pus puțin prin cărți, am scos vreo câteva monografii, îl mai și jucăm, dar totul cu o mare discreție. Unii l-au vrut în primii „10 mari români”, dar nu, nu era de el. A terminat pe 16, după Ceaușescu, Gigi Becali și Hagi!

Adevărul este că ne e cam jenă cu el. Și rușine. Și suntem și puțin supărați pe el, adică cum își permite el să.....? Chiar așa, cum își permite? Sau privim cu detașare rece „O, da, au fost odată, acum e altfel”. Caragiale e oaia neagră a familiei, copilul nonconformist care fuge de-acasă, rebelul „fără cauză”.

Ne e jenă cu el. Dar mai avem puțin, încă trei luni și am scăpat de această fantomă nesuferită care ne bântuie de mai bine de o sută de ani. Și vom putea, atunci, să ne uităm în oglindă fără a ne cutremura cât de goi suntem.

Mai bat clopotele, coane Iancule?

prof. dr. Sorin LANGU, Galați/ROMÂNIA

...și mereu – eminescu!

CAIETUL VIENEZ Ionel Necula ȘI ÎNCEPUTURILE LITERARE EMINESCIENE

Pentru cei interesați de începuturile literare ale lui Eminescu, consultarea **Caietului vienez**, căruia distinsul cărturar nemțean Cristian Livescu i-a consacrat, iată, o adevărată monografie, este fundamentală. Manuscrisul, cunoscut și sub denumirea **Marta 2259** este un depozitar al frisonărilor încercate de tânărul Eminescu, abia ieșit din adolescență și nu doar recolta adunată în timpul studiilor vieneze. Dacă ar fi să folosim o idee a lui Hegel, am putea spune că manuscrisul cuprinde izvodirile din perioada studiilor vieneze cu drum cu tot, adică împreună cu întregul traseu parcurs de poet până la acea dată.

Caietul vienez este o caligrafiere a tuturor izvodirilor eminesciene de până atunci, cel mai probabil în vederea unei alcătuirii livrești. Este o inventariere exactă și completă a zestrei sale lirice, câtă se adunase până atunci în vederea structurării ei într-un volum. El circumscrie intervalul 1865-1870, cu tot ce-a priticotit în această perioadă, ceea ce permite autorului nemțean, nu doar reconstituirea cât mai fidelă a perioadei de început, dar și câteva concluzii pertinente privind tematica și cadrul literar cel mai potrivit în care putea fi integrat.

La 15/27 septembrie 1869, când a ajuns la Viena, poetul se iriza deja ca o speranță neîndoielnică a liricii românești. Debutase în revista **Familia**, se remarcase printre colegii săi de gimnaziu și culesese primele elogii de la Iosif Vulcan, care îi schimbase și numele. Ce se poate constata dintr-o aplecare mai insistentă asupra acestui manuscris?

- Că anii cei mai rodnici din acest interval au fost 1865-1866, deci când era încă elev la gimnaziul din Cernăuți și când a compus 18 poezii, din care 6 au fost publicate;
- Că în intervalul 1869-1870 a compus 13 poezii, din care 3 publicate
- Că în vara anului 1869, când s-a aflat în pribegie transilvană ca sufleur în trupa lui Mihai Pascali a compus 6 poezii (datate) *plus cel puțin una-două din cele nedatate*, moment ce declanșează inițiativa întocmirii unui volum (p.127).
- Că ideea volumului se va coagula mai aprig la Viena, în decembrie 1869 și se diminuează în martie-aprilie 1870, când un motiv necunoscut (poate ținând de finalitatea tipăririi – imposibilitatea găsirii mijloacelor subvenționale, poate amânarea proiectului, prin pregătirea debutului în **Convorbiri literare**) blochează întreaga lucrare. E posibil ca poetul să-și atins obiectivul de 35 de piese, după cum este iarăși posibil să fi năzuit la un cuprins de 45 de titluri (câte număra cartea lui Ioniță Bădescu, de pild

Ordonate pe ani, cuprinsul **Caietului vienez** conține poeziile:

— 1865 – *Din străinătate*

— 1866 – *Mortua est*

- *Ondina*
- *De-aș avea*
- *La moartea lui Pumnul*
- *Frumoasă-i*
- *O călărire în zori*
- *Os magna sonatorum*

1867 – *Nu e steluță*

1868 - *Ector și Andromache (de Schiller)*

1869 – *De ce să mori tu ?*

- *De-aș muri, ori de-ai muri*
- *Doi aștri*
- *Unda spumă*
- *Prin nopți tăcute*
- *Când privești oglinda mării*
- *Când*
- *Replici*
- *E îngerul tău, or umbra ta*
- *Christ*
- *Locul aripelor*
- *Venere și Madonă*

1870 – *Noapte potolit și vânăț*

In afara acestor poezii datate riguros de poet, **Caietul vienez** mai conține și 14 poezii, fără dată menționată:

- *Când marea...*
- *Vieța mea în ziuă*
- *La o artistă*
- *Steaua vieții*
- *Când sufletu-mi noaptea*
- *Mureșanu*
- *Inger palid*
- *Cine-i*
- *Horia*
- *Lida*
- *Cântecul lăutarului*
- *Când crivățul*
- *Fragment*
- *La moartea lui Neamțu*

Promoția 1864 a gimnaziului din Cernăuți. În medalion ar putea fi Eminescu

Acesta este cuprinsul **Caietului vienez**, dar dincolo de conținutul lui, autorul face incursiuni laborioase prin ansamblul temelor ce-l obsedau pe poet în acei ani începători în economia scrisului, escavează prin orizontul altor genuri ce-l ispiteau – proza, genul dramatic – explorează apetența pentru modernitate a tânărului ipoteștean și radiografiază, cu abilitate de istoric scrupulos, faptele referențiale - sociale și culturale, privite dintr-o perspectivă mapamondică, dar fără a le trece cu vederea pe ccele endemice - ale anului 1870, primul petrecut de poet în capitala împărăției dualiste. Reproduce opisul ediției Maiorescu din decembrie 1883, dar apărută la începutul anului 1884, identifică sursele de unde criticul a extras poeziile incluse în cuprins și reconstituie evenimentele anului 1870, la care Eminescu a participat activ, sau a fost doar martor și spectator neimplicat.

Așa de exemplu, în ianuarie 1870, împreună cu un grup de studenți din capitala *monstrului cu două capete* îl vizitează pe Al. I. Cuza, internat la sanatoriul din Döbling, publică trei articole politice în **Federațiunea**, care apărea la Pesta și se impolică neobosit în organizarea întrunirii de la Putna, prilejuită de aniversarea a patru sute de ani de la sfințirea lăcașului ctitorit de Stefan cel Mare. Războiul franco-german, pierdut, cum se știe de Franța, va determina decalarea cu un an a întrunirii, dar proiectul rămâne în atenția comitetului de organizare, în care Eminescu avea funcția de secretar. Întrunirea va avea loc în august 1971, iar poetul a avut rol de ferment și catalizator al acțiunii.

Cartea beneficiază de autoritatea acad. Mihai Cimpoi, care semnează prefața, a lui Dan Mănuță, semnatarul postfeței și de aportul eminescologului Vasile Spiridon, care complinește întregul demers cu studiul, pertinent și mustos *Modernitatea vieneză și crizele identității eminesciene*. Cărturarul nemțean Cristian Livescu îmbogățește bibliografia eminesciană cu o carte referențială, care nu trebuie să lipsească de pe masa niciunui intelectual interesat de creația și de evoluția spiritului eminescian. O recomand cu căldură tuturor, și-l felicit pe autor pentru acest dar minunat, merit să lumineze un aspect mai puțin bătătorit din bibliografia lui Eminescu.

Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA

EMIL BOTTA

REVIZORUL NOSTRU ȘCOLAR, EMINESCU

„Școlarul Durerii
ce rău a albit...
Anii, la urma urmelor,
anii.
Dar plânsul în hohote,
plânsul, de ce?
Vai, revizorul nostru,
Revizorul școlar,

domnul Eminescu,
a fost tras pe roată.
Când vei auzi creanga troznind,
ia seama, spun: e osul lui,
al revizorului nostru școlar...
Minți, școlare, minți,
am răcnit,
Eminescu a fost răstignit.
(trimisă de **Eugen EVU**)

paradidactica

SECRETUL FINLANDEZILOR

De ce este atât de obisnuit ca în Finlanda, un adolescent normal să termine primele 12 clase cu medii excelente, vorbind o engleză perfectă și citind o carte pe săptămână?

07:45

- Saili (15 ani) asteapta autobuzul urban care il va lasa la poarta scolii (nu exista autobuze scolare).
 Autobuzul trece la fiecare 5 minute.
 Finlandezii incearca sa-i faca pe fiii lor sa fie independenti de mami.
 Pe foarte putini dintre ei, parintii lor îi duc cu masina pina la scoala.
 Biletul este subventionat de catre municipalitate.
 Conform legii, niciun elev nu poate locui la mai mult de 5 km de scoala. In exterior, instalatiile scolii dau o impresie spartana.
 Niciun muc de tigara, nicio hirtie pe jos, niciun grafitti pe ziduri.

09:15

- Orele de 45 de minute.
 Finlandezii mizeaza pe studiile de limba materna, matematica si engleza. 75% dintre materii sunt comune in toata tara . Restul il alege scoala, in acord cu profesorii, parintii si elevii.
 Orele sunt scurte, intense si, mai ales, foarte participative. In interiorul scolii, curatenia este si mai evidenta. Totul pare recent dat in folosinta. Pe banci si pupitre nu sunt semne, si nu se scrijeleste nimic.
 Scoala este publica si, bineinteles, gratuita, dar cu instalatii demne de un colegiu "scump" din Spania.
 Salile de cursuri dispun de ecrane gigant de plasma cu TV in circuit inchis, acvariu de 200 de litri cu pesti tropicali, bucatarie completa, dispozitive audiovizuale, aer conditionat, multe plante.
 Fiecare doi elevi au cite un calculator.
 O duzina de masini de cusut in sala de croitorie, aparate de sudura, scule de timplarie, schiuri... O sala de sport acoperita, un auditoriu pentru orele de teatru si o sala de mese cu autoservire.
 Cartile sunt gratuite, materialul scolar e gratuit, mincarea e gratuita.

12:00

- Mincare calda, nutritiva si gratuita.
 Saili are o jumatate de ora pentru prinz, la restaurantul scolii.
 Legea finlandeza obliga ca meniul sa fie gratuit, nutritiv, si cu multe feluri de salate si fructe.
 Se bea apa sau lapte. Costurile le plateste municipalitatea fiecarui oras.
 Daca orele se prelungesc pina dupa amiaza, scoala are obligatia de a oferi o gustare elevilor.

16:05

- Inapoi acasa, Saili joaca hockey cu fratele lui mai mic.
 Nu exista delincventa, strazile sunt sigure.
 Cind se lasa seara, Saili si fratele lui, care au invatat sa gateasca la scoala, pregatesc cina pentru parintii lor, daca acestia intirzie la serviciu.

18:30

- Cina si sauna (aceasta, de 3 ori pe saptamina) sunt momentele in care familia se afla impreuna.
 Se converseaza mult, mai ales despre proiectele copiilor, dorintele, progresele si nevoile lor.
 Dar in aceeasi masura, se fac si planuri de vacanta pentru toata familia, in comun.

20:15

- Temele si la culcare.
 Copiii finlandezi au foarte multe teme de casa, desi Saili le termina rapid, intr-o ora sau doua, pentru ca de-abia asteapta sa se urce in pat si sa citeasca Harry Potter in engleza.
 Pentru Saili, scoala este ca un serviciu.
 - "Daca un copil doreste sa studieze, poate sa ajunga medic sau judecator sau inginer, chiar daca familia sa este una saraca".
 - Educatia fiecarui copil costa statul finlandez 200000 de euro, de la gradinita pina la absolvirea unei universitati.
 "Sunt banii cel mai bine folositi din impozitele noastre".
 - Studentii platesc doar cartile si mincarea (2.50 euro la restaurantul facultatii).
 Apoi, statul îi ajuta sa se emancipeze dindu-le subventii pentru inchirierea unei locuinte si primul salariu.
 - Elevii au un respect total fata de profesori, si se vede in orice moment politetea in relatiile dintre ei.
 Nu poarta uniforme, dar sunt intotdeauna simplu si corect imbracati si pieptanati.
 - Intr-o scoala din centrul capitalei Helsinki , sau dincolo de Cercul Polar, nivelul este acelasi.
 Sistemul educational nu este elitist si nu urmareste producerea de genii, ci atingerea unui nivel general mediu cit mai inalt.
 - Presedinta Finlandei, Tarja Halonen, licentiata in Drept si profesoara:
 "Cind îi cert pe studentii mei, le spun ca irosc banii contribuabililor".
 - Nu exista repetenti, desi nu exista decit o singura oportunitate de a lua un examen, "pentru simplul motiv

ca viata insasi nu se traieste decit o singura data".

Se studiaza pina cind se ia examenul, dar promovarea in anul urmator este automata.

- "Ziua de lucru" a lui Saili este intensa, de la 8 pina la 3.

Orele sunt insa scurte, de 45 de minute. Una dintre recreatii se petrece obligatoriu afara, in aer liber.

Se stimuleaza rationamentul critic inaintea memorizarii mecanice.

Orele sunt relaxate, cum ar fi cursurile de dansuri de salon, teatru, arta digitala, coafura, arte martiale, hockey, schi de tura, gastronomie, primul ajutor, dulgherie, mecanica sau muzica.

Elevii cinta la vioara, chitara electrica sau la ce prefera.

Si, inca odata, se incurajeaza gindirea critica si se discuta.

- "Saili inca nu s-a hotarit ce vrea sa faca mai incolo. Chimie, medicina veterinara sau creatie de jocuri video.

Il intreb daca este fericit. Fara sa clipeasca, imi raspunde - " da."

...*Dar exista un secret:*

PE LA ANUL 1600 S-A LEGIFERAT CA CINE NU STIE SA SCRIE SI SA CITEASCA NU ARE VOIE SA FACI COPII!!!

...*Trimiteți textul tuturor profesorilor, părinților și bunicilor pe care-i cunoașteți !*

Dați mai departe ! Poate ajunge și la careva de prin minister, guvern și Parlament !!!

SURSA: jurnalulbiblioteciastra.blogspot.com/2011

PENTRU ONOR, PREZENTAȚI ARM'!!

O prietenă a mea, o bună cunoscătoare a limbii engleze, mult peste media așa-zișilor vorbitori de englezească de la noi, îmi povestea – cu ceva vreme în urmă – că a urmărit un timp o emisiune pe BBC4, ajunsă, în această toamnă, la al zecelea sezon, intitulată *Quite Interesting*, ceea ce s-ar traduce simplu: *Chiar interesant*, cu o bună priză la publicul, nu numai din Marea Britanie, în mare măsură, și datorită spontaneității, vervei, charisimei moderatorului, Stephen Fry. Ultima rundă a acestei emisiuni, ce poartă genericul *General Ignorance*, este, practic, mai mult un concurs de... încultură generală, la care participă patru invitați pe post de concurenți, cărora li se pun întrebări cât mai interesante, ce primesc, e drept, uneori, răspunsuri corecte, dar, cel mai adesea, răspunsuri ilare de-a dreptul, punând în evidență (și, cred, acesta este unul dintre obiectivele organizatorilor) erori înrădăcinate în sistemul de învățământ britanic sau în mentalul colectiv. Cei din fața televizoarelor, cu zecile de mii, se amuză copios, fără a conștientiza că se privesc într-o oglindă ușor deformată, că asta e lumea în care trăiesc!

Vă mai amintiți de concursurile de cultură generală din primul deceniu al eclatantei perioade postdecembriste, de fermecătorul Mihai Călin, care – atenție – știa toate răspunsurile notate conștiincios pe o coală de hârtie, sau de Nelu Gușă, abonat la mai toate competițiile de acest gen și care suferă îngrozitor că acestea s-au cam volatilizat, cel puțin din grilele de programe ale televiziunilor angajate într-o cursă furibundă **pentru o încultură generalizată**, sub semnul imperativ al creșterii de audiență, cu orice preț, consumând/epuizând, cu devotament, toate resursele umane și tehnice!?? Se fac, în acest nobil scop, eforturi peste eforturi, să recunoaștem, încununate de succese vizibile (și rizibile) pentru egalizarea șanselor, în marșul orgolios al tinerelor promoții (cu excepții regretabile) pentru îndeplinirea acestui obiectiv măreț! Într-o societate consumistă (și snoabă) ca a noastră, de mare perspectivă, spectrala Elodia Ghinescu a pus de mult în umbră (deasă) pe – să zicem – Magda Isanos, Ana Blandiana și Ileana Mălăncioiu, gloriosul Salam a câștigat un ascendent, greu de recuperat, în fața lui Lucian Blaga, Nichita Stănescu ori Mircea Cărtărescu (cel citit la Cotroceni dimineața, la prânz și seara, cu creionul în mână și cu mințile rătăcite prin labirintul cărtărescian), șarmantul gurist Guță este infinit mai prețuit decât Mircea Eliade, Alex Ștefănescu ori N. Breban, Adrian Minune surclasează, la orice oră, prin simpla apariție, pe alde C. Noica, O. Paler, D.R. Popescu, ca să nu mai vorbim de... divele Simona Știmnoimaicm, Sânziana Buruiiană, Adela Popescu; Brăileanca Așașpedincolo ori devastatoarea Alina Plugaru, care spulberă tot ce întâlnesc în cale: de la Ioana Pârvulescu, Dora Pavel până la Roxana Sorescu și Irina Petraș!!

General Ignorance!! În vara anului 2005, la un examen pentru calitatea de studenți ai Facultății de Științe Politice, Universitatea București, cei doi profesori au constatat uluiți că au în fața lor, cu excepțiile de rigoare, un înfiorător deșert spiritual (pentru un candidat, Japonia se afla în Oceanul Indian, iar altul era ferm convins că Egiptul se află în America Centrală) și se întrebau cu disperare: *Asistăm în această țară la apocalipsa educației?* Aspiranții la științe politice *nu știu pe ce lume se află*, unde se găsește o țară sau alta, în ce secol au trăit personalități politice foarte mediatizate la nivel mondial, dar știau cu siguranță că **vor să ajungă VIP-uri** (v. Revista „22” nr. 804/2005). Mai aflăm din surse sigure mai recente (2011) că peste 40% dintre adolescenții români sub 15 ani nu știu să citească corect! Problema se rezolvă cât se poate de simplu: decât să citești prost, mai bine nu mai citești nimic, ce rost are? Că românii, la nivel european, investesc cel mai puțin în cărți (cel mult 3% din bugetul familiei) nu e o surpriză! Și ce dacă 41% dintre elevii români au acasă 8-10 cărți?! Nu asta e problema, ci dacă și ce anume citesc! Bravii noștri tineri „navighează” trufaș pe Internet, socializează pe Facebook, au creat un nou limbaj stropșit cu abrevieri, mârâieli și țâțâieli, scuipe peste umăr, încântați de sine și se etalează cu tricouri inscripționate cam așa: **We are strong, we are not growing** sau **Not all borking latins** sau **I love that I go crazy** ori **Come to Daddy, you will not regret it!!** Ei, ce ziceți? E cultură?! Este!! Și nu așa, or’ș’cum, ci chiar în limba marelui Will! Cum care Will?!? Mai aveți ceva de comentat?! Că nu geaba se străduiesc „băieții deștepti” de la televiziuni să ne *curețe* creierele; asta ne ajută să avem o personalitate puternică, nerespectând niște reguli impuse cu de-a sila de unii care *nu are* altă treabă!! Suntem niște oameni cu adevărat liberi! Totul e să te înțelegi cu celălalt: *Mrrr cote free mamă, mamă!* Sau: *Posible ven casă love tare!* Superioritatea noastră asupra celorlalți e garantată – de unde să înțeleagă babalăciiăștia ce înseamnă să fii, cu adevărat, liber! **Beton, clasă muncitoare!**

Abia aștept ziua când Fane Zăpăcitul „va modera” (parcă așa se spune!), pe o Antenă sau mai multe, un concurs de-ăla fain, de *General Ignorance!* (Ah, nuuu, Dan Negru nu „se pune” **decât** cu blondele, curată discriminare, parol!). Concurenți – câtă frunză și iarbă – cam ofilită, e drept – a mai tare întrecere, să nu vă fie cu șagă! Și-or veni, de peste mări și țări, țopârlani de toată mâna, miștocari cu doctorate luate cu multă trudă (portbagaje burdușite și mese peste mese!), caftangii încercați în lupte grele, ce se închină, înaintea fiecărei păruiei mai a dracului, icoanei făcătoare cu ochiul, Elena lui Cocoș, capete pătrate, lucrate îndelung la rindea, așezate pe socluri măsluite, mde! ce nu face omul ca să câștige un asemenea concurs??!! Să nu uit: *este interzisă intrarea cărturarilor și se cere ștearsă din dibla ăstora, ce mai viețuiesc între stele și bibliotecă, tot ce ține de tradiție, cultură, spiritualitate*, să fie clar – prezentul se clădește astăzi, în lături cu fosilele!!

La urma urmei,ăștia rămași în urma progresului, rătăciți într-o lume a pleziriiștilor și consumiiștilor, își repetă cuvintele înțelepte ale unui contemporan: *Incultura își are meritele ei*. Cum care merite??! Ea, incultura, *îți permite să faci descoperiri târzii* (Livius Ciocârlie). Așa că, **pentru onor, prezentați arm’!** **GENERAL IGNORANCE** preia conducerea operațiunilor (că la câți generali are România, ce mai contează unul!).

P.S.

– Dar miniștrii învățământului ce fac?

– Se rotesc...

UN CUVÂNT ȘI O REALITATE...

Mult timp, foarte mult timp, **a te descurca**, verb de acțiune cu o sferă semantică destul de generoasă, marcă a optimismului celor neajutorați (materialicește, dar nu numai...), a fost un cuvânt binecrescut, cuviincios, decent, situat undeva în zona incertă dintre vocabularul activ și cel pasiv, cu sensuri bine motivate, așezate în tiparul onorant al limbii: *a lămuri, a limpezi, a clarifica, a elucida* o situație confuză, a găsi o soluție unei probleme încâlcite. Cu vremea, derivatul său adjectival, de la care așteptai să se afle aproape de „firea” și înțelesurile părintelui său natural, s-a dovedit mai neastâmpărat, mai puțin dispus să respecte tradiția,

alunecând spre sensuri neguroase, contestatare și perfide, aruncând – astfel – o umbră și multă îndoială chiar asupra radicalului, tătâne-su, suspect acum și de înțelesuri camuflate. Cum s-a ajuns aici? Poate din prea mult răsfăț, poate dintr-o înstrăinare progresivă, cine mai poate ști, s-a produs o deviație spre negativ, pentru că – până la urmă - , odrasla, copleșită de relele lumii, a început să absoarbă semnificații maligne și să se abată, bine de tot, de la calea cea dreaptă, ajungând să desemneze pe oricine știe să se *descurce*, în afara „codului deontologic” lexical, de o fi existând vreunul! *Descurcătorețul* (de nobilă stirpe, în modelul verbal aflat la diateza reflexivă) a ajuns simbol al superficialității și al competenței simulate, al șireteniei și abilității. Doar că aici se impun două precizări: 1. nu poți simula ceva fără să nu ai un minimum de informații, orientare în timp și spațiu, tupeu și versatilitate; 2. nu abilitatea (înțeleasă ca *îndemânare, iscusință, pricepere*) e calitatea principală a acestuia, ci oarece abilități (înțelese ca *șiretlicuri, viclenii*), fără de care nu poți răzbi – după meritele clamate – în această lume care începe să devină, din ce în ce, *o lume a descurcăreților*, rezon!

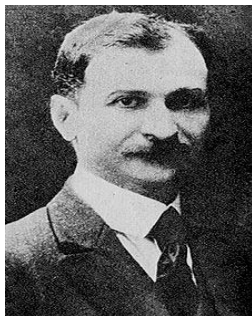
Studenta M.P., aflată la ultimul ei examen de limbă română contemporană, în ultimul an de *studiu* (cel puțin, așa se presupune!), o exasperează pe doamna profesoară, o distinsă universitară din București, confundând substantivele cu adjectivele, conjugările cu sufixele și complementele cu verbele. Abia stăpânindu-se, examinatoarea o întrebă rar, apăsător, articulând grav fiecare silabă: „Do-mni-șoa-ră (pauză de respirație) cum-ai-să-pre-dai-du-mnea-ta-e-le-vi-lor-a-se-me-nea-i-nep-ții?” Studenta, îngrijorată, încearcă să o calmeze: „*Lăsați, doamna profesoară, să ajung eu la catedră, că ... mă descurc eu!*” Doamna profesoară se înroșește, respiră din ce în ce mai greu și, la un pas de o criză nervoasă, se ridică în picioare, probozind-o cu următoarele cuvinte: „Păi tocmai asta e nenorocirea, că ... *vă descurcați*, nimic temeinic, nimic până la capăt, superficiali (iși caută, cu greu, cuvintele) și ... iresponsabili pe deasupra! De ce ar merita copiii ăia să-i condamne la superficialitate cineva ca dumneata, de ce nu ar merita o soartă mai bună?” Continuă apoi pe un ton mai supravegheat: „*Îi creați după chipul și asemănarea voastră și nici măcar nu conștientizați răul făcut!*” E destul să vă spun că studenta respectivă n-a trecut examenul! Adică nu l-a trecut atunci ... Și, oricum, să fim cinstiți, profesoara de acum patru decenii n-ar fi putut să-i salveze pe acei copii fără de vină, orice ar fi făcut! Suplinitoare, și tot ar fi devenit dascălița acelora, victime sigure ale incompetenței și iresponsabilității.

Descurcăreții de altădată, bebeluși/copii de mingi/îngerăși au devenit – prin cultivarea răbduriei și atenției a unor abilități dobândite de pe ici, pe colo – niște tipi gravi și importanți, cu anvergură și un grad ridicat de fudulie; au năpădit societatea, pe toate palierele ei, cu tupeu și aroganță, mulți, din ce în ce mai mulți, de nu mai poți scăpa de ei! Cu timpul, au învățat să se folosească de ceilalți, oameni pricepuți, diligenți și cu simțul măsurii, să se cațere pe umerii lor, pe munca și meritele lor, cât mai sus, atât cât le permite instinctul de parvenire și gradul lor de incompetență! Unii, cu o dotare mai modestă, ajung măcar consilieri municipali, alții avocați de firmă, directori de școală, dacă nu cumva subsecretari de stat (cu stagii limitate, până cade guvernul) ori chiar – nu vă mirați – miniștri!! Ei, ca să zic așa, fac „puterea” unui *stat*, în care toate instituțiile sale (așa-zise fundamentale) și-au erodat autoritatea, iar meritocrația a devenit o vorbă goală. Dar nu-mi fac mari griji pentru viitor : **NE DESCURCĂM NOI!**

prof. **Mircea DINUTZ**, Focșani/ROMÂNIA

români – ca pionieri mondiali geniali

AZI:

TRAIAN VUIA (1872-1950)

TRAIAN VUIA (n.17 august 1872, Bujoru, comitatul Caraș-Severin, Austro-Ungaria - d. 3 septembrie 1950, București, România) a fost un inventator român, pionier al aviației mondiale. Pe data de 18 martie 1906 el a realizat **PRIMUL ZBOR AUTOPROPULSAT DIN LUME** (fără catapulte sau alte mijloace exterioare), **CU UN APARAT MAI GREU DECÂT AERUL**.

TRAIAN VUIA s-a născut în 1872 în satul Surducu Mic (parte a fostei comune *Bujoru*, astăzi Traian Vuia, județul Timiș) din (fostul comitat) Caraș-Severin, Austro-Ungaria. Părinții săi au fost preotul Simion Popescu și Ana Vuia; aceasta fiind cea de-a doua lui soție. A urmat cursurile primare la Bujor (azi **TRAIAN VUIA**) și Făget. Între 1884 și 1892, urmează liceul la Lugoj. Aici petrece mult timp în mijlocul familiei lui Coriolan Brediceanu, care-l va sfătui, ajuta și încuraja mai târziu în cariera sa.

VUIA dovedește de când urma cursurile primare, și apoi secundare, o atracție irezistibilă și o predilecție pentru mecanica aplicată și de fizică. La zece ani asistă la primele manifestări cu caracter aviatic, iar micul Vuia dezvoltă o pasiune pentru zmeie. El urmărește atent detaliile lor și încearcă să construiască altele mai perfecționate. Ajuns la liceu, **VUIA** își însușește noțiuni de fizică și mecanică și nu se mai mulțumește să construiască zmeie ci încearcă să explice ce se petrece în jurul aparatului, forțele care acționează la lansarea și menținerea lui în aer, condițiile de echilibru, etc. Voia să înțeleagă zborul, și, mai ales, voia să mănuiască zmeie, să le facă a se mișca în văzduh după propriul gând (Jurnalul Național, Simona Lazăr, **TRAIAN VUIA - de la zmeie de hârtie la aeroplan**, Vineri, 17 august 2012).

După absolvirea bacalaureatului în 1892, **VUIA** pleacă la Budapesta pentru a se înscrie la Politehnică. A urmat pentru un an cursurile Politehnicii, secția mecanică, la seral. Neavând destui bani, se va înscrie la Drept și va practica în birouri de avocatură din Banat pentru a-și putea asigura mijloacele de trai. Astfel o bună parte din studenția lui **VUIA** este deviată de la adevăratele lui aspirații și aptitudini. Tânărul reușește însă și în domeniul științelor juridice. La 6 mai 1901, **TRAIAN VUIA** își ia doctoratul în Științe Juridice cu teza: "**Militarism și industrialism, regimul de Status și contractus**".

După terminarea facultății, **TRAIAN VUIA** se întoarce la Lugoj. Aici continuă să studieze problema zborului uman și începe să-și construiască primul aparat de zbor, pe care-l numește *aeroplan-automobil*. Din cauza lipsurilor financiare, nu reușește să-și ducă la capăt proiectul și decide în schimb să plece la Paris, în iulie 1902. **VUIA** spera că aici va găsi pe cineva interesat să-i finanțeze proiectul, mai ales a pasionaților de aerostate însă s-a lovit de mult scepticism asupra ideii că o mașină zburătoare cu o densitate mai mare decât cea a aerului ar putea zbura. **VUIA** merge la Victor Tatin, un cunoscut teoretician care construisese în 1879 un model experimental de aeroplan. Tatin este imediat interesat de proiect, dar încearcă și să-l convingă pe **VUIA** că nu este nimic de făcut, pentru că-i lipsește un motor adecvat și este instabil.

VUIA, însă, continuă să-și promoveze proiectul și-l trimite Academiei de Științe de la Paris pe 16 februarie, 1903, prezentând posibilitatea de a zbura cu un aparat de zbor mai greu decât aerul cât și procedura de decolare. Academia îi respinge proiectul cu motivația că ar fi prea utopic, cu mențiunea că:

Problema zborului cu un aparat care cântărește mai mult decât aerul nu poate fi rezolvată și nu este decât un vis.

În ciuda acestor obstacole, VUIA nu renunță la proiect și se înscrie pentru un brevet, acordat pe 17 august 1903 și publicat pe 16 octombrie 1903. Invenția brevetată se numește *aeroplan automobil*.

La 4 august 1919 a fost inițiat, în loja masonică pariziană „Ernest Renan”, împreună cu Alexandru Vaida-Voievod și cu ceilalți membri ai delegației române, participanți la Conferința de Pace de la Paris.

Vuia I

Avionul „VUIA I”, pe data 18 martie 1906

În ziua de 1 iulie 1902, el sosea la Paris, aducând în bagajele sale proiectul unui original „aeroplan-automobil”, conceput în perioada studenției, și macheta aferentă, realizată pe parcursul ultimelor douăsprezece luni. În iarna lui 1902/1903, VUIA începe construcția aparatului, perfecționând până în minime detaliile planurilor originale la care lucrase cu un an înainte la Lugoj. Se lovește din nou de probleme de natură financiară, dar reușește să le depășească, ajutat și de mentorul său Coriolan Brediceanu. În toamna lui 1904 începe să-și construiască și un motor, tot invenție personală. În 1904, obține un brevet pentru această invenție în Marea Britanie. Întreaga parte mecanică e terminată în februarie 1905. Aparatul este gata în decembrie, după ce i se montează motorul, și este numit *VUIA I*, poreclit *LILIACUL*, din cauza formei sale. Avea prevăzută o greutate totală de 250 kg, o suprafață de susținere de 14 m² și un motor de 20 CP. Primele experimente au început în 1905, ca pe un automobil, cu aripile demontate, pentru a căpăta experiență în manevrarea lui.

Pe 18 martie 1906 la Montesson, lângă Paris, aparatul *VUIA I* a zburat pentru prima dată. După o accelerație pe o distanță de 50 de metri, aparatul s-a ridicat la o înălțime de aproape un metru, pe o distanță de 12 m, după care palele elicei s-au oprit și avionul a aterizat.

Multe ziare din Franța, Statele Unite și Marea Britanie au scris despre primul om de pe planeta TERRA, care a zburat cu un aparat mai greu decât aerul, echipat cu sisteme proprii de decolare, propulsie și aterizare. De atunci a fost scoasă în evidență și propagată ideea că VUIA a reușit cu aparatul său să decoleze de pe o suprafață plată, folosind numai mijloace proprii, "la bord", fără "ajutor extern" (pantă, cale ferată, catapultă, etc.). Totuși, au fost și mai există multe contradicții și dezbateri asupra definiției de *primul aeroplan*.

În continuare, **VA MAI BREVETA ȘI CONSTRUI DIFERITE INVENȚII, SPRE EXEMPLU, UN GENERATOR DE ABUR ÎN 1925, SAU DOUĂ ELICOPTERE, ÎNTRE 1918 ȘI 1922.** La 3 septembrie 1950 se stinge din viață la București.

Carte poștală cu VUIA și avionul său

A fost ales membru de onoare al Academiei Române, pe 27 mai 1946.

Este înmormântat la cimitirul Bellu, din București.

In memoriam

-Aeroportul internațional din Timișoara poartă numele **TRAIAN VUIA**.

-În fața Aeroportului Internațional **TRAIAN VUIA**, din Timișoara, este amplasată macheta aeroplanului **VUIA 1**, la scara 1:1, realizată de către Fundația Academică Culturală Timișoara.

(Articol adaptat, după informațiile **wikipedia**)

gândurile lui ioan miclău (“gepianul”) de australia

**IOAN MICLĂU: TREI SCRISORI ȘI UN ESEU INTITULAT:
TRĂIREA ÎN VIITOR ȘI SEMNUL ARHETIPAL PRINS ÎN CARTEA LUI
ARTUR SILVESTRI**

SCRISOAREA I

5 octombrie, 2012

Prea Iubite Părinte Pr. Prof. Dr. **Al. STĂNCIULESCU BÂRDA**

Bună Dimineața, din Australia !

Cu multă plăcere, mă și grăbesc să confirm primirea publicației “**Scrisoare Pastorală**”, nr. 138 – plăcere multă, deoarece “**SCRISOAREA**” aduce un optimism și o vie credință, în ceea ce înseamnă să ne adresăm, prin Rugăciune, pentru ajutor Dumnezeului Cel Atotputernic.

Intregul conținut al Publicației este un însemn al realității și harului dumnezeiesc, prin care lucrați, deschis și fără amenințări la adresa nimănui. Mare adevăr se poate câștiga din studiul pe care, cu atâta credință, simplitate, limbă culta sau folclorică, promovați ideile binelui, ale moralei creștine, a sănătății sufletului, care, toate laolaltă, îl orientează pe cititor înspre cele mai bune și câștigătoare căi, în viața asta pământească, scurtă, dar care merită să fie trăită frumos.

Iubite Părinte Preot Al.Stănciulescu Bârda, numai câteva exemple, pe care eu le găsesc de-a dreptul excepțional de binevenite, și pe care le-am gustat cu tot sufletul: “**Da, dacă o comună simplă, cu un Preot dăruit și un Primar credincios pot dovedi puterea voinței de a păstra și crea fundamentul străbun al Neamului: cultura, credința, morala, munca și bunăstarea cetățenilor, sănătatea educației tinerei generații de viitor, înseamnă ca România întreaga, vorbind de orase și municipii, au și trebuie să aibă voința acestei energii de ridicare, din starea în care s-a ajuns, în general, în întreaga lume**”.

Apoi, prea frumos glăsuiește Sufletul publicației “**Scrisoare Pastorală**” că nu “**cârciumile**” sunt aducătoarele de bine și sănătate. Acestea aduc stricarea sănătății și a familiei, aduc moartea individului. Cântau și părinții noștri la cârciume, dar nu le puneau înaintea Bisericii! Cum iubesc întotdeauna folclorul, de fapt aci găsesc eu liantul cu ființa acestui Neam românesc, simplu și harnic, deseori împilat nu atât de străini, cât de codoșii noștri, dornici de huzur, bani, aur... - dar, pe cât se poate, muncă deloc! Deci știa de veacuri și veacuri omul nostru din popor, când punea în proverbe și zicale acele comparații/metafore atribuite obrăzniciei omenești - când, “**nasul devenea flit**”. Că doar se cunoștea bine care anume animal purta acest nas!

Intotdeauna, prin felul fericit în care sufletul meu de ființă și om simte și privește lumea din jur, am convingerea că numai un înger bun mă ocrotește și, de fapt, zilnic sfătuiește! Ajungând aci, ușor ajungem la concluzia despre puterea Rugăciunii. Amintindu-mi de “**Scrisoarea Pastorală**” nr.137, vă scriam că mă simțeam întristat, și eu, aici, în Australia, de acea penibilă hotărâre de a vi se lua Catedra de religie, pentru

copii. Dar se vede iar puterea Rugăciunii celui nedreptățit, iar Dumnezeu a pus dragoste și dreaptă cale în inimile și mintea celor ce ne hotărăsc soarta zilei. (Bineînțeles, nu cea a veșniciei!). Acum sunt foarte bucuroși, de aceea scriam mai sus, căci **“mă și grăbesc”** să confirm primirea Scrisorii nr.138.

CU DRAG ȘI MEREU ALES RESPECT – al dumneavoastră creștin ortodox, Ioan Miclău “Gepianul”

SCRISOARE A II-A

04.10.2012

Prea Iubite Professore, Domnule Dr. **ADRIAN BOTEZ**, Edil al unei noi **“Pedagogii Naționale”** (cf. Cătălin Mocanu), natural dăruit hermeneut, în Istoria și Preistoria Spiritului/Logosului Universal și Românesc, cu această nouă carte, **“Normalitatea Reacționară...la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce”**, carte cu care înobilăți Cultura Românească, în “trecut-prezent-viitor” – și vartea aceasta vă așează în Fruntea Spiritualității Intellectuale Românești. Categorie. De data asta nu mai caut cuvinte/rugini superlative/ ci, ca de la un Lemnar hristic și smerit, **AFIRM!** – desigur, mie însumi și proprie-mi conștiințe, convingerea mea: **“Cel mai îndreptățit și erudit Profesor, pentru Catedra de Hermeneutică Românească, îl avem pe profesorul, scriitorul, istoricul, criticul literar și pedagogul moralei creștine, dr. Adrian Botez, de la Adjud. Și... nici nu știu când va avea domnia sa un suplinitor care să-i preia această Catedră, crescută din sufletul cel mai curat pe care îl are, și să fim mândri de asta – noi și România. Am speranța că această carte are să calce calea și înspre Australia, să mă bucur și eu, și toți acei ce au să o citească. Va fi ca o lumină în via, pe raftul bibliotecii “Mihai Eminescu”, din Cringila, N.S.W.”**

Recenzia dlui Cătălin Mocanu, făcută acestei cărți, apare asemenea unei oglinzi reale, cuprinzând esența, dar și ridicând la valoarea ce o merită, însăși personalitatea autorului cărții, dr. Adrian Botez. Voi fi prea mândru, vorba ardeleanului, să am această recenzie, așezată pe fila blogului familiei mele din Australia.

<http://ionmiclau.wordpress.com>

CU DRAG ȘI MEREU ALES RESPECT – Ioan MICLĂU “GEPIANUL”

PS: Am primit zilele astea cartea dlui Ilie Rad din Cluj Napoca, intitulată: **“O călătorie în Țara Kangurului”**, editată la **“Tribuna”**, 2012. Cartea vorbește frumos, chiar detaliat despre munca și personalitatea mea; despre revista **“Iosif Vulcan”**-Australia, despre biblioteca **“Mihai Eminescu”**-Cringila, N.S.W. , și, în general, despre drumul vieții mele literare, cu realizări, greutăți, greșeli, dar într-adevăr, pertinente pentru mine, drepte, având și o fotografie alături de Omul culturii și suferinței, la vremea sa, scriitor Lucian Boz, din Sydney (d. la 14 martie, 2003). Cuprinde aspecte din activitatea lui Ben Todiciă, a scriitoarei Anamaria Beligan, din Melbourne, care de fapt și scrie un **“Cuvânt înainte”** acestei cărți. Este prezentă, de asemenea, onorabila familie a dlui Eugen G. Ionescu. Multe alte împrejurări plăcute autorului, deci o carte plăcută și cititorului.

SCRISOAREA A-III-A

04.10.2012

Stimate Domnule **ILIE RAD**

Cu mare plăcere confirm primirea noii cărți a Domniei Voastre, **“O călătorie în Țara Kangurului”**. Pe data de 03.10.2012, dimineața, poștașul nostru mi-a adus-o direct acasă. Mare mi-a fost bucuria, am pus-o la piept, iar acum, după ce am admirat, pagină cu pagină, cuprinsul, mă străduiesc să vă mulțumesc din tot sufletul și din adâncul conștiinței mele. Vă mulțumesc pentru tot ce cartea cuprinde referitor la smerita și modesta mea personalitate, strădanie și activitate literar-culturală duse aici, în Australia.

Dle Ilie Rad, nu caut acum superlativele alea mărețe (fiindcă Domnia Voastră le cunoașteți rugina!). Dar, recunosc, în această binevenită carte, în care sufletul Domniei Voastre ființează, acea prezentare care, cu adevărat mă reprezintă, așa cum mă știu că și sunt, cu realizări, cu greșeli, cu reveniri autodidactice, cu contribuții și creații literare, de la care mi se poate atașa o vorbă potrivită biografiei mele, fapt de care, însă, puțin îmi mai aduc aminte...

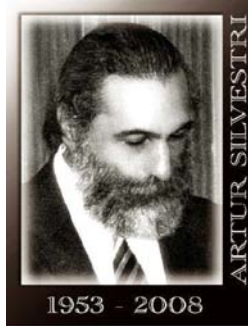
Am să studiez această valoroasă carte, cu multă simțire pentru locurile natale, precum și respectul infinit pentru această Țară adoptivă, Australia, care mi-a dat adăpost, atunci când eram în nevoie! Însăși această carte a dumneavoastră aduce frumoase aprecieri acestei omogene comunități australiene, fapt ce, desigur, ridică valoarea de spirit a întregii Culturi românești, precum și agreabila vietuire comună, pe această comună Stea/Terra. Am să vă trimit, domnule Ilie Rad, noua mea carte, **“Cuvinte de Minte”**, publicată la Editura **“Cuget Românesc”**-Malovăț, 2012. Pe blogul familiei mele, <http://ionmiclau.wordpress.com>, am să prezint totul, despre această valoroasă carte, **“O călătorie în Țara Kangurului”**. Mi-a plăcut mult

“autograful”, dedicat smeritei mele ființe. Mi-a făcut mare plăcere să constat bogăția și realismul aceluia frumos “**Cuvânt înainte**”, întocmit cărții de către ilustra doamnă din Melbourne, scriitoarea Anamaria Beligan. Este prezent și Omul de mare onoare al culturii românești, din Australia - Ben Todiciă, familia aleasă a dlui. Eugen G. Ionescu – și, întru toate, încoronarea înspre veșnicie a marelui suflet de român, scriitorul LUCIAN BOZ. Și dacă s-ar fi referit cartea doar la personalitatea acestui Om ales, care a suferit ca un Hristos în lume (din istorisirea lui George Roca-Sydney), cartea și-ar fi păstrat întreaga valoare în Istoriografia Literaturii Române. Această carte mi se arată a fi ceea ce-mi și doream, adică, referitoare la activitatea mea literară, un adevărat “**Interviu**”, prin care se face o autentică recomandare intrării mele în grădina Muzei Literare Românești, dar și Australiene!

CU CELE MAI SINCERE SENTIMENTE DE ADÂNCĂ RECUNOȘTIȚĂ,

Ioan MICLĂU “**GEPIANUL**”, Cringilla/AUSTRALIA

IN MEMORIAM ARTUR SILVESTRI

TRĂIREA ÎN VIITOR ȘI SEMNUL ARHETIPAL, PRINSE ÎN CARTEA LUI ARTUR SILVESTRI

Încerc să mă explic despre modul în care nu prea m-am aventurat deseori a scrie, eventual de zile mari, vorba dlui Artur Silvestri - a scrie culegând cuvintele cele șoptite, în taină și din adâncurile cele neștiute în realitate. Departe de mine, însă, și gândul de a croi o alocațiune filosofică, o alocațiune căreia să-i pun aripi nebunești, dar va trebui să recunoaștem o atare situație în care între trecut, fie cât de depărtat în lumină, și prezent - există o linie ce o purtăm cu noi, în noi și de care nu ne putem rupe. Pe această linie natural-existentială, noi, ființa omenească, ne bucurăm spiritual de o libertate, pe care nu reușim să o stăpânim în deplinătate. Atunci a început omul a se cerceta pe el însuși, precum o făcea Descartes, a venit Kant cu cele patru antinomii ale gândirii lui, și din care am ales aci una adecvată momentului: “***In lume există libertate și domină determinismul***”. Cred că e vorba de acea libertate care dă spiritului demnitatea de ființă inteligentă, de fapt e singura libertate care depinde de noi, de fiecare. Celelalte libertăți, oricât de democratice, vor fi/stau în perimetrul constrângerii.

Aceste constrângeri, însă, deși nu ne place să recunoaștem, pornesc, deseori, nu de la un guvern oarecare, ci de la oameni, prin neînțelegerea că libertatea socială necesită respectarea unor reguli și responsabilități, iar ca răspuns contrar, s-a creat pedeapsa, care să asigure acea libertate. Adică, legea juridică. Ar mai fi de spus, și asta nu e puțin, că între libertatea de demnitate a spiritului nostru și libertățile sociale ce impun reguli și responsabilități - există un adevărat univers de problematici, unele naturale, altele (majoritatea!) subiective. Subiectivismul, însă, își are rădăcini în ego-ul nostru personal, care la rândul lui izbucnește mai lent sau mai violent din adâncurile spiritului și ale libertății natural, cu care am venit pe lume. Domină determinismul, înțelegând, prin acesta, determinism tehnologic, determinism geografic, într-un cuvânt sursele de existență, determinate de mediu și de inteligența atinsă. Din străfundurile primare și ale doririi de către spirit a libertății sale naturale, prin ego-ul permanent sensibil și ambițios, omul, prin tocmai inteligența sa, poate deveni/dovedi o bestialitate mai animalică decât animalele din jurul său. În această situație, o reșezare a libertății e necesară, pe lângă cea a constrângerii, cea prin educație morală și a cumpărării, a reinstalării iubirii între oameni – și, în final, necesitatea unor oameni care să împlinescă

aceste binefaceri, și au, prin har și inteligență echilibrată, capacitatea de a vedea în viitor, a trăi în viitor, prin îndemnul de umanitate aduse prezentului. Acești oameni desigur că sunt de dorit, iar azi, iată, avem la cârma acestor idealuri un dăruit de Dumnezeu, Profesorul **ARTUR SILVESTRI**. Cu ce s-a prezentat în fața noastră acest Om de mare suflet românesc? Despre ce ne vorbește?

Da, despre iubirea dintre noi oamenii, despre credința în Dumnezeu și Neamul căruia aparținem, numindu-ne a fi purtătorii semnului arhetipal al acestui Neam Dacic-Românesc, ce venim din vremi imemorabile.

Ne-a adus frumusețea gândurilor sale, așezate în cărțile sale, care vor rămâne o comoară vie, căci oamenii trăiesc prin faptele lor. Se cuvine, din respect, a prezenta câteva dintre cărțile valoroase ale acestui mare cărturar român, care arde ca o flacără luminoasă, în inima neamului său românesc!

“Semne și peceți – șapte lecții despre “origini”.

“Arhetipul călugărilor sciți”.

“Memoria ca un concert baroc” -Vol.I.II.III.

“Pastor Magnus”

“România în anul 2010 – o pagină de piață imobiliară”.

“Modelul “Omului Mare: Antonie Plamadeală”.

“Vremea seniorilor – Scrisori de altădată de la ierarhi și cărturari bisericești”.

“Documente de conștiință colectivă”- concepute și orânduite de Artur Silvestri”

“Zoe Dumitrescu Busulenga – Opera încoronată”

“Intermundii – vise despre forme și culori”

“Mărturisire de Credință Literară” - Vol.LII –Scrisul ca religie la români”.

“Cuvinte pentru Urmași – “Modele” și “exemple” pentru Omul Român”.

“Înțeleptul din America – Alexandru Nemoianu – opera în analize și exegeze”.

“Publicații virtuale pe internet – peste 100”, ce leagă românitatea de pretutindeni”.

Exista în planul Domniei Sale, publicarea cărții dlui Ben Todică, din Australia. (De la arhiva Bibliotecii “Mihai Eminescu”- Cringila, N.S.W- Australia)

Din aceste cărți dăruite de Dl. Prof. dr. **ARTUR SILVESTRI**, care, desigur, nu reprezintă totalul prodigioasei sale opere, totuși suficiente pentru a realiza un fundament al gândirii despre viața și condiția noastră, ca ființe în această lume. A valorilor creștine, ca factori catalizatori, *“în restabilirea iubirii între oameni, a restabilirii armoniei între acea libertate naturală a ego-ului nostru spiritual și libertățile existențiale sociale, în societățile omenești!”*

CU ACEST MESAJ MIJLOCITOR ÎNTRE DUMNEZEU ȘI NEAMUL SĂU ROMÂNESC A PLECAT
GENIUL LUI **ARTUR SILVESTRI** LA CERURI, LĂSÂNDU-NE NOUĂ LUMINA
SUFLETULUI ȘI A ÎNVĂȚĂTURILOR SALE !

Dumnezeu să-l odihnească la sânul Său!

Ioan MICLĂU – Cringilla/AUSTRALIA

POEMELE VIETII !

IA-ȚI PE UMERI CRUCEA SFÂNTĂ!

Când privești la vechi istorii, vezi mișcarea unei ape,

Unde generații ritmic vin în albie să sape,

Vezi cum răul harnic poartă pe aceleași vechi cărări,

Volburoase unde-n spume ce se sting în larg de mări!

La fel gloriile-s spume, faima negură pe brazi,
Când vezi mândra Omenire în ce hal ajuns azi!
Ce-au luptat vitejii lumii și-nțeleptii cei străbuni,
Când noi, azi progenitura, de nimic nu suntem buni?!

Noi suntem urmași de-Apostoli? Ori ne împlinim Cuvântul,

Când prin inimi și prin creier ca-n pustie bate vântul?
De morală și simțire suntem seci, ca boaba seacă,
Azi copiii și mame-n lume cu-a' lor lacrimi se înecă!

Încă n-am izbit de grindă fruntea noastră adormită,
Tot lunateci și cu vise batem calea de ispită?
Ca apoi să plângem iarăși, invocând asprimea sorții?
Chemând Cerul să ne scape, să ne ia din calea morții!

Și tot alții sunt de vină, când poporul cere seamă!
Ști-nvățatul cum servește tulburosul blid de zeamă,

Căru-i zic spiritual, filozofice științi?
Ce tot bând-o omul nostru își incurcă a lui minți!

E de-ajuns, lăsați lumina și-adevarul să pătrundă,
Până-n adâncimea voastră, inimi, răul să n-
ascundă,
Ci să-l zvarle, iar iubirea zorii dragostei să-
nchege,
Să avem din nou un suflet și o strămoșească
Lege!

De-ai îngenuncheat, Române, ia-o iar ușor la
deal,

Roua din zori,
Mirosul din flori,
Murmur de val,
Vântul fugar,
Poemul nescris,
Umbre și vis!

Raza de stea,
Fulgul de nea,
Cântul pădurii,
Mugurul murii,
Ropotul ploii,
Pustiul erorii!

Te ridică și ne-arată, al tău cuget triumfal,
Al tău dor de sfântă viață, de unire și iubire!
E de-ajuns cu lacrimi sterpe și cu jilava jelire!

Ia-ți dar vatra-n stăpânire și o seamănă cu flori,
Căci e scris în Cer la Tatăl, Tu, Române n-ai să
mori!
Ți-am dat Sabia și Crucea, de ce dormi, de ce
visezi?
Ia-ți pe umeri Crucea Sfântă, căci e timp să te
salvezi!”

VIATA!

Iubiri infinite,
Dureri împlinite,
Veșnice zări,
Valuri de mări,
Adâncul ispitei,
Dorul iubitei!

Gemete, plângeri,
Prin cari să sângeri,
Iubiri, veselie,
Boli, bătrânie,
Iată, drag cititor,
Al vieții drum călător!

Ioan MICLĂU – Cringilla/AUSTRALIA

arte plastice

INTEROGAȚII DESPRE SINE ȘI DESPRE DUMNEZEU

Pe 21 septembrie a avut loc vernisajul expoziției de grafică Ipostaze cristice – Ruxandra Marin,
expoziție găzduită de ceainăria Tea House din București.

În prezenta expoziție, Ruxandra Marin, masterandă în anul I la Grafică în cadrul Universității Naționale de
Arte din București, prezenta publicului rezultatul căutărilor sale cu privire la modul în care ar trebui
reprezentat Hristos acum, în mileniul al III-lea.

Inevitabil, această căutare a plecat de la datele existente din istoria artelor: reprezentările hristice din arta paleocreștină și bizantină, ajungând până în modernitate, la reprezentările lui Iisus din arta lui Alexandru Rădvan sau a lui Banksy.

Lucrările devin niște umbre spiritualizate, niște decupaje de-corporalizate care vizează ascensiunea privitorului către Înalt, reamintind de ascensiunea lui Hristos pe Cruce și de Înălțarea Sa. Importanța acestui proiect constă pe de o parte în experimentarea posibilităților monotipiei ca mijloc de expresie în sine și pe de altă parte într-o reluare a unui discurs (aproape uitat, am spune!) despre spiritualitate și/ versus umanitate, astăzi.

Formele sinuoase și bine structurate compozițional și formal din seria Ruxandrei Marin surprind prin seriozitatea și emoția care pot fi resimțite cu ușurință de către privitor.

Mirarea este, poate, cu atât mai mare cu cât acest tip de reprezentări este rezultatul căutărilor unui suflet tânăr (așadar, o personalitate care nu este pe deplin formată din punct de vedere artistic, care este încă în perioada căutărilor și a experimentelor), și nu a unei personalități artistice deja formate într-o anume rigoare estetică și a spiritului.

Despre demersul care a stat la baza acestor lucrări, Ruxandra Marin spune: "Am ales pentru realizarea acestei teme tehnica *monotipiei*, deoarece oferă posibilitatea sintetizării formei prin decupaj, punând-o în evidență. Formatul ales va fi unul vertical, (de un metru 30 pe 60 cm) amintind astfel de reprezentarea bizantină a personajelor biblice.

Experimentul a stat la baza seriei "*Ipostaze ale suferinței cristice*". Monotipia oferă posibilitatea experimentării pe formă, permițând astfel căutarea unui număr nelimitat de posibilități de intervenție. Astfel se justifică realizarea unui album intitulat "*Căutari*", pentru a completa prezenta lucrare. Acesta cuprinde variațiuni pe forme decupate, însă fără să pledeze pentru un rezultat final.

Principalul punct de interes este trăirea interioară a personajului, tocmai de aceea formele devin lipsite de carnalitate, transformându-se în umbre. Prin generalizarea formei, se dorește transpunerea estetică a mesajului mântuirii cristice. Sintetizarea constituie începutul căutării plastice."

Am fost surprinsă plăcut atunci când am văzut lucrările Ruxandrei, în sensul că am putut să constat că mai există sentimentul religios și o anumită pioșenie cu privire la reprezentările lui Hristos în arta contemporană și mai ales... în arta tinerilor, și aceasta într-o lume tot mai haotică, mai de-sacralizată, mai lipsită de suflet, de-purificată.

Expoziția Ruxandrei, prin proiectul pe care îl propune, a fost dovada că arta contemporană poate fi și blândă și umană, și sacră, dar și actuală.

Pentru a înțelege mai bine ceea ce spun, revedeți lucrările altor artiști contemporani pe aceeași temă – Ipostaze ale lui Hristos și priviți/ gândiți comparativ lucrările Ruxandrei.

E adevărat că arta nu se compaar, se simte. Și mai adevărat e că în proiectul Ruxandrei Marin e multă emoție. În fiecare lucrare parcă se resimte o închinare.

Spuneam că expoziția este o sumă de interogații despre sine și despre Hristos. Este, dacă vreți, și un exercițiu pentru privitor, un fel de întrebare la care trebuie să vă răspundeți singuri: unde vă (mai) situați, în drumul spre divinitate, în această ascensiune?

Ruxandra Marin (n. la 20 februarie 1991) a absolvit liceul de arte plastice Nicolae Tonitza din București, secția grafică și Facultatea de Arte Plastice, secția Grafică, în cadrul Universității Naționale de Arte Plastice din București.

Actualmente este studentă la master la Grafică în anul I în cadrul aceleiași facultăți.

Din 2011 este grafician colaborator pentru revista Art Out, fiind cea care realizează grafica copertilor pentru revista Art Out și pentru Teen Art Out.

În timpul liber, creează bijuterii hand-made.

Laura Lucia MIHALCA, studentă anul IV, Facultatea de Istoria și Teoria Artei,
Universitatea Națională de Arte Plastice, București//ROMÂNIA – **curator al expoziției**

gânditorul de la hamangia

**UN BREVIAR AL ELIBERĂRII DUHULUI: „ANTOLOGIA
PARADOXISMULUI INTERNAȚIONAL”, alcătuită de
FLORENTIN SMARANDACHE**

A apărut volumul șapte al **Antologiei Paradoxismului Internațional/SEVENTH INTERNATIONAL ANTHOLOGY ON PARADOXISM – 2012** (The Educational Publisher Inc. 1313 Chesapeake Ave., Columbus, Ohio 43212, USA), antologie realizată de nimeni altul decât de inițiatorul Mișcării Paradoxiste Internaționale: **FLORENTIN SMARANDACHE**.
Deci: *Anthologist* – **Florentin SMARANDACHE**, *Editorial design and processing* (USA) – **Ion URDA**, *Cover by* **Ion URDA**, *after a painting by* **Florin SCURTU** (România).

“Contributorii” la această ANTOLOGIE-EVENIMENT EDITORIAL MINDIAL/The contrib ors to this anthology are:

- from Chile: **Pablo NERUDA**;

- from Germany: **Bernd HUTCHENREURTHNER**;

- from India: **B. VENKATESWARA RAO**;

- from Israel: **Morel ABRAMOVICI**;

- from Romania: **George ANCA, Marian APOSTOL, Adrian BOTEZ, Gheorghe BURDUȘEL, Eugen EVU, Sergiu GĂBUREAC, Dumitru HURUBĂ, Liviu-Florin JIANU, Ion MARINESCU - PUIU, Mircea MONU, Doru MOTOC, Janet NICĂ, Gheorghe NICULESCU – URICANI, Octavian PALER, Tudor PĂROIU, Ion PĂTRAȘCU, Marinela PREOTEASA, Andrei RADU, Puiu RĂDUCAN, Adriana STOENESCU, Ion URDA**; - from U.S.A.: **Tom DEIKER, Greg HALL, Kyle REVERAL, Wm MEYER, Mary Ellen WALSH, Eric PIERZCHALA, Peter SPECKER - TWIXT, Florentin SMARANDACHE**

Această **Carte-Monument/EVENIMENT EDITORIAL MONDIAL** conține șase capitole (și nenumărate subcapitole!) - dintre care, unele, fie și numai prin formularea/enunțarea titlului/subtitlului lor, stârnesc un interes (și un haz subiacent!) deosebit/e:

I-DESPRE PARADOXISM (aici cuvântează, teoretizând, întru re-explicarea, graduală și pe-ndelete, a curentelor/noțiunilor de PARADOXISM - precum și pe aceea, legată funcțional de prima - de NEUTROSOFIE, printr-un interviu/dialog, între **FLORENTIN SMARANDACHE** – promotorul curentului PARADOXIST, și **TUDOR PĂROIU** - filosoful curentului PARADOXIST: F.S.: “*Neutrosafia se bazează pe partea comună a părților necomune, pe faptul că <A> și <antiA> și <neutA> au intersecție nevidă...*”): *Filozofia modernă și paradoxismul – Neutrosofiaca reflectare a realității neconvenționale – dialog F.Smarandache-T.Păroi+ Neutrosophy*; apoi, **MARINELA PREOTEASA**: *Cronică la Antologia a VI-a paradoxistă* (cf. F.Smarandache: “*În cele 231 pagini întâlnim paradoxisti din toate colțurile lumii, cei mai mulți români, doar ai noștri își permit să fredoneze pe valurile emigrării: ”Fie pâinea cât de rea, /tot ți-o fură cineva!” (...)*Paradoxismul englezesc, albanez, bengalez condimentează antologia și de neneglijat este folclorul românesc paradoxist, dacă mai marii țării ar fi plecat urechea la câte o coasă sau horă, cum dau sfaturi strămoșii, cu umor, din cele mai vechi timpuri, de pe vremea invadării de către romani, mongoli, turci... a liniștii vetrelor și pădurilor dace, mai târziu române... nu s-ar mai fâli pe plaiurile noastre: hoția, frica și rușinea, iar români ar hori cu paradoxuri pe la nunți și botezuri numai cumei știi”); **EUGEN EVU** – *Despre paradoxism și neutrosophie („Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elvețian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu”. Irecognoscibilul este mai apreciat (accesibil, n.n.) – decât absența echivocului, pentru că absența acestuia „sfâșie taina obscurității lui și îl prezintă astfel ca pe ceva cunoscut”. Aceasta este o uzurpare care ispitește intelectul uman la hybris, întrucât dă iluzia că ar fi ajuns deja, printr-un act de recunoaștere (adeverire, n.n.) – în posesia misterului transcendent și că l-ar fi „înțeles”. Așadar, paradoxul corespunde unei trepte superioare a intelectului și redă mai fidel situația reală, tocmai pentru că nu reprezintă ceea ce nu poate fi cunoscut, în mod abuziv, drept ceva cunoscut”- sau: “Dacă tu ai cunoaște suferința, ai avea nesuferința” este un fragment pur ENUNȚ PARADOXIST atribuit lui Hristos de către „Faptele lui Ioan”. Noul Testament are un stil absolut antitetic-paradoxal, deseori neepurat de paradigma – spiritul Evangheliilor reținute selective de unii apostoli, reminiscențe ce sună straniu: „Nu duce pe noi în ispită” (Matei, 10, 16). Tatăl iubitor apare aici ca ispitor – diavolesc!, devreme ce ar face așa ceva cu Fiul Său, dar și al Omului, n.n.). Sau „Fiți înțelepți ca șerpii” (Ioan 10, 34); „Voi sunteți Dumnezeii” (Luca, 6,4)... Paradoxal este și enunțul „Cine e aproape de mine, e aproape de foc”, sau „Căci nimic nu este ascuns care să nu se vrea a fi descoperit”(Matei, 10, 26)... ș.a.); **DOINA DRĂGUȚ** – *Plecarea în literatură; Năstușnicitelnic*);*

II-PARADOXISMUL PE MAPAMOND (urmând înșiruirea, în ordine strict alfabetică, a acelor scriitori, mai celebri, precum **PABLO NERUDA, BERND HUTCHENREURTHNER, OCTAVIAN PALER, GEORGE ANCA, EUGEN EVU** etc., sau mai obscuri - a căror operă se socotește, de către **FLORENTIN SMARANDACHE**, că ar intra, voluntar sau involuntar, riguros-programatic sau nu, sub zodia PARADOXISMULUI: **Pablo NERUDA** (Chile); “*Dacă va fi să plângi, plângi de bucurie/Dacă va fi să minți, minte în privința vârstei tale/Dacă va fi să înșeli, înșeală-ți stomacul/Dacă va fi să pierzi, pierde-ți frica*”; **Bernd HUTCHENREURTHNER** (Germania), **B. VENKATESWARA RAO** (India), **Morel**

ABRAMOVICI (Israel): “Unii rămân cu dreptatea, alții cu câștigul. De multe ori oamenii își ascund satisfacția prin masca regretului. Eu nu am timp să-mi pierd timpul”; **George ANCA** (România): “Maica Domnului te rog/nu mă face inorog/nu mă bate Dumnezeu/la Prislop la Feredeu/toate cele șapte/laude zi noapte”; **Marian APOSTOL** (România), **Adrian BOTEZ** (România), **Gheorghe BURDUȘEL** (România): “Eu dacă-s dac/Am tact și tac/În parc eu par/O bară-n bar”; **Eugen EVU** (România): “Tradusă în biblia ortodoxă, dar și altele, sintagma de „balegă de om”, pentru eventual excremente, dă impresia că el, omul, e o vită. Paradoxal, cei mai mulți sunt chiar boi, vaci sau juninci...”; **Sergiu GĂBUREAC** (România), **Dumitru HURUBĂ** (România): “Editoriale neutrosifice probabilistic 1) Dan Iosif, Maxime și cugetări de pe vremea când eram parlamentar PSD, ediție de lux, cu amănunte. Prefața este semnată de un colectiv de muncitori-strungari de la fostul IMGB.. 2) Traian Băsescu, Opere complete, ediție de autor, Cum am învățat eu carte... Vol.1: “Când văd vreun dascăl, îmi vine să...” etc.- sau: “Ce alegi, și ce culegi... Eu mă tem – vă spun frumos –/Că la urne, cât e veacul,/Eu votez Iisus Hristos,/Dar îl văd ales pe dracul!... 25 aprilie 2012”; **Liviu-Florin JIANU** (România), **Ion MARINESCU – PUIU** (România): “Colac de closet peste pupăză./Jeg curat./Jună bătrână” – sau, ilfpetrovian: “Câte clickuri poate da o clică?! Dacă este “dare pe față” de ce nu este și “dare pe dos”?! “Să răscolești o răscoală”, “Cartofi rumeniți la obraz” etc.; **Mircea MONU** (România): “Starea de tinerete : Tineretea e o stare-n care/Arată omul de ce e-n stare/Chiar și-atunci când el “nu are stare”!; **Doru MOTOC** (România): “Și ce vreți voi un paradox mai mare/Decât să vezi un flu risipiitor/Că vine-acasă iar din deportare/Pentru motivul simplu că-i e dor”; **Janet NICĂ** (România): “Educația este VARZĂ. Sănătatea este VARZĂ. Cultura este VARZĂ. Administrația este VARZĂ. Defilăm în fața lumii cu hazul de necaz și cu PRAZUL. Morala nu mai face nici cât o CEAPĂ degerată. Guvernării, umflați ca DOVLECII, scot din PEPENI un neam cu tradiții de mămăligă. Partidele politice își vînd, unele altora, CASTRAVEȚI la grădinar, iar poporului îi oferă, gratis, GOGONELE”; **Gheorghe NICULESCU - URICANI** (România): “Am dreptul să fiu drept cu cel nedrept/Și să nu fiu nedrept cu cel ce-i drept;/Am dreptul permanent de-a exista/Chiar dacă n-am cerut așa ceva”; **Octavian PALER** (România): “Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi dar minți mai înguste. Cheltuim mai mult dar avem mai puțin; cumpărăm mai mult dar ne bucurăm mai puțin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii dar mai puțin timp; avem mai multe funcții dar mai puțină minte, mai multe cunoștințe dar mai puțină judecată; mai mulți experți și totuși mai multe probleme, mai multă medicină dar mai puțină sănătate. Bem prea mult, fumăm prea mult, cheltuim prea nesăbuit, rădem prea puțin, conducem prea repede, ne enervăm prea tare, ne culcăm prea târziu, ne sculăm prea obosiți, citim prea puțin, ne uităm prea mult la televizor și ne rugăm prea rar. Ne-am multiplicat averile, dar ne-am redus valorile. Vorbim prea mult, iubim prea rar și urâm prea des. Am învățat cum să ne câștigăm existența dar nu cum să ne facem o viață, am adăugat ani vieții și nu viață anilor. Am ajuns până pe lună și înapoi dar avem probleme când trebuie să traversăm strada să facem cunoștință cu un vecin. Am cucerit spațiul cosmic dar nu și pe cel interior. Am făcut lucruri mai mari dar nu mai bune...”; **Tudor PĂROIU** (România): “Așa de târziu pentru ziua de ieri/și-atât de devreme/pentru ziua de mâine/nu știu ce-aș putea să spun/cât încă mai rîd/cât încă mai plîng/cât încă mai sunt./(mereu voi fi și nu voi fi în același timp)”; **Ion PĂTRAȘCU** (România), **Marinela PREOTEASA** (România): “La Palat prin spate intră Stăpânii și invitații./Iar prin față.../doar ratații!/Un pitic, pe-o naltă scară,/a ajuns viteaz o seară: /prin minciuni și incantații,/a crescut ... da-n alte spații!”; **Andrei RADU** (România): “„DII, PARPĂL” era o formație de muzică pop locală, de la noi, de la țară, formată din calul Parpăl, o căruță și un căruțaș, acesta din urmă purtând și titlul oficial de „șef de atelaj”. Ei cântau pe la nunți, botezuri și...scandaluri publice. Au emigrat, clandestin, în Apus și acolo se numesc „DEEP PURPLE”!”; **Puiu RĂDUCAN** (România): “Iubito, de vrei/s-o ducem bine/și să nu ne prindă/tristețea de mucegai./când vorbești cu mine să taci...”; **Adriana STOENESCU** (România), **Ion URDĂ** (România): “1. PDL se va autodelapida pedalînd pe-ndelete pe lepedeul lepădăturilor lapidare, lepădîndu-se de lepidoptere și lipitori lipițani și toxine lipide.”; **Tom DEIKER** (SUA), **Greg HALL** (SUA), **Wm MEYER** (SUA), **Kyle REVERAL** (SUA), **Mary Ellen WALSH** (SUA), **Eric PIERZCHALA** (SUA), **Florentin SMARANDACHE** (SUA): “1-Există reguli și la excepții. 2-Mie-mi plac fetele urâte (fiindcă cele frumoase m-ar înșela cu alții)! 3-Aș vrea să merg în iad, deoarece în rai am impresia că-i teribil de plictisitor și monoton... Doresc pe cineva care să mă iubească pentru defectele mele, nu pentru calități”; **Peter SPECKER – TWIXT** (SUA).

III- ZICERI PARADOXISTE, ale:

-Acad. **Grigore Constantin MOISIL** - paradoxist avant la lettre: “O teoremă e o scrisoare de dragoste către un necunoscut, către acela care îi prinde nu numai înțelesul, ci și toate subînțelesurile. Știința se

răzună ca o femeie: nu când o ataci, ci când o neglijezi... Ce este un pesimist? Un optimist bine informat. Nu e de părerea ta cel ce te aprobă, ci cel ce te imită. Marele regret al vieții mele este de a nu fi avut nici unul. Nu există inimă mai mare pe lume, decât inima care știe să ierte!" ;

-din sau dintre: Axiomele paradoxiste ale secolului XXI : "Psihiatrul mi-a zis că sunt nebun. I-am zis că am nevoie și de o a doua opinie. Mi-a zis că sunt și urât" (...ce doriți mai mult, pentru a vă reveni cheful de viață?) - respectiv:

-Aforismele săltărețe cu imagini... șugubețe ("Cu dragostea omori timpul, cu timpul omori dragostea"),

-Anunțuri paradoxiste românești autentice (... "1-Nu primim buteliile clienților care explodează. 2-Ești analfabet? Scrie-ne azi și te ajutăm pe gratis. 3-Service Auto. Ridicăm și livrăm mașina gratuit. Dacă ne încerci o dată, nu mai pleci în altă parte" - și

-Aforismele cinicului (proverbe rusești) - cinic-daniilharms-iene, de-a binelea (înafară de eleganța antică!): "1-Nu poți ingenunchea un popor deprins să se târâie. 2-Nu-i greu să ademenești soția altuia. Greu e să i-o dai înapoi. 3-Prietenia care nu cunoaște hotare se cheamă expansiune";

-Paradoxismele... de autor: "Am ajuns în America pentru că m-a trimis nevasta după cartofi. (Cristofor Columb). Forma mea de protest este demonstrația. (Pitagora); "involuntariatele" paradoxiste "mortale", din cadrul Bacalaureatului 2009... - după citirea cărora ori te vindeci, pe vecie, de pesimism, ori nimerеști la morgă, în urma unui atac cerebral (depinde de...profesie!): "Inima este cel mai important organ genital al omului. Cu ajutorul câinelui Vitoria Lipan și-a găsit foarte repede zăcămintele soțului"...etc. etc. etc. ...Motto-ul acestui redutabil capitol este... "nec plus ultra":

"Pe frontispiciul celui mai mare spital de nebuni din lume, aflat la Lisabona, „marele nostru balamuc” cum îl numesc portughezii, scrie cu litere mari: „**NU TOȚI CARE SUNT AICI SUNT BOLNAVI ȘI NU TOȚI CARE SUNT AFARĂ, ÎN LIBERTATE, SUNT SĂNĂTOȘI**".

Cules de Ion Măldărescu...!!!” Exceptional (de adevărat!).

IV – FOLCLOR PARADOXIST: Nu mai emigrez din România; Declarație de avere în vremuri de criză; La Băse vine un arab; Cele 7 minuni ale comunismului ("CELE 7 MINUNI ALE COMUNISMULUI : 1. Toți aveau de lucru 2. Deși toți aveau de lucru, nimeni nu muncea 3. Deși nimeni nu muncea, planul se făcea 4. Deși planul se făcea, nimic nu se găsea 5. Deși nimic nu se găsea, toți aveau 6. Deși aveau, toți furau 7. Deși toți furau... nimic nu lipsea! De ce nu ne-o fi plăcut?); Abordări contradictorii; Analiză literară paradoxistă a basmului românesc; Paradoxul grijiilor; Țara pe uliță; Negrul negru și Albul curcubeu; Paradoxisti din fragedă pruncie...; Și dacă...; Dacă; Mama lui Ștefan cel... Bugetar Cinstit; Definiția democrației; Marea dilemă: Nevasta versus Amanta; Tocană pedelistă cu ciolan à la Băse; Zâmbiți, vă rog!; Despre proști și prostie; Întrebări (cu răspunsuri) paradoxiste ("1. O broască fără carapace este fără locuință sau dezbrăcată?... Răspuns: În primul rând e moartă. Pe urmă... depinde de orientarea sexuală... 2. Unde găsești un câine fără picioare? Răspuns: Unde l-ai lasat! 3. Unde au femeile părul negru și creț? Răspuns: În Africa!"); Banc; Gândire nepartizană; Glume paradoxiste; Paradoxismele iubirii; Gol – goală – goluri – goale; Bancuri noi... la modă ("Propuneri de imn național: Descurcă-te, române... - și: De-aș mai duce-o pân-la toamnă..."); Început de an școlar în Franța; Anul Caragialescu – Epistola apocrifă către Jenoh ot Hunyadivajda Eisenmarkt; Cu ochii pe ei! (paradoxotiri); Para-doxa educației ("Femeia este o ființă, pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ după chipul și asemănarea lui, deși toți o preferă după chipul și asemănarea lui Pamela Anderson Comunere liberă despre FEMEIE a elevului Gigel din clasa a VII-a"); Trecut și prezent; Paradoxurile celei mai democratice justiții; Paradoxuri multilinguale, umor românios; Folclor nou: Nunta copilei; Două lucruri extrem de dificil de realizat; Prudența evită accidentele (poveste în hieroglifă); Sexul: muncă sau plăcere?...

V-PARADOXURILE VIETȚII: Efectele încălzirii globale; Un alt efect al "încălzirii" în atmosfera politică a României; Noi limitatoare de viteză în Canada; Welcome to the 23th Century; Noul vehicul pentru vârstnici; Parada paradoxistă; Paradoxism de șantier; Paradoxismul dosarelor securiste; Reclame din perioada ailaltă; Paradoxismul sindicatelor japoneze; Five pearls of Scottish wisdom.

VI- IMAGINI PARADOXISTE: Situații paradoxiste; Imagini compozite paradoxiste; Inventivitate paradoxistă; O poză antologică...; Unghiuri foto paradoxiste; Realități paradoxiste; Probă de imaginație; Unde s-a născut Bulă...; Was ist das? TIR-uri nemțești... Vin sau se duc?...; ... de intrat cu capul în zid (pictură 3D de John Pugh); ... și replici așijderea.

Imaginile foto sunt, unele dintre ele, cvasi-geniale...!

Să nu ne luăm exclusiv după titluri, însă: chiar dacă pare că este reflectată doar situația exploziv-paradoxistă din România funambulesco-băsisă – realitățile mondiale/globaliste “*transcend*” acest regionalism valah, aparent îngust – ...în realitate, prin regimul alfredjarry-escului “*UBU ROI*”, de la București - deosebit de fertil-paradoxiste, teribil de cinice, groțești și virulent-sarcastice...!

...Și, totuși, Motto-ul din Petre Țuța (din fruntea capitolului I): *Limba română are toate premisele valorice pentru a deveni o limbă universală, dar nu știi dacă e posibil acest marș istoric. Dacă am fi fost un popor cuceritor... Ceea ce ne lipsește este îndrăzneala... Petre TUȚEA*” – este folosit, de către Maestrul **FLORENTIN SMARANDACHE**, tot pe post de paradox: “*marșul istoric*” al “*limbii române ca limbă universală*” a pornit chiar prin acest curent PARADOXIST – curent năucitor, violent-contradictoriu (de cele mai multe ori!), dar atât de pitoresc și eliberator de gravitație a Vieții Terestre, ca Imensă Pușcărie! – prin acest curent atât de specific ontologiei românești modern-contemporane, prin acest curent specific, parcă, Tărâmului Românesc (tărâm din care sunt exhibați/dezgropați/ÎNVIĂȚI spre Mântuire Spirituală, “**ÎNAINȚAȘII BURLESCULUI ȘI GROTESCULUI VALAH**”: **BULĂ** și **GEORGEL!**), dar prin “*marșul*” căruia sunt trezite, spre libertate și viață emancipată de stres, și celelalte Neamuri Terestre! – încât...tocmai ÎNDRĂZNEALA a devenit dimensiunea specificului valah (cel puțin în cultură!), tot așa cum s-au întâmplat lucrurile (și...”*lucrările*”, autohtone și europene!), în epoca interbelică, în care avangardismele își descopereau (uimite, ba chiar scandalizate!) sorgintea, în scriitori valahi sau de origine valahă!

...Mărturisesc, spășit, că am cam mârâit (binișor!), atunci când mi s-a vorbit despre și mi s-au etalat creațiile paradoxiste (prin exemplificări internetistice!). Poate că voi fi avut eu “*introduș*” vreun “*supozitor moral*” sâcâitor – sau creațiile respective (internetistico-virtuale!) nu m-au convins, din punct de vedere estetic (știți, eu sunt de un estetism turbat!). Dar, citind, printre talazurile și fulgerele de inteligență (amară, dar cathartică!) ale Antologiei lui **FLORENTIN SMARADACHE**, trebuie să mărturisesc că mi-a venit o idee (săraca singuratică!): nu cumva tocmai PARADOXISMUL va fi fiind soluția moral-spirituală a libertății paradisiace (căutate și regăsite!), nu cumva PARADOXISMULUI îi este dat să ne ofere ce nu (mai) avem (de mult!), și de lipsa căreia ne tot frăsuiam și olicăiam, din minut în minut, anii și lunile astea: LIBERTATEA FURLUATĂ (pe căi politice, mondialist-parșive)?! Nu cumva PARADOXISMUL este adevărata Față a Lui HRISTOS, care ne îndeamnă să ne eliberăm de grijile artificiale! - ... autentice bombe auto-amorsate, de conștiința/mintea noastră sucită/pervertită de către versatili “*psihologi/Psihologie!*” De mintea noastră, dar stimulat (amorsajul bombei) de către dușmanii dublu-milenari (sau, poate, eterni!) ai ADEVĂRATULUI HRISTOS: “*Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este viața mai mult decât hrană și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcămintea de ce va îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc păgânii; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă*” - Matei 6, 22-33.

Orice s-ar spune, această autentică eliberare, de societatea mamonică, de fabrica ei de griji și de terori perverse și asasine – se află tocmai în miezul PARADOXISMULUI. Preoții creștini (cei...”*nepârâți!*”) ar trebui să poarte Antologia Paradoxismului Internațional, a lui **FLORENTIN SMARANDACHE**, ca pe o variantă, perfect hristică, a **BREVIARULUI**...Aici, între paginile ei (surprinzând, aparent, EFEMERUL zâmbetului uman, **DAR DESCĂTUȘAT DE ORICE FARISEISM!**), este atâta zvon înalt de Poezie **HRISTICĂ** (de o seninătate și veselie cuviincioase, deși tare șoltice, așa cum numai Sfinții Apostolii și, mai pe urmă, Sfântul Francisc - au arătat Lumii!)...sunt și zboruri de păsări ale Cerului, încântate-descântate de viziunea Paradisului..., dar sunt și mândri crini, cu straie de Duh, cum “*nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia!*” Îi spuneam, zilele acestea, unui amic: “*Antologia dlui Smarandache este <<de tot hazul>> - ȘI, TOCMAI DE ACEEA, ESTE O LUCRARE TERIBIL DE SERIOASĂ!*”

... Chiar dacă, pe ici, pe colo, vorbele sunt mai apăstate! În definitiv, Hristos NUMAI cu vorbe apăstate (MULT mai apăstate, decât nevinovatele glume, eliberatoare de gravitație, din cartea ce-mi stă în față,

cuminte, pe masă...!), le grăia celor nedrepti și cu fariseice “aere”...și prin vorbe apăstate le “fâsăia” deșertele “aere”, revelând/re-educând omenia din ei!

...Dacă va avea pe cine re-educă, și cui revela...Asta este și problema, specific românească, pentru viitorul eficienței mental-spirituale a Antologiei lui FLORENTIN SMARANDACHE, prin incendiile și fumul dens ale acestei lumi, care nu mai îngăduie celor mari și tari, un obiect fără de care nu se pot vindeca, fără de care orișice Logos sună a clopot funebru: OGLINDA.

...Dar voi, “puțin credincioșilor”, nu purtați voi grija sorții acestei cărți, cu totul speciale! “Știe doar Tatăl vostru Cel ceresc”, mai bine și lămurit, decât oricare dintre noi, încotro va fi calea de folos și de rost, a Antologiei Paradoxismului Internațional, făurită de Maestrul FLORENTIN SMARANDACHE...! Voi doar citiți, gândiți, râdeți, cu senin al chipului și al Duhului, de strâmbii sufletului și de nemernicia grotescă, din omul terestru, atât de “grăbit și fandosito-încrunțat”, spre toate crevasele, prăpăstiile și hăurile lumii de jos... - suspinați, încet și oftat, de neputințele sale... (asta, dacă nu cumva ați aflat modalități de a-l opri și de a-i readuce liniște “de sus” și RÂSUL CEL ÎNDREPTĂTOR ȘI FĂRĂ DE NICIO RĂUTATE, înapoi, în sufletul său zdrențuit!) – ...iar, în rest, toate cele de folos și drepte, El “le va adăuga vouă”!

prof. dr. Adrian BOTEZ, C.T. “Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

mitologie/folclor sacral românesc

SCURTĂ INCURSIUNE ÎN SIMBOLISTICA TELURICĂ

În tradiția clasică, Pământul (Glia) este unul dintre cele patru elemente primordiale și, în același timp, o noțiune încărcată de o multitudine de conotații simbolice. Pământul se opune, simbolic, Cerului, așa cum principiul pasiv se opune celui activ, aspectul feminin, aspectului masculin al manifestării, întunericul, luminii, *yin*, lui *yang*, *tamas* (=tendința descendentă), lui *sattva* (=tendința ascendentă), densitatea, fixarea, condensarea (*Abū Ya qūb Sejestani*), naturii subtile, volatile, destrămării.

În multe concepții cosmogonice vechi, Pământul este întruchipat de *Zeța-Mamă* (gr. „Gaia“ - „Geia“, „Gé“; lat. „Tellus“; germ. „Hertha“; polineziană-maori „Papa“), rareori de un element masculin (egipt. „Geb“): „Slavă ție, Pământule, mamă a oamenilor, crești în îmbrățișarea lui Zeus, umple-te de rod în folosul oamenilor“ – spune marele tragician grec Eschil (525 – 456 a. Chr.). „Nunta Sfântă“ (*Hieros Gamos*) a Cerului cu Pământul constituie subiectul multor mituri și ritualuri arhaice, îndeosebi în culturile fertilității și în Misterele Eleusine consacrate zeiței Demeter.

În cosmogonia Chinei antice, Pământul este imaginat ca un pătrat asociat cu o ladă de car în patru colțuri, iar Cerul este asociat acoperișului circular al unui baldachin. Cerul și Pământul (*t'ien – ti*) semnifică întregul Cosmos. În cele patru colțuri ale Pământului se află adesea patru stâlpi sau arbori, păziți de ființe supranaturale. De pildă, la civilizațiile maya din Yucatan există patru arbori Ceiba sau Kapok (Yaxché), iar în centrul sacru se află o „Osie a Lumii“ (*Axis Mundi*) sau un arbore cosmic. Cele patru elemente cosmice (respectiv, cinci, al cincilea fiind centrul, denumit *locul sacru*), sunt asociate anumitor culori. Când Pământul se cutremură, se consideră că acest fenomen este o manifestare a forțelor divine sau a celor ostile oamenilor, forțe care amenință ordinea cosmică și trebuie împlânzite. Stabilitatea și neclintirea Pământului, dorite de oameni, sunt relevate și de valorile de simbol ale noțiunilor de „piatră“ și „stâncă“. Structura templelor redă adesea construcția ideală a Pământului, în transpunere arhitectonică.¹

În *Yi Jing* („Cartea Transformărilor“), una dintre scrierile filosofice foarte vechi aparținând spiritualității chineze, Pământul este reprezentat prin hexagrama *Kun*, perfecțiunea pasivă care primește acțiunea principiului activ *Qian*. Pământul suportă, iar Cerul acoperă. Toate ființele se împărtășesc din

Pământ la naștere, căci este femeie și mamă, dar este complet supus principiului activ al Cerului. Animalul femelă are natura gliei. Virtuțile sunt blândețea și supunerea, fermitatea liniștită și durabilă. La acestea trebuie adăugată umilința, etimologic legată de „humus“, spre care ea înclină și din care este modelat omul. Caracterul primitiv *tau* indică producerea ființelor de către Pământ.²

Potrivit sistemului filosofic Sāmkhya (al *Mahabharatei*) din mitofilosofia Indiei antice, Universul se explică prin evoluția rațională a două principii fundamentale, componentele lui: *Prakriti* (Pământul, substanța universală) și *Purusha* sau *Atman* (Spiritul sau substanța divină). În această concepție, lumea se compune din cinci elemente: pământul, apa, căldura, aerul și eterul.

În religia vedică, glia simbolizează muma, izvor al Ființei și al Vieții, protectoare împotriva oricărei puteri de distrugere. Conform riturilor vedice ale funeraliilor, sunt recitate stanțe când urna funerară care conține rămășițele incinerării este îngropată în pământ:

„Du-te sub acest pământ, muma ta,/Cea cu lăcașuri întinse, și-atât de binevoitoare!/moale ca lâna pentru cel ce știe să dea,/să te păzească de Neant!/Boltește-te deasupra lui și nu-l zdrobi;/primește-l, Glie pură, întâmpină-l!/Acoperă-l cu ploaia rochiei tale ca o mamă ocrotindu-și feciorul!“

(*Rig-Veda, Grhyasutra*, 4, 1).

În teoriile analogice antice, elementului pământ îi corespund temperamentul melancolic, „fierea neagră“, toamna și, ca organ, splina, iar în China antică îi corespund centrul, numărul 2, culoarea galbenă, ca animal domestic – vițelul, iar ca gust – dulcele.

Unele triburi africane există obiceiul de a mânca pământ, ca simbol de identificare cu elementul prim. Sacrificatorul gustă pământul, iar femeia însărcinată îl înghite. Focul se naște din pământul mâncat, spunându-se atunci că pânțele se aprinde. În concepția lor despre hierogamia fundamentală Pământ-Cer, dogonii își reprezintă Pământul ca pe o femeie întinsă pe spate, cu capul la nord și picioarele la sud.

Asimilat cu muma, Pământul este un simbol de fecunditate și de regenerare. Conform *Theogoniei* lui Hesiod (v. 126 și urm.), Gaia (Pământul) a născut chiar și Cerul (Uranos), care a trebuit apoi s-o posedă pentru a da naștere zeilor. Zeii au imitat această hierogamie primordială, au imitat-o apoi oamenii și animalele. Arătându-se a fi la originea vieții, Pământului i s-a dat numele de „Marea Mumă“.

Există înmormântări simbolice, analoage cu imersiunea baptismală, fie menite a vindecași întări, fie plasate în cadrul unor rituri de inițiere. Ideea este întotdeauna aceeași: a regenera prin contactul cu forțele Pământului, a muri într-o formă a vieții pentru a renaște într-alta.

În raport cu Apele care se găsesc și ele la originea lucrurilor, Pământul se distinge prin aceea că Apele preced organizarea Cosmosului, în timp ce Pământul produce formele vii. Apele reprezintă masa nediferențiată, Pământul – germenii diferențelor. Ciclurile acvatice cuprind perioade mai lungi decât ciclurile telurice în evoluția generală a Cosmosului.

Pentru azteci, Zeița Pământ Tlazolteotl are două aspecte opuse:este Muma Nutritoare care ne permite să trăim din vegetația ei, fiind mama zeului Cinteotl al porumbului. În schimb, ea cere morții cu care se hrănește și, în acest sens, este distrugătoare.

Limba irlandeză are, ca și latina, două cuvinte pentru a desemna pământul: „*talamh*“ corespunde cu „tellus“ și desemnează pământul ca element prin opoziție cu aerul sau apa, și „*tír*“, corespunzând cu „terra“ și desemnează pământul ca expresie geografică.

În lucrarea dedicată simbolismului filosofiei grecești, P. Diel a schițat o întregă psihologie a simbolurilor în care suprafața plană a Pământului reprezintă omul, în calitatea sa de ființă conștientă; lumea subterană, cu demonii, monștrii sau zeitățile răuvoitoare, reprezintă subconștientul; vârfurile cele mai înalte, mai apropiate de Cer, sunt imaginea supraconștientului. Întreg Pământul devine astfel simbol al conștientului și al situației sale conflictuale, simbol al dorinței pământești și al posibilităților sale de sublimare și de pervertire. Este arena conflictelor de conștiință în ființa umană.³

În al său bine documentat *Dicționar de mitologie generală*, V. Kernbach identifică trei funcții ale gliei, așa cum se desprind din analiza mitologiilor: *glia matrice*, *glia devoratoare* și *glia funerară*. În ceea ce privește forma, Kernbach susține că forma sferică apare foarte târziu și nu aparține miturilor, ci unor mitografi și filosofi greci. În general, mitocsmologia a considerat Pământul mai ales un disc, fie plutind pe Oceanul Universal, fie rezemat pe stâlpi, balene sau pești și înconjurat de ocean. Alteori, este un munte cosmic ieșit din marea înconjurătoare (la sumerieni), în timp ce, în mitologia chineză, plutitor pe Oceanul Universal, Pământul este pătrat – după cum am menționat mai sus.⁴

În numeroase religii, Pământul este privit ca o divinitate bifuncțională: născătoare și funerară, în mod inseparabil. Formele de venerație ajung și la situații neobișnuite: de pildă, unele triburi amerindiene (siuxii și, în special, tribul umatilla) socotesc agricultura un păcat grav, refuzând să înfingă cuțitul plugului în sânul mamei obșteti, întrucât un atare matricid va face ca glia să nu-l mai primească pe culpabil după moarte. De asemenea, este tabuat mineritul, ca să nu se spintece carnea zeiței și să nu i se sfărâme oasele (pietrele, minereurile), după cum este un tabu tăierea părului matern (pădurile).

Funcționalitatea funerară duce implicit la binecuvântarea agriculturii în cele mai multe mituri chtonice: înhumarea cadavrelor este însământare, iar Maica-Glie va regenera ființa defunctă într-o nouă ființă care se va naște, întrucât Pământul generează tot ceea ce este viu. De aici, și credința multor popoare vechi că nașterea copilului este numai o legitimare a fătului pătruns în femeie, dar cu adevărat orice prunc e născut de glie, de unde și frecventul obicei în societățile primitive ca femeile să nască sezând direct pe pământ. Chiar și atunci când este adus de ape (Moise, Romulus și Remus, Väinämöinen, adesea Făt-Frumos), pruncul este recuperat de glia maternă. Credința se menține și în cazul aducerii pruncilor pe căi aeriene, de o pasăre (de pildă, mitul berzei, păstrat convențional și în lumea modernă). Popoarele executau două gesturi rituale de umanizare a pruncului: așezarea imediată pe tărână, ca maica reală, glia, să-l recunoască și să-i insuflă forța și ocrotirea ei, apoi idicarea în brațe de către tatăl lui (din punct de vedere religios, doar tată adoptiv), spre a-l smulge mamei chtonice și a-l recunoaște ca al său.⁵

Nu putem încheia această succintă analiză fără a cita concluzia lui M. Eliade: „În ansamblurile mitice și rituale, pământul e valorizat în primul rând pentru capacitatea sa nesfârșită de rodire.

De la hierogamia cosmică între Cer și Pământ până la cea mai modestă practică atestând sfințenia telurică, peste tot întâlnim aceeași intuiție centrală care revine ca un leitmotiv: pământul rodește forme vii, e o matrice în neodihnită zămislire. Oricare ar fi structura fenomenului religios provocat de epifania telurică - «prezență sacră», divinitate încă amorfă, figură divină bine conturată sau, pur și simplu, «obicei» derivat dintr-o tulbure amintire a forțelor subpământene -, identificăm totdeauna în el destinul maternității, al neistovitei puteri de creație.”⁶

NOTE BIBLIOGRAFICE

- 1.H. BIEDERMANN, *Dicționar de simboluri*, II, București, 2002, p. 315.
- 2.J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, *Dicționar de simboluri*, III, București, 1993, p. 40.
- 3.P. DIEL, *Le symbolisme dans la mythologie grecque*², Paris, 1966, p. 37.
- 4.V. KERNBACH, *Dicționar de mitologie generală*, București, 1983, pp. 545-546.
- 5.Ibidem, p. 547.
- 6.M. ELIADE, *Tratat de istorie a religiilor*, București, 1992, p. 247.

prof. Cătălin MOCANU, C. T. “Gh. Balș”-Adjud/ROMÂNIA

CERUL PĂMÂNTULUI TRACIC ȘI CALOIANUL

Cum tratau TRACII (și, după ei, românii!) nașterea și existența Pământului/MUMA GAIA?

În primul rând, se observă că **ORIZONTALA Terestră** ia naștere din **VERTICALĂ Celestă** (Verticală fiind **CELEST ARBORICOLĂ - AXIS MUNDI** - marcată prin **Brad** sau prin **Par** - iar Orizontala fiind **ACVATICĂ**, deci reflectând **TOT** Cerul – originea Apei și Cerului este comună, chiar și în Biblie – **Ziua a DOUA a Creației**, când Dumnezeu secționează **COLOANA VERTICALĂ UNICĂ**: „și părții de jos i-a spus apă, și părții de sus i-a spus cer” ! – iar „animalele” sacre **co-demiurgice** sunt **ALBINA, ARICIUL,**

BROASCA – cf. *iola-intrelegendasiadevar.blogspot.com/.../albina-in-mitologie-mituri* – sau: cf. **Cristea Sandu Timoc - Povești populare românești**, Ed. Minerva, Buc., 1988 - și: *Povești, snoave și legende*, EARSR, Buc., 1967, ediție îngrijită de I.C. Chițimia etc.): „*Prima legendă care a prezentat interes deosebit (...) a fost aceea în care se relatea cum deasupra noianului de ape primordiale s-a înălțat Arborele Cosmic – Bradul – având între rădăcinile lui pământ (n.n.: adică, reflex celest, în nadir!). Sau: În apele primordiale era un par. Îi spune Fărtatul: Ia du-te, Nefărtatul, p-alături cu parul – și n-a ajuns la rădăcină, și s-a dat a doua oară și a luat cu ghearele de jos și a ieșit la Fărtat, care era în capul Parului: Ia uite mă în ce șade Parul ăsta. Și s-au apucat amândoi și au întins pământul pe capul Parului și așa s-a făcut pământul*” (cf. Romulus Vulcănescu, *MITOLOGIE ROMÂNĂ*, EARSR, Buc., 1987, p. 439).

PĂMÂNTUL APARE MAI CURÂND CA O ANAMNEZĂ/RE-ACTUALIZARE (conformă cu amintirea unui TIPAR COSMIC!) A CERULUI (după un ciclu existențial epuizat)!

În al doilea rând, se observă că Pământul nu înseamnă **ÎNCHIDERE ÎN BEZNĂ** – ci **DESCHIDERE** spre lumi superioare, celest-luminoase - și **SCĂPARE/EVADARE DIN SOARTĂ**:

a-fie „*ostroavele de la capătul pământului*”, fie „*plaiul și poiana – mădulare ale pământului românesc*”, cu imens potențial de transcendere către Rai-„*gura de rai*” (Romulus Vulcănescu, idem, p. 453),

b-fie „*lumea albă*”/”*ostroavele dalbe*”, care este „*lumea cealaltă/tărâmul celălalt*” – dar și „*suprapământurile*”, învecinate funcțional cu „*cerurile suprapuse*”: „*pământurile cerești și Raiul*” (cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 440).

Iadul/”*lumea neagră*” este doar nadirul logico-deductibil (dar și o anexă, un apendice, o derivație!) al unei construcții cu „*GURA*” (**ORIENTAREA/CĂLĂUZIREA ONTICĂ**) pururi îndreptată spre sus – **O REPLICĂ SIMETRICĂ, ÎN/CU PURURE RAPORTARE LA RAI**, dar și cu **ÎNDEMN DE LA FĂRTAT**: „*Două legende își dispută zidirea Iadului, ca o cetate invincibilă: una în care relatează că a fost construită de Nefărtat ÎN PARALEL CU RAIUL – și că atunci Iadul era o replică negativă a Raiului. CONSTRUCȚIA IADULUI S-A FĂCUT DIN ÎNDEMNUL FĂRTATULUI (...) A doua legendă stabilește zidirea Iadului după căderea îngerilor din cer. Odată oprită căderea îngerilor, Nefărtatul s-a recules și a început grăbit să construiască Iadul în fundul pământului, unde să nu poată pătrunde fulgerele cerului și să nu se audă bubuiul lor. Apoi reorganizează oastea lui măcinată, în cete de îngeri negri*” (cf. R. V., idem, p. 456). Deci, Iadul nu este nici o inițiativă existențială, nici nu are autonomie ființială: Iadul există ca o **CONSTRUCȚIE LOGICĂ**, iar nu ființial-funcțională – **ESTE O REPLICĂ „ÎN JOS”, REPETÂND, MECANIC ȘI „PRIN REVERS”, COMPONENTA ȘI „JERARHIILE SUSULUI”/“AVERSULUI”!**

c-fie însăși **CASA**: fereastra „*servea în dese RITURI DE ÎMPIEDICARE A UNEI PREDESTINĂRI – e vorba de vânzarea pe fereastră, a unui copil abia născut, după mai multe nașteri anterioare, soldate cu moartea*” – cf. Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, EARSR, Buc., 1987, p. 450.

Se observă, la **TRACI** (și aceasta nu e, neapărat, exclusiv și specific lor!), cum Cultul Pământului (al „*Mumei Pământ/GAIA*”):

1-pe de o parte, cum este și firesc, se identifică, precis, cu acela al Femeii;

2-pe de altă parte (și acesta **ESTE** specific **TRACILOR!**), Cultul Pământului este, permanent, nu doar interferat, ci chiar transcens, de/întru cel al Cerului: „*pământurile sacre*” (spre exemplu, „*moșia satului*”, „*locul de îngropăciune*”/”*cimitirul*”, ca **PĂMÂNT SFÎNȚIT, DE UNDE SE ÎNVIE!**, zalmoxian și creștin, concomitent!!! - „*peșterile sacre*”/matricele, „*munții mirifici*”-**Axe de Transcendere și Expresii ale Efortului/Inițierii Spiritual/e de Transcendere**, „*moșii*”, care sunt cu origine celestă:”**Zeul MOȘ – la origine un bătrân cioban mirific – își avea reședința la o stână cocoțată pe crestele innegurate ale Carpaților CERESTI**” – cf. Romulus Vulcănescu, idem, p. 216 etc.) se interferează (într-o neoprită spirală demiurgică, avântată!) cu zonele „*unde au descins și călătorit, pe pământ, Fărtatul și Nefărtatul, PENTRU A CREA, ÎN CONTINUARE, pentru a-i controla pe oameni*” – cf. Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Categoriile cugetării mitice, subcap. 2: **Spațiul mitic**, p. 17.

De observat că ”*descântecel de ploaie*”, de tipul **Scaloianului/Caloianului**:

„*Caloiene, iene/Caloiene, iene/Du-te-n Ceriu și cere/Să deschiză porțile/Să sloboadă ploile, Să curgă ca gârlele/Zilele/Și nopțile/Ca să crească grânele/Caloiene, iene/Caloiene, iene, Cum ne curg lăcrămile/Să curgă și ploile/Zilele/Și nopțile/Și umple șanțurile/Să crească legumele/Și toate ierburile*” (cf. Marcel Olinescu, *Mitologie românească*, Ed. Saeculum Vizual, 2004, Gh. Dem. Teodorescu, *Poezii populare române*, 1885, și Gh. F. Căușanu, *Superstițiile poporului român*, Ed. Saeculum I.O., 2007), chiar dacă folosesc „*Păpușa Pământului*” (ca imagine iconică, încununată/încinsă de **FLORI/ÎNFLORIRI CELESTE/PARADISIACE**, a Tănărului/Orfeului-Rifeului!), ele se referă la

Zeitarea Celestă, la **CEL JERTFIT: NUMAI** prin Cer/**ZONA CELESTĂ/A DUHULUI** - se va re-sfinți Pământul, întru viață!

Pământul capătă, astfel, atributul Misterului Suprem Cosmic, dar numai pe filiera mitică (cu efect de Sus în Jos!) a „**Domnului Noptii CELESTE**”/Kogaionul (cf. **Adrian Bucurescu, Dacia secretă**, Arhetip, p. 14: „**Kog-A-Ion înseamnă <<Capul Magnificului>>**”). „**Magnificul**”/”**Domn al Noptii**” este **Orfeu-Rifeu**: „**Cetatea natală a lui Orfeu era D-ION – „A(l) lui Ion; A(l) Magnificului**”.

A se observa că **PORTILE RE-CREĂȚIEI** Lumii, prin care vin, „**slobozite**”, re-sfințind Pământul: „**ploile**”, „**gârlele**” – sunt aceleași Porți Cosmice, prin care vin și „**zilele**” și „**noptile**” – adică, este eliberată forța divină a **GEMENILOR PRIBEGI**, cele două Fețe Funcționale ale lui Zalmoxis: **APOLLON-cel-SOLAR** și **ARTEMIS-cea-LUNARĂ**! Deci, originea Pământului și Cerului (celor de jos și celor de sus) este una comună – **EXCLUSIV CELESTĂ/VERTICALĂ/DE EFORT SPIRITUAL ASCENSIONAL/DUH CARE-ȘI REGĂSEȘTE CASA DIN CER!**

PLOILE-RĂURILE care curg, dinspre Cer, sunt poduri de re-sacralizare, sunt dovada Originii Comune (**PUR SPIRITUALE**, întru **Ideea Absolută** platoniciană!) a tuturor celor ființătoare, întru Armonia Magnificului!

Iar **Armonia** este sinonimă, la **TRACI**, cu **Învierea** (în creștinism: „**Pascală**”, cu „**ouă roșii**”!) a „**Magnificului**” **ORFEU/CALOIANUL**”/”**FRUMOSUL**””: „*Fetele pun Caloianul într-un sicriu mic, bine înleiat – ca să plutească pe apă – sau pe o scândură, îl înconjoară cu coji de ouă roșii, păstrate de la Paște, precum și fel de fel de flori, printre care predomină busuiocul, apoi îl îngroapă pe câmp, printre bucate, prin bozii sau mărăcini, pe malul vreunei ape ori într-alt loc ascuns. Înainte de înmormântare, una dintre fete se face preot – Mainadele/menadele dionysiace erau preotesele Soarelui! – alta, dascăl, a treia duce steagul, adică o trestie cu o batistă albă în vârf, înaintea popii, și iarăși una sau două fete duc sicriul ori scândura cu Caloianul. În urma cortegiului vin celelalte fete, cu lumânări aprinse, bocind: „Caloiene, iene,/Cum ne curg lacrimile,/Să curgă și ploile,/Zilele și noptile,/Să umple șanțurile,/Să crească legumile/Și toate ierburile”.*

(...) După înmormântare, Caloianului i se face pomană, timp în care e bocit din nou:

„**Iene, Scaloiene!/Tinerel te-am îngropat,/De pomană că ți-am dat,/Apă multă și vin mult Să dea Domnul ca un sfânt,/Apă multă să ne ude,/Să ne facă poame multe!**”

(...) *Fetele îl duc în sat și îl aruncă într-o fântână (n.n.: Calea spre Tărâmul Celălalt, al Învierii!). (...) Pe vremuri, în unele sate se făceau două păpuși, care se numeau Tatăl Plotii și Măicuța Soarelui. Nu se știe când aceste denumiri s-au prefăcut în Tatăl Soarelui și Măicuța Ploii.*

*Inițiat în misterele orfice ale strămoșilor, Ioniță, marele țar al românilor, și-a adăugat supranumele de **CALOIAN**.*

*Ca Domn al Noptii, **ORFEU** era considerat și cel ce aduce visele (cf. **M-ORPHEOS**, zeul viselor), semizeul Somnului. Acest Ion-**IANA**, sub numele de Moș Ene, aduce și acum somnul copiilor români. Tot de la **ION**, „**Magnificul**” provine și titlul voievozilor români, ajuns într-o epocă mai târzie **IO**” (cf. Adrian Bucurescu, idem, p. 20.*

...**Moș (I)ENE/CALOIENE!!!**

...**PĂMÂNTUL TRACILOR ERA CERUL!**

Iar **ORFEU**”/”**FRUMOSUL**”/”**CALOIANUL**” este echivalentul tragic al lui **HRISTOS MÂNTUITORUL** (cel care condiționează „**urcarea**” purificatoare/mântuitoare, sau „**căderea**”/întunecătoare întru „**van**”-ul „**amar**” și întru „**demultul**” istoric! - a lumilor etern potențiale „**sure văi de haos**”! - „**DE PĂSTRAREA SUBLIMITĂȚII ARMONICE A DUHULUI!**). De aceea, în **Memento mori**, creștinul ortodox, **DAR, CONCOMITENT, ȘI INIȚIATUL ÎNTRU ZALMOXIANISM** (prin N. Densușianu!) **Mihai Eminescu** avertizează că existența Lumii-Cosmos depinde, exclusiv și mistic, de Armonie, deci de „**Magnificul**”/”**ORFEUL-RIFEUL**”/”**FRUMOSUL**”/”**PERFECTUL ÎNTRU DUH DEMIURGIC** (...**firește, demiurgie CICLICĂ/SPIRALATĂ!**):

„*Iar pe piatra prăvălită, lângă marea-ntunecată/Stă Orfeu cotul în razim pe-a lui arfă sfârâmată.../Ochiu-ntunecos și-ntoarce și-l aruncă aiurind/Când la stelele eterne, când la jocul blând al mării./Glasu-i, ce-nviase stânca, stins de-aripe disperării./Asculta cum vântu-nșală și cum undele îl mint./De-ar fi aruncat în haos arfa-i de cântări îmflată./Toată lumea după dânsa, de-al ei sunet atârnată./Ar fi curs în văi eterne, lin și-ncet ar fi căzut.../Caravane de sori regii, cârduri lungi de blonde lune/Și popoarele de stele, universu-n rugăciune./În migrație eternă de demult s-ar fi pierdut./Și în urmă-le-o vecie din nălțimi abia-văzute/Și din sure văi de haos colonii de lumi pierdute/Ar fi izvorât în*

*râuri într-un spaț despulat;/Dar și ele-atrase tainic ca de-o magică durere/Cu-a lor roiuri luminoase
dup-o lume în cădere/S-ar fi dus. Nimic în urmă nici un atom luminat.//Dar el o zvârli în mare... Și d-
eterna-i murmuire/O urmă ademenită toat-a Greciei gândire,/Împlând halele oceanici cu cântările-i de
amar./De-atunci marea-nfiorată de sublima ei durere,/În imagini de talazuri, cânt-a Greciei cădere/Și
cu-albastrele ei brațe țărmi-i mângâie-n zădar...//Dar mai știi?... N-auzim noaptea armonia din
pleiade?/Știm de nu trăim pe-o lume, ce pe nesimțite cade?/Oceanele-nfinirei o cântare-mi par c-
ascult./Nu simțim lumea pătrunsă de-o durere lungă, vană?/Poate-urmează-a arfe'-antice suspinare-
aeriană,/Poate că în văi de haos ne-am pierdut demult... demult".*

prof. dr. Adrian Botez

valachica

VALERIU D. POPOVICI-URSU

Paris, brumărel (octombrie 2011)

Vasile al II-lea al Bizanțului - BULGAROCTONUL ("OMORĂTORUL DE BULGAR")

ADEVĂRUL ISTORIC DESPRE POPORUL BULGAR

Cu ocazia năvălirilor popoarelor care au ajuns în primul mileniu al erei noastre în Europa, aceste mici grupări războinice și-au făcut un renume prin cruzimea lor, destabilizând ordinea în Imperiul Bizantin, în Centrul și Vestul Europei, prilej de atragerea atenției cronicarilor vremii, care au scris mai ales despre ei.

Acest obicei s-a păstrat și astăzi la jurnalele de televiziune și în presă, cele mai însemnate știri cu care se încep emisiunile, sau prima pagină din ziare, sînt actele de violență, războaie, atentate, furturi. Așa s-a întîmplat și în trecut, cronicarii bizantini au scris doar despre hoardele invadatoare și luptele imperiale cu aceste hoarde, fără însă să scrie despre ce a suferit populația locală, supusă dominației bizantine.

În a doua jumătate a primului mileniu, trei grupuri au rămas și astăzi cu numele care li s-a dat de către cronicarii vremii: ungurii (hunii), serbii (servii) și bulgarii (volgarii). Restul, fie că au plecat în alte părți, iar alții, avînd aceeași etnie ca și băștinașii, au fost asimilați de aceștia. Toate aceste trei popoare cu numele de astăzi, au fost între două și cinci sute de ani sub ocupație turcă, teritoriul lor fiind provincii ale imperiului otoman.

După obținerea independenței lor, interesul marilor puteri, a fost ca să le atragă în sfera lor de influență, sprijinindu-i politic și militar. Partea cea mai dificilă a fost când aceste popoare au trebuit să-și găsească originile, limba pe care o vorbeau primele grupuri ajunse în Europa etc., cît și să-și scrie „*adevărata*” lor istorie.

A-și scrie istoria, care începe de fapt în secolele XVIII-XIX, pentru unguri spre exemplu, s-a lansat teza că ajungînd acolo în Panonia, Transilvania, au găsit terenurile nelocuite!

Cazul bulgarilor este cu totul aparte de celelalte popoare invadatoare, ei au fost chemați de bizantini, pentru a înăbuși revoltele autohtonilor români sud-dunăreni, considerați ca sclavi, sclavini (**slavi**), supuși de grecii din Bizanț la împovărate impozite.

Veniți în număr restrîns, bulgarii prin luptele pe care le-au inițiat, în cîteva secole practic au dispărut ca popor, rămînîndu-le doar numele, poporul autohton fiind cel care a asigurat continuarea existenței lor (ca nume doar) pînă în zilele noastre.

Un lucru pe care toți românii de pretutindeni trebuie să-l cunoască : ca *vatră a civilizației europene și leagăn străvechi etno-folcloric, Spațiul Carpatic a dat Europei limba, agricultura, primele tehnologii, încă din neolitic* (6000 – 2700 î.Hr.) *Avansul cultural, de civilizație, între Spațiul Carpatic și restul Europei este de milenii, astfel că nu poate fi vorba de o civilizație mai veche decît cea Carpatică în Europa.*¹

Pentru a vă ilustra acest adevăr, vă vom expune și mărturiile unor autori străini privind Civilizația Europei din antichitate și de la începutul erei noastre, și cine sînt cei care au înfăptuit-o.

Prof. **André Piganiol** (Sorbona) scrie: *Pentru Europa – în afară de Balcani – aproape tot ce precede cucerirea romană face parte din preistorie....iar mai departe precizează : Dar punctul de pornire al civilizației tuturor acestor regiuni trebuie căutat la nordul Peninsulei balcanice.*

Colin Renfrew (Univ. Southampton, Marea Britanie) din cercetările sale a ajuns la următoarele concluzii: *În estul Europei noi știm că uneltele de cupru – care au fost datate prin comparație cu cele găsite în Grecia pe la 2300 î.Hr. – au fost făcute în ceea ce sînt azi România, Bulgaria și Ungaria pe la 4500 î.Hr.* (Nota bene)

Autorul a și înscris pe o hartă a Europei noile datări prin metoda C_{14} corectată, în comparație cu datele clasice: *Piramidele (3000 î.Hr.), (Sumerul 3000 î.Hr.), (Creta (2000 î.Hr.), Micene (1600 î.Hr.) etc.*²

Dar cine au fost oamenii care au înfăptuit toate aceste civilizații din neolitic și chiar mai înainte? Cum în istoriografia română nu se mai scrie decît de la Traian înapoi, lăsînd un mare gol al preistoriei poporului nostru?

Pentru a umple acest gol, vă vom prezenta adevărul istoric, scris de autori străini, despre înfăptuitorii acestor civilizații.

Homer, în secolul al XII-lea î.Hr., în vremea războaielor troiene amintește de regele (**Bazileul**) **Rhesos din Tracia** (aproximativ Bulgaria de azi), **venind în ajutorul neamurilor troiene** (luviene n.n.), **cu armată numeroasă iar regele într-un car cu roți de aur, care-i uimește pe eleni.**³

Filosoful **Xenofon** (430-355 î.Hr.) descrie despre **tracii** (daco-românii) sud-dunăreni, unde trăiau diferite neamuri – geți, odrizi, tribali, missi, moesi etc. **Sofocle** (497-405 î.Hr.), într-o lucrare *Triptolem*, amintește

de *geții sud dunăreni*, peste care domnea regele **Charnabon**, ceea ce atestă existența unui stat cu structuri specifice.

Chiar **Herodot** (484-425 î.Hr.) consemnează pe geții sud-dunăreni ca locuind între Dunăre și Munții

⁴ Hæmus . **Tinem să precizăm că tracii ca popor n-a existat** și că populației care a locuit în provincia sud-dunăreană **Tracia**, unii scriitori i-au denumit **traci**. Vă amintim că d-l **Gabriel Gheorghe**, într-o convorbire de trei ore cu **I. C. Drăgan**, **i-a demonstrat acestuia netemeinicia apelațiunii de popor trac**,

⁵ **după care revista „Noi Tracii” și-a încetat apariția !**

În continuare vă vom expune ce au scris cronicarii bizantini despre vlahi, românii mœzieni din sudul Dunării, în perioada premergătoare apariției bulgarilor în sudul Dunării.

Prezența românilor băștinași în ținuturile românești din sudul Dunării este menționată documentar pentru anul 587 atît de istoricul grec **Theophilact Simocata**, cît și de **Theophanus Confesor (Mărturisitorul–758-817)**, cînd ambii scriitori descriu un episod din **confruntările armatei bizantine cu avarii**, care se instalaseră în teritoriile sud-dunărene, aflate sub dominația Imperiului Bizantin. Armata imperiului se pregătea să atace hoarda hanului (conducătorului n.n.) avar. Unul dintre soldații armatei imperiale mergea înaintea animalului său de povară, căruia îi căzuse sarcina de pe spinare. Ceilalți soldați, care văzuseră greutatea alunecînd de pe spinarea catîrului i-au strigat soldatului „în limba țării”, cu foarte mare tulburare:

⁶ **„Retorna, retorna”** după **Simocata**, și „în limba băștinașilor” **„torna, torna fratre!”** după **Theophanus** .

Auzind strigătul de „Retorna, retorna” sau „torna, torna fratre!”, soldații din armata bizantină au intrat în panică, crezînd că este vorba de un contra atac al avarilor, și, întorcîndu-se în miezul nopții, au luat-o la fugă. Cuvintele **„retorna, retorna”** sau **„torna, torna, fratre”**, subliniate de ambii scriitori ca fiind spuse **„în limba țării”**, sau **„în limba băștinașilor”**, ceea ce înseamna **„întoarce-te, întoarce-te , frate”**, ca și faptul că soldații din detașamentele armatei imperiale au înțeles sensul lor adevărat, dovedește că limba românească era, într-adevăr, limba neoficială a țării, și, mai mult, chiar **corpurile de luptă erau formate**

⁷ **din rîndul românilor băștinași sud-dunăreni** .

Toate aceste mărturii ale cronicarilor vremii, **ne amintind nici de bulgari nici de slavi la sudul Dunării întărește faptul că o invazie slavă în sudul Dunării este o invenție sovietică care a prins viață la noi români în perioada comunistă, din traduceri din rusă a Istoriilor universale cît și a cărților de**

⁸ **istorie bulgare** .

Nu există nici-o dovadă, din toate descoperirile arheologice, de o prezență slavă în toată România de astăzi sau în sudul Dunării! Așa-zișii «slavi» rezultă de la denumirea pe care cronicarii bizantini au dat-o poporului autohton din Imperiul Bizantin de răsărit, aproximativ întreaga populație din Peninsula Balcanică, de sclavi (ai imperiului, fără drepturi civice ca popor cucerit) denumire care cu timpul a devenit „sclavini” și apoi „slavi”. Aceeași apelatiune s-a atribuit și serbilor de astăzi care fiind o grupare de trupe auxiliare ale avarilor (**servi, sclavi, sclavini**), în anul 623 s-au revoltat contra avarilor și

⁹ și-au format un stat sub **Samo**, care s-a destrămat după 34 de ani, după care, nu s-a mai auzit nimic de ei!

Iordanes (sec. VI) amintește de vlahii din Imperiul Bizantin ca fiind „**latinii din ROMANIA**” iar episcopul **Ioan de Nichine**, din Delta Dunării, care a trăit între 661-700, în cronica sa, *Cetatea Salonicului*, în anul 609 o menționează cu numele de „**Săruna Valahilor**” care „**a mai putut ține piept cotropitorilor**”

^{9bis} migratori.

Geograful anonim, un sfătuitor al fratelui regelui francez Filip al IV-lea, în tratatul său intitulat *Descrierea Europei orientale*, din anul 1308, amintește despre organizațiile statale românești din Moesia (dintre Dunăre și Munții Hæmus) și din Panonia. „**Panonii din timpul invadării hunilor (sec. V) însă care locuiau pe atunci în Panonia, toți erau păstori ai romanilor și aveau în fruntea lor zece regi puternici în**

¹⁰ **întreaga Moesie și Panonie...**

„**Scitul Vitalianus** – scria **Marcellinus** în anul 514 – **a adunat în numai trei zile o oștire mai mare de**

¹¹ **60.000 călărime și pedestrime”** . Tot despre **Vitalianus**, (daco-român dobrogean din Sciția Minor) se amintește că, pe vremea împăraților bizantini **Anastasius I** (491-518) și **Iustinus I** (518-527), el dispunea de o organizare statală puternică „**de un principat propriu**” și mergînd contra Constantinopolului cu oști numeroase compuse din compatrioții săi, silea pe împărat să-i dea magistraturile pe care el le poftea.

Că românii aveau chiar și un cartier la Constantinopol, chiar și o poartă la intrarea orașului numită **Blachernæ, adică a vlahilor**, este consemnată în cronicile bizantine. Denumirea de **Blachernæ** provine, după istoricul **Genesios**, contemporan și istoric al Curții împăratului **Porphyrogenetul**, de la **Blachernos**,
12

numele unui duce schit, adică valah, român, omorât la Constantinopol, iar **Blachernæ** a coloniei române .
Bulgarii ajung în sudul Dunării doar la 679 d.Hr. și au fost chemați și folosiți de Imperiul Bizantin ca armată de represiune împotriva populației vlahe (române) care se revolta mereu împotriva rechizițiilor și fiscalității de nesuportat. Este vorba de o populație mongoloidă care, pentru că a stat timp îndelungat pe

13
Volga i s-a spus Volgari sau mai târziu Bulgari.

În sudul Dunării, bulgarii erau trimiși în zonele în care vlahii se opuneau rechizițiilor și spoliierii lor fără măsură și ca urmare, băteau, schingiuiau, ucideau, iar bieții localnici, vlahi, sărăciți, se potoleau, pentru că n-aveau încotro.

Provinciile Imperiului Bizantin se numeau **teme** și purtau, de regulă, numele celor care asigurau „ordinea”, de **aceea tema** (provincia) **din sudul Dunării, partea dinspre apus (Tribalia) s-a numit „Bulgaria”**.

Aceasta provincie cuprindea și **regiunea timoceană de la Sirmiu pînă la Vidin, vechea țară**
14

TRIBALIA, locuită numai de vlahi (români). Ea a fost alocată bulgarilor de către grecii bizantini, ca să nu mai atace Bizanțul, ca să trăiască sugînd din bogățiile băștinașilor, românii sud-dunăreni. De la un timp, mereu nemulțumiți că nu mai aveau ce să mai sugă din sărăcia băștinașilor, dându-și seama că liniștea Imperiului, în **tema** lor depinde de ei, bulgarii s-au revoltat de mai multe ori, încercând chiar să pună un împărat bulgar la Constantinopol. Din aceste confruntări, chiar și un împărat bizantin își găsește sfîrșitul.

În organizarea provinciilor din sudul Dunării, bizantinii au denumit partea răsăriteană a provinciei (temei) **Patristion**, cu capitala la Silistra, care a rămas sub dominație bizantină grecească .
15

În timpul împăratului **Leon al VI-lea, Cel Întept** (887-912), bulgarii se revoltă din nou, iar bizantinii – cu trupele lor se găseau departe de capitală, în Irakul de azi, ținînd piept turcilor seleucizi, care înaintau spre Europa – fac apel la unguri care se găseau în Atelkuz (țara dintre două râuri în nordul Mării Negre) să-i atace pe bulgarii răzvrățiți. Din confruntarea lor, cronicile spun că 20.000 de bulgari au pierit, ne specificând pierderile ungarilor...dar părerea noastră este că cifra era exagerată, dar și de cealaltă parte, la

16
unguri pierderea considerăm că ar fi fost egală cu cea a adversarilor. Acest episod, care a avut ca urmări îndepărtate și dispariția aproape totală a ungarilor mongoloizi, se găsește la cronicarii bizantini, la

17
Cedrenus, *Fontes III*, p. 135,§21 și la austriacul **Robert Rösler**, în *Romänische Studien*.

Ultima revoltă a bulgarilor are loc în vremea împăratului bizantin Vasile al II-lea (976-1025), sub Condomeniul româno-bulgar al lui **Samuel** (după nume, român n.n.). Au fost antrenați în această revoltă și numeroși vlahi, populația cea mai numeroasă a **temei**.

Cronicarii bizantini scriu că, după bătălia de la Belașița din anul 1014, în care **Samuel** a fost înfrînt, **la 14.000 de vlahi li s-au scos ochii, dar pe bulgari, cu figuri mongoloide, de neconfundat, i-au urmărit și i-au lichidat cu totul. Am insistat și ne-am și repetat cu acest episod de exterminare a bulgarilor mongoloizi, ca nimeni să nu mai pretindă să afirme de existența acestui popor și chiar denumire a unei populații**. Dar, din păcate altfel se scrie istoria!

Episodul lichidării bulgarilor este menționat de mai mulți cronicari bizantini: **Nichifor Gregoras** (1290-cca 1361), p.497,499, **Theodor Skutariates** (sec. XIII), p. 435, 437, (1217-1282), p. 399. etc.

Ioan Zonaras (sec. XII) scrie: „*Câți au ajuns în mâinile lui Kegen, unii au fost trecuți prin sabie, alții au fost vânduți, ca sclavi, pe bani. Iar mulțimea rămasă acasă s-a socotit că va fi de folos romeilor (grecilor din Bizanț n.n.), dacă, după ce va fi lipsită de arme, va fi colonizată în țara bulgarilor, care era*
17bis

pustie în cea mai mare parte a ei, deoarece neamul acela fusese de curînd nimic” (p. 223).

Numerele de pagini sînt din vol.III *Fontes historiae Daco-Romane*.

Odată cu **exterminarea totală a bulgarilor în toamna anului 1018**, urmașul regelui **Samuilă, Ioan Vladislavul**, român și el ca și **Samuilă**, luptînd în continuare contra grecilor bizantini, cu trupele sale de români sud dunăreni, este învins și moare pe cîmpul de luptă. **Astfel se încheie definitiv existența Condomeniului româno-bulgar, pe care istoricii bulgari și ruși de astăzi, îl numiseră „Bulgaria” după numele dat temei (provinciei), de către bizantini!**

În anul 1021, prin cucerirea Sremului de pe Dunăre, Bizanțul reuși să sfarme ultimele rămășițe ale rezistenței din ambele ei părți componente – răsăriteană și apuseană – a românilor sud-dunareni și care au căzut sub jugul greco-bizantin, cu funcționari și cler grecesc, fiind împovărată cu obligații materiale.

După lichidarea bulgarilor mongoloizi și de neconfundat cu vlahii, populația locală de fapt, cronicile timpului nu-i mai amintesc pe bulgari.

Vă vom da și alte dovezi care probează dispariția bulgarilor după anul 1018.

Între anii 1185 – 1186, se produce răscoala vlahilor sub conducerea fraților Petru și Asan, Revoltele ulterioare, la care se scrie că au luat parte „bulgarii”, sînt a locuitorilor împotriva abuzurilor bizantine și se întemeiază țaratul vlahilor.

Vom introduce o mică paranteză, pentru a vă arăta ceea ce dicționarul etimologic a limbii române indică la cuvintele : *țară, țar, țarat* ! La cuvîntul *țară*: din **lat. terra**! La cuv. *țar* **din cuv. rus țar**, iar la cuvîntul *țarat* : **Stat cîrmuit de un țar – țar + suf. –ar**. Din aceste etimologii date de *DEX*, se constată tendința încă din perioada comunistă primară de după anul 1945, de deznaționalizare a poporului nostru, continuată și mai intens în perioada post decembristă, **în a ne atribui originea limbii nostre române, din limba latină romană, iar restul cuvintelor sau de origine necunoscută, sau de la năvălitorii străini din primul mileniu al erei noastre. Conform DEX-ului, noi românii n-avem nici-un cuvînt de origine română, dacă, getică, pelasgică sau cum vreți să-i zicem, ci numai de la străini!**

Numai enunțînd cîte cuvinte derivă în română din cuvîntul *țară*, cuvînt neoaș românesc, mai înainte ca Roma să fiînțeze (753 î. Hr.), sau să se amintescă în cronici de „ruși”, **rezultă clar că acest cuvînt este pur românesc**. Vom cita cîteva cuvinte din *DEX*, care-s pur românești, care derivă din acest cuvînt: *țarc, țarcă, țarină, țarnă, țaran, țarancă, țar etc...* Faptul că în *DEX* se dă originea cuvîntului „*țară*” din latină iar al cuvintelor românești derivate din *țară*, fie din neogreacă, fie din sârbă, croată, fie din rusă, fie din albaneză, fie din greacă vin să întărească convingerea tuturor adevăraților specialiști în lingvistică că: **limba română este limba primordială a europenilor și, fie că roind din Spațiul Carpatin au plecat cu limbajul primordial, iar popoarele europene de mai tîrziu, au luat cuvintele de la noi prin o lungă conviețuire, cuvinte pe care DEX-ul le atribuie astăzi, o falsă origine.**

În continuare, vă vom expune părerea d-lui **G. Gheorghe** despre unii scriitori care mai amintesc despre țaratul bulgar după exterminarea bulgarilor. „*Este de mirare de unde și pe ce considerente unii istorici numesc acest țarat fie bulgar, fie vlaho-bulgar, deoarece, la acest moment istoric, picior de bulgar nu mai putea fi găsit la sudul Dunării, ca de altfel în nici o zonă din Europa*”. Și în continuare, autorul citează cîteva cronicari bizantini.

Leon Diaconul, scrie despre evenimentele care au avut loc între 959 și 976 și la care și el a fost martor, la reprimarea de către **Vasile II** împăratul Bizanțului a revoltei antibizantine a țarului **Samuil** la 986, când a început acțiunea de lichidare a bulgarilor mongoloizi, din Peninsula Balcanică. Cronicarul (**L.D.**) numește *Bulgaria Țara Moesilor*.

De asemeni, **Ana Comnena** (1083 – după 1148) a scris o cronică a lui **Alexie I Comnenul**, tatăl ei, dar nu menționează nici-o luptă cu așa-zisii *bulgari*.

Împărații bizantini posteriori lui **Vasile II**, au purtat războaie cu sciții (rușii, pecenegii, cumanii), cu misii (vlahii), cu sarmații, cu celții (normanzii), cu misii (vlahii), cu hunii (ungurii), **dar niciodată cu**

18

bulgarii care au fost exterminați între 986 și 1018.

A se vedea și în „*Revue des études sud-est européenne, tome nr.4/1974, p. 577-581* : „*Ainsi que nous apprenons des „Histoires” de Georges Pachynière, les Vlaques furent des premiers à subir l’oppression fiscale du régime d’Andronic II, vers 1285 ... Craignant une invasion des Tartares et la défection possible des Vlaques, Andronic II décida de les déporter en Asie Mineure. En même temps il les accabla d’impôts pour les appauvrir et faire diminuer leur orgueil inspiré par le nombre et par la force dont ils disposaient*”./ Astfel, cum afăm din „*Istoriile*” de **Georges Pachynière**, *vlahii* (românii sud dunăreni) *au fost primii a suporta împilarea fiscală a regimului lui Andronic II, spre anul 1285 ... Temându-se de o invazie tătară, și eventualitatea dezertării vlahilor, (și nu a bulgarilor n.n.) Andronic II, a decis deportarea lor în Asia Mică. În același timp el îi împovărează de dări, pentru ai sărăci și a le nimici mândria lor, însuflețită de forța și numărul covârșitor de care dispuneau*. Deci rezultă clar că, în secolul al XIV-lea, populația din Bulgaria de azi era formată doar de români.

Una din cele mai interesante surse, din acest punct de vedere, este Cronica lui **Villehardouin**, „*La conquête de Constantinople*”, vol. I, 1199-1203, vol. II, 1203-1207, **în care nu apar bulgari!**

19

Cronica a fost scrisă în franceza din sec. XII/XIII și în paralel în franceza sec. XX când a fost editată cartea. Cităm trei titluri: *Révolte des Grecs et première offensive de Johanisse le Blaque (Ioniță Vlahul)*

§ 352 *Johannis li rois de Blakie venoit secoure cels d'Adreanople a mult grand ost.*

§ 413 *Et Johannis li rois de Blakie fist assaillir la cité et la prist per force.*

§ 475 *que se Johannis li rois de Blakie retornait que il estoient morz ou pris ...*

Nu mai continuăm cu dovezile de dispariție a denumirii de un popor bulgar din cronicile bizantine de după **Vasile II Bulgaroctonul**, fiindcă așa-zise norme ale acceptării adevărului istoric, impun minimum trei surse, noi depășind cu mult acest număr.

De ce am ținut să relatăm atâtea evenimente scrise de cronicarii vremurilor, la mai multe secole de după exterminarea bulgarilor, este faptul că, încă de la înființarea micilor state, din care face parte și Bulgaria, dar mai ales după cel de al doilea război mondial, **istoriografia bulgară, maghiară și în special rusă, mistifică grosolan adevărul istoric.**

Din *Istorie universale* editate de sovietici și cărți și articole editate de bulgari, s-a inspirat și regretatul **Augustin Deac**, când a scris cartea „*Pagini din istoria adevărată a Bulgariei*”. V-am relatat însă, și ceea ce constatare și el când a scris cartea, cum istoriografia străină a căutat să ne facă uitați în era noastră, din Spațiul carpato-dunărean-pontic, atribuindu-ne apelativul de **păstori itineranți!** Dar, enumerând o serie de conducători, așa-ziși *bulgari*, după nume erau români, **Simion, Asan etc.**

V-am relatat din cronicile vremii, adevărul despre poporul bulgar și faptul că, **numele de un țar sau de un popor bulgar, după secolul al XI-lea nu mai este amintit în cronicile bizantine.**

După anul 1396 turcii reușesc să integreze întregul teritoriu de astăzi a Bulgariei, care devine provincie turcească, pašalâc cum îl numesc cuceritorii. Independența și-o capătă doar în anul 1878 datorită intervenției armate rusești și române, cât și a voluntarilor români tribalieni aliați cu românii.

De unde provine însă, denumirea de Bulgaria a țării de astăzi? O populație de agricultori și păstori în marea majoritate, care în cei aproape 500 de ani sub ocupație turcă, a suportat opresiunea cuceritorului, deportări, tineret înrolat în armata de ieniceri turci, singura consolare rămânând religia, care și-au păstrat-o ortodoxă și limbajul bisericesc slavon care s-a imprimat populației care dădea răspunsurile la liturghie, ca și astăzi în mănăstiri doar cantorii. Veți auzi și astăzi la noi în țară, la lipovenii din Delta Dunării și câteva comune din Dobrogea, slujbele religioase, cam la fel ca cele din Bulgaria de astăzi.

Cu timpul, limba românească a populației a început să se degradeze, și cum copiii care participau la slujbele religioase învățaseră pe de rost și ei răspunsurile la liturghie, la mai toate cuvintele au început să stâlcească cuvintele dându-le terminații sau sonoritate după cuvintele bisericești slavone.

Au început către secolul al XVIII-lea conflicte între românii macedoneni și tribali care-și păstrasera limba veche românească și care trecuseră la slujba liturghiei ca în țară în română, și cei care, cu preoții pregătiți la Ohrida voiau să mențină slujbele în slavonă.

După părerea noastră, panslavismul rusesc, inițiat încă de pe vremea lui Petru cel Mare și apoi al împărătesei Ecaterina II-a, și-a vîrît coada în sudul Dunării, pregătind terenul pentru ca rușii să ajungă riverani la Marea Egee prin așa-zișii „bulgari” și la Adriatică prin serbi! Așa se explică că, în momentul când populația din sudul Dunării și-a obținut independența și-a denumit țara lor după numele provinciei pe care bizantinii o dăduseră bulgarilor, **Bulgaria.**

Lucrul acesta a fost destul de ușor, după o perioadă de deznaționalizare turcă, iar cei care-i puteau ajuta din Principatele Române aveau și ei destule probleme interne de rezolvat. De fapt, noi considerăm că a fost o slăbiciune, de fapt o trădare din partea Conducerii României, a noastră a tuturor românilor, lăsând o populație românească de mai multe milioane, pradă dezlănțuirii unei terori de deznaționalizare acută din partea grecilor, serbilor și așa-zișilor bulgari.

Este dureros faptul să constatăm cum o populație românească să fie incapabilă să-și mențină unitatea lor teritorială, măcar cea de pe vremea regilor Asănești din secolul al XIV-lea și după cinci secole să lupte pentru un stindard bulgăresc care nu era al etniei lor!

Edificator este un lucru, semnalat de mai mulți călători români din sec. XIX și XX că, pe unde au circulat prin Bulgaria s-au descurcat vorbind românește și la sate și în orașe. Avem mărturii clare în cele ce

21

urmează. Într-o scrisoare către **Ion Ghica**, la jumătatea sec. XIX, **Nicolae Bălcescu** arăta că „*n-a întâlnit bulgari în Bulgaria*”, iar **Constantin Nicolaescu Ploșor** spunea că *a parcurs, în anii 1930, Bulgaria de la Dunăre la granița cu Grecia vorbind peste tot cu locuitorii în română.* Dr. **Alexandru Șuga**, în vol. „*Din Istoria românilor. Probleme și perspective*”, Madrid, Ed. Carpații, 1982, p.33 scrie: „*În secolul trecut majoritatea populației din sudul Dunării vorbea limba română*”. De curînd și Dl. **Gabriel Gheorghie**

deplasându-se prin Bulgaria ne-a mărturisit că *n-a întâlnit nici-o figură mongoloidă în toată Bulgaria și s-a descurcat peste tot vorbind românește!*

Un aspect demn de remarcat este că, **cei mai aprigi dușmani ai poporului nostru sînt acești români deznaționalizați** care, mai ales în perioada comunismului, denunțau pe cei care vorbeau românește sau se întrețineau cu turiști români în limba română, fiind urmăriți și persecutați de poliție..

Ceea este scandalos și contrar eticii adevărului istoric, am constatat-o într-o carte apărută în Franța, excelent prezentată, cu titlul „*Histoire de la BULGARIE de l'antiquité à nos jours*, autoare **Dimitrina Aslanian** (cercetătoare în cadrul Institutului Marie Curie din Paris!), Ediția II-a-95/9946 Ed. „Association Trimontium, 11, allée des Gardes Royales, 78.000 Versailles, 2004. Pentru a scrie și edita o astfel de carte, în afara regulilor etice și a adevărului istoric este de-a dreptul scandalos! În perioada sec. VII – XI expune trei hărți frumos colorate în care își permite să arate că **Imperiul Bulgar** se întindea și peste toată România de azi, iar în sec.X cuprinzând și Grecia și o parte din Serbia de astăzi! Despre vecinii Bulgariei sau în interiorul ei, **nici vorba de TRIBALI, VLAHI, sau ROMÂNI sud-dunăreni**, în hărți indicând ca vecini doar AVARS, BYSANCE, SERBES, MAGYARS, KHASARS, PETCHENEGUES!

Toți țarii care au condus luptele româno-bulgare contra grecilor bizantini pînă la ocupația turcă, **toți au fost bulgari get beget!** Ne punem întrebarea, cum se poate explica faptul că, **toți cronicarii bizantini care au scris cronicile lor, sau papii din vremea aceea au scris numai despre regii blahi (vlahi) și nu de țarii bulgari?**

Chiar și după exterminarea lor din anul 1018, în cartea autoarei, nu se amintește de vlahi și **toți regii români au nume bulgărești**, ca și când n-ar mai fi existat picior de român în Bulgaria de astăzi!

Ceea ce ne-a revoltat însă, în cea mai mare măsură în cartea sus amintită este și faptul că nu s-a amintit nimic despre participarea României prin trupele sale, la eliberarea sud-dunărenilor români, bulgarii de astăzi, în anii 1877/78, alături de trupele rusești și revoluționarii români tribali. De fapt, de ce să ne mai mirăm, chiar și astăzi, și încă **la noi în țară, în pliantele românești**, așa cum veți constata la toate agențiile de turism **și ghizii români explică turiștilor noștri**, de... *Cetatea Târnova construită de țarul bulgar Asen și de mormintele țarilor bulgari îngropați în această cetate!*, pentru a nu cita decît acestea.

V-am citat mai înainte, din cronica franceză a martorului ocular a Cruciadei a IV-a, care nu amintea decît de **Ioniță Vlahul**, toți bulgarii fiind la acea dată, 1204-1205 în lumea celor drepți (cum ne învață a zice, creștinismul), de aproape două secole!

De altfel, să nu vă mirați când veți consulta *Larousse*-ul, în cap. Bulgaria, la istorie nu se amintește decît că înaintea cuceririi romane a Moeziei, acolo locuiau **tracii!** Iar după cucerirea romană a aparținut Imperiului Bizantin. Din secolul al VI-lea, acolo ... se stabilesc slavii! Altă perlă al *Larousse*-ului, în continuare scrie că: din anul 680 bulgarii *peuple d'origine turque (!) s'installent sur le Danube et fondent le premier empire bulgare!*

Toate datele istorice din *Larousse* corespund cărții apărute în Franța, citată mai sus. Din momentul când **în cărțile noastre de istorie nu se mai scrie decît de românii din actualele noastre frontiere**, fără să citeze pe românii care ocupau în străvechime, teritoriile de pe vremea lui **Burebista**, să nu ne mirăm când: **bulgarii ne vor cere teritoriile imperiului lor din sec. X-XI, ungarii Transilvania, iar moldovenii de peste Prut, întreaga Moldovă!**

Nu înțelegem care-i rolul atașajilor culturali al Ambasadelor românești în străinătate cît și al Institutelor culturale românești din străinătate, acolo unde există, când apar articole în ziare, expoziții sau cărți de istorie, enciclopedii în care se scriu erori despre trecutul poporului nostru. Dar, de ce să ne mai mirăm, când și la noi, în cărțile de istorie a poporului român, sau despre originea cuvintelor din limba noastră, dospesc de neadevăruri inimaginabile. Cît despre originea poporului nostru, dăinuie încă „*Basmul romanizării adevăraților noștri strămoși*” **care ne-a condus la utopica teză a pierderii limbii noastre strămoșești, limbă, care-i de fapt limba primordială a europenilor!**

Cît privește limba bulgară de astăzi, este limba veche a românilor sud-dunăreni, cu cuvinte care au fost modelate după limbajul cultic slavon, cuvintele bulgare ne avînd nici-o legătură cu cuvinte de proveniență

rusă (slavă). **Gramatica bulgară are aceleași reguli ca și în limba română!**

Patriotul român **Ion de la Vidin** a scris cartea *La Triballie* sub pseodonomul **Nicopole Passarowitz-**

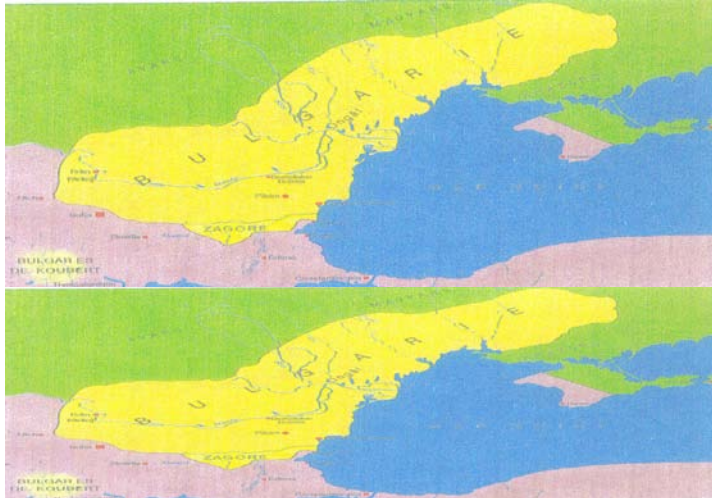
Didonia Svistu, în franceză, în 1991²³, carte imprimată în Italia, editată de curînd și în românește. În această carte, autorul își exprima cu tristețe tot ce a îndurat în trecut și chiar în perioada comunistă poporul român din regiunea **Tribalia** cu capitala la Vidin și din partea așa-zisilor bulgari și din partea serbilor care-și disputau hegemonia Tribaliei între ei. Apoi toată politica de deznaționalizare a acestor români, apreciat

de autor la cca. 2 milioane de suflete! Găsim în această carte toate **schimbările de nume de persoane, râuri, dealuri, munți, localități, toate au fost bulgarizate (slavizate)**. Călătorind prin Bulgaria, noi românii nu ne puteam descurca la citirea firmelor, plăcilor indicative de localități, etc., toate indicațiile sînt scrise cu litere cirilice!

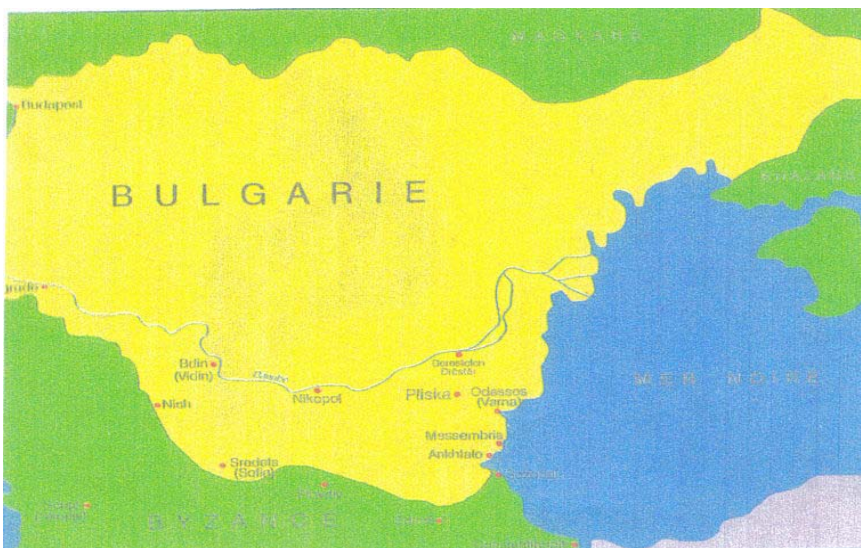
Cu intrarea Bulgariei în U.E. situația s-a mai îmbunătățit, ea trebuind să se conformeze normelor impuse de UE. Această îmbunătățire este numai pentru indicațiile rutiere în alfabet latin, dar nu și la toate magazinele sau instituțiile publice! Din păcate, se continuă în Bulgaria și astăzi, politică de deznaționalizare a populației românești, nu sînt alocate ore de limba română în școlile din localitățile din fosta regiune Tribalie, existând doar la Sofia un liceu de limbă română. Ne punem întrebarea cum ungurii și sașii din România au reușit să ne impună în localitățile din Secuime și în satele unde mai există astăzi cîțiva sași, să se scrie pe plăcile de intrare și ieșire din aceste localități și fosta denumire efemeră în limbile lor!

REPERE BIBLIOGRAFICE:

- 1, 2 **Gabriel GHEORGHE** *Antroponimie românească*, Ed. Bibl. Jud. „Nicolae Iorga”, Ploiești, pag. 18-19.
- 3 Prof. dr. **Augustin DEAC** *Istoria adevărului istoric*, vol. I, Ed. Tentant, Giurgiu, p. 201
- 4 Prof. dr. **Augustin DEAC** *Pagini din istoria adevărată a BULGARIEI*, Ed. Europa Nova, București, 2002, pag. 52 și 57, vezi și *Izvoarele privind Istoria României*, vol. I, București, 1961, p. 345.
- 5 **GETICA** nr.5-6, Fundația Gândirea, București, 2005, p. 226.
- 6, 7 ib. **A. DEAC** cap. *Traco-geto-dacii-românii, vechii locuitori ai Bulgariei de azi*, pag.103-104, vezi și **Al. Philippide** *Originea românilor*, vol. I, „Viața românească”, București,1923, pag. 7-9, vezi **Fontes**, vil II, p. 539, vezi și **A.D.Xenopol**, *Istoria românilor din Dacia Traiană*, vol.I, p. 103.
- 8 Dr. **Lucian Iosif CUEȘDEAN** *România inima vechii Europe*, Ed. Solif, București, 2006, p.192/193.
- 9 Prof. univ. **Andrei OȚETEĂ**, *Istoria românilor în date*, Ed. Enciclopedică Română, Buc., 1972, p. 71.
- 9bis ib. **A. DEAC**, reper bibl. 4, p 102, vezi și **Ion Nistor** *Originea românilor din Balcani și Tessalia și Epir*, din Memoriile Secțiunii de Istorie, tom. XXVI, 1943-1944, p. 164.
- 10 id. p. 103, vezi și **G.Popa Liseanu** *Izvoarele Istoriei Românilor*, vol. II, București, 1934, p. 7.
- 11 id. p. 103, vezi și **Al Philippide**, **Fontes** și **A.D.Xenopol** de la 1, 2 de mai sus.
- 12 id. p. 102.
- 13 ib. **G. GHEORGHE** rep.bibl. 1,2 – p. 35.
- 14, 15 ib. **A. DEAC** rep.bibl. 4, p. 183.
- 16, 17 id pag. 138-139, vezi și **Robert RÖSLER** *Romänische Studien*, Ed. I, Viena 1871, pag.161 și urm.
- 18 ib. **G. GHEORGHE** reper bibliografic 1,2 – p. 36 și următoarele.
- 19 id. p. 46-47.
- 20 ib. **A. DEAC** reper bibliografic 4, p.221 și urm.
- 21 ib. **G. GHEORGHE** r.bibl.1, p. 45.
- 22 ib. **A. DEAC** r.bibl. 4, p.160.
- 23 **Nicopole Passarowitz-Didonia Svistu** *La Tribalie*, Vidin – Paris. 1991.

Carte 6 Fin de VIIe siècle sous ASPAROUKH

Carte 7 IXe siècle sous Khan KIPOUM 803-814

Carte 8 X^e - XIe siècle (1014 n.n!) sous le règne de SIMEON Ier.

NOTĂ

Hărțile de mai sus sînt copiate din cartea «*Histoire de la bulgarie de l'antiquité à nos jours*» – par l'auteur Dimitrina ASLANIAN 2e édition, Éditure Trimontium, Versailles – 2004. **Hărțile n-au nici-o valoare istorică, fiind traficate de autoarea cărții. De altfel, puteți constata: se dau denumiri de localități amestecate în limba franceză, din vechime și actuale bulgărești. Ne fiind dată sursa din perioada secolelor indicate pe hărți, valoarea lor este caducă.**

Valeriu D. POPOVICI-URSU
Paris, brumărel, 7519 (octombrie 2011)

pr. Mihai Andrei ALDEA

CINE A CONSTRUIT PODUL DE PESTE DUNĂRE DE LA DROBETA-TURNU SEVERIN?

Toată lumea a învățat la școală (atât în clasele primare, cât și în liceu), la capitolul antichitatea românilor, că în răstimpul 103-105 arhitectul Apollodor din Damasc a construit un pod peste Dunăre, grație căruia Traian a reușit să-și treacă armatele în Dacia și să o transforme în provincie romană ! Faină chestia, mai ales că este vorba de o minune a antichității în această parte a lumii, fiind considerat cel mai lung pod din Imperiul Roman ! Numai că, informația nu prea pare în regulă, mai ales că nici nu are "acte" ! O să mă întrebați: "Cum adică nu pare în regulă ?"

Foarte simplu. Pentru construcția acestui pod de către romani nu există nici un document. Nici măcar unul ! Nici de factură folclorică, nici epigrafică și nici literară ! Apoi trebuie să vă atrag atenția că istoria este o materie de studiu logică. Ori, această acțiune de construire a podului de la Drobeta de către Traian, prin intermediul arhitectului Apollodor din Damasc, este absolut illogică ! Să vorbim întâi despre documente. Este cunoscut faptul că monumentul triumfal ridicat de Traian în urma victoriei împotriva dacilor și cunoscut sub numele de Columna lui Traian, este o cronică în piatră care relatează pas cu pas cucerirea Daciei. Pe un asemenea monument, mai ales că este construit de același arhitect care se presupune că a ridicat și Podul de la Drobeta, Apollodor din Damasc, este practic imposibil să nu apară o asemenea realizare !

Fie și numai pentru satisfacerea orgoliului împărațesc și a celui ce l-a construit., fără a mai pune la socoteală faptul că fără existența acestui pod poate că Dacia nu ar fi putut fi ocupată. Cu toate acestea dacă întrebăm documentele în legătură cu acest pod, ele tac, nu există dovezi literare sau epigrafice care să ateste construcția podului de către romani ! Există însă în folclorul aromân o baladă populară care vorbește despre construcția acestui pod. O sa vă spun imediat despre ce este vorba. Până atunci însă să vorbim puțin despre logica acestei afirmații tratată de specialiști ca "bătută în cuie". De ce ?

1. În primul rând este absolut illogic ca romanii să fi putut construi podul de la Drobeta într-un răstimp atât de scurt (numai 2 ani) în condițiile în care unul dintre maluri se afla încă în stăpânirea dacilor !

2. În al doilea rând este absolut illogic ca Decebal, pentru care libertatea poporului său era mai presus de orice altceva să stea cu mâinile în sân și să privească cum se construiește un pod care punea în pericol însăși existența statului dac !

3. În al treilea rând afirmația este illogică întrucât cercetări efectuate de către ingineri au pus în evidență faptul că, cu tehnica actuală și pe vreme de pace, sunt necesari cca. 5 ani pentru finalizarea unei asemenea construcții ! Atunci era război ! Iar Traian nu era un copil care se juca de-a războiul să nu-și dea seama că-și decimează armata în van urmărind finalizarea acestui proiect. Tocmai de aceea pe Columnă armata romană trece **PE UN POD DE VASE** !

Acestea fiind spuse să vedem, totuși, ce este cu Podul "buclucaș". Cine a construit podul de piatră de peste Dunăre ? Mi se pare mult mai verosimil și mai logic din punct de vedere istoric ca Podul de la Drobeta să fi fost construit cu ceva timp înaintea războaielor daco-romane, pe timp de pace, climat mult mai propice

pentru realizarea unei asemenea construcții. Cine și de ce să fi construit această "perlă" a ultimei provincii cucerite de romani ? Dacii stăpâneau, înainte vreme, ambele maluri ale Dunării. Prin urmare este verosimil faptul ca Podul să fi fost construit de ei ! Faptul apare cu totul logic după ce-l citim pe Strabon: " Burebista stăpânește peste tot teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării". Același autor ne spune: "(Burebista) trecea fluviul când dorea.", însă Dacia nu era putere navală la acea vreme ! Dacă iarna Dunărea putea fi traversată pe gheață, cum se întâmplă în cazul atacului lui Decebal în Moesia, care era modalitatea de a trece Dunărea, vara, decât. pe un pod !

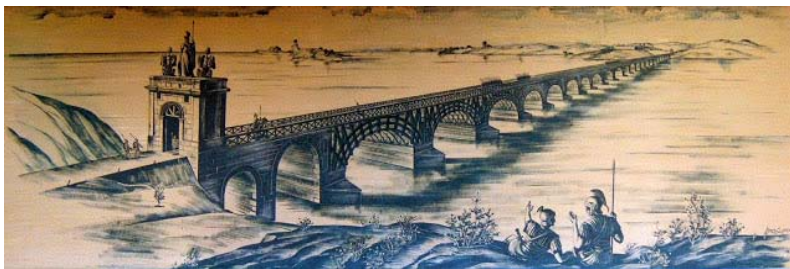
Aceasta având în vedere că Burebista, cum spuneam, nu dispunea de o flotă din care să facă pod de vase. Mai mult pentru această afirmație există chiar și documentație ! O baladă populară aromână, intitulată "Puntea din artă" ne vorbește, valorificând probabil o legendă mai veche, despre trei meșteri constructori iscusiți care au lucrat la construcția unui pod peste Dunăre vreme de șase ani ! A se observa că cifra concordă cu cercetările moderne. Având în vedere că Burebista stăpânea peste ambele maluri ale Dunării este de la sine înțeleasă necesitatea geo-strategică a construirii acestui pod peste care Burebista "trecea fluviul când dorea". Necesitate care se impunea având în vedere faptul că Imperiul Roman încerca să-și extindă dominația în sudul Dunării ! Prin urmare, este logic și de bun simț să conchidem că, Burebista este constructorul podului de la Drobeta.

Apollodor doar a refăcut partea de lemnărie a podului pentru ca Traian să poată avea o cale mai facilă pentru a jefui Dacia de toate bogățiile ei ! Dar ce se întâmplase cu podul în ajunul ocupației romane ? Decebal, strateg vestit, surprins de atacul romanilor, distruge lemnăria podului. Faptul pare a fi atestat de bucățile de bârne arse aflate la fata locului. Deci, pentru a frâna în oarecare măsură invazia romană, Decebal, din necesități de strategie militară, distruge opera înaintașului său, Burebista.

Aceasta va fi refăcută de un alt DAC, de această dată împărat al Bizanțului, anume **CONSTANTIN CEL MARE**, născut în orașul Niș, aflat azi în Serbia!
Când vom înceta a mai ridica elogii cuceritorilor și vom trece sub semnul ignoranței realizările strămoșilor noștri ?

pr. **Mihai-Andrei ALDEA**, București/**ROMÂNIA** - în

<http://foaienationala.ro/adevaratii-constructori-ai-podului-lui-traian-dezbateri>

JIUL, IZVODUL TRADIȚIEI PRIMORDIALE

Moto:

**“Căci a voastre vieți cu toate sunt ca undele ce curg,
Vecinic este numai râul: râul este Demiurg”.**

În anul 1983, a apărut la Paris, teza de doctorat a lui Jean Tourniac, intitulată „*Melkitsedeq ou la tradition primordiale*”. Dorindu-se o contribuție la soluționarea contradicțiilor și neînțelegerilor actuale, lucrarea pune în evidență importanța „unei *Tradiții unice, nepieritoare, cea pe care René Guénon o va numi TRADIȚIA PRIMORDIALĂ*”[1]. În anul 2009, cartea a fost tradusă în limba română și cu toate acestea mai sunt destui care hulesc preocupările pentru trecutul chemat să limpezească înțelesurile viitorului.

Chiar, Edgar Papu, profesorul universitar care a denumit prin protocronism un fenomen descoperit dinainte de alții, a precizat că „*protocronia implică o dublă sincronie, cu un ochi spre alfa și cu altul*

spre *omega* (trecut/viitor), cu o întoarcere spre *origini* pentru ca potențarea spre viitor să fie cât mai deplină.” Așadar, bunul înțeles al conceptelor statornicește că „paradigma transmodernă, din care crește noul antropocentrism al mileniului trei, implică o recuperare a sacrului, a originilor etc. Și o nouă logică, a ceea ce Basarab Nicolescu numește terțiul ascuns.”[2].

În ceea ce ne privește, ne aflăm față-n față cu prefacerile rapide din gândirea contemporană, așa încât avem datoria să punem capăt fanariotismelor, lipsei de curaj și lenevirii care au proliferat la umbra comodă a minoratului inoculat de sincronismul opresiv promovat în alte epoci de puterea vizirilor sau a stalinistilor. Spre deosebire de comportamentul acelor perioade, când ne consolam cu principiul lașității: „Capul obedient poate-i cruțat de sabie”, astăzi ni se impune asumarea responsabilității pentru a participa activ la toate transformările care au loc în lume. Fără a ne asuma partitura ce ne revine în marea simfonie a națiunilor, cădem sub incidența pedepselor anunțate de profetul Ieremia pentru Moab cu floarea tinerimii jungheată pentru că „odihnea fără teamă pe drojdiile lui” (Ier.48,11-20) sau pentru Amon cu preoții și conducătorii duși în robie pentru că s-a încrezut în visteriile sale zicând: „Cine va veni împotriva mea?” (Ier.49,1-5)

Pe seama acestui „tablou biblic de importanță perenă”, un îndemn de principiu vine, astăzi, și din partea lui Anthony D. Smith, profesor emerit de naționalism și etnicitate la London School of Economics, care consideră că optimizarea globalizării se poate înfăptui numai prin contribuția valorilor naționale. Cartea sa *Nations and Nationalism in a Global Era*, scrisă în anul 1995 și republicată în anul 2000, a beneficiat de ampla recenzie, prezentată de domnul Prof. Univ. Dr. Ilie Bădescu la simpozionul GLOBALIZARE ȘI IDENTITATE NAȚIONALĂ, organizat de Ministerul Administrației și Internelor, în ziua de 18 mai 2006. Din ideile argumentate cu această ocazie, vom reține aici ca legitimă „re-improprierea culturii proprii”, ținând cont și de constatarea autorului că statul și națiunea sunt o necesitate trans-istorică și că dimensiunea spirituală urmează dialogul pe care-l are națiunea ca persoană colectivă cu Dumnezeu. La capitolul concluzii, A.D. Smith arată că în procesul globalizării culturii conceptul de națiune joacă un rol crucial, fapt ce va conduce la noi învingători și la noi învinși [3].

Lucrările unor autori ca Anthony D. Smith, pun în evidență faptul că mai presus de factorii economici și de cei politici se află factorii spirituali, care modelează în chip decisiv spațiile de viață colectivă, ceea ce ridică geopolitica la rangul de geopolitică noologică, înțelegând prin noopolitică știința modelării spirituale a spațiului de viață individuală și colectivă, la scara popoarelor și a marilor civilizații istorice, deopotrivă. Alături de Hamilton, de Carrey sau de germanul List, Mircea Eliade a formulat între primii această idee sesizând că lumea nouă, îndatorată enorm poporului american, Americii, s-a născut în lăuntru unui atare proces de *remodelare spirituală a unui spațiu de viață de cuprindere continentală și mai apoi transcontinentală* [4]. La sfârșitul Mileniului Doi, din perspectivă noopolitică s-au dezvoltat sociologia noologică și antropologia noologică, a căror principală metodă de lucru prevede coborârea în substrat.

Este fără îndoială faptul că cel mai sigur instrument, care permite sondarea de profunzime a substratului este cuvântul, așa după cum a indicat celebrul istoric, Theodor Mommsen. Cu ajutorul cuvântului se poate ajunge la arhetipuri, care intervin și salvează conținutul sufletească de pericolul regresionilor senzualiste. Procesele au loc în inconștientul colectiv, căci arhetipurile țin de experiența speciei umane, iar un asemenea arhetip este reprezentat de substantivul *ji* și, respectiv, de hidronimul *Jiu*. De ce *ji*? De ce *Jiu*?

Se recunoaște că la originea graiului uman articulat s-a aflat onomatopeea, iar dacă despre vânt se poate spune că vâjâie, despre apa curgătoare se poate spune că jiuie, respectiv, că apa curgătoare se identifică cu onomatopeea *ji*. Prin substantivizarea acesteia a apărut la originea graiului uman articulat cuvântul arhetipal *ji* cu înțelesul de apă curgătoare, așa cum mi l-a explicat cu multă claritate un localnic din Filiași, atunci când mi-a spus că e „un podeț și treceți un *ji*”. Cuvântul *ji*, micuț ca orice nou născut, putea fi borna zero absolut a graiului uman, dar n-am crezut până când nu l-am regăsit cu o configurație asemănătoare în limba chineză, unde cuvântul „*șui*” înseamnă apă, iar ideograma sa se suprapune peste semnul *Ж*, care desemna în vechile noastre alfabet fonemul *J*. Pentru a susține pe deplin analogia *ji-șui*, mai există în limba chineză cuvintele „*hsi*” cu înțelesul de pârâu și mai ales cuvintele „*și*” cu înțelesul de umed sau „*șii*” cu înțelesul de spălat.

Printre sutele de cuvinte cu formă și înțeles asemănător în română și sanscrită, consemnăm prezența cuvintelor *Ji*, *JYA* sau *JYU*, care sunt metafore al conceptului de apă curgătoare [5]. Astfel

JYU - înseamnă a merge, a se duce, care sunt verbe ale apei în mișcare. În limba română se folosește curent metafora „*l-a dus apa*”.

JYA - înseamnă a învinge, dar și a îmbătrâni, ca un corolar al expresiei din limba română „*curgerea timpului*”.

Jl - înseamnă a învinge, a cucerii, ca mod de a spune că apa este atotbiruitoare. Alături de verbul a învinge, există în sanscrită ovația Jl! pentru victorie, glorie, trăiască regele!

Pentru marea vechime a înțelepciunii umane de pe valea Jiului, care să fi creat cuvântul **ji-Jiu**, primul substantiv adevărat al graiului uman articulat, stau măturie, de peste 1.700.000 de ani, la granița județelor Gorj și Dolj, din lungul Jiului, relicvele lui Australo-anthropus Olteninsis, de la Bugiulești-Tetoiu, județul Vâlcea, pentru ca pe partea opusă în Peștera cu Oase de lângă Anina, județul Caraș-Severin, să se fi descoperit, de curând, relicvele lui homo sapiens reprezentate de oase ale capului, cu vechimi cuprinse între 40.000 și 26.000 de ani, denumite convențional ale lui Ion, Maria și Vasile.

În deplină armonie cu măreția Creației, acești urmași ai lui Adam și semenii lor progresară în arta metaforizării primite de la Dumnezeu, pentru ca alături de El să participe la izvodirea logosferei și, implicit, a Tradiției Primordiale. După cum se vede, suntem cei care păstrăm Tradiția Primordială, dar ea aparține speciei umane și avem datoria să o restituim în formele ei depline, iar recenta-ne desfigurare identitară este pedeapsă pentru apatia cu care slujim cultura universală, apatie sancționată drastic și de Biblie (Ier.48.10), înțelegând că sabia de azi este cuvântul.

BIBLIOGRAFIE

1. Jean Tourniac, *Melchisedec sau Tradiția Primordială*, Editura Herald, București, 2009
2. Theodor Codreanu, *Minoratul culturii românești*, <http://luceafarul.wordpress.com/martie-2007-de-citit/theodor-codreanu-edgar-papu-si-minoratul-culturii-romanesti/>
3. Minis. Admin. și Internelor, *Simpozionul GLOBALIZARE ȘI IDENTITATE NAȚIONALĂ*, <http://www.cultura.mai.gov.ro/biblioteca%20virtuala/editura%20mai/globalizare%20si%20identitate%20nationala/globalizare%20si%20identitate%20nationala.pdf>
4. Ilie Bădescu, *Globalizare, comunicare interculturală, identitate și integrare europeană* <http://www.scribd.com/doc/7118757/65/%E2%80%9CRe-improprierea-culturii-propriei%E2%80%9D>
5. Dănilă Incze, *DICȚIONAR SANSCRIT ROMÂN*, Editura Universității București, 1995.

Cercetător GEORGE LIVIU TELEOACĂ, București/ROMÂNIA

RESTITUIRI ÎN ANUL DRAGONULUI

Anul 2012 este considerat Anul Dragonului și, ca atare, reprezintă un foarte bun prilej spre a ne reaminti că

Dragonul, nu are nimic în comun cu fiara apocaliptică, imaginată în secolul XIII de iresponsabilul dominican Voragine¹, care a pângărit, prin minciună, iconografia Sfântului Gheorghe, ci reprezintă acel **semn hieroglific**, născut odată cu Tradiția Primordială, pentru a exprima numele Unicului Ziditor, Dumnezeul monoteismului funciar². Ca simbol al puterii cerului, Dragonul este considerat, în continuare, un semn de foarte bun augur, atât în China, cât și în Țara Galilor, unde welsh-ii l-au înscris pe drapelul lor național, chiar dacă timpul a modificat semnificația sa inițială.

Pentru recuperarea semnificației originare s-au imaginat explicații și s-au depus eforturi, dar numai aportul masiv de informație, din ultima vreme, a îngăduit acea tratare care să depășească fisurile încercărilor de până acum. În aceste noi condiții de documentare, căutările mele m-au condus la concordanța deplină dintre sintagma obținută prin decriptarea imaginilor Dragonului, folosind o analogie adecvată, și sintagma la care am ajuns prin interpretarea lingvistică a numerosului grup de teonime asociate cu Vârcolacul³. Dar, această concordanță, plasată la intersecția celor două căi net diferite de investigare, prin imagine și prin cuvânt, reprezintă, chiar și pentru spiritele cele mai exigente, dovada faptului că mi-a fost dat să găsec citirea corectă și, astfel, definitivă a multimilenarului semn.

Numită, destul de târziu, Draco sau Dragon, hieroglifa a fost creată pentru a exprima sintagma Volco-Blac, și reprezintă cea mai veche modalitate de a consemna **sintagma teonimică arhetipală**.

Prin faptul că semnifică Numele Celui Prea Înalt, această hieroglifă, modelată ca un standard, a și devenit acel semn de mare prestigiu, sub care s-a derulat istoria, din Persia până în Bretania, timp de peste 2500 de ani, așa după cum a constatat, Institutul American pentru Drapelele Lumii, condus de Whitney Smith, autorul primului mare tratat de vexilologie, *Flags Throgh the Ages and Across the World*, publicat, în anul 1975 [(scanarea este preluată din ediția în limba franceză⁴)], la o jumătate de veac după ce V. Pârvan

menționase în *Getica*, prima atestare a Dragonului, găsită pe stela funerară a lui Nabkadnezar, anterioară anului 1120 î.Cr.⁵

Prestigiosul institut de cercetare a drapelului a reușit să pună în evidență echivalența diferitelor forme de reprezentare ale Dragonului, precum și masiva lui prezență în timp și în spațiu, dar fără să fi ajuns la semnificația sa. Cercetătorii institutului, asemenea celor din întreaga lume, nu sesizaseră faptul esențial că, în scena cu numărul XXIV de pe Columna lui Traian⁶, imaginea lui Jupiter și imaginea Dragonului cu cap de lup au fost plasate, în mod intenționat, față către față cu o tratare plastică identică, pentru a reprezenta, prin gestica unui dialog înscris în piatră, faptul că cele două chipuri au aceeași semnificație.

Acest tandem de necontestat al echivalenței lor, relevă, în văzul lumii întregi și cu autoritatea impunătoare a Columnei imperiale, că și Stindardul Dacic este semn religios, având prestigiul său pe măsura celui de care se bucura zeul suprem al panteonului roman⁷. În acest fel, realizatorii și beneficiarii Columnei au înscris, în marmură, importanta semnificație religioasă a Stindardului Dacic cu cap de lup, semnificație la care ajunsesem pe alte două căi.

Mult prea răspândit în spațiu și în timp, Dragonul devenise semnul lumii întregi, ceea ce a impus și verificarea originii sale. În acest scop am aplicat metoda bazată pe analogia lingvistică teonim-toponim, utilizată frecvent de savanții domeniului⁸, după ce a fost dezvoltată de Georges Dumézil⁹, iar rezultatele au confirmat că denumirea „Stindardul Dacic” este corectă. Devenită celebră, această hieroglifă s-a născut pe pământul României și în limba românilor, numiți, inițial, *rămări*, așa cum ne numesc și azi albanezii, cu această formă rotacizată, care reprezintă cea mai arhaică flexiune a indo-europenismului¹⁰, flexiune apărută cu cel puțin un mileniu înainte de fundarea Romei Antice.

În existența sa, multimilenară după cum o atestată figurinele umane cu cap de lup din civilizația Vinča¹¹ (mil.V î.Cr.), arhaica sintagmă teonimică Volco-Blac, s-a răspândit în aproape toată lumea sub forma unui mare număr de variante. Forma Velc-Velc justifică numele Velchanos atribuit lui Zeus, pentru originea sa valahică, din momentul nașterii sale mistice, într-o peșteră de pe muntele Ida, din insula Creta, odată cu debutul celebrei civilizații minoice, în secolul XXVII î.Cr.

Așadar, Zeus Velchanos a pătruns în civilizația insulei Creta ca zeu pre-helenic, așa după cum, tot pre-helenic a pătruns și Zeus Pelasgius, la care se rugau aheii lui Homer în Iliada (XVI, 226). Având în vedere aceste dovezi, epitetul Velchanos, atribuit lui Zeus, trebuie considerat prima atestare istorică a cuvântului „*valac*” în teritoriile balcanice, acolo unde, după încă două milenii și jumătate, până în epoca elenistică (323-31 î.Cr.), mai continua să se desfășoare festivalul cretan, numit Velchania, în onoarea puternicului Zeus Velchanos¹².

Aici, trebuie menționat faptul, că și numele arhaicului zeu, Vulcanus, din Peninsula Italică, devenit ulterior zeu al focului purificator sau al meșterilor fierari, reclamă aceeași origine valahică.

Dar fertila și bogata vale a Dunării de Jos, numită, în Cartea Cărților, Țara Ha-Vilah (Fc. 2, 11-12), adică Valahia, continua să reverse, asupra Peninsulei Balcanice, noi și noi valuri de *valahi*, numiți în formă prescurtată *ahi*, respectiv ahei.

Aheii care s-au stabilit în Atica și în Corint au venerat același mare zeu valahic al spațiului de origine, dar pentru a-l invoca printr-o sintagmă înnoită, impusă de noua lor patrie, l-au redenumit Zeus Meilichios, urmând universala descendență fonetică V(B)→M, frecventă, mai ales, în dialectele tracice, după cum a arătat Paul Kretschmer, specialist în limbi pre-helenice.

Cinstirea lui Zeus Velchanos, redenumit Zeus Meilichios în Atica și în Corint, a lăsat vestigii, unele foarte vechi. Printre ele și arhaicul aerolit piramidal¹³, din vremea pietrei nefinisate, adorat ca întruchipare a lui Zeus Meilichios și, separat, un altar consacrat acestui zeu, pe malul râului atic, Kephisos, din vremea legendară a lui Tezeu¹⁴, vestigii care au mai putut fi văzute, și în secolul II d.Cr., de meticolosul geograf Pausanias. Provenită din anul 417 î.Cr., a mai fost inventariată și statuia, în marmură albă, a lui Zeus Meilichios, comandată sculptorului Policlet, pentru a purifica locul, unde demosul dezlănțuit al Argosului a ucis contingentul celor o mie de persoane înarmate¹⁵.

Cu o existență îndelungată, dăinuind din secolul VI î.Cr. până în epoca romană, a fost venerată, în Istmul de Corint, zeitatea Melikertes¹⁶, care reconfirmă importanța omniprezentei structuri tracice de consoane MLC, evidentă într-un mare număr de teonime. Aria lor de răspândire o jalonează foarte bine Herodot, care, în sud, a vizitat la Tyr, în Fenicia (a se înțelege Felicia, adică Valacia) – Libanul de azi – templul din secolul XXVII î.Cr. consacrat zeului Milk-Qart Thassianul, identificat cu Hercule, iar în nord, a văzut templul de origine al Thassianului, din insula tracică Thassos, aflată cu bogatele sale mine de aur la vărsarea în Marea Egee a râului bulgăresc Mesta¹⁷.

Or, în acest larg areal tracic, dominat de la nord la sud, de teonimele care s-au constituit pe clasică structură de consoane MLC, a apărut, în mod firesc, și teonimul Zamolxe. Forma originală ZA-MOLC-SE devine de necontestat, dacă avem în vedere faptul că Za-Molxis și Ge-Beleisis sunt cele două nume, care au coexistat pentru una și aceeași mare zeitate a geto-dacilor, după cum ține să precizeze Herodot¹⁸. Dată fiind transformarea legică B→M, trecerea numelui Beleisis, în varianta sa Meleisis, se regăsește, în mod obligatoriu, numai în forma Za-Molxe, de la care au derivat toate celelalte forme.

Din nefericire, mai mulți autori de prestigiu au ignorat caracterul legic al treceri→M, lăsând în urma lor numeroase polemici, care încurcă drumurile lumii spre adevărurile sale fundamentale.

Cu o neglijență similară, a fost citit și numele lui Ge-Beleisis, în manuscrisele lui Herodot. Unii dintre autori au considerat că inițiala teonimului ar reprezenta fonemul G, iar alții au crezut că aceeași literă ar indica fonemul N, de unde și multa pierdere de timp cu comentariile unei posibile antinomii de tip fârtat-nefârtat. În fond, cele două moduri de citire erau mult prea diferite, pentru a nu se bănuși că litera respectivă trebuia citită din altă perspectivă, adică din perspectiva ioniană, obligatorie pentru originalul operei lui Herodot, care era ionian. Or, specific pentru alfabetul ionian de pe coasta de vest a Asiei Mici, acolo unde a trăit Herodot, la Halicarnas, până la vârsta de 37 de ani, este litera digamma pamphilică, care coincide prin formă cu inițiala scrisă a presupusului Gebeleisis din originalul, redactat în dialect ionian.

Citită, cel mai adesea prin fonemul Wau, litera digamma reprezintă în dialectul ionian fonemul V sau B. Așadar, numele înscris de Herodot pentru zeul getic se citește Be-Beleisis, teonim susținut pe deplin de hidronimul Vi-Vlăsul (*Βυβλεσις* rostit azi *Βυβασις*)¹⁹, un argument excelent și pentru originea valahică a Bessilor, sacerdoți recunoscuți din Balcani până în Sinai²⁰). Rădăcina „Bi-be” ne aparține, bine ilustrată în tezaurul toponimic gorjan de localitatea Bibești.

Pentru că dacii și geții vorbeau aceeași limbă, Be-Beleisis este teonim geto-dac, iar ca formă prescurtată a sintagmei teonimice Be(leisis)-Beleisis, se dovedește a fi identic cu sintagma teonimică arhetipală Vilah-Vilah. Faptul acesta este esențial și justifică pe deplin ideea că geto-daci au fost monoteiști în calitate de adoratori ai Unicului Zeu Arhetipal, desemnat prin sintagma teonimică arhetipală, pe care tot ei au creat-o. În secolul V î.Cr., Herodot arăta fără echivoc că: „După câte știu eu din cele auzite la Dodona, înainte vreme pelasgii aduceau tot felul de jertfe, înălțând rugi zeilor, fără însă să-i dea vreunui dintre ei porecle și nume, deoarece nu auziseră încă de ele.”²¹ Or, fără de porecle și fără de nume, pelasgii²², un alt etnonim generic pentru triburile trace, nu și-L puteau imagina decât pe Unicul Zeu Arhetipal. Așadar, aveau un singur zeu, deci erau monoteiști. Pe temeiul faptului că, până în epoca creștină, orice conducător de neamuri era considerat *Dominus et Deus*, adică *Stăpân și Dumnezeu*, cu înțelesul că stăpânul este ca un dumnezeu pentru supușii săi, numele Unicului Zeu Getic, Be-Beleisis, poate fi considerat matrice pentru apelativul „basileu”, apelativ arhaic, care a făcut carieră parcurgând drumul de la înțelesul de conducător tribal pre-homerice, la cel de împărat al Imperiului Bizantin.

Urmând această rațiune, care are în vedere faptul că stăpânul este ca un dumnezeu pentru supușii săi, conceptul de conducător a fost asociat metaforic cu ideea de Dumnezeu, dar noua denumire trebuia să se individualizeze prin propria sa formă. În acest scop substantivul (semnificantul) referitor la conducător s-a născut prin modificarea substantivului propriu Be-Beleisis. Or, unul din procedeele utilizate pentru a crea noi semnificații este anagramarea, așa cum a fost anagramat, în acest caz, cel de al doilea termen al sintagmei Be-Beleisis, care a devenit Be-sieleB. Dar B=V, fapt pentru care cuvântul nou format devine Ba-sileV, respectiv Basilevs.

Pe crestele Carpaților, acolo unde își aveau sălașul marii preoți-regi ai geto-dacilor, s-a preferat forma cu B final, Be-seleB, rostită sonor Ba-saraB, adică apelativul originar pentru Sarabii și Basarabii noștri. Ca dovadă că structura de consoane SLV susține formarea denumirilor referitoare la regalitate, numele cneșilor români Seslav (1080-1090) sau Mislav (1241) și succesorul său Seneslav (1247-1272), includ forma *-slav*, cu toate că documentele maghiare stipulează originea lor valahică. În jurul României, alți regi și sfinți au purtat nume care conțin structura *-slav*, *-slau* sau *-slaus*. În mod similar, această metaforizare de tipul *Dominus et Deus* poate fi extinsă la întreaga arie indo-europeană pentru a explica formarea unor cuvinte ca: Voi-Vod (cuvânt geto-dac²³, înrudit cu teonimul Wai[de]-Wut²⁴), Volh-V (*saman*

rus), Vesco-Vo, devenit Posco-Po și episcop sau bishop, Chlodo-Vech zis Clovis, dar și BurVista (Vol-Vlista) sau Decebal (Dece-Val) ... etc., referitoare la instituția conducătorului sau la nume de conducători. Adoptate, mai ales, pentru a afirma investitura sacră a celui devenit dux sau rex, aceste nume se explică firesc ca metafore pornind de la prolifică sintagmă teonimică arhetipală Vilah-Vilah sau Valac-Valac, creată de marea civilizație a vlahilor, numiți și volsgi (ulterior pelasgi) în legătură cu ideea de râu, râu care în matricea noastră armânească se exprimă prin cuvântul *AVLAKE*, aflat în uz și astăzi. Fiindcă, spre deosebire de ființa umană, râul este atotputernic, atotdătător și etern, ca și un dumnezeu, ideea de dumnezeire s-a putut exprima prin sintagma *AVLAKE-AVLAKE*, respectiv Volko-Blake, redată inițial prin hieroglifa numită Stindardul Dacic și ulterior Draco sau Dragon.

În legătură cu marea importanță a Dragonului, creat pentru a reprezenta sintagma teonimică arhetipală Volko-Blake, vom mai arăta că primul nume al lui Hercule a fost Alkaios²⁵, care este tot un Volko, dar fără V, adică un Olkoios. Pentru alte denotațiuni Olkoios devine Lokoios, de unde și epitele arhaice: Lykaios pentru Zeus și Lykios pentru Apollon, mereu însoțit de corbul, a cărui unică menire, în heraldică, a fost să reprezinte culoarea neagră, culoare denumită Black în epoca arhaică, iar ulterior λυγαίος–întunecat, în limba greacă.

Așadar, în simbolistică, Volc-ul, adică Lupul, dar și Black-ul, adică Negrul, tot pe Vlăhi, ziși și Blaki, îi reprezintă. Când vorbitorii sau scribii au renunțat, din comoditate, la prima literă au apărut epitele Lykaios sau Lugaioi.

Un „Lugaioi” este și zeul celtic Lugh²⁶, la origine tot un (B)Lach, cu numele provenind de la aceeași unică sintagmă teonimică arhetipală, motiv pentru care a și păstrat în reprezentarea sa negrul corb, semnul pentru Black. Dincolo de orice alte explicații improvizate cu naivitate, zeitățile-lup sau însoțite de culoarea neagră, își afirmă filiația lor nemijlocită cu Stindardul Dacic, numit azi și Dragon. Prin valorificarea critică a datelor furnizate de mitologie, continuă să apară noi reprezentări plastice ale zeităților însoțite de tandemul **Lup-Corb**, ca mod de a exprima sorginta lor sacră, în relație directă cu arhaica hieroglifă dacică numită, azi, Dragon.

Cele patru imagini care urmează fac parte dintr-un șir remarcabil, care include și reprezentările de sfinți creștini cu cap de lup^{1,27,28}.

Dar privind la cei doi corbi de pe umărul lui Odin, nu putem rezista tentației de a-i reaseza spate-n spate, ca în basorelieful hitit²⁹ cu precisa lor linie de contact, ceea ce ilustrează faptul că pretinsa acvilă bicefală ar trebui denumită **bicorbul**.

Dacă Dragonul Dacic a fost alcătuit prin juxtapunerea lup-corb pentru a exprima sub formă de hieroglifă sintagma teonimică arhetipală Volco-Black, juxtapunerea corb-corb exprimă, ca hieroglifă, aceeași sintagmă teonimică arhetipală, dar în varianta Black-Black. Cele două fonograme au în comun corbul, devenit etalon pentru culoarea neagră, numită la origini Black, pentru a reda prin omonimie cuvântul Blac-Vlac-Valac.

Ca hieroglifă arhaică pentru numele arhetipal al lui Dumnezeu, bicorbul a devenit semnul heraldic al conducătorilor. El a fost adoptat ca blazon nu numai de urmașii creștini ai lui Constantin cel Mare, ci și de califii ummayyților. În continuarea modelelor regale din evul mediu, națiunile moderne au adoptat semnul heraldic al bicorbului, dar l-au numit acvila bicefală și fiindcă n-au remarcat faptul evident că limba proeminentă a celor două păsări este similară cu limba proeminentă a capului de lup alipit corpului de corb, în cazul Stindardului Dacic. Or, limba, pusă în evidență prin hiperbolizare în cazul celor două hieroglifice

sacre, lup-corb și corb-corb, este de natură să le consolideze echivalența prin aluzia fiecărui semn heraldic la Logos, echivalență care n-ar mai exista pentru o acvilă cu două capete.

Data fiind originea valahică a sintagmei teonimice arhetipale, bicorbul a fost adoptat de câteva ducate balcanice²⁹, dar a rămas semnul național al Albaniei pentru a exprima legătura directă cu credința religioasă primordială și, implicit, originea sa illiro-tracă.

Pe urmele acestor simboluri dominate de juxtapunerile *Lup-Corb* sau *Corb-Corb*, care mai apar și în formă simplificată, numai sub formă de *Corb*³⁰ sau numai sub formă de *Lup*³¹ sau de *Câine* (vezi Guinefort³²) se ajunge la originea valahică asumată de către toate neamurile, mai vechi sau mai noi, ale Europei, se ajunge astfel la temeiul spiritual al unității sale.

Așadar, să primim cu încredere, ca pe un bun spiritual comun, restituirile Noului An 2012, aflat sub patronajul Dragonului de Apă, a cărui moderație ne invită la o largă implicare pentru a recepta critic noile soluționări, pe care nu ni le impune, ci ni le propune, pornind de la nepieritoarele repere arhaice cu atestare certă: avlake (*balaha*, în sanscrită), Ha-Vilah, Velchanos, Vulcanos, Valac-Hilyah (în Rig-Veda), Walh-ala sau Volsgi (*munți în Lațiu, ziși Vosgi în Alsacia sau Basci în Spania*).

BIBLIOGRAFIE

1. G.L. Teleoacă, *Un fals intolerabil în „Legenda aurea”*, în revista electronică AGERO, rubrica Istorie,

<http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/ISTORIE/Un%20fals%20intolerabil%20in%20Legenda%20Aurea%20de%20Teleoaca.htm>

2. G.L. Teleoacă, *Stindardul dacic sau heraldica strămoșului Vârcolac-Întemeietorul*, revista PAIDEIA Nr. 2/2002.

3. G.L. Teleoacă, *Stindardul dacic și falera de la Surcea, județul Covasna*, rev. RĂDĂCINI, Nr. 11/2011.

4. Whitney Smith, *Les Drapeaux, à travers les âges et dans le monde entier*, éd. Fayard, 1976, p. 61.

5. Vasile Pârvan, *Getica*, București, 1982, p.293

6. Conrad Cichorius: "*Die Reliefs der Traianssäule*", Erster Tafelband: "*Die Reliefs des Ersten Dakischen Krieges*", Tafeln 1-57, Verlag von Georg Reimer, Berlin 1896-

7. G.L. Teleoacă, *Zeus și Dragonul dacic pe Columna lui Traian*, Revista Nouă, Anul V, 7(40)/2008, p. 17-18

8. Alexandru Mihăilă, *Despre numele dumnezeiesc Iahve*, în revista „Studii Teologice”, Seria a III-a, Nr. 1, ianuarie-martie 2007, București, p. 27-43.

9. George Dumézil, *Zeii suverani ai indo-europenilor*, Ed. Univers Enciclopedic, București 1997, p. 200.

10. Émile Benveniste, *Origines de la formation des noms en indo-européen*, Paris, 1962, p. 3-22

11. M. Eliade, *Dacii și lupii în De la Zalmoxis la Genghis-Han*, Ed. Științifică și Enciclopedică, Buc. 1980, p. 23

12. B. C. Dietrich, *The Origines of greek religion*, Ed. Walter de Gruyter, Berlin, New York, 1974, p.15-16

13. Pausanias, *Călătorie în Grecia*, Cartea II, 9(6)

14. ibidem, Cartea I, 37(3)

15. ibidem, Cartea II, 20(1)

16. ibidem, Cartea II, 1(3) și Nota 7, de la p. 524, Vol. I, Ed. Științifică și Enciclopedică, București 1974

17. Herodot, *Istoriei*, Cartea a II-a, EUTERPE, Capitolul XLIV

18. ibidem, Cartea a IV-a, MELPOMENE, Capitolul XCIV

19. Herodot, *Istoriei*, Cartea I, CLIO, CLXXIV, în ediția Minerva, București 1984, la p.69 cu Nota de la p.591

20. Wikipedia, *Bessii*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Bessii>

21. Herodot, *Istoriei*, Cartea a II-a, EUTERPE, Capitolul LII

22. Wikipedia, *Pelasgians*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Pelasgians>

23. Ion Mugioiu, *Elveția 2006, Pledoarie pentru limba română*, <http://www.agero-stuttgart.de/REVISTA-AGERO/ISTORIE/Pledoarie%20pentru%20limba%20romana%20de%20IM.htm>

24. Magnusen Fino, *Priscae veterum borealium mythologiae lexicon*, HAVNIAE – SUMTIBUS LIBRARIAE GYLDENDALIANAE, p.336-337 și 867

25. Victor Kernbach, *Dicționar de mitologie generală*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București 1989, p. 220
26. Wikipedia, *Zeul Lugh*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Lugh>
27. Wikipedia, *Zeițe* <http://www.goddessmyths.com/Samovila-Yemaya.html>
28. Wikipedia, *Odin, Wotan*, <http://en.wikipedia.org/wiki/Odin>, http://saxons.etrusia.co.uk/saxons_wednesday.php,
29. Wikipedia, *TWO-HEADED EAGLE*, <http://www.hubert-herald.nl/TwoHeadedEagle.htm>
30. Wikipedia, *Mitologia corbului* la http://en.wikipedia.org/wiki/Common_Raven
31. Wikipedia, *Lupa Capitolină*, la http://ro.wikipedia.org/wiki/Lupa_Capitolina
32. Wikipedia, *Holy Dog and Dog-Headed Saint*, la <http://www.beyond-the-pale.co.uk/dogsaints.htm>

Cercetător **George Liviu TELEOACĂ**, București/ROMÂNIA

liviteleoaca@yahoo.com

București, 13 mai 2012

blocați fascismul revanșard unguresc!

Steagul Partidului Crucilor cu Săgeți din UNGARIA (tip FRANCISC SZALASI...!)

STIMATE DOMNULE MINISTRU ANDREI MARGA,

Forumul Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș, organizație reprezentativă pentru cei 400.000 de români din cele trei județe, și al cărei președinte de onoare este ÎPS Ioan Selejan, arhiepiscop de Covasna și Harghita, vi se adresează nu numai în calitate de ministru de externe al României, ci și în cea de om de știință și cultură, specialist în istoria filosofiei, filosofia politică și filosofia religiei.

Vă cerem să faceți toate demersurile pentru a opri ingerințele în viața politică internă a României și să solicitați autorităților Republicii Ungaria să nu colaboreze cu organizațiile extremiștilor maghiari din așa-zisul Ținut Secuiesc, să limiteze intențiile de manifestare ale unor acțiuni de esență antidemocratică doar în spațiul național ungar și să nu implice în aceste demersuri și România. De asemenea, vă rugăm să reiterați guvernului din care faceți parte cererea noastră ca în ceea ce privește „cazul József Nyíró ” să acționeze în consens cu Legea 107/2006 privind, printre altele, interzicerea promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii.

Parafrazând o celebră formulare, *o stafie bântuie din nou prin Europa*. Doar că nu este stafia comunismului, ci aceea a neo-fascismului. Peste câteva zile, ea va sosi și în România: după cum s-a anunțat, la inițiativa Partidului Civic Maghiar și a Fundației Pro Odorhei, pe data de 27 mai, cu ocazia Rusaliilor catolice, urmează ca osemintele lui József Nyíró (scriitor, altfel, de talent dar care s-a manifestat ca fascist învererat), să fie aduse din Ungaria pentru a fi reînhumate cu mare pompă la Odorheiu Secuiesc. La „ceremonie” vor participa și politicieni de vârf din Ungaria.

După cum reiese din documentele pe care vi le anexăm, în limba maghiară și în traducere, în anii celui de al doilea război mondial, Nyíró s-a manifestat activ ca susținător al Partidului Crucile cu Săgeți al lui Ferenc Szálasi, formație național-socialistă implicată în crimele cele mai abjecte împotriva evreilor din Ungaria. El și-a pus calitățile sale literare și notorietatea în slujba propagandei *hungarismului*, aberanta ideologie fascistoidă elaborată de Szálasi, a radicalismului ultranaționalist și șovin, antisemit, antiromân și xenofob.

Esența personalității lui József Nyíró este cuprinsă în câteva fraze de poetul, scriitorul și criticul literar Géza Hegedűs (1912-1999), martor al evenimentelor acelor timpuri, în magistralul său volum *Galeria portretelor literaturii ungare*:

„În politică, drumul ales este cel al fascismului. (...) A fost dezamăgitor pentru cei care au observat înrudirea sa spirituală cu mitul criminal al purității sângelui. Pe aceștia i-a surprins atașamentul clar al lui Nyíró, ce tocmai pășea pe scena politică, față de reprezentanții în Ungaria ai nazismului german, față de Partidul Crucilor cu Săgeți. (...) József Nyíró este un instigator la război, incitator la asasinat în masă, criminal de război în sensul dreptului penal. A aparținut spiritual statului major al lui Szálasi. Chiar

și în emigrație, în America și Spania, în cărțile publicate încearcă să justifice acest spirit. (...) Romanul autobiografic „În jugul lui Dumnezeu” rămâne printre valorile durabile ale literaturii noastre, chiar dacă autorul lor, în viforul istoriei, **din punct de vedere uman, dar și cultural și-a băgat capul nu în jugul lui Dumnezeu, ci în cel al diavolului (sn)**”.

Dacă mai aveți nevoie și de alte dovezi privind trecutul lui József Nyírő, ele pot fi găsite într-un document care se află în depozitul Arhivelor Statului, Cluj, *fond Prefectura județului Cluj, acte confidențiale-prezidențiale, 1941, dosar nr. 3*. În el, se arată că în zilele premergătoare sosirii la Cluj, la 11 septembrie 1940, a trupelor de ocupație horthyste: „...crimele, bătăile, devastările declanșate împotriva românilor, îndeosebi în cartierele Mănăștur, Între ape, comunele Florești și Someșeni au fost - așa după cum recunoștea la 15 noiembrie 1940 fostul consul al Ungariei la Cluj, dr. Bothmer Károly - efectuate de elemente declasate, șovine, fasciste, organizate în grupe teroriste, conduse de Kerekes István, Király Zoltán, Málnassy Tivadar, **József Nyírő** (s.n.), dr. Szász Ferenc, Veres Lajos, Lengyel József, Pataky Kálmán, aflați sub comanda lui Kováts Árpád, fost ofițer de carieră”.

Vă veți întreba probabil de ce osemintele unui asemenea personaj, care poartă răspunderea morală a unor crime imprescriptibile, vor fi aduse ostentativ și reînhumate cu fast în România, țara pentru a cărei dezmembrare Nyírő a militat între 1940 și 1945 în toate parlamentele Ungariei horthyste.

Răspunsul este: **în primul rând pentru că se poate!** Se poate din cauza nevolniciei și oportunistului politic al guvernelor care s-au succedat în ultimul timp, permițând în chiar inima țării o soluție a autorității statale mergând până la instaurarea unei veritabile stări de co-suveranitate.

În al doilea rând pentru că este vorba de o acțiune de manipulare a opiniei publice în scopuri electorale, instrumentată până în cele mai mici amănunte. Beneficiarul este Partidul Civic Maghiar (PCM), practic filiala în România a Fidesz – Partidul Civic Ungar, ca inițiator al reînhumării lui József Nyírő, și care dorește să recâștige primăria din Odorheiu Secuiesc, iar perdantul Uniunea Democratică a Maghiarilor din România, adversarul PCM.

În acest scop, pe data de 3 aprilie a.c. osemintele lui József Nyírő au fost deshumate din cimitirul Almueda din Madrid de către și pe socoteala Guvernului ungar condus de Fidesz și transportate la Budapesta cu gardă de onoare! Ele urmează apoi să fie duse cu „trenul peleginilor - Fericita Fecioară” cu care se pleacă din Budapesta la 24 mai la pelerinajul care are loc la Șumuleu de Rusalii, ceremonie la care participă o mulțime imensă. De la Șumuleu, osemintele urmează să fie purtate de un detașament de husari călări (!), însoțit de membri ai Parlamentului Ungariei, la Odorheiu Secuiesc. Aici, în piața centrală a municipiului, urmează să aibă loc o ceremonie de comemorare a lui Nyírő și reînhumarea sa în Cimitirul catolic cu slujba religioasă de rigoare.

Întreaga acțiune se desfășoară sub patronajul lui László Kövér, președintele Parlamentului Ungariei, fost ministru însărcinat, în anterioara guvernare a Fidesz, cu coordonarea serviciilor de informații ungare...

Stimate domnule ministru,

„Istoria omenirii este suma erorilor care ar fi putut fi evitate”. Este semnificativ că acest aforism îi aparține marelui politician german Konrad Adenauer. El este cel care a demonstrat că pentru a fi cu adevărat demni de numele de oameni, trebuie să știm să învățăm din erori. Pentru ca ele să nu se mai repete, ca răul să nu se banalizeze.

Marele poet de origine română B. Fundoianu, devenit apoi, sub numele de Benjamin Fondane, unul dintre marii poeți moderni ai Franței care a sfârșit prin a fi ucis la Auschwitz, scria: „*Il faut crier jusqu'à la fin des temps*” – *Trebuie să strigăm până la sfârșitul timpurilor!* Gândindu-ne la cei 1006 de români uciși între 1940 și 1944 în partea de Transilvanie cedată prin Diktatul de la Viena, la cele 126 de victime ale comunității evreiești din Sărmașu, exterminată în întregime în octombrie 1944 de armata și jandarmeria horthyste în retragere, nu vom obosi să strigăm până în veacul veacurilor:

Nu lăsați fascismul hungarist să reînvie în chiar inima României !

Dorin SUCIU, președinte executiv al FCRCHM

FORUMUL CIVIC AL ROMÂNILOR DIN COVASNA, HARGHITA ȘI MUREȘ

str. Miko Imre, nr. 2, mun. SF. GHEORGHE, jud. COVASNA,
tel./fax: 0267.313534 email: cohara_ro@yahoo.com
www.forumharghitacovasna.ro

Nr. 11 / 22.05.2012

MATERIALE DOCUMENTARE DESPRE JÓZSEF NYÍRŐ

Anexa nr. 1

Centrul European de Studii Covasna-Harghita

SINTEZĂ DOCUMENTARĂ REFERITOARE LA REÎNHUMAREA LA ODORHEIU SECUIESC A RĂMĂȘITELOR PĂMÂNTEȘTI ALE LUI NYIRO JOSZEF LA 27 MAI 2012

József Nyírő născut la data de 18.07.1889 (după unele surse 28.07.1889) în localitatea Jimbor (în prezent jud. Brașov).

Studiile le-a efectuat în Gimnaziul Romano-Catolic din Odorheiu Secuiesc (absolvit în 1907), institutul teologic din Alba Iulia, respectiv Colegiul Pazmanium din Viena. În 1912 a obținut titlul de doctor în teologie cu o lucrare despre autonomia bisericii catolice. A activat ca preot la Sibiu (1912 - 1914), Bistrița (1914-1915) și Chidea jud. Cluj). Încălcând măsura celibatului preoțesc, în 1919 a fost exclus din biserica catolică, dedicându-se cu precădere activității literare și jurnalistice. A locuit alternativ la Cluj-Napoca, Racoșul de Jos (BV) și Odorheiu Secuiesc. A fost redactor al publicațiilor "Keleti Újság" (publicația Partidului Național Maghiar - OMP), "Pásztortűz" (redactor-șef), "Erdélyi Helikon".

A activat în plan politic, fiind membru al Partidului Național Maghiar -Országos Magyar Párt (interzis în 1939).

După cel de-al doilea Dictat de la Viena din 1940, în teritoriile anexate nu s-au mai organizat alegeri, conform legii nr. XXVI din 1940 fiind invitați un număr de 51 de reprezentanți în parlamentul ungar, printre aceștia numărându-se și József Nyírő, care s-a stabilit la Budapesta. La început aceștia au format un grup parlamentar independent, urmând ca în 14 decembrie 1940 să înființeze Partidul Ardelean (Erdélyi Párt), József Nyírő devenind membru al acestei formațiuni politice și redactorul șef al publicației partidului "Magyar Erő" (de orientare nazistă) în parlamentul Ungariei József Nyírő a fost vicepreședintele comisiei de educație națională. Partidul Ardelean a promovat ideologia de dreapta radicală, susținând guvernarea în exercițiu și militând pentru reanexarea tuturor teritoriile Ungariei Mari.

Inițial Partidul Ardelean s-a delimitat de extremism, dar ulterior a adoptat poziții ultraradicale. Începând din anul 1942 s-a remarcat atitudinea profund antisemită a partidului, manifestat printr-o serie de inițiative legislative orientate împotriva comunității evreiești. Printre cele mai "active" filiale în această problemă au fost cele din comitatul Bihor (catalogat ca cea mai influentă fracțiune) și Cluj - președintele acesteia fiind József Nyírő.

A fost decorat în 1940, ca scriitor, de Horthy Miklós cu "Coroana Corvin" pentru activitatea literară și "atitudinea maghiară"), notorietatea, respectiv calitățile literare și oratorice ale lui József Nyírő au fost exploatate intens și eficient pentru promovarea ideologiei ultraradical-fasciste, inclusiv prin intermediul publicațiilor pe care le conducea.

József Nyírő a devenit unul din principalii responsabili cu propaganda de extremă dreaptă, aspect în concordanță cu sa ideologică, fiind adept al radicalismului ultranaționalist, ideologiei social-naționaliste a lui Ferenc Szalasi - hungarismul.

József Nyírő a rămas în legislativul Ungariei și după "puciul Szálasi" din 15.10.1944, când Partidul "Crucea cu săgeți - Mișcarea Hungarista" a preluat puterea, continuându-și activitatea de propagandă fascistă, în decembrie 1944, în urma ofensivei armatei sovietice, conducerea Ungariei - Guvernul-Szálasi ("Guvernul Solidarității Naționale") și legislativul - a fost nevoită să se stabilească în altă locație, alegând orașul Sopron pentru noile sedii. Invocând respectare a jurământului față de țară, József Nyírő a rămas fidel conducerii în exercițiu (unele surse susțin că "fidelitatea" lui József Nyírő a avut la bază o semnificativă stimulare de ordin material). Aici a redactat revista "Eleven Újság" și a fost conducătorul unui post de radio local, principalele mijloace ale propagandei hungariste.

József Nyírő s-a implicat activ în atragerea studenților către ideologia "crușilor cu săgeți", prin metode specifice - "prin teroare și propagandă antibolșevică eficientă și derutantă".

În 28.03.1945 membrii guvernului și parlamentului au fost nevoiți să părăsească Ungaria (cu un tren special), refugiindu-se în Germania. În emigrație a rămas fidel ideologiei hungariste, fiind cooptat în "guvernul din exil" (în calitate de ministru al educației naționale) condus de Farkas Ferenc, participând și la ședința "parlamentului în exil" organizat în localitatea Altötting, despre "deciziile" adoptate informându-l personal pe Horthy.

De asemenea a avut o contribuție substanțială la crearea unor organizații ale maghiarilor din exil, fiind membru fondator al Asociației din Străinătate a Jurnaliștilor Maghiari (München - primul președinte, fiind înlocuit de Wass Albert în 1951), al Alianței Culturale Maghiare (primul președinte), al Editurii Kossuth (Cleveland - primul președinte), al Mișcării Libertatea Maghiară (co-președinte), al Alianței Transilvania (președinte). În 1950 s-a stabilit la Madrid (unde a decedat în 16.10.1953), fiind colaboratorul emisiunii în limba maghiară a postului național de radio din Spania.

József Nyírő a fost cooptat în HMM - Hungarista Mozgalom Hírszolgálat (Serviciul de Știri/Informații al Mișcării Hungariste - o organizație tip "umbrelă", ilegală, creată pe modelul german ODESSA, având ca scop salvarea membrilor Partidului "Crucea cu săgeți", relaționarea între aceștia, respectiv propagarea ideologiei hungariste prin publicațiile, editurile coordonate de HMM, suportul financiar provenind din aurul scos din Ungaria și depozitat în Elveția).

Conducătorii în exercițiu ai HMM (declarat desființat oficial în 2000) au admis în cadrul acestuia - respectiv în editurile organizațiilor național-socialiste - formate în mod cvasi exclusiv de foști membri ai partidului "Crucea cu săgeți" -, printre excepții numărându-se József Nyírő, care "deși niciodată nu a fost membru al partidului, a rămas membru parlamentar al partidului crucii cu săgeți".

Deși rolul lui József Nyírő în susținerea/promovarea ideologiei Partidului "Crucea cu săgeți" este arhicunoscută, calitatea lui de membru este controversată. Însăși Balázsfiné Nyírő Ildikó - fiica lui József Nyírő - a declarat că "nu neagă atitudinea deplasată" a tatălui ei, care a "redactat publicația Magyar Erő - susținătoare a războiului, ca parlamentar fidel jurământului a emigrat în 1945 în Austria cu trenul special", dar susține că nu a fost membru al partidului fascist în cauză, afirmațiile conform cărora "este responsabil de soarta inumană a 600.000 de evrei și moartea a 200.000 de militari ungari fiind nefondate".

Unele surse susțin că József Nyírő a fost declarat criminal de război doar de "politica culturală comunistă" din România și Ungaria, neexistând dovezi certe privind încadrarea juridică oficială. În context menționăm că într-un material referitor la József Nyírő, publicat într-un volum dedicat scriitorilor maghiari "Galeria portretelor literaturii maghiare", scriitorul și criticul literar Géza Hegedűs precizează: "*József Nyírő instigator la război, la genocid, a devenit criminal de război și din punct de vedere penal. A făcut parte din statul major spiritual al lui Szálasi*".

De asemenea, Rajk László (născut în 08.08.1909 la Odorheiu Secuiesc) - în perioada 1946 - 1948 ministru de interne, fondatorul serviciului secret comunist AVO (cu atribuții aproape exclusive de poliție politică) -, a cerut extrădarea "criminalului de război" József Nyírő în 1947, Comisia Aliată de Control refuzând solicitarea din considerentul "dovezilor insuficiente" (deci existente!). Este demn de menționat că după încheierea războiului, în Ungaria s-au comis o serie de atrocități, un număr foarte mare de persoane fiind condamnate și executate sub coordonarea lui Rajk László.

Însuși Rákosi Mátyás (vicepremier, secretar general al Partidului Comunist, transformat ulterior în Partidul Muncitorilor) a intervenit - fără succes - pentru limitarea acestui "genocid". Unele surse susțin că prin transferarea lui Rajk László în "funcția de ministru de externe s-a vizat limitarea acestor acțiuni - care au avut un puternic ecou în plan internațional. Ulterior, pe linia proceselor staliniste, la presiunile lui Rákosi Mátyás (care a întocmit personal și rechizitoriul cauzei), Rajk László a fost arestat, judecat și condamnat la moarte (sub acuzațiile "inventate" de trădare, colaborare cu servicii străine occidentale), existând opinii conform cărora în această perioadă au fost distruse și o serie de documente "compromițătoare", printre care și presupusul "dosar Nyírő".

Deși opera literară a lui Nyírő a fost apreciată atât de "colegii de breaslă" contemporani lui (Tamási Áron, Szabó Dezső, Wass Albert), cât și de critici (inclusiv Pomogáts Béla - o somitate în domeniu), orientarea ideologică a acestuia, totala implicare în susținerea regimurilor fasciste, menținerea convingerilor politice inclusiv în exil sunt considerate un "derapaj nefericit".

Delimitarea strictă a creației literare de activitatea politică a stat și la baza recente decizii luate la nivelul ministerului învățământului din Ungaria privind includerea operei lui József Nyírő (și Wass Albert) în programa școlară națională (NAT).

În ceea ce privește legătura dintre Wass Albert, condamnat la moarte în contumacie pentru crime de război în România, și József Nyírő, între aceștia s-a stabilit o puternică relație de prietenie încă din perioada în care József

Nyíró a activat la Cluj, relație care s-a menținut și în perioada exilului (o perioadă fiind și vecini în Bavaria), cei doi colaborând inclusiv în înființarea organizațiilor maghiare din Occident. În materialul intitulat "Discuția dintre József Nyíró și Tamási Áron", Wass Albert - invocând o întâlnire amicală dintre cei trei - evidențiază temperamentul coleric al lui József Nyíró, înclinația spre violență în impunerea propriilor opinii, inclusiv în relația cu prietenii, cu persoane dedicate "aceleiași cauze".

Concluzii:

- József Nyíró a activat în plan politic în Partidului Național Maghiar - Országos Magyar Párt (interzis în 1939).

După cel de-al doilea Dictat de la Viena din 1940, s-a stabilit la Budapesta, formând (14.12.1940), alături de alți maghiari din Transilvania, Partidul Ardelean (Erdélyi Párt) care a promovat ideologia de dreapta, susținând guvernarea în exercițiu.

Din 1942, s-a remarcat atitudinea profund antisemită a Partidul Ardelean, manifestat printr-o serie de inițiative legislative orientate împotriva comunității evreiești. Printre cele mai "active" filiale în această problemă au fost cele din comitatul Bihor (catalogat ca cea mai influentă fracțiune) și Cluj - președintele acesteia fiind József Nyíró.

- A fost decorat în 1940, de Horthy Miklós cu "Coroana Corvin" pentru activitatea literară și "atitudinea maghiară", notorietatea, respectiv calitățile literare și oratorice ale lui József Nyíró au fost exploatate intens și eficient pentru promovarea ideologiei ultraradicale/fasciste, inclusiv prin intermediul publicațiilor pe care le conducea, József Nyíró devenind unul din principalii responsabili cu propaganda de extremă dreaptă.

A rămas în legislativul Ungariei și după "puciul Szálasi" din 15.10.1944, când Partidul "Crucea cu săgeți - Mișcarea Hungarista" a preluat puterea, continuându-și activitatea de propagandă fascistă.

S-a implicat activ în atragerea studenților către ideologia "crucilor cu săgeți", prin metode specifice - "prin teorie și propagandă antibolșevică eficientă și derutantă".

În emigrație a rămas fidel ideologiei hungariste, fiind cooptat în "guvernul din exil" despre "deciziile" adoptate informându-l personal pe Horthy

A fost cooptat în HMM - Hungarista Mozgalom Hírszolgálat (Serviciul de Știri/Informații al Mișcării Hungariste - o organizație tip "umbrelă", ilegală, creată pe modelul german ODESSA, având ca scop "salvarea" membrilor Partidului "Crucea cu săgeți", relaționarea între aceștia, respectiv propagarea ideologiei hungariste prin publicațiile, editurile coordonate de HMM, suportul financiar provenind din aurul scos din Ungaria și depozitat în Elveția).

- Rolul lui József Nyíró în susținerea/promovarea ideologiei Partidului "Crucea cu săgeți" este arhicunoscută, calitatea lui de membru este controversată.

Surse coroborate: helikon.ro, tortenelemportal.hu, nol.hu, chartaxxi.eu, szikusuz.blogspot.com, kanadaihirlap.com, adatbank.transindex.ro, epa.oszk.hu, vm.mtmt.hu, uh.ro, magyarhirlap.hu, Magyar szemle, Katolikus lexikon, sopszem.sopron.hu, mek.oszk.hu "Procesul Szálasi", realizat de Kársai Elek și Kársai László, apărut la editura Reform din Ungaria în 1988.

Sf. Gheorghe,
10 mai 2012

Biroul de presă
al CESCH

Anexa nr. 2

JÓZSEF NYÍRÓ - GALERIA PORTETELOR LITERATURII UNGARE – GÉZA HEGEDŰS

S-a născut într-un sat secuiesc și a murit într-o mănăstire spaniolă.

Din perspectiva drumului unei astfel de vieți s-ar fi putut scrie întreaga istorie plină de contradicții a primei jumătăți a secolului, dar de scrierea acestui roman, József Nyíró însuși nu ar fi fost capabil; ar fi putut să abordeze, cel mult, câteva momente, însă, probabil, într-un mod remarcabil.

De la început, și-a propus să devină preot catolic ceea ce, în final, a și reușit. Nu doar acasă a trăit în lumea dealurilor și satelor ardelenesti ci a trăit întotdeauna și în tot locul în mijlocul naturii și al problemelor oamenilor din această natură. A fost un teolog cu o pregătire remarcabilă, bun cunoscător al literaturii, fiind interesat de diferite învățături filozofice. Și a crescut învățând și cunoscând baladele, poveștile și anecdotele populare secuiești. După aceea, la vârsta de 30 de ani - în 1919, când, din cadrul statal ungar, Transilvania a fost anexată României, întorce brusc spatele profesiei de preot, religiei, se căsătorește, devine jurnalist, iar odată cu primele sale nuvele devine popular atât în Transilvania cât și în Ungaria. Însă nu doar popular: este înconjurat de îndată de aureola specifică marilor scriitori. Și asta nu în mod nefondat. Atunci când în 1924, primele sale nuvele sunt publicate în cadrul volumului „*Jezusfarago ember*” (n.n. - „Cioplitorul de Iisus”), cititorul s-a întâlnit cu un scriitor nou, original, și mult prea poetic, care prezintă o lume nouă, necunoscută. În această lume a satului, nimic nu a fost tehnic: lumea lui Nyíró a fost o prezentare poetică neîntreruptă și întotdeauna interesantă, atât din punct de vedere social cât și psihologic. În toate operele sale, legate de natură, apărea lira unui stilist remarcabil. De la Nyíró se aștepta, într-un mod foarte motivat, să devină acel mare povestitor transilvănean care, însă, până la urmă nu a devenit el, ci Tamasi Aron.

Însă, bunul său renume a fost accentuat de următoarea sa operă, volumul autobiografic „*Az Isten igajaban*” (n.n. - „În jugul lui Dumnezeu”). Cititorul, ba mai mult, nici măcar criticii, nu au observat sau cel puțin nu a considerat că e important, că scriitorul redactează atât de slab în ceea ce privește crizele sale sufletești și nu are sensibilitate la proporțiile corecte, părțile formând cu greu o operă unitară. La o astfel de operă de confesiune, acest aspect nici nu este atât de tulburător, cum este cazul romanelor istorice de mai târziu, construite pe acțiune.

Romanul de mai târziu, cu adevărat istoric de această dată, referitor la Wesselenyi Miklos, „*A siboi boleny*” (n.n. - „Bourul din Jibou”), oricât de interesant ar fi fost prin stilul său puternic, conține în locul unei evocări a epocii, în special aventuri, romantism, devenind o slabă suită de istorisiri în care se remarcă exagerările de stil și caracterizare. Viziunea asupra societății, inseparabilă de romanul istoric, este însă foarte neclară. Nuvelele „*Kopjafak*” (n.n. - „Troite”) care i-au urmat - în ciuda celor câteva cu adevărat bune - nu mai conțin aspectele valoroase (stilistice, de redactare și psihologice) cuprinse în primul său volum de nuvele.

Și între timp a apărut pe scena literaturii Tamási Áron. Lumea lor era aceeași, ba chiar în plus, nici Tamasi nu era lipsit de nesiguranță în idei, ba chiar au fost concurenți și în domeniul misticismului. Însă de la publicarea romanului „*Abel a rengetegben*” (n.n. - Abel în enormitate”), (1932), cititorul cunoscător, care pe bună dreptate l-a preferat pe Nyíró, a știut cu siguranță că Tamasi este un scriitor mai mare. A atunci când a scris în scurt timp „*Uz Bence*”, Nyíró a vrut să concureze cu romanul „Abel”. Este aproape o capodoperă, cel puțin așa pornește. „*Uz Bence*” ar fi putut deveni „*Till Eulenspiegel*” - ul maghiar. Dar nu a devenit. Istoria ce evocă, într-un mod puțin anecdotic, imagini sensibile din natură, devine tot mai neclară, se revarsă în misticism, iar aici, în acest domeniu mistic, se amestecă creștinătatea, păgânismul și tot felul de superstiții, într-o rugăciune populară mistică, în care însăși noțiunea de popor este cea mai mistificată. În ceea ce privește iubirea lui Nyíró față de popor, reiese tot mai evident că aceasta nu reprezintă soluționarea adevăratelor probleme ale poporului, ci este o căutare a unui mit ireal, al cărui purtător este, probabil, poporul. Tot în acest popor mitic-mistic își are originea aceea forță de viață care poate schimba lumea. Este clar că aici, tulburarea conștiinței lui Szabo Dezso are ecouri; nu doar în cea de-a doua jumătate a volumului „*Uz Bence*” ci și în mare parte a nuvelor care au urmat. Aceea proză expresionistă, care a făcut atât de insuportabile romanele lui Szabo Dezso, are influență asupra stilului său... De aici mai este doar un pas până mitul sângelui și rasei, sau altfel spus: ceața fascistă. În schimb, Nyíró nu urmează exemplul lui Szabo Dezso, de a recunoaște pericolul de moarte al fascismului maghiar asupra Ungariei. În opera literară drumul lui Nyíró este unul al neclarităților tot mai accentuate, al camuflajului stilistic, iar în politică, drumul ales este cel al fascismului. Acest pericol artistic și politic face imposibilă scrierea mării tragedii a trecutului secuiesc, deși chiar acesta este subiectul romanului „*Madefalvi veszedelem*” – „Pieirea de la Siculeni” (1939).

Un segment cu adevărat înțelept al cititorilor lui Nyíró a citit cu mare dezamăgire acest roman istoric. Dar acesta a fost dezamăgitor și pentru aceia care au trebuit să ia la cunoștință neglijența artistică a scriitorului care a debutat atât de bine, precum și pentru cei care au observat înrudirea spirituală cu mitul criminal al purității sângelui. Și pe aceștia i-a surprins atașamentul clar al lui Nyíró, ce tocmai pășea pe scena politică, față de reprezentanții din țară ai fascismului german, față de Partidul Crucilor cu Săgeți.

Viața și opera stau în fața nedumeririi și derutării pentru cine vrea să le caracterizeze. Atâtea contradicții ale caracteristicilor individuale și valorilor operelor literare, că în concluzie nicio caracteristică nu este autentică. Religios? Da, atât cât în tinerețe a fost profesor de religie, apoi paroh și la sfârșitul vieții călugăr. Păgân? În mare măsură: panteism, mituri antice în care se amestecă vrăjitoria și ateismul.

Și în viața spirituală aceasta se reflectă în paginile confesionale, respectiv împletirea eroticii cu ascetismul. Dragoste profundă de oameni și fascist criminal care incită la ucidere, ambele încap în acest suflet de piatră. În stilul său, de la finețea liricului la kitch-ul clișeului, de la simplitatea înălțătoare la mult prea împoțonată manieră, de la înălțimi muntoase și parfumul brazilor se îngămădesc până la vulgarul dur, câteodată nu de la o lucrare la alta, ci de la o pagină la alta se schimbă personalitatea creației artistice.

Mai tulbure este la Szabo Dezso, care a stăruit asupra sa, dar în conținut, în greșelile, în deformarea lui Szabo Dezso, nu există manifestarea vădită și gigantica măreție a acestuia.

Profunzimea iubirii curate, umorul perfid secuiesc, finețea reprezentării spirituale, câteodată ar putea fi comparate cu opera tovarășului de poezie TAMASI ARON - mulți s-au și gândit la asta - dar nu are în conținut claritatea izvorârii, adâncimii spirituale ale lui TAMASI, limpezimea sufletului, încă mai puțin din măreția siguranței formei și entuziasmului scriitorului poet.

Ca nuvelist, în clipele cele mai norocoase, operele aparțin celor din primele rânduri ca altădată superficialitatea, impunerea și nu de puține ori absurditatea până la dezinteres să-l scufunde sub nivelul mediocrității.

Romane nu știe deloc să compună și nivelul cel mai înalt de scriere îl reprezintă cel nuvelistic. Din romanele istorice îi lipsește istoria. Tot atunci în romanul său biografic, în descrierea „*Sub jugul lui Dumnezeu*” și în autoportret este foarte bun, în câte o parte a conținutului oricare ar fi opera, ea poartă valoarea caracteristică. Ca preot a fost solul iubirii, dușmanul celor lepădați de credință, ca politician și publicist, instigator la război, incitator la asasinat în masă, războinic și delincent.

Ca emigrant mai întâi este posedat de ură, apoi, penitent, se învinovățește, se întoarce la autoflagelare și călugărind își reneagă, autoflagelându-se, viața, opera.

József Nyíró, instigatorul la război, incitatorul la crime în masă, a devenit inculpat de război în înțeleșul dreptului penal.

A aparținut spiritual statului major al lui Szalasi. Încă și în emigrație, în America și Spania, în cărțile publicate încearcă să dovedească acest spirit.

În rest, doar rătăcitoarele știri l-au adus la origini: asemănarea spirituală, chinuitoarele muștrări de conștiință, întoarcerea la dogma din tinerețe, adică la credință, la primirea sutanei călugărești, apoi la moartea într-o mănăstire îndepărtată.

Incontestabil a fost un scriitor cu vocație, fără îndoială a devenit un spirit rătăcitor, în viață cu greu și-ar fi găsit dacă găsea iertarea păcatelor. Dar opera vie a scriitorului decedat – în aceasta constă extraordinara inegalitate, opera tulbure și zgomotoasă a vieții - este totuși o moștenire, din care mai devreme sau mai târziu trebuie aleasă valoarea durabilă.

Deoarece câteva nuvele, în special dintre cele timpurii, de asemenea romanul autobiografic, „*Sub jugul lui Dumnezeu*” rămâne printre valorile durabile ale literaturii noastre, chiar dacă autorul lor în viforul istoriei, din punct de vedere uman, dar și cultural și-a băgat capul nu în jugul lui Dumnezeu, ci în cel al diavolului.

Anexa nr. 3

<http://www.mek.iif.hu/porta/szint/tarsad/irodtud/magyarir/html/>
Előző lap << Címlap >> Következő lap

NYÍRÓ JÓZSEF
(1889-1953)

Egy székely faluban született, és egy spanyol kolostorban halt meg. Ebből az életútból meg lehetne írni a század első felének ellentmondásokkal teljes történetét, de erre a regényre éppen Nyíró József nem lett volna képes; legföljebb néhány mozzanatát tudta volna megragadni, de azt talán remekmű szinten.

Katolikus papnak indult, végül csakugyan az lett belőle. Nemcsak otthon volt az erdélyi hegyek és falvak világában, hanem együtt élt a természettel és a természetben élő emberek gondjaival is. Kitűnően képzett teológus volt, jártas az irodalomban, érdekelték a különféle filozófiák tanításai. És a székely népballadák, népmesék, furfangos anekdoták ismeretében nőtt fel. Azután harmincéves korában - 1919-ben, amikor Erdély a magyar állami keretből a román állami keretbe kerül - egyszerre hátat fordít a papságnak, tételes vallásnak, megnősül, kolozsvári újságíró lesz, és első novelláival Erdélyben is, Magyarországon is azonnal népszerű lesz. De nemcsak népszerű: azonnal a nagy író lehetőségének dicsőfénye övezi. És nem is alaptalanul. Amikor 1924-ben *Jézusfaragó ember* címmel kötetben jelennek meg legkorábbi novellái, az olvasó valóban új, eredeti, ismeretlen világot látthat, igen költői íróval találkozhatott. Ebben a székely falusi világban semmi sem volt népszínműszerű: társadalmilag is, lélektanilag is hiteles, mindig érdekes és töretlenül költői ábrázolás volt az induló Nyíró világa. Természeti képeiben egy kitűnő stilisztá lírája szólalt meg. Nyírótól nagyon is indokoltan várták, hogy hamarosan az a nagy erdélyi elbeszélő lesz, aki azonban nem ő lett, hanem Tamási Áron.

De jó hírét még fokozta a következő mű, az önéletrajzi regény, az *Isten igájában*. Az olvasó, sőt a kritika sem vette észre, vagy nem is tartotta érdekesnek, hogy a lelki válságairól oly lélekrendítően valló író gyengén szerkeszt, nincs érzéke a helyes arányokhoz, a részletek alig-alig állnak össze művészi egységgé. Ilyen vallomás jellegű műnél ez nem is olyan zavaró, mint amikor komponált cselekményépitményre van szükség, mint a későbbi történelmi regényeknél.

Az idősebb Wesselényi Miklósról szóló, most már igazi történelmi regény igényével írt mű, *A sibói bölény* azonban akármilyen érdekes volt erőteljes stílusával, korábrázolás helyett kalandok, főleg szerelmi kalandok széteső, laza történetSOROZATA lett, amelyben már kitűntek a stílusbeli és jellemzésbeli túlzások. A történelmi regényhez nélkülözhetetlen társadalomszemlélet pedig igen-igen zavaros. Az ezt követő *Kopjafák* novellái - bár akad köztük néhány igazán jó - elmaradtak az első novelláskönyv stilisztikailag is, szerkesztésbelileg is, lélekrajzilag is méltán ünnepelve fogadott értékeitől.

És közben megjelent az irodalom színterén Tamási Áron. Azonos volt a világuk, sőt Tamási sem volt mentes az eszmei bizonytalanságoktól, még a miszticizmusban is vetélytársak voltak. De az *Ábel a rengetegben* megjelenésétől (1932) az értő olvasó, aki nagyon is indokoltan szerette Nyírőt, biztosan tudta, hogy Tamási a nagyobb író. Nyírő *Ábellel* akart versenyre kelni, amikor azonnal megírta az *Uz Bencét*. Majdnem remekmű, illetve annak indul. Uz Bence lehetett volna a magyar Till Eulenspiegel. De nem lett. A népi tréfacsináló mulatságosan, kicsit anekdotázóan, kicsit mesésen induló, érzékletes természeti képeket idéző története egyre zavarosabbá válik, misztikumba torkollik, és ebben a misztikumban kereszténység, pogányság, mindenféle babonáság vegyül olyan misztikus népmádatba, amelyben maga a nép fogalma a legmisztifikáltabb. Nyírő népszerűségéről egyre inkább kiderül, hogy ez nem a nép igazi problémáinak megoldását jelenti, hanem egy irracionális mítosz keresése, amelynek állítólag a nép a hordozója. Ugyanebben a mítikus-misztikus népben lakozik az az életerő, amely megválthatja a világot. - Bizonyos, hogy Szabó Dezső eszmei zűrzavara visszhangzik itt; nemcsak az *Uz Bence* második felében, hanem a következő novellák nagy részében is. Stílusára is hat az az expresszionista próza, amely oly eredetivé, majd oly elviselhetetlenné teszi Szabó Dezső regényeit. Innét már csak egy lépés a vér - és fajmítosz, vagyis: a fasiszta kód. Abban azonban Nyírő nem követi a későbbi Szabó Dezsőt, hogy felismerje a német fasiszmus életveszélyét Magyarország számára. Nyírő útja az írásművészetben a fokozódó zavarosság, a stilisztikai pongyolaság, a politikában pedig a fasiszmus. Ezzel a művészi és politikai eltévelyedéssel nem is lehet megírni a székely múlt nagy tragédiáját, pedig ennek készült a *Madéfalvi veszedelem* (1939). A Nyírőt igazán szerető olvasók valamennyire is értelmes része nagy csalódással olvasta ezt a történelmi regényt. De még azok számára is, akik kénytelenek voltak tudomásul venni az oly jól induló író művészi hanyatlását, még akik észre is vették eszméinek rokonságát a gyilkos fajmítoszzal, azokat is megdöbbenetette a gyakorlati politika terére lépő Nyírő egyértelmű odaállása a német fasiszmus itthoni képviselői, a nyilaskeresztesek mellé.

Élete és életműve előtt zavartan, tanácstalanul áll, aki jellemezni akarja. Annyi ellentétes jelző érvényes egyéniségére is, műveinek irodalmi értékére is, hogy végeredményben egyik jelző sem hiteles. Vallásos? Igen, annyira, hogy ifjúkorában hittanár, majd plébános, és élete végén szerzetes. Pogány? Nagymértékben: panteizmus, ősi mítoszok, babonák kavarnak benne, és keverednek vallástagadással. Érzelmi életében és ezt tükröző vallomások oldalain szinte összefonódik erotika és aszkézis. Mélységes emberszeretet és vérgőzös fasiszta öldöklésre uszítás együtt fér meg ebben a ködgomolyos lélekben. Stílusában a finom költőiségtől a közhelyeket halmozó giccsig, a magasztos egyszerűségtől a modoros túlcifrázásig, a havasok és fenyvesek illatától a durva alpáriságig néha nem is müről műre, hanem oldalról oldalra változik a művészi egyéniség. Zavarosabb Szabó Dezsőnél, aki hatott rá, de nincs meg benne Szabó Dezső tévedéseiben is megnyilvánuló, torzultságaiban is nyilvánvaló gigantikus nagysága. Mélységes természetszeretete, furfangos székely humora, finom lélekábrázolása néha Tamási Áron versenytársává tehetné - sokan annak is gondolták -, de nincs meg benne Tamási lélekmélyről fakadó derűje, lelki tisztasága, még kevésbé formabiztonsága és költői hevületű írói nagysága. Novellistaként legszerencsésebb pillanataiban a legelső sorába tartozik, hogy máskor a hevenyészetség, az erőltettség, sőt nemritkán az értelmetlenséget súroló érdektelenség alsó átlaga alá süllyedjen. Regényt pedig egyáltalán nem tud komponálni, s legföljebb novellisztikus részletei sikerülnek. Történelmi regényeiből hiányzik a történelem. Ugyanakkor regényes önéletrajza, az *Isten igájában* karképnak is, önarcképnak is igen jó, egyes részletei akár a remekmű értékjelzőjét is viselhetik. Papként a szeretet szószólója volt, hitehagyottként a gyűlölködésé, politikusként és publicistaként háborús uszító, tömeggyilkosságok felbujtója, háborús bűnös. Emigránsként előbb a gyűlölet megszállottja, majd önostorozó bűnbánó, önkínzó megtérő, aki szerzetesként önsanyargatással tagadja meg életét, művészetét.

Nyírő József háborús uszító, tömeggyilkosságok felbujtója, büntetőjogi értelemben is háborús bűnös lett. Odatartozott Szálasi szellemi vezérkarához. Még az emigrációban is, Amerikában és Spanyolországban megjelent könyveiben is ezt a szellemet próbálja igazolni.

A többit már csak a kósza híradás hozta haza: lelki meghasonlást, gyötrő önvádat, megtérést az ifjúkor dogma szerinti kereszténységéhez, a szerzetesi csuha felvételét, majd a halált a távoli kolostorban.

Kétségtelenül tehetséges író volt, kétségtelenül eltévelyedett lélek lett, életében aligha található volna bűneire bocsánatot. De a már halott író életműve - ez a rendkívül egyetlenség, zűrzavaros életmű - mégis olyan örökség, amelyből előbb-utóbb ki kell válogatni a maradandó értéket. Mert jó néhány novellája, különösen a koraiak közül, és önéletrajzi regénye, az *Isten igájában* akkor is irodalmunk maradandó értékei közé tartozik, ha írójuk a történelem viharában emberileg is, művészileg is isten igájából az ördög igájába hajtotta fejét.

orientalia

SECVENȚE DE SPIRITUALITATE INDIANĂ

La colocviul “Indianiști români de ieri și de azi”, desfășurat pe 27 aprilie 2010, am adresat celor prezenți întrebarea: “Ce reprezintă pentru Dv indianistica/indologia românească?” Am primit răspunsuri „scurte” - „singura modalitate de a mă apropia și de a înțelege textele sacre ale unei mari culturi” (Veronica Anghelescu); „necesitatea recunoașterii apropierii, similitudinii între culturi aflate în stadii diferite” (Crina Boeșan); „m-am dus și i-am spus lui Gandhi ce "minuni" fac eu cu India mea (Mihaela Gligor). Iată câteva fragmente din răspunsuri mai „lungi”: a) „Indianistica / indologia românească reprezintă pentru mine, pe scurt, regăsirea latinității noastre în indoeuropeană, alături de marile popoare care au adus pe lume instituția Istoriei. Istorie a fost și înainte de indo-europeni, egiptenii au trăit, de pildă, câteva mii de ani înaintea indoeuropenilor, dar nu s-a gândit nimeni s-o povesească în timp, ca Herodot, de la cauze la efecte, și mai ales s-o cânte, ca Homer” (Nicolae Georgescu); b) „Indianistica la noi a mai însemnat regăsirea atâtor și atâtor cuvinte, mituri, stări de spirit, chiar obiceiuri, mentalități. Și noi, valahii, jurăm pe Olt - așa cum indienii jură pe Bengali, de pildă” (Mircea Handoca).

Preocupările noastre eliadești ne-au apropiat de indianistică la începutul deceniului al VIII-lea al secolului trecut, când am publicat un articol valorificând afinitățile electivă dintre India și Mircea Eliade, desigur, o încercare de amator, nefamiliarizat cu semnificația și profunzimea noțiunilor și cunoștințelor de indianistică. Cartea lui Sergiu Al George „Arhaic și universal”, apărută în toamna anului 1981 ne-a dezvăluit noi taine ale prezenței „continentului” indian în conștiința culturală românească (Brâncuși, Eminescu, Blaga, Eliade). O altă etapă în înțelegerea indianismului românesc a constituit-o lectura monumentalei ediții din „Operele” lui Eminescu. La cel de-al XIV-lea tom am zăbovit îndelung. Aici se află reprodus facsimilul a trei manuscrise eminesciene conținând traducerea autografă a “Gramaticii limbii sanscrite” de Franz Bopp. Cele 220 de pagini tălmăcite în românește de poet sunt urmate de alte 70 ale glosarului comparativ, unde traducerilor germane ale autorului le sunt adăugate echivalentul în română, note și adnotări ale lui Eminescu.

Comentariile Amithei Bhose, la obiect, ne oferă apoi cele mai competente și utile informații și interpretări. Indianistica românească înseamnă pentru noi și cele trei cărți ale lui Mircea Ițu, și volumele lui Vasile Andru, și eseurile de indoeminescologie ale subsemnatului George Anca, eruditele studii ale lui Liviu Bordaș, precum și recentul jurnal din India al Mihaelei Gligor, alăturat altor jurnale de călătorie, care ne aduc aproape nu doar parfumul exotic al Indiei, ci și câte ceva din sufletul „Indiei eterne”.

Iată și alte comentarii despre eternitatea spiritualității Indiei:

Doina Severin-Boriceanu: Am devoțiune pentru cei morți în războaie sau pe pragul casei mele, pentru arborele trântit de țapinar, pentru regăsiri... Iar când citesc orice, dar Orice Despre India, practic o Reală Regăsire. Tânjesc după asta, mă las cotropită de ceea ce-mi aduc sub nas pasionații indianismului și chiar cred că vibrez cu ei, respir cu ei, rând după rând, nerăbdarea mă face să înghit lacomă ofertele lor, interpretările și gesturile lor de cunoaștere, mă înec, mă sufoc, dar merg mai departe cu credință. Ca și cum

într-un război comandantul de batalion ar striga: „Înainte! La atac!”. Sună egoist. Nu știu cum e la alții, dar în ținutul ființei care sunt, toate se petrec uneori de nici eu nu le mai dau de cap! Cei care bat tărâmul necuprinsului indian, mă îmbibă de pasiuni noi, de chemări spre universuri, mă ajută să răsufliu larg, imens, fără opintiri, să mă desfăt de ce află... într-o stare pantagruelică de nevindecat. Trăiesc iluzii binefăcătoare c-aș putea atinge un concept, un simbol, o filă dintr-un înțeles... Mă duc hai-hui prin universurile prinse de mâna care umple pagina cu propriile aprecieri și date. Iar asta mi se pare enorm! Poate că li se întâmplă și altora... Poate că nu. Poate mi se trage de la nesăbuița acelei iubiri cu India, nesățioase. Ating cu ei o superstiție a supraviețuirii, o dorință pasională de-a colinda literele ca pe o pădure magică de unde n-aș mai vrea să ies...

Florinel Agafiței: Prezentul postdecembrist consemnează, nu reluarea, ci, continuarea mai nuanțată a legăturilor cu spiritualitatea indiană, căci destui savanți tineri au apărut și s-au manifestat în arealul spiritual ce leagă România de India și invers, semnele arătând că eforturile contemporane sunt în direcția firească, bună, născătoare de noi valori menite a întregi pantheonul spiritual al omenirii.

Indologia românească, fie că s-a manifestat individual, fie că încearcă să se constituie într-o posibilă școală - o școală despre care Occidentul ar putea vorbi cândva, așa cum la noi se vorbește de multă vreme despre cele apusene și cum se încearcă a se întocmi la București, mai cu seamă, în deceniile scurse de la revoluție încoace - înseamnă, în fapt, un alt spațiu al manifestării noastre spirituale, ce incumbă interesul manifest al românilor pentru Orient, în general, India, în mod special, interes pornit, poate, și dintr-un trecut străvechi, comun cândva, indo-european.

Elena Liliana Popescu: „Întâlnirea” cu Ramana s-a produs pe când citeam cartea *India Secretă* a lui Paul Brunton, cu mulți ani în urmă, în perioada studenției. Descrierea inspirată a momentului întâlnirii autorului cu înțeleptul de la Arunachala, șocul pe care acesta l-a trăit în prezența sa tăcută s-a transmis și tânărului cititor care eram atunci și a fost suficient să deschidă în mod miraculos și decisiv o poartă ce ducea spre un tărâm misterios, necunoscut și neașteptat.

Poate părea la prima vedere un fapt obișnuit care se întâmplă la citirea unei cărți ce îți trezește interesul. Cu unele deosebiri importante, fundamentale: acest drum nu se deschidea spre exterior, era total nou și a continuat de atunci fără întrerupere. Am realizat treptat că el nu are sfârșit și nici început. Mai precis acest drum duce spre un prezent atotcuprinzător, pe care îl numim prezent, nedispunând de alt termen mai apropiat care să exprime, sau să descrie, acea stare-drum sau drum-stare, un prezent continuu dincolo de timp și de spațiu. Un prezent care înglobează în el trecutul și viitorul, tot ceea ce se petrece în trecut sau în viitor, totul, fără a se identifica cu ceva din toate acestea, dar care se află în toate acestea, fiindu-le suportul subiacent.

Cum nimic nu este întâmplător, și această întâlnire s-a produs din necesitatea de a se produce, necesitate în virtutea căreia se întâmplă tot ceea ce se întâmplă sau pare că se întâmplă în lumea noastră fenomenală, a dualității. În timp, am primit mai multe cărți de la ashramul de la Arunachala, cărți ce cuprindeau dialoguri cu înțeleptul de la Arunachala, cum este numit Ramana Maharshi, din diferite perioade ale existenței sale pământești, după ce a trăit acel moment transcendent ce l-a adus în fața necunoscutului absolut: El însuși sau Sinele.

Am tradus și publicat *Introspecția (Self-Enquiry)*, Editura Axis Mundi, București, 1993), a urmat apoi *Înțeleptul de la Arunachala (Talks with Ramana Maharshi)*, Editura Herald, Vol. I-II, București, 1997). Am continuat cu traducerea poemelor sale pe care le-am publicat în 2007 împreună cu o ediție revăzută a *Introspecției*, într-un volum intitulat *Introspecția. Poeme* (Editura Asociației Literare ȚIE, București, 2004).

Petru Costinescu: Indianistica, indologia? Ce înseamnă pentru mine? Ceea ce am citit din Lucian Blaga (Trilogia Valorii), Mircea Eliade, George Anca. Și ce am învățat despre invențiile indiene, mărcile indiene și design-ul indian. Și filmele indiene pe care le-am văzut. Și prăjiturile indiene din România. Iată câteva exprimări ale *Dicționarului Explicativ al Limbii Române*¹: *INDIÂNĂ*, indiene, s.f. Prăjitură umplută cu frișcă și acoperită cu glazură de ciocolată. Cf. germ. Indianer (krapfen). Și țesăturile de bumbac indiene: *INDIÂN* s.n. Țesătură de bumbac subțire și fină, albită, vopsită sau imprimată, din care se confecționează obiecte de lenjerie. Var.: indîană s.f. – din fr. Indienne; *SARÍ* s.n. Îmbrăcăminte femeiască indiană, lungă și amplă, care acoperă un umăr și lasă dezgolit pe celălalt.

George ANCA, București/ROMÂNIA și Delhi/INDIA

meditații asupra unor cărți și asupra unor oameni

SIMFONIA APELOR...

*Maria, viața ta e o flacăra...*³, un titlu de nuvelă mlădios ca o ramură de salcie pe malul Mureșului. Ladislau Daradici, prins între vis și realitate, ne prezintă o poveste simplă dintr-un sat de lângă râu, cu personaje emblemă, cu tragedii personale, pe un fond de ape mari...

În satul blând apare potopul, lângă sărăcia materială se adaugă tragedia, dezastrul. Lumea se contractă și cade în sine: familia, preotul, soldații, nebunul satului, violonistul, înecații și copilul-scriitor. Apele pun o presiune grea peste destinele oamenilor. Salvarea vine din metafora vieții. Morții curg pe Mureș, copacii plâng, tinerii se iubesc în corturi improvizate. Autorul lasă povestirea să vălurească, aparent, în mod clasic, are poftă de a povesti, apoi inserează în pânza scrierii textele copilului care scrie, se eliberează de copilărie, de tragedie, de moartea care năvălește. Textele copilului sunt fragede, completează filmul cuvintelor, dar pătrund în intimitatea tragediei, povestirea se continuă molcom prin povestea acestui *personaj-autor inocent* vorbind ca bătrânii mucaliți, fără cenzură și inhibiții. Ladislau Daradici e atent la tragedia, dar vede eliberarea. Ostașii dau o mână de ajutor sătenilor, ei se luptă cu apele, cu firea lor fragilă și derutantă. Se moare în timp de pace, din cauza revărsărilor de ape. Inundațiile violente aduc moartea, dar par și judecată și pedeapsa lui Dumnezeu, natura mișcă lumile în nuvela lui Daradici. Cei bătrâni au nostalgii legate de Mureș, cei tineri au energii nebănuite, copilul-scriitor primește un impuls irezistibil, el scrie ca o revărsare de ape, Dumnezeu îi pune în minte cuvinte pe care nu le înțelege, îl face pe copil să vadă realitatea dură: violul, moartea, înecații, lașitatea umană, imposibila iubire lângă ape, doar lipire trupească la fel de compensatorie ca apa tulbure...

„Gândindu-se la Mureșul care a fost și la cel care este, bătrânului îi venea să plângă. Generații întregi de oameni și-au bătut joc de râu, încât i-a ajuns și lui, nemaiputând răbda, răzbunându-și păsările ucise și peștii otrăviți, inundând casele oamenilor și înecându-le copiii, exilându-i pe coline, lăsându-i pradă frigului și umezelii, înfometăți și cu suflete frânte.”

- iată judecată, regula de aur a violenței umane asupra naturii, Dumnezeu nu mai suportă...

Cel mai bătrân bărbat din sat moare, invazia apelor îl cheamă la altă viață, pe malul altui râu, moare un simbol al vieții. Copilul-scriitor, Iulius, vede lumea cu ochii profetului, aproape, puterile sale sunt

³ Ladislau Daradici, *Maria, viața ta e o flacăra...* (nuvelă), Editura Casa cărții de știință, Cluj-Napoca, 2010. Nuvela a fost scrisă înainte de anii 90 (impresionat de inundațiile de prin anii 70-72), după cum declară autorul. A fost finalizată prin anii 92 (adăugând doar câteva remarci anticeușiste). E o replica posibilă la mitul jertfei zidirii (vezi MANOLE). Așa cum SUB CETINI ÎN ȚĂRÂNA - o replica la mitul mioritic, o altă nuvelă scrisă de Ladislau Daradici. În anul 2005, nuvela a fost premiata la Călărași - premiul I la concursul național "Alexandru Odobescu" (la același festival, OCTAVIAN PALER a luat premiul pentru OPERA OMNIA, lucru care l-a onorat). Nuvela a apărut, apoi, într-o antologie.

Nuvela a fost premiată de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Alba-Hunedoara la concursul specific pentru anul 2010, la secțiunea proză.

miraculoase în ciuda limbajului frust, insuficient. În mod evident copilul este un „alter ego” al scriitorului matur, care depune efortul să-și păstreze inocența inițială pentru a dinamiza povestirea.

„Toți munții ăștia de la Metaliferi îs plini de radiatoare de-ale de uraniu de stai cu curu pe un bolovan d-acesta ș-apoi te miri că nu mai poți avea copii și nu ți se mai scoală și te faci fosforescent de parc-ai înghițit un pumn de licurici.” –

iată, ochii inocenți văd tragedia și durerea pământului atins de păcatele oamenilor.

Iulius face parte dintr-o familie grea, tatăl își crește copiii, băieți și fete, mama s-a dus luată de alte ape, scriitorul se revoltă, scrie și echilibrează durerile.

Manole, un alt personaj, bolnav, șofer în echipele de salvarea sinistraților, aduce acea notă aspră de viață, fără fantezie, fără deschidere, doar realitate brută, brutalizantă. Alături de soția sa, Lia, formează un cuplu al deznădejdiei, incapabil să înțeleagă, dar camionul său salvează oameni, salvează copii, el, personajul anost, se sacrifică necondiționat, este arcul care împinge mașinăria lumii.

În textura povestirii se împletesc alte povestiri, alte tragedii, unii le văd, le înțeleg, alții își caută destinul umed în vremuri grele. Daradici are talentul de a prinde esența la limita dintre imaginar și real, lumea se construiește din posibil și iluzoriu, din moartea și viață...

Iulius are secretele lui, scrisul acoperă aceste mici acte de bravadă, ca furtul portofelului de la militarul aflat în echipa salvatorilor, ori observațiile personale despre personajele din satul inundat, așa cum le știa din viața obișnuită și acum presați de mama moarte.

„Cred că eu, Iulius-pană-de-vultur, sunt cel mai bogat și cel mai sănătos sinistral din epoca-de-aur a lui Ceaușescu. Dar nu știu ce să fac cu banii. Că îi cheltui pe toți și unde? I-am ascuns în cimitir, de am numărat mormintele să nu greșesc: de la stânga și dreapta, de jos în sus, exact al zecelea mormânt.”

În fața potopului, Dumnezeu răspunde în felul său, apele aduc în sat cadavrul unui artist, violonist, rătăcit în România inundată, venit acolo să aducă puțină frumusețe și bucurie, apele îl împing la mal cu un mesaj, la gâtul lui, un medalion scris, ca o pecete: *Maria, viața ta e o flacăra...*

Este mesajul speranței, lumea se descătușează în prezența muzicii, artistul este instrumentul care poate aduce iubirea adevărată.

Povestirea merită citită, are simbolurile ei, mesajul direct și indirect, temele se salvează din imaginarul clădit pe memoria faptelor exacte, prinse de autor în decursul vieții, satul i-a oferit material suficient pentru o **saga** adevărată, chiar dacă este în miniatură în această nuvelă, dar faptele sunt dense, ca apa, ca nămolul, ca moartea... De remarcat existența oamenilor într-o lume din care Dumnezeu s-a retras, ei nu-l simt, îi cheamă orbește, fără noimă, sursa vieții lor pare obturată, dar Dumnezeu are soluțiile sale, pare să spună Daradici...

Faptele bizare marchează povestirea: Lia are un mieluț, înlocuitor al copilului care s-a dus, tinerii satului sunt cruzi cu animalele atinse de soartă, nu înțeleg că aceste blânde făpturi îi însoțesc cu mesajele lor, cu sinceritatea lor, sora lui Iulius suferă o tragedie, este violată de un militar, tatăl fetei săvârșește crima, ca răzbunare, ca pedeapsă, imitând natura imediată, Iulius, pentru a se salva, intră în familia lui Manole, bătrânii satului nu mai înțeleg lumea, cei de la oraș sunt departe de tragedia celor din satul inundat...

„Părintele improvizează o scurtă slujbă ca mortul să nu plece neblagoslovit la drum, cine știe ce avea să-l aștepte acolo, în orașul îndepărtat și nepăsător. Când omul ajunge la morgă, nu mai poate spera la nimic bun. Acolo îl taie și îl golesc de creier și de inimă; oare cum poți scoate inima dintr-un om?”

Personajele nuvelei nu auziseră de *Simfonia spaniolă* semnată de **Lalo**, era mesajul adresat lor, un mesaj cifrat în limbajul artei, dar pertinent, artistul adus de ape, înecat de apele mari, Sarinski, un polonez, era cheia, viața e o flacăra, iubirea e soluția, apele pot fi învinse...

Personajele captate de un destin umed nu înțeleg, Iulius scrie și redă sensul:

„...Că vedeți acum nimeni nu mai zice nimic. Toți tac și toți își văd de treabă și Manole nu mai vine și nimeni nu are poftă de nimic iar apele cresc tot cresc și nu vor să se mai oprească și ploaia asta afurisită a început din nou de parcă s-ar pișa careva de sus în jos tot timpul toarnă și apa ne ustură pielea și ochii și sufletul și-s amărât acum și nu mai scriu că-mi vine să plec dar unde să mă duc că n-am pe nimeni...”

Deși textul băiatului-scriitor nu are reguli în aparență, limbajul este brutal și necizelat, el ne transmite adevărurile lumii, în mijlocul apelor mari omul este singur, apele sunt acide, totul are un sens în textul aparent lipsit de sens, povestirea unui copil imatur, dar care a asistat la dramele vieții: dragostea, violul, moartea, boala spirituală și trupească, secretele muzicii, secretele personale puse într-un cimitir, în pericol

de a fi inundat, până și morții nu scapă, dar orice poveste are soluțiile ei, în cazul de față: *Simfonia spaniolă*...⁴

Constantin STANCU, Hațeg/ROMÂNIA
Martie 2012

POEMUL PHOENIX, POEMUL CA PERSONAJ LA NICOLAE BĂCIUȚ

În volum de versuri *Poemul Phoenix*,¹ Nicolae Băciuț exprimă întreaga sa maturitate de creație, un echilibru al formei și al fondului, versul care luminează gândul cititorului și îl cheamă la o relație normală cu poezia. Autorul refuză experimentul poetic contemporan ancorat în forme și expresii acide, abordează acea zicere clasică fulgerată de ideea actuală, de viziunea corectă asupra literaturii. Deși volumul cuprinde mai multe poeme, în fapt, e un singur poem, un poem care renaște din cenușa banalului zilnic și învie în stări poetice autentice, esențiale, structural necesare pentru sufletul omului modern aflat la intersecția marilor experiențe. Stâlpii de bază ai poemului, trecut prin poemele scrise, sunt: credința, dragostea, natura, timpului, misterul, cântecul, colindul, formele armonioase, lacrima, anotimpul, culorile netimpului...

Nicolae Băciuț revine la principalele fulgerări specifice poeziei române autentice, de la Lucian Blaga la Nichita Stănescu, de la Marin Sorescu la Ioan Alexandru, lecturile serioase și contactul cu scriitorii autentici se regăsesc în poezia sa, cu un timbru special.

Autorul vede poezia în locuri și timpuri diverse, simte poezia care plutește în jur, își pune întrebări, are răspunsuri la teme care nu au întrebări, descoperă lumea, datează poeme pentru a fixa experimentul liric.

Călătoria începe de la iarna fără pleoape, continuă lin prin fereastra de lacrimi, timpul din timp, iarba cu miros de femeie, lacrima lacrimii, copacul din casă, somnul din somn, lacrima luminii, vama albă, iarna vară, încă o viață, despărțirea de trup, câmpul de maci și atrage atenția la ultima stare a poeziei, taxa pe poem.

E curajul poetului de a vedea esențele, dincolo de aparențele formelor. Se întoarce brutal spre poezia din poezie, spre adevărul poetic din vers, spre durerea adâncă a poeziei, rememorează stări, locuri, date de reper, sărbători personale, dragostea tainică a poetului, acel halou de gânduri, cuvinte, ziceri care reinventează ființa la un moment dat. Se redescoperă, astfel, bucuria prin poezie...

În călătoriile sale Nicolae Băciuț redescoperă poemul la Sărmaș, la București, Sinaia, Passau, Târgu-Mureș, Nurnberg, Bazna, Blaj, Sovata, se întâlnește cu starea poeziei în locuri surprinzătoare, nu mai există regula camerei proprii unde stă de vorbă cu muza, viteza acestor vremuri îl fac să se adapteze la sursele poetice profunde.

„Poemele mele,/sălbatiche poeme/în care învățăm și eu,/să zbor/ca un străin/ce-și caută o țară/unde să-i crească/păr și unghii,/în viață ca și-n moarte,/în moarte ca și-n viață.” – **Poemul Phoenix**. Aceste versuri ne relevă un poet care simte poezia continuă, din poem în poem, din poet în poet, din istorie în istorie, e un fel de renaștere continuă a poeziei care pare să nu aibă moarte, o temă preluată din valorile creștine autentice, din mișcarea în lumea a celui care cunoaște structura poetică a universului... În fond și scrierile sfinte apelează la un limbaj poetic pentru a exprima în cuvinte obișnuite adevărului profunde despre om, despre creator, despre creație.

⁴ „**Édouard Victor Antoine Lalo** (n. 27 ianuarie 1823, Lille - d. 22 aprilie 1892, Paris) a fost un compozitor francez de origine spaniolă. A studiat, cu începere din anul 1833, la Conservatorul din Lille, vioara, violoncelul și compoziția. În 1839 se mută la Paris. Creația sa a cuprins opere, simfonii, concerte pentru vioară și violoncel. Edouard Lalo era cunoscut în epocă mai mult ca violonist. Compune mai mult pentru instrumentul al cărui interpret este: concerte pentru vioară și orchestră, simfonia spaniolă și fantezii instrumentale, dar și melodii pentru voce și pian, chiar și opere. Totodată, mai scrie pentru vioară și un concert rus. Celebru este și concertul pentru violoncel, cu o melodică de tip spaniol.

Este înmormântat la Paris, în cimitirul *Père Lachaise*”. – Sursa de dicționar: Wikipedia.

Cântecul, cuvântul, ideea care le leagă, devin revelație autentică, clipă de taină: „Tot mai visez un vis că mai visez./că numele mi-e primăvară./că lacrima îmi e botez./că Dumnezeu mă înconjoară –/dar numai visul mă visează/în lacrima luminii trează./ - **Lacrima luminii**.

Femeia este o prezentă, nu are trup, dar poate fi o aripă, un cuvânt nescris, taina care o poartă jumătatea bărbatului se află în așteptare, e grea taina și orbește ochii poetului, e lacrima din cer, un dar de la Dumnezeu, ca în poemul **Lacrima din cer**.

Somnul ori visul fac parte din structura poemelor scrise de Nicolae Băciuț, e un fel de viață din viață, o trăire care se împletește în dimensiuni ascunse pornind de la realitate, vin întrebări simple care dau greutate versurilor.

„Și dacă n-o să mă mai naști/în viața asta/sau în alta./rămâne un cuvânt/să-l crești și pentru mine,/ca pe-un fiu/ce nu-și găsește tată./rămâne un poem/pe care n-o să-l scrii.../” - **Să nu mă naști**. Iată, poetul descoperă un timp din timp când lucrurile erau perfecte, un fel de rai din care a fost alungat, un fel de dimensiune în care lucrurile sunt în echilibru, au ceva din poezia universului, ceva din taina dusă de poeți prin vreme. Autorul aude poezia din spatele cuvintelor zilnice, e zicere venind din revelație, glasul acela unic, unduios și bând este receptat cu sensibilitate, versurile au atâtea cuvinte câte pot duce, aurul s-a eliberat din zgura cuvintelor, Nicolae Băciuț este un inițiat care eliberează poemul din cenușa zilnică, îl plimbă prin anotimpuri, prin locuri unice, prin vremuri specifice, ca pe o ființă, ca pe cineva cunoscut, având viață din pricina suferinței de a fi în doar trei dimensiuni, atins de a patra dimensiune.

„Și m-am gândit să-ți scriu./de mai citești scrisori./să știi și despre mine/că sunt, că nu mai sunt./să știi că mai există zori./că timpul e mărunț -/prea mult nisip în el/și nu-s clepsidre să-l încapă./Mi-ai dat mult cer.../” - **Porunci**. Scriitorul are o relație nevăzută dar reală cu Dumnezeu, de la un Dumnezeu legiuitor ajunge la un Creator al harului, viața e un dar pe care sufletul îl vede bine, zece porunci și o singură viață, numărătoare divină, iar răspunsul omului este poezia, limbajul comun al celor doi, un limbaj la care se ajunge prin trăire, exercițiu, rugăciune, e limbajul autentic *Creator-Ființă-Creator*.

De-ajuns mi-e o singură viață –/de mai multe ori aș muri./îmi ajunge o dimineață./dacă te-aș putea privi./îmi ajunge o singură floare./dac-aș putea s-o miros./îmi ajunge o singură viață/întoarsă pe dos./Îmi ajunge să fiu tu./să pot să sfârșesc/ce niciodată nu începu!” - **De-ajuns**.

Nicolae Băciuț ajunge la o concluzie simplă, la simplitatea vieții așa cum o primește de la Dumnezeu, sunt lucruri simple, dar fundamentale pentru om, ele fac legătura cu restul creației, poetul se leagă de **Logos** prin ele, acel Logos infinit (ca să apelăm la o tautologie, din pricina vorbelor zilnice).

Poetul are meritul de a reveni la poezie în stil clasic, adică la zicerea versului, personajul principal este poemul explicit sau implicit, sau starea poetică, ori mișcări spirituale profunde, recuperează poezia autentică din mijlocul unei lumi aflate în criză spirituală, a unei lumi alunecând spre finalul unui ciclu. Poezia pare o soluție. Are ceva din veșnicia Cuvântului care rezistă într-o lume a simbolurilor de toate felurile, într-o lume a artelor diverse, a spectacolului facil, bine regizat de făcătorii de spectacole.

Văzut din afară, volumul pare a nu avea coerență, poemele par risipite aleatoriu, există o grabă poetică, o pierdere a cuvintelor în carnea scrierii, dar pentru iubitorul de poezie, poemele se compun în **Poemul Phoenix**. Interesant titlu și expresiv, dureros de adevărat, din puțină cenușă a poeziei care a murit se ridică poezia ca ființă specială. Autorul este conștient că lumea are nevoie de frumusețe, el cheamă prin vers la profunzimea trăirii și chiar aduce un elogiu celui care *înțelege*.

„Sărut dreapta/celui ce deschide cartea./sărut stânga/celui ce-a învins nătânga/lene de a fi;/le sărut pe amândouă./care au pe unghii rouă/de pe filele de carte/care au trecut prin moarte/și re-nvie-n fiecare/ochi din margine de zare./Le sărut pe amândouă:/Sărut stânga, sărut dreapta/care țin drept cruce cartea” -

Închinare

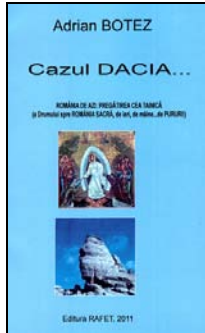
Cartea este una care merită enumerată ca făcând parte din colecția de inimă a literaturii române pentru că se alătură unor volume originale scrise de poeți adevărați precum: Eugen Dorcescu, Paul Aretzu, Eugen Evu, Octavian Doclin, Ioan Evu, Nicolae Prelipceanu, Daniel Turcea, etc., poeți care se întorc la teme profunde ale poeziei, la bucuria de a scrie și de a citit într-o vreme în care agresiunea informatică pare să fi afectat și poezia, dar nu este așa, există cuvintele de fosfor care se văd în întuneric și deschid lumea spre larg...

Volumul conține și o fișă biografică, referințe critice despre autor, opera sa de la *Muzeul de iarnă* la *Mireasa cuvântului*, reflectând o activitate literară bogată și intensă, cizelată cu atenție chiar de Nicolae Băciuț, pentru a lăsa un semn despre poezia autentică în vremuri de criză morală. Dar ce este o poezie în viziunea scriitorului? „Lecția/de/ anatomie/a unei/secunde./” - **Poezia**, la 31 octombrie 2004

Eugen Simion, Petru Poantă, ori Gh. Grigurcu fac referiri la opera lui Nicolae Băciuț, punându-i în lumină calitățile și fațetele lirice, indicând spre aventura expresiei, ori călătoria poetului prin lume pentru a descoperi taine, arhetipuri, matrice, sau acolo unde fiziologicul devine limbaj.

Dar poate că acolo unde poemul este personaj, aventura metaforei se face patria cuvintelor care plâng...

Constantin STANCU, Hațeg/ROMÂNIA
Februarie, 2010.

NOUĂ RADIOGRAFII ALE „CAZULUI DACIA“...

Ion PACHIA-TATOMIRESCU

„Cazul Dacia...“ durează în instanțele istoriei din 11 august 106, de când Sarmisegetusa și o parte din Dacia Nord-Dunăreană a lui Decebal – provinciile Oltenia, Banat și Ardeal – cad pradă Imperiului Roman de sub conducerea lui Traian, așadar, de-aproape două milenii, ori, cu cea mai mare exactitate spus din prezentul anotimp, de 1906 ani; de-atunci, imperiile-hiene – antice, evmezice, ori contemporane – au tot sfâșiat bogatele ținuturi ale statului Daciei, au tot ciopârțit, „până la os“, marele, blândul, sfântul său **Popor Pelasg > Valah**, și, aidoma neistovitelor caractițe uriașe, cu mii de brațe / tentacule, cu crater-ventuze, i-au absorbit / jefuit bogățiile solului edenic, ale subcerescului cogaionic-paradisiac și ale subsolului fabulos, cu nemaipomenită diversitate de tezaur – de la sare, țigăi, aramă și fier, până la nesfârșit-de-adâncile filoane de aur, până la ruinele templelor / davelor ivind zilnic în soare: brățări din cel mai pur aur, cosoni de douăzeci și patru de carate, statui, idei de zboruri și de fântâni, materie cenușie etc.

La această concluzie conduce și examinarea atentă a celor „nouă radiografii“ recente, datorate eseistului Adrian Botez, autorul cărții *Cazul Dacia... România de azi: pregătirea cea tainică (a Drumului spre România Sacră, de ieri, de mâine... de-a Pururi !*, (2011), carte a cărei „materie“ – de dincolo de un „incitant Argument“ – se structurează într-un „mausoleu-octaedru“, pe-ale cărui „fețe-panouri-solare“ stau caligrafiate: 1 – *Cazul Dacia. „România Mare“ – o autentică temă de meditație sau: să-i lăsăm pe păpușari să creadă că ne-au „dus de nas“* (paginile 11 – 76); 2 – *După 21 de ani... sau: pentru dispariția Statului Masonic* (paginile 77 – 88); 3 – *Martiriu și... expectativă* (paginile 89 – 101); 4 – *Cândva, nu de mult, poporul ăsta al românilor a avut altă fibră de Duh... – avea Reacțiune !!!* (paginile 102 – 113); 5 – *Când va învăța România să spună și „NU!“* (paginile 114 – 130); 6 – *„Democrația liberală“ – ca instaurare a banditismului, trivialității și haosului „multilateral dezvoltat“ și programat* (paginile 131 – 160); 7 – *Magia Neagră a unei istorii a românilor... făcută de trădători și de „alogeni“ – marginalii și dezvoltării în premieră* (paginile 161 – 177) și 8 – *Se pregătește Marea Pustiire Mondială !!! Concluzii și soluții. Noi afirmăm remediile de Duh Hristic, contra Satanei. Cum va fi Conducătorul Adevărat ca Entitate Constructiv-Hristică, de Neam?!* (paginile 178 – 206).

„Radiografia“ **dintâi**. În „deschiderea“ cărții, Adrian Botez își „pro-jetează“ distinsul receptor în „circularitatea“ / „ciclicitatea“ arheic-arhaicei „scrise a Omului / Neamului“, «de la **Originea-Paradis**, înapoi, la **Originea-Paradis**», firește, în „speța“ **Daciei și a poporului său, Poporul Pelasg > Valah**, irepresibilă „circularitate“ cu finalitate – aceea de «a-I dovedi lui Dumnezeu că s-a oțelit, că a devenit conștient de Dumnezeirea ființei / ființării sale, că-L iubește pe Dumnezeu-Creatorul său nu „la poruncă“ și nici „prin predestinare funcțională“ [...], ci cu toată feroarea **Duhului** său **Viu** [...], prin **infernul istoriei**»,

întrucât, «în cazul Neamului Românesc, exprimat prin poporul românesc de azi, pornim din **Paradisul Daciei**... și ne vom întoarce, fără greș, tot în **Paradisul Daciei**... – cu o condiție: să îndurăm infernul cel mai adânc..., politicianismul iresponsabil și rapace, impostura, crima și nerușinarea [...]; și, dacă vom dovedi tăria de Duh de a-l înfrânge pe dușman, vom binemerita, de la Dumnezeu, să ne hodinim, apoi... – și să ne stingem arșița rănilor, în Rai..., **printre sfinți, martiri și îngeri**... [...], pentru a ajunge la **România cea de-a pururi**, la România transistorică / anistorică» (*Argument*, p. 5 sq.), adică, de la **Dacia** de ieri, la **Dacia** de mâine.

„Arcul“ eseistic adrian-botezianic se exercită cu un original, fermecător patos – atât în *Argument* ca și în celelalte opt secțiuni / „macrocapitole“ ale cărții (v. *supra*) –, între **rugăciune / psalm și pamflet** («Nu avem nicio scuză, în această privință ! ...Cum nu au nici cei care au văzut trădarea, cu ochii și inima lor, și au acceptat-o, chiar cu bucurie dementă, neghioabă – parcă drogați, parcă posedate de diavol !!! Suntem **trădători de Duh Dumnezeiesc**... – deci, **făptuim cel mai greu păcat: păcatul contra Sfântului Duh...! Doamne-ajută acest popor, să se întoarcă la Duhul lui de Neam, ales de Dumnezeu ! Și, Doamne, cu Nesfârșită Mila Ta, ajută-ne să întrevedem, și noi, Mântuirea întru Neam – spălarea poporului în Lumina Sfântă a Neamului Transistoric, cel de-a pururi !!! ...Doamne, Iisuse Hristoase, trimite acestui Neam iubit de Tine călăuză [...]**» – *ibid.*, p. 9 sq.).

„**Radiografia**“ secundă. (1) Prima secțiune, structurându-se în douăzeci și unu de capitole, abordează probleme stringente ale istoriei, ale contemporaneității **Poporului Pelasg > Valah**, mai toate încordând timpanul receptorului de azi din **Dacia – România, Republica Moldova / Basarabia, Macedonia** etc.: («I. „Tot Balcanul a fost românesc“») **problema Patriei** văzută, îndeosebi dinspre Cristea Sandu-Timoc (Zlocutea-Timoc / Serbia, 8 septembrie 1916 – 6 august 2012, Timișoara-România), «o istorie vie și însângerată, precum un apostol răstignit pe o nouă Golgotă», militant de seamă pentru drepturile Valahimii din **Dacia Aureliană** – Valea Timocului (azi, împărțită – prin voința imperiilor secolului al XX-lea, îndeosebi, a Imperiului Sovietic-Stalinist – între Serbia și Bulgaria), deoarece «nu știm care ne este Patria, deci pentru ce anume trebuie să luptăm, cu prețul trudei și vieții noastre [...]; iar mijloacele de luptă pentru redobândirea Identității Noastre Arheice nu sunt nicidecum cele „democratice“ – de fapt, luciferico-masonice –, ci cele ale Duhului Umano-Divin: Trezirea [...] conștiinței Eului Nostru Umano-Divin, care va determina trezirea supra-Eului Dumnezeiesc...» (p. 12 sq.); («II. „Există o conjurație împotriva cuvântului Român“...») **complotul anti-Român**, relevat lui Cristea Sandu-Timoc «atât la Sofia, cât și în Belgrad, ori Atena» (p. 15), este – de fapt – **bimilenarul complot ordonat de împăratul Traian pentru radierea toponimului sacru, Dacia, pentru ștergerea din istorii a Poporului Pelasgo(>Valaho)-Daco-Thrac**, complot întreținut nu numai de Imperiul Roman al lui Traian, ci și de Imperiul Roman de Răsărit / Apus, de Imperiul Bizantin / Latin, de Imperiul Habsburgic / Austro-Ungar, de Imperiul Turc / Otoman, de Imperiul Rus / Sovietic, de actuala Uniune Europeană (ce cultivă, de pildă, „confuzia etnică“ între Români = Pelasgi > Valahi și Rromi / Țigani, susținându-se propagandistic de către Franța, Anglia, Spania, Italia, Germania etc. ideea falsă că România – iar de vreo doi ani – și Bulgaria ar fi „țara / țările de origine a țiganilor / rromilor“, nu India, țara de la periferia căreia au migrat în toată Eurasia, de prin secolul al V-lea d. H.; («III. „Cred că singurii guvernanți care ar înțelege drama noastră ar fi Aromânii“...») **problema re-Unirii Pelasgimii > Valahimii între hotarele Pelasgiei > Valahiei / Daciei (Blaquie / Grande Blaquie** – cum era cunoscută în vremuri evmezice, între anii 1185 – 1280 / 1300, grație **re-Unirii** sub sceptrul **Dinastiei Fraților Valahi Petru și Ioan Asan I**, între hotarele Daciei Antice Sud-Dunărene / Nord-Dunărene) **nu este numai problema „guvernanzilor“ de București** (cum greșit credea Cristea Sandu-Timoc), **ori „a Aromânilor“** (mai exact spus, a **Macedoromânilor, Meglenoromânilor și Istroromânilor**, adică a Valahimii Sud-Dunărene, de la Herodot citire, „ce s-a tot lăsat dezbinată“, ci rămâne, în ultima instanță a istoriilor, **problema voinței întregului Popor Pelasg > Valah**; («IV. Începutul aventurii: cine suntem și cum ne numim...») **„orbecăirile“ evmezice ale cronicarilor / istoricilor umaniști / iluminiști, ori contemporani, ce n-au știut și încă nu știu, nu vor să știe (spre a nu deranja cumva „deșănțatele imperii“)** că, **etnicește, noi suntem Pelasgi > Belagi (Belaci) / Belachi > Vlahi / Valahi**, după cum s-a demonstrat în nenumărate rânduri, de-a lungul celor două milenii scurse de la Nașterea Mântuitorului; («V. „Limba românească e mama limbii ceii lătinești“...») **limba pelasgă > valahă (dacoromână)**, după cum s-a tot spus, chiar de la iluminiști (Petru Marior) încoace, este „mama“ / „muma“ **celor „nouă limbi pelasge / pelasgice“**, nu „limbi romanice“; («VI. Tragedie ardelenescă și martiriu întru Ortodoxie. Românii nu au gena lașității înscrisă în ADN-ul lor. Cei mai cutezători războinici ai Terrei: Traco-Dacii !!!») **„problema trădării“ Ortodoxiei din Dacia de Vest, adică de la Dunărea de Mijloc și din Ardeal / Transilvania**; («VII. Eminescu, Nicolae Densușianu – „Memento mori“; inițierea întru tracism și misiune spirituală de neam...»)

„Biblia“ Valahimii; («VIII. România – „vatra veche a Europei... și nu numai...») **Old European Civilization** adică **vatra Pelasgiei (Thraco-Daciei)**; («IX. A nu se vedea pădurea din cauza copacilor... sau: Tracia nu este a tracilor») **Valahii, urmașii de azi ai Pelasgilor (Thraco-Dacilor)**; («X. Falsificarea istoriei... în oglinzi: a. Constantin și Elena. Enigma Dacilor de pe Arcul lui Constantin – oglinzi...; b. Falsificarea istoriei») **un aspect „contemporan“ al conspirației anti-Dacia: „...manualele de istorie nu pomenesc nimic despre rolul dacilor în istoria Imperiului Roman...“**; («XI. Disparații misterioase și extrem de... „disciplinate“...») **distrugerea / dispariția istoriilor veridice despre Daci / Dacia („Getica“, de T. Statilius Crito; „Istoria Romei“, de Appianus) etc.**; («XII. ...Totuși, despre alchimia traianică...!!!») **Dacia și „icoana zalmoxian-creștină“ de pe Columna Decebal-Traiană din Roma** (113 d. H.); («XIII. Traco-Dacii – sfințiți / aleși întru a fi primul popor ortodox de pe Terra...») **aspecte ale Zalmoxianismului – orfism, esenianism etc.**; («XIV. Goții despre Geți... adică, despre ei înșiși !!!») **„confuzii“ etnice dirijate** (de Roma, Atena, Constantinopol etc.), **Dacia și Dacii / Geții ca Goția / Goți** (cum, de altfel și subtil-articulata „confuzie“, **Dacia / Daci – Scitia / Sciți**, pornindu-se de la împăratul Dioclețian ce admite în anul 292 d. H. ca **Dynogaetia / Dinogetia** (partea dintre „marile bălți“, Delta Dunării, țărnul Mării Getice / Negre – de la Insula Șerpilor și până la Varna, partea de sud delimitându-se de „linia“ Odessos / Varna – Appiana / Oltenița) să fie desemnată ca provincie imperial-romană prin sintagma **Scythia Minor**; supraviețuind administrației imperial-romane, toponimul pelasgo[>valaho]-dac, **Dynogaetia / Dinogetia**, de prin secolul al X-lea, a fost tălmăcit în slavonul **Dobrogea**); («XV. Limba danubiană, scrisul dacic și... texte vedice. Suntem înainte de „Turnul Babel“, întru limbajul îngerilor...») **„lucrarea“ imperial-mancurtizatoare asupra Pelasgilor > Valahilor**; («XVI. Tracii îmbrățișează Terra... nu doar prin limbă...») **„săvesciana“ deplasare peste roșu, la populația-Ainu**; («XVII. Sfântul munte al Kogaionului și echilibrul spiritual al Tracilor luminoși») **sfântul munte al Daciei, Cogaionl, în „tablitele de la Tărtăria-Orăștie“, în Geografia lui Strabon, în poemele lui Eminescu, în „oralitatea cultă“ a Zalmoxianismului conservată în folclorul valah până azi**; («XVIII. Poporul mistic, al Soarelui Negru / Spiritual: Lah / Valah») **un pamflet împotriva aberațiilor filocumaniste ale pseudoistoricului Neagu Djuvara**; («XIX. Negru-Vodă, logostelele și eroii») **problema „stelelor“ Logosului**; («XX. Am ajuns la finalul aventurii prin amintirile proprii noastre ființe / ființări terestre...») **problema sacrei misiuni cosmoterestre**; («XXI. Pricoliciul și... Învierea !») - **licantropia și stindardul Daciei.**

A treia „radiografie“. (2) Partea secundă a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez privește „francmasoneria“, „plutocrația iudaică“, „liberalismul și comunismul“, „criza cea mai cronicizată și mai dubioasă“ din Dacia / România, „corupția generalizată“ în manieră neofanariotă, «de la nivel de ghișeu și până la nivel prezidențial» (p. 77), «linșajul elitelor și calomnierea martirilor Neamului» (p. 78), „pacea socială“ și „războaiele energiei“, „otrăvirea globală“, haotizarea și hienizarea societății, distrugerea sistemului de învățământ («...deja vedem că se pregătește „elevul / tânărul-jivină“, incult până la barbarie și sclavie, egoist și total iresponsabil, feroce și singur, satanic...» – p. 83 sq.), a sistemului de sănătate, a sistemelor economice etc.

A patra „radiografie“. (3) A treia parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, abordează „eclipsa de Duh“ în raportul *entitate arheică / divină – neam / popor*: «... în secolul al XIII-lea, toate **popoarele Terrei** au intrat în eclipsă de Duh..., de fapt, „un blocaj recapitulativ“ al căștigurilor și pierderilor din acțiunea spiritual-hristică. [...] Poporul român (direct sau prin ... „regii și împărații săi“...) a avut destule eclipse (cele mai apropiate: 23 august 1944 [...], apoi 25 decembrie 1989, când mult prea mulți români au fost de acord cu blasfemia asasinării unui conducător [...], iar cea mai proaspătă greșală: 6 decembrie 2009, când nu doar „frauda de noapte“ l-a reales pe Băsescu, ci și „scursurile“ [...])» (p. 91 sq.).

A cincea „radiografie“. (4) A patra parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, se focalizează asupra „fibrei de Duh“ a Valahimii în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea (**Războiul de Independență din 1877 – 1878**: «...în 1877 – ’78, noi, românii, am dus un război crâncen, pentru Neatârnare – dar și de „spălare a rușinii rușilor“...) și în secolul al XX-lea («...în cele două războaie mondiale am dus lupte grele – în ciuda trădării coloneilor și generalilor filogermani, în primul război, și a regelui Mihai, într-al doilea – și în ciuda dezbinării, din forurile superioare ale armatei, de pe frontul sud-moldovenesc, prin defectarea bolșevică, din 1917..., dar și a dezbinării din cadrul politicianilor români și al camarilei regale... și chiar a regilor noștri masoni, dintre care criminalul și iresponsabilul de Carol al II-lea seamănă izbitor cu Băsescu [...]; știi bine cât de scump a plătit Ceaușescu, pentru „**încăpătânarea**“ lui naționalistă, pentru „**excesul lui de personalitate**“, extrem de benefic, în esența lui..., vedem abia azi, foarte clar, pentru Poporul Românilor [...] ..Ceea ce se întâmplă de 21 de ani încoace, și anume, să fie lăsați ungerii să ne batjocorească, să ne facă ei geografia și istoria [...]. să ne conducă – Marko Bella – vice prim-ministru..., UDMR-ul terorist decide împotriva românilor prin șantajarea **tuturor guvernelor românești...**

cârpe și Iude !!! – adică, iartă-mă, dar să lași Cultura și Sănătatea Românilor pe mâna dușmanilor lor istorici, adică a politicianilor maghiari și iredentei maghiarilor - este un act de trădare cumplită ! – așa , nu se putea ajunge decât la ce s-a ajuns: înființarea Gărzilor Secuiești, înarmate până-n dinți, cu armament trecut granița de la Budapesta, pe la Vama Borș !... autonomia teritorială **pe criterii etnice** a Szeklerföld-ului / Ținutului Secuiesc,, **rupând România în două, din mijlocul „steagului“ ei găurit, în decembrie 1989, la casa popii Tökes !!!, refăcând ticăloasa graniță a Diktatului de la Viena!!!**..., cărți de istorie și geografie „aranjate“ la Budapesta !... pe când **copiii de român nu mai au dreptul să-și cunoască istoria și geografia, cele reale !!! [...] cu așa logică și acțiune politică strâmbe...**» – p. 102 sqq.).

A șasea „radiografie“. (5) A cincea parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, se axează pe faptul că «trăim , azi, o istorie bleagă a României» (p. 114 sq), „istorie bleagă“ constând într-o cumplită serie de „veniri“ / „venituri“ („imperial-scurșori“) pe fondul cancerului corupției din România – „inima“ contemporană a Daciei Nord-Dunărene a lui Decebal: «Vine multinaționala / transnaționala și-ți zice: „**Dă foc la Agricultură Țării!**“. Și tu, bleg și corupt, dai foc la ogoarele strămoșilor Traci... și obții niște...minunate pârlăoage! // Vine multinaționala / transnaționala și-ți zice: „**Dă foc la Industrie!**“. Și tu, bleg și corupt, transformi fabrici, uzine, rafinării... în schelete! // Vine multinaționala / transnaționala și-ți zice: „**Dă foc la munți și păduri!**“. Și tu, cuminte și teribil de bleg, îi chemi pe Nicolaiciuc ori pe Verestóy Attila, și obții chelirea munților..., sufocarea și jalea de moarte a fraților tăi și corupt, dai foc la ogoarele strămoșilor Traci... și obții niște...minunate pârlăoage!». Și seria cumplitelor (ne)cazuri din Dacia / România comandate de „multinațională / transnațională“ continuă de mai bine de două decenii astfel: «...„**Transformă-i în sclavi și terorizează-i pe angajați [...] Nu-i plăti decât cu zgârciuri, cu mizerii, care abia să-i țină în viață, nu cu salarii care să le permită să-și ridice fruntea, a oameni ! Dacă vor crăpa, atâta pagubă, rezervă biologică există...!**“ [...] ...vin băncile zarafilor lumii și-ți zic: „**Tu să te împrumuți de la noi, să te tot împrumuți până leșini și crăpi de-atâta împrumutat!**“ [...] „**Fă autostrăzi invizibile, ca să avem noi purcoi și sodom de bani, iar voi să nu aveți autostrăzi – canci, bre!**“ [...] **Tu, Țara Aurului și Duhului lumii, de azi, nu mai ai nici un miligram de aur, și, tot de azi, ești Culmea Prostiei și Bolii, Model Mondial pentru Prostie și Boală!**“» etc.

A șaptea „radiografie“. (6) A șasa parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, relevă, în aceeași tonalitate pamfletar-vulcanică, în același viguros clamor sempitern, așa-zisa „democrație liberală“ a terorismului / banditismului de „băsescian stat reformat“, „haosul multilateral-dezvoltat și programat“ pentru că: **a) «...valorile culturale nu se pot susține, în mod real și stabil, fără valorile moral-religioase»** (p. 134 sqq), adică fără „valorile Ortodoxiei“; **b) «nicio orânduire n-a respectat omul... – deci nici pe Dumnezeu ! –, dar niciuna nu l-a înjosit atâta pe om cât orânduirea „haosului programat“ și a „haosului multilateral dezvoltat“, cea a zarafilor, „democrația liberală“, deh ! – care vrea să ne convingă de absența lui Dumnezeu în ceruri și de prezența lui în ... bănci și în bancomate»** (p. 139 sqq.); **c) «prăpastii sociale, viduri de comunicare și piramide de truffie» = „acceptarea domniei răului în lume, a războiului sinucigaș și a veșnicei orbiri / anihilări a demnității umane“;** [...] **g) a renunța la „slujirea lui Dumnezeu“ înseamnă a accepta robia Satanei „democratice și liberale“ etc.**

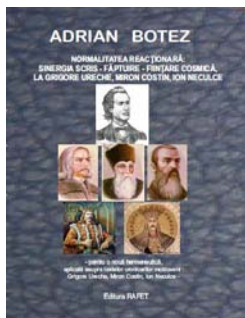
A opta „radiografie“. (7) A șaptea parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, se constituie din «marginaliile și dezvoltările în premieră», „marginalii“ privitoare la «magia neagră a unei istorii a Românilor... făcută de trădători și de „alogeni“» (p. 161 sqq.): «...Toți mărlanii și toate „curvele morale“ se înghesuie, din toate părțile, să ne convingă de faptul că, noi, românii, nu mai suntem buni de nimic altceva decât de hoit. [...] **Pe pielea noastră, fojgăie tot felul de contracte, prin care, ce era al nostru din moși-strămoși, ni se dovedește, cu terfeloaga „legii“ în față, că n-a fost niciodată al nostru, ci trebuie să fie al oricui, numai al nostru, NU !** Pe pielea noastră, trebuie să suportăm tot felul de **aranjamente „magice“** (de magie neagră“, **prăpăditoare de Neam!**), după care, când ne uităm în oglindă, nu mai dăm doi „bani răi“, **noi pe noi înșine...!** Uitați-vă, numai, ce scrie pe **HotNews.ro**, miercuri, 19 mai 2010, 13:16: „**Camera Deputaților a adoptat miercuri articolul 37 din Legea educației în varianta Guvernului, prin care Limba și literatura română va fi singura disciplină care nu poate fi studiată și în limba maternă de către minoritățile naționale, informează Mediafax.**“ [...] Jurnalul *Flacăra Iașului* este mult mai incisiv și mai „ager la ochi“, în această problemă gravă a României de azi: „Majoritatea deputaților a votat posibilitatea predării istoriei și geografiei României în limba maghiară. UDMR a ținut mult la acest detaliu, conținut altminteri și în proiectul *Legii Educației*. PNL și PSD au protestat cu vehemență și i-au acuzat pe pedeliști, udemeriști etc. de trădare a națiunii române. [...] *Normal ar fi fost ca măcar aceste două discipline să fie asimilate de compatrioții noștri maghiari în limba română, limba oficială a statului în cadrul căruia sunt și ei cetățeni. [...] În SUA, geografia și istoria sunt predate în*

limba engleză, în Franța, franceza e unica limbă oficială admisă, în Grecia – limba greacă... ». Autorul mai supune analizei în acest macrocapitol: «limbricii „epocii de aur“ bășesciene, „juni“ educați la **școala uitării, a trădării naționale** [...]», «...„drepturile colective“ în **Vestul-cel-Decizional-asupra-noastră-și-a-Istoriei-și-Ființării-noastre**» etc.

A noua „radiografie“. (8) A opta parte a «Cazului Dacia...», de Adrian Botez, încordează timpanul / auzul istoriilor cu privire la «marea pustiire mondială» (p. 178 sqq.), la «pușcăriia Duhului tuturor popoarelor», la «remediile de Duh Hristic contra Satanei», la profilul «conducătorului adevărat ca entitate constructiv-hristică de Neam», la „stăpânii procesului de globalizare“, la „războaiele informaționale“, la „guvernul mondial“ / „guvernul conspirativ“ („guvernul din umbră“), la „criza globală de sistem“, la «iluzia Libertății, Dreptății, Adevărului» în lumea contemporană, la „perfecționarea Planului Dalles“, la „Proiectul Harvard“, la «false descoperiri arheologice pentru a submina credința» etc.

Prin „Cazul *Dacia*...“, de Adrian Botez, pare-se că Valahimea contemporană și-a aflat o puternică personalitate, un nou martir în lupta Sa pentru Dreptate întru Dumnezeu, în cumplitul război cu dușmanii de moarte – „din lăuntru“ și „din afară“ – ai Daciei, în cumplitul război cu imperiile ce continuă și azi să vâre și mai adânc săbiile, în rănile nevindecate – prin vitregele / vitregitoarele istorii – ale marelui, străvechiului și blândului nostru Popor Pelasg > Valah. (Ion Pachia-Tatomirescu, *Nouă radiografii ale „cazului Dacia“...* – cronică la volumul de eseuri, *Cazul Dacia... România de azi: pregătirea cea tainică (a Drumului spre România Sacră, de ieri, de mâine... de-a Pururi !*, de Adrian Botez, Râmnicu-Sărat, Editura Rafet, 2011, pagini A-5: 208; ISBN 978-973-146-155-7).

prof. dr. **ION PACHIA-TATOMIRESCU**, Timișoara/**ROMÂNIA**

ADRIAN BOTEZ ȘI CRONICARII MOLDOVENI, SAU DESPRE NAȘTEREA IDENTITĂȚII, PRIN “IEȘIREA” (CONTROLATĂ!), DIN ISTORIE

Cătălin MOCANU

Profesorul, scriitorul, criticul literar și hermeneutul Adrian Botez ne surprinde, din nou, publicând de curând o lucrare hermeneutică, uimitoare prin concluziile la care ajunge și care va stârni discuții aprinse printre literați. Cartea se intitulează **Normalitatea reacționară: sinergia scris – faptuire – ființare cosmică, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce**, Ed. Rafet, 2012, și, așa cum ne așteptam, lucrarea concretizează o *nouă și diferită* abordare hermeneutică a textelor celor trei cronicari moldoveni de la finele Evului Mediu și începuturile Modernității, în maniera inconfundabilă a profesorului Adrian Botez.

Mărturisesc că sunt surprins de abordarea profesorului Botez, întrucât, după știința mea, nimeni nu a conferit semnificații mai adânci operelor cronicarilor moldoveni. O spune explicit autorul în **Argumentul** cărții:

„Pentru că ei TREBUIE socotiți ca făcând parte (precum toți Voievozii Sfinți și Martiri, precum Voievodul Eminescu sau Voievodul Codreanu!) din Logos-ul Întemeietor și Mântuitor al Românilor! Ei sunt (alături și dimpreună cu toate Geniile Ocrotitoare de Logos/Nomos Artistic-Valah) Ctitorii Logos-ului (Artistic!) Scris/Exorcizator-LITURGIC, al Duhului Valahilor... – chiar dacă, firește, strămoșii TRACI știau și ei să scrie, și încă din adâncimi de timp insondabile!” (p. 5).

Hermeneutul Adrian Botez pornește de la premisa că în Evul Mediu românii au redescoperit „**Magia Scrisului**” ca element care ne scoate din „**Teroarea Istoriei**”, din „**Teroarea Timpului**” ca uitare a „Coerenței Spațiale Desăvârșite”, echivalentă, în „**Semantica Divină**”, cu „**Sacralitatea Spațiului – Spațiul Sacru fiind sinergic cu Sacralitatea Ființei și, deci, a Logos-ului**”.

Timpul este rezultatul Căderii Omului de după Păcatul Originar. Așadar, are o puternică componentă subiectivă, despiritualizată și despiritualizantă, iar ca dimensiune non-reală, adică subiectivă, poate fi hiperbolizat până la disoluția completă a Ființei/ființării. Ideea, deși nu este nouă, este, desigur, seducătoare, fiind, de altfel, laitmotivul unei lucrări celebre, **Ființă și Timp**, a lui Martin Heidegger.

Adrian Botez, urmând o logică bine stabilită în acest registru, consideră că însuși termenul de „**cronicari**” este greșit și trebuie, în cazul celor trei, reevaluat. În concepția sa, aceștia consemnând timpul cu acribie, **fug** tocmai de timp, exorcizându-l, pentru a scăpa de obsesia lui tiranică: „**Grigore Ureche, spre exemplu, re-concepe, deci re-crează un Centru Sacral, acela al Întemeierii Lumii - și scrie nu doar ca să nu se uite Ființa/Ființarea, ci, mai ales, pentru a re-înființa Ființa Umano-Divină!**” (p. 35).

În acest sens, pentru Grigore Ureche **Magia Scrisului** este una metanoică, preschimbând Fiara din om – înecată în informul Iluziei Timpului/Uitării -, în „**Umanitate Divină, deci în Lucrare Divină-Faptă/Înfăptuire Mântuitoare de Iluzia Demonică a Timpului – pentru a păstra Coerența Ființială a Făptuirii Făptuitoare, printre cioburile împăclite ale «anilor», semne ale disoluției, prin Iluzia Temporală: «ca să nu să înnéce a toate țările anii trecuți și să nu să știe ce s-au lucrat, să să asemene fierilor și dobitoacelor celor mute și fără minte»** - cf. G. URECHE, **Letopisețul Țării Moldovei**, ed. a II-a, București, 1958, p. 7” (p. 35).

Modelul Grigore Ureche este urmat de către ceilalți doi „cronicari” a-croniști, Miron Costin și Ion Neculce. Pentru toți trei există un Topos al Înființării: Paradisul, „**initium**”-ul sacral al Moldovei, este Singura Realitate care dă consistență Existențial-Spațială – Ființei Neamului. „În funcție de acest Topos Sacru, există sau nu Pontifi-Voievozi, care conduc expediția de Aflare întru Con-Formare a Ființei - și, de aceea, Ștefan cel Mare nu este doar „mare”, ci este singura bază de orientare ființială a poporului, care tinde, mereu, să-și regăsească Ființa Supra-Individuală-**NEAMUL**.” (p. 36).

De asemenea, în funcție de „Modelul Ștefanic” sunt judecați ceilalți domnitori ai Moldovei, pentru că „se instituie o mult mai precisă judecată asupra Ființei și Făpturii voievodale: **A FI VOIEVOD** devine o funcție «ștefanică». **A FI VOIEVOD** înseamnă, de acum, a accepta să nu exiști ca personalitate, ca individualitate – ci să exiști ca Funcție Nomatică – funcție de **NOMOS**-ul instituit de Ștefan cel BUN.” (p. 73).

Dintre descendenții Voievodului, doar Petru Rareș, fiul nelegitim al lui Ștefan, este cel mai apropiat de **NOMOSUL ȘTEFANIC**. Ceilalți Mușatini nu se ridică la nivelul cerut de „Misiunea Ștefanică”, de a **TRANSCENDE ISTORIA ÎN ANISTORIE**.

Un alt aspect pe care îl identifică profesorul Botez în lucrarea lui Grigore Ureche este „**normalitatea reacțiunii**”: „(...) *ceea ce se revelează clar, în Scrisul Înființător al Pontifului Grigore Ureche, Stăpân și Paznic al NOMOS-ului – este REACȚIUNEA făpturii umane față de orice se întâmplă, oricât de grav și oricât de periculos – sau oricât de neașteptat de benefic. Și această REACȚIUNE nu este una «dictată», manipulată – ci ține de NORMALITATEA/FIRESCUL VITALIST AL FIINȚĂRII!!! Numai re-acționând, dai dovadă că ești viu. Chiar dacă reacția nu este con-formată total peste NOMOS-ul Sacral, se cheamă, totuși, că trăiești, tocmai Făptuind, întru Gloria Scrisului Exorcizator de Timp, al Cărturarului-Mag, Grigore Ureche-A-CRONIDUL!*” (p. 90).

Secțiunea din lucrare dedicată lui Miron Costin debutează cu o inspirată comparație între „Treimea” filosofică elină – Socrate, Platon, Aristotel, și cea „cronicărească” întru a-cronie – Ureche, Costin, Neculce -, asupra modului de raportare la **MIT/SACRALITATEA ȘTEFANICĂ**:

*„a-Grigore Ureche CREDE în MIT/SACRALITATEA ȘTEFANICĂ, fără clintire;
b-Ion Neculce nu mai credea, fără crâncire, în FUNCȚIA SACRAL-ȘTEFANICĂ – dar
RESPECTĂ CREDINȚA «MAESTRULUI» - Grigore Ureche – deci NU UITĂ!!!;*

*c-Miron Costin (crescut și educat la iezuiții polonezi!) – nu mai crede, dar nici nu mai are
respect: deci, UITĂ MITUL/SACRALITATEA (de tip ȘTEFANIC!)!!! - și, prin MIT/SACRALITATE,
esențialitatea spirituală...!” (p. 102).*

*Dacă „Grigore Ureche TRĂIEȘTE ÎN INTERIORUL LOGOS-ului RITUALIC, ființa lui
Grigore Ureche identificându-se, empathic, cu Ritualul-Logos, Miron Costin nu se mai identifică,
empathic, cu Ritualul-Logos. Miron Costin doar comentează Logos-ul, dintr-un „înafară“ non-
empathic, autoreflexiv“ (p. 103).*

*„Odată cu Miron Costin, se pierde (parțial, deocamdată!) nu doar perspectiva Centrului Cosmic
al Logos-ului, ci și Semantica Integrală, de Logos Liturgic, a Scrisului – deci, încă de La Miron Costin
se înregistrează înfrângerea omului, ca vizionar al Arheilor Izbăvitori. (...)*

*Miron Costin, amestecându-se, ființial/ontologic, cu evenimentialul istoric, pierde Perspectiva
Cosmică a Ritualului, pierde Viziunea Centrului Cosmic al Logos-ului - și obține, prin scris, tot un
amestec Ne-suspendat Arheic: sunt doar pulberi de făpte, amalgamuri irespirabile de făpturi fără
orizont semantic, amestecate fiind «făptuirile» cu pulberi de ființe/ființări“ (p.104-105).*

*Totuși, în De neamul moldovenilor, Miron Costin face cel mai impresionant elogiu tocmai
Logos-ului, a cărui semnificație era pe cale s-o piardă: „Să înceapă osteneala aceasta, după atâta véci de la
discălecatul țărâlor cel dintâi de Traian împăratul Râmului, cu câteva sute de ani peste mie trecute, să
sparie gândul. A lăsa iarăș nescris, cu mare ocară înfundat neamul acesta de o seamă de scriitori, ieste
inimii durére. BIRUIT-AU GÂNDUL SĂ MĂ APUCU DE ACEASTĂ TRUDĂ...”*

Analiza operei lui Ion Neculce începe cu o afirmație categorică a profesorului Botez:

*„...Letopisețul Țării Moldovei, al lui Ion Neculce, n-ar fi ceea ce este, fără cele 42 de povestiri:
O samă de cuvinte.*

*De ce? Pentru că valoarea a ceva se stabilește doar prin raportare, printr-un sistem de referințe
- și, în primul rând, prin fixarea unui CENTRU al NOMOS-ului. Or, dacă n-ar exista cele 10 povestiri
despre Logos-ul ȘTEFANIC (cca. ¼ din totalul celor 42 de repere epico-spirituale, plasate în debutul
Letopisețului), practic, am asista, mai curând, la un soi de carnaval sinistru al Morții, sau la un balet al
dezintegării, prin Demonul Istoriei“ (p. 161).*

*„Ceea ce-l deosebește pe Ion Neculce, de Grigore Ureche și Miron Costin, în aceste vemii ale
«jocului Morții», este faptul că-și lărgește considerabil concepția despre Om și despre Voievod, despre
apartenența lor la o anumită etnie: firește că Ion Neculce este patriot, firește că ar aștepta, precum
sfînții din mănăstiri, a doua venire a lui Mesia-Hristos... - ...dar știe că are de înfruntat și descântat și
exorcizat ISTORIA «TĂLPIZĂ»“ (p. 191).*

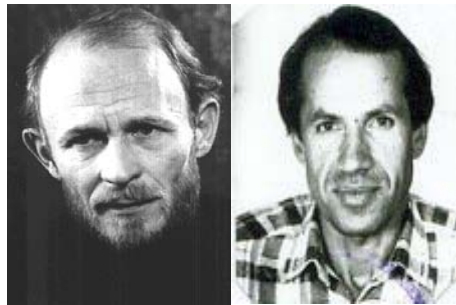
*Și totuși, deși trăiește în vârtoarea unor vremuri tulburi, de o „REACTIVITATE INVERSĂ“, Ion
Neculce rămâne, „cu prețul Martiriului Pesimismului de Viață (aparent! – de fapt, al încrâncenării în
refuzul acceptării Minciunii și Iluziei Demonice!) – dar îndărătnicie benefică a Reacționarismului
Românesc și cu Înțelepciune și Bun-Simțpur românești, ECHILIBRISTUL PRINTRE
DEZECHILIBRE, al unei epoci pe care, prin Magia Suverană a Scrisului, o păstrează, strict, între
limitele fixate de Primul A-CRONID dintre Magii Scrisului Românesc – Grigore Ureche, Cțitorul A-
CRONISMULUI SCRISULUI ROMÂNESC! – întru pregătirea de Exorcizare a Logos-ului/Nomos-ului
Românesc, prin Forța ȘTEFANICĂ!“ (p. 259).*

*Ei, bine, „paseistul“ și „protocronistul“ Adrian Botez, ștergând colbul de pe „cronice bătrâne“,
socotește că faptele celor de odinioară: „fie Voievozi Sfînți (când și cât au mai existat!), fie boieri patrioți
și cu durere de țară, fie simpli răzeși-cavaleri, țărani cu fruntea sus, nu răbdau nici nedreptatea, nici pe
străinii care-i jefuiau (sau măcar încercau să-i jefuiescă) de Dumnezeu, de Țară, de Neam – nici pe românii
trădători, care se luau după stăini, și ne jefuiau, și ei, cu tot atâta spor... trădându-și, uneori, Dumnezeu,
Țara și Neamul!“ (p. 263), sunt „o lecție aspră pentru vremurile noastre de astăzi – VREMURI DE
EGOISM ȘI DE MESCHINĂRIE DE CĂRȚIȚE ȘI DE VIEZURI, NU DE OAMENI AI LUI
DUMNEZEU!!! – VREMURI DE ANORMALITATE PASIVĂ, DECI SINUCIGAȘĂ! – VREMURI
DE ADORMIRE CVASI-TOTALĂ A FORȚEI VITAL-REAȚIONARE, FAȚĂ DE DEMONUL
ILUZIEI TEMPORALE!!! (p. 264).*

Dar înainte de a fi o temerară lucrare hermeneutică – ceea ce, desigur, **este!** – cartea profesorului Botez este un manual de **PEDAGOGIE NAȚIONALĂ**.

prof. **Cătălin MOCANU**, C.T. „*Gh. Balș*”-Adjud/**ROMÂNIA**

traducere

Eugen EVU, tradus în albaneză, de **Baki YMERY VOKA**

SUFLETUL ALBANILOR

(Lui Baki Ymeri și Vouă)

Frumoase suflete ce merită iubite
Albanii n-au pierdut ce le-au prădat
Marele suflu-al lumii înnoite
Din tragicul divin, nevindecat

Poeții voștri dragi îmi sunt
Cum bat
Ca apa mării-n clopot scufundat

SHPIRTI I SHQIPTARËVE

(Baki Ymerit dhe Juve)

Shpirtëra të bukur që duhen dashur
Shqiptarët nuk i kanë humbur
Ato që ua kanë rrëmbyer
Fryma e madhe e botës së përlindur

Nga tragjika hyjnore e pashëruar
Poetët tuaj më janë të dashur
Sepse dinë t’u bëjnë ballë
Valëve të detit që s’degdisen

despre principii

POVESTE DE „HOLOUIN”

(cu personaje fictive, inclusiv bostanul)

...și doar m-am jurat că n-o să scriu în viața mea despre „*Holouin*” în revista asta, că ultima oară când dragul meu coleg (sper să-mi permită să-l numesc astfel) a abordat acest subiect, a stârnit un adevărat cataclism, din care toți, într-un fel sau altul, am avut de suferit. Dar când dracu-și vâra coada, nu te poți abține...!

Așa cum vă spuneam, anul ăsta am vrut să tratez cu indiferență această zi ori sărbătoare, ori ce-o fi ea...mai ales că, anul ăsta, a dat bunul Dumnezeu (al nostru, al românilor!) și, în școala noastră, n-a mai fost *sărbătorită* pustia de *sărbătoare*. Pentru cititorii care nu înțeleg semnificația expresiei „*a trata cu indiferență*”, în contextul de mai sus, le spun că înseamnă „*a nu te enerva*”. Așadar, anul acesta, „*Holouin fără stress*”! Nimic nu părea să mă tulbure, nici măcar anunțul sec al copilului meu (elev și el, bată-l norocul cu un învățământ de calitate!): „*Mamă, pe 31 avem Halloween! Ne-a spus să venim în costume. Eu vreau să fiu sanie vie, dacă nu mă faci sanie vie eu nu mă duc la școală, că se supără pe mine!*”. O vreme

(destul de scurtă, ce-i drept!), până să compileze creierul meu cum e *aia*, o... *sanie vie*, am fost destul de liniștită, apoi am început să mă gândesc (la costum, firește!)... și m-am gândit și m-am gândit... până când, *ceva* din interiorul meu neputincios a început să fiarbă și să fiarbă și iar să fiarbă și apoi să se ridice spre cap (cred că era stressul), pentru ca apoi să iasă pe gură, transpus în cuvinte bisericești. Când *ceva*-ul s-a eliberat în eter, un calm profund mi-a cuprins sufletul de mamă și am întrebat: „*Un costum de fantomă n-ar fi mai potrivit? E Halloweeeeen-ul totuși, nu e Crăciunul!*”. Doritor de pace (mai deștept ca mine), copilul mi-a replicat scurt și senin: „*E bună și-o fantomă!*”. „*He-he-heeee, daaaa, fantomele-s... așa și așa și pe dincolo...!*”, mă grăbii eu să ridic osanale fantomelor, ca să scap, cu argumente solide, de *sania vie*. Și m-apuca de căutat cearșafuri: unul era cu flori... **exclus**, altul era cu frunze... **EXCLUS**, altul era de la mama... **ULTRA-EXCLUS**, celelalte erau rufoase... **MEGA-EXCLUSE!!!** Din raftul de cearșafuri ne mutarăm în cel cu fețe de masă: una era cu broderii... **exclusă**, alta era cu vâsc de Craciun... **EXCLUSĂ**, una era de la mama... **ULTRA-EXCLUSĂ**, celorlalte le atârnavu zdrențele... **MEGA-EXCLUSE**. „*Măi mamă, o față de masă n-ai și tu, ca lumea, parcă n-ai munci pe bani!*” - exclamă copilul, cuprins, în mod vădit, de stress.

Cum s-a terminat?...Păi, n-a mai trebuit costum, că i-a fost atribuit, în final, rolul de recitator și-a scăpat, toată familia, basma curată (adică...cearșaf/față de masă - curat/curată). Ufff!!! Trecu și Holouinul ăsta!...fără stress, mă rog, fără prea mare!

La o vreme după..., intru la clasă și conform meseriei pe care o prestez: *evaluez, predau-învăț fizică* (că acum nu se mai numește predare ceea ce faci ca profesor, ci predare-învățare, v-am mai explicat asta într-un alt număr al revistei!), tot tacâmul...când, înainte de finalul activității mele didactice, la una dintre clase, observ un elev meșterind de zor, sub bancă, absent la toate ale fizicii îndrugate de mine. „*Domnule elev, ce faci dumneata acolo?!?*” zic (că așa se strigă elevii acum, cu „*domnule*”). Fără inhibiții, *domnul* îmi arată *rezultatul muncii* sale...un bostan măcelărit, cu ochii bulbucați și o gura mare, căscată în semn de suferință. Suferința trebuie să fi fost teribilă, pentru că bietul bostan rămăsese fără dinți, iar *domnul*, într-un gest de reparație morală, îi arborase niște fășii de hârtie care să-i folosească drept placă dentară. Repetitiv, *ceva* din interiorul meu neputincios a început să fiarbă și să fiarbă și iar să fiarbă și apoi să se ridice spre cap (cred că era stressul), pentru ca apoi să reușesc să... îmi opresc în gât cuvintele bisericești (ce se cade acasă la tine, nu se cade în public!), dar să las slobode câteva cuvinte, parcă sugrumate: „*Ce-i...ăsta?!?*”. Răspunsul elevului, încurajat, parcă, de nonviolența vorbelor mele, veni prompt, cu voioșie și deplină încredere: „*E bostanul care scuipe informații! E proiectul meu la.... Știi, am rămas în urmă, trebuia să-l fac acum o săptămână, dar n-am avut bostan. Toți au luat 10 la proiect, vreau și eu o notă mare, măcar un 8 de mi-ar pune!*”. Repetitiv, *ceva* din interiorul meu neputincios a început să fiarbă...și apoi să se ridice spre cap...pentru ca apoi să reușesc să eliberez, în eter, câteva vorbe sugrumate: „*Bine, bine, bostanul îl văd, dar unde-s informațiile pe care le scuipe?!?*”. Cu mare, mare bucurie, *domnul* își băgă mâna în gura traumatizată a bostanului, foșnăindu-i dinții și scoase de acolo două bucățele de hârtie pe care erau scrise câteva rânduri cu „*informații*”, la materia X. „*Am avut mai multe, dar le-am pierdut până la școală!*”. Aș fi vrut să-l întreb de ce oare atâta caznă pentru câteva informații copiate din vreo carte sau din vreun caiet, dar am realizat că nu lui ar trebui să-i adresez întrebarea și-apoi, până la urmă, asta se cheamă interdisciplinaritate așa că, întrebarea, oricui aș fi vrut s-o pun, nu-și mai avea rostul.

Epilog: Nu știi de care principiu al fizicii sau al vieții aș putea ancora această întâmplare (fictivă, desigur!), dar dacă îl dibuiți voi, ancorați-o...acolo unde vă place! **UN LUCRU VĂ SPUN SIGUR: ANUL VIITOR ÎMI IAU CONCEDIU...O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE ȘI O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ...”HOLOUIN”!**

prof. Ellen POPOVICI

un elev „năcăjit”

VENI ȘI TOAMNA...!

Iaca măai, că veni și toamna, în adevăratul sens al cuvântului: pică frunza, omule, PICĂ...de corigentă ce-i! Mai grav e că suntem nevoiți să stăm la ore, he-hee: afară-i frig (soarele trage cu ochiul, timid, de după nori...) – gata cu golăneala, E ȘCOALĂ, ce mai! S-a schimbat și direcțiunea („*condoleanțe sincere*” pentru „*falanga macedoneană*” – bun-venit „*informaticianului*”!).

Eeei...și cum stăteam eu așa, pe la ore (neobișnuit, nu?), învățai că, cică, mă trag din maimuță. Ei, drăcie! – eu, maimuță, hai? Da ce înseamnă asta? Cică noi, oamenii, am apărut pe Pământ acum 2 milioane de ani, și ne „*tragem*” din homo habilis...și ne to-o-ot „*tragem*”, de atunci și până...ieri! Că, de azi, eu refuz să mă mai...”*trag*”!

Bun...am evoluat, dar cum se face de nu mai evoluează maimuțele alea pârdaľnice, și în ziua de azi, prin junglele africane? Sau, evoluează, și nu știi eu? E drept, că, dacă ascuľți, în pauză, chirăiturile de pe holurile liceului, „*chirăiții*” cam din cimpanzeu s-ar zice că se trag...!

Încă și mai ciudat e că că unii profesori nu vor să fie, nici ei, niște coșcoģea goriloi, ci, vorba domnișoarei de Religie: „*Fiii Lui Dumnezeu*”...Parcă sună mai bine: „*Tatăl meu este Dumnezeu*”, decât: „*Tatăl meu este MACACUL*”...

Dar, deh, o altă domnișoară (care nu-i de Religie!), nu crede, în ruptul capului, că ne tragem din „*rude mari...dumnezeiești*”: „*Păi, ia arătați-mi voi mie, unde-i Dumnezeuľ ăsta al voștri, că eu nu l-am văzut, nu mi-a dat nimic de mâncare...!*” Parcă Dumnezeu ar fi un borcan, ceva... – sa ar fi Gigi Becali, ori Vadim Tudor!!!

Și parcă șoldurile i-ar fi crescutstimatei domnișoare, din...atâta nemâncare! Măi, să fie!

Bine, nu i-o fi dat cu limba-n gură, Dumnezeuľ „*nostru*” (?), dar domnișoarei îi bate inima, e sănătoasă, într-un cuvânt, **TRĂIEȘTE!** Nu-i bine, oare, și nu-i destul, dragă domnișoară?!

...Ce ieftini suntem: vrem mâncare, musai și numai **MÂNCARE!** Vine Michiduță cu un blid de fasole, și noi, pe dată, facem voia lui Michiduță...Trăiască Sfânta **HALEALĂ!** Lasă Dreptatea, Adevărul, Frumosul...Cerule, Pământul și Soarele, și Luna, și Bunătatea, și Iubirea...la ce-ți trebuiesc? Doar ești...**Fiul și Fiica MACACULUL!**...”*carele fără de iubire și de frumos se puiește*”...pe întuneric și în dosul gol trăiește – ...mai mare rușinea, bre!!!

Semnat: Elev/ă **CAUĂ-MĂ!**

umor familial sau...pe- aproape!

Când Dumnezeu a creat căsătoria, i-a promis femeii, că va găsi un bărbat, ideal, în orice colț al Pământului. După aceea, Dumnezeu, a făcut Pământul...rotund!

- Eu nu vreau să mă căsătoresc cu un zgârcit ca tine! Pofitim inelul!
- Unde e cutiuța?

Ora de Zoologie:

- Bulă, cum se cheamă animalul de care până și leului îi e frică?
- Leoaica, doamna profesoară.

- Tată, tu de ce te-ai căsătorit cu mama?... își întreabă copilul părintele. Tatăl se întoarce către soția sa, triumfător:

- Vezi, dacă până și copilul a ajuns să se întrebe asta...

- Ionuț, eu voi pleca câteva zile de acasă, spuse tatăl băiețelului său. În absența mea, tu vei fi bărbatul în casă.

- Bine, tată, dar întoarce-te repede, că nu-mi place să spăl vasele, să fac și curățenie...

- Căsătoria este o LOTERIE?

- Nu, pentru că la LOTO se mai și câștigă!

Un polițist se întoarce mai devreme ca de obicei de la serviciul de noapte. Soției nu-i mai rămâne timp să-și ascundă amantul. Cu o voce plângătoare, se adresează soțului:

- Te rog, drăguțule, nu aprinde lumina. Mă doare cumplit capul.

Soțul, grijuliu, se dezbracă pe întuneric. Când se pregătea să intre în pat, soția îl roagă:

- Te rog, scumpule, du-te până la farmacie și adu-mi niște antinevralgice !Omul se îmbracă din nou, pe întuneric, și aleargă să aducă ce i s-a cerut.

-De ce mă privești așa ciudat ? îl întreabă el pe farmacist, observând privirile acestuia. Nu mă mai cunoști?

- Cum să nu te cunosc ? Ești polițistul John Malvin, dar mă întreb de ce un polițist aleargă noaptea prin oraș, în uniformă de poștaş ...?!

Iubitule, îmi faci cadou de ziua mea o pereche de cercei de aur?

- Da, iubita mea, dar la anul!

- Și anul acesta?

- Anul acesta te duc să-ți găurească urechile! răspunse tânărul scoțian îndrăgostit.

Vine un tip, cu un copil, la doctor:

- Doctore, copilul meu are un an, dar până acum încă nu a deschis ochii.

Doctorul:

- Cred că ochii trebuia să-i deschideți d-stră. Copilul e chinez.

Fănică se întoarce acasă noaptea târziu. Soția, cu o privire ucigătoare îi arată ceasul.

- E ora două!

-Și ce-i cu asta? Dacă aș fi stat acasă n-ar fi fost tot ora două?

Prietenă mea a prins buchetul la nunta unor prieteni, și îmi zice:-"Știi ce înseamnă asta, nu?"-"Da", zic, "nu mai este nevoie să-ți cumpăr flori..."

- Cum păstrați armonia conjugală?

- Prin reciprocitate: când soția e nervoasă, eu tac. Și invers: eu tac, când soția e nervoasă!

Cel mai fericit bărbat este ăla care:

- își vede fiica pe coperta revistei "*Vogue*"
- își vede băiatul pe coperta revistei "*Sport*"
- își vede amanta pe coperta revistei "*Playboy*"
- își vede nevasta la Tv la emisiunea "*Dispăruți fără urmă*" ...

-De câți bani ar fi nevoie, stimata doamna, ca să vă cuceresc inima?

-O, domnul meu, inima mea nu este de vânzare!
-200.000 \$?
-Glumiți, domnule...
-500.000 \$!
-Mă jigniți...
-2.000.000 \$?!
-Știu și eu...? - poate că n-ar fi rău s-o mai evaluez, din când în când...

De fiecare dată când nevasta-mea gătește, îmi place să mă furișez în spatele ei, să o strâng ușor în brațe și să-i șoptesc suav la ureche...

- "Hai să comandăm o pizza"...

Soțul și soția într-o zi banală, la cină:

Ea: E bună ciorba, dragă?

El: Tu ai chef de ceartă?

Doi soți se opresc în stația de taxiuri. Soția îl întreabă pe șoferul de taxi :

- Până în centru, la Universitate, cât m-ar costa ?

- 10 lei.

- Și dacă îl luam și pe soțul meu cu noi, atunci cât m-ar costa ?

- Tot atât.

La care femeia, uitându-se la soțul său cu o umbră de dispreț :

- Vezi, ți-am spus mereu că nu valorezi nimic!

Dragul meu, știi ce citesc în ochii tăi?

- Ce, iubito?

- Că vrei să te căsătorești cu mine.

- Analfabeto!!!

Într-o dimineață, în timp ce luau micul dejun, o femeie i-a spus soțului său:

- Fac pariu că habar n-ai ce zi e astăzi.

- Cum să nu știi? o întreabă el, indignat. Cum crezi că aș fi putut uita?

După ce a spus acestea, s-a ridicat de la masă și a plecat la lucru.

La ora 10 dimineața, sună cineva la ușă. Femeia deschide și primește o cutie plină cu trandafiri roșii.

La prânz, mai primește o cutie cu bomboanele ei preferate de ciocolată, iar, mai târziu, un curier îi livrează o rochie superbă.

Femeia de-abia aștepta să se întoarcă soțul ei acasă.

- Prima dată florile, după aceea ciocolata și, în cele din urmă, rochia! - exclamă ea, entuziasmată. N-am petrecut niciodată într-un mod mai fascinant Ziua Mediului!

ultima oră/ultima oară

MISIUNE SACRĂ ȘI NEAMUL METAFIZIC. ROMÂNII „TRAIANICI” ȘI ROMÂNII „AURELIANICI”

Neamul românilor, locuitori între hotarele meschine și rușinoase ale României de azi, își asumă tot mai puține responsabilități spirituale, își afirmă tot mai slab și mai vag existența spirituală - ajungându-se, chiar, la situația incredibilă, a lepădării (de către o parte, e drept, încă mică, dar guvernantă, prin voce și forță

politica) de propria identitate spirituală. Acest neam zace, lăncezește și aproape dispare: semnele existenței lui spirituale sunt alarmant de slabe, fără vlagă, fără relevanță, fără o continuitate ritmică vitală. Intrat într-un colaps moral spiritual de atât de mari proporții, ar părea exagerat să i se ceară, acestui neam al românilor, întoarcerea la origini, pentru o tămăduire magică, mitică. Dar, după opinia noastră, tocmai trădarea originilor este cauza bolii și a colapsului spiritual actual - care pot aduce, foarte curând, incredibil de curând, moartea neamului românesc, în întregimea lui - moarte percepută, încă, acum (de către puținii români care mai au simțul premoniției) ca tragică. Foarte curând, doar dramatică - sau nici măcar atât: neamurile cealalte vor asista cu indiferență, dacă nu chiar cu o tresărire de bucurie, la moartea neamului nostru.

Explicabilă, bucuria - pentru că vor fi scos (sau asistat la scoaterea) din concursul existenței spirituale terestre, unul dintre neamurile cele mai periculoase, prin vechimea spirituală și prin forța iluminatoare a Misiunii Divine. Misiune pe care, cândva, Eminescu, spre pildă, o știa și o enunța, foarte clar și foarte răspicat: «**Trebuie să fim un strat de cultură la gurile Dunărei - aceasta este singura misiune a statului român și oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop pune în joc viitorul urmașilor și calcă în picioare roadele muncii străbunilor noștri. Aici, între hotarele strănte ale țării românești, trebuie să se adune capitalul de cultură din care AU SĂ SE ÎMPRUMUTE (s.n.) frații noștri de prin țările de primprejur, dimpreună cu celelalte popoare mai înapoiate decât noi.**» (Misiunea noastră ca stat, 2 nov. 1879, în ziarul „**Timpul**”). Misiune pe care, noi, cei de azi, am uitat-o, sau ne prefăcem, din lipsă de hotărâre, de voință, de vigoare - a o fi uitat. Ne lepădăm, aproape furioși, de acele vorbe, precum că fiecare neam are, pe acest pământ, Misiunea lui Sacră de împlinit. Și, numai după îndeplinirea Misiunii Sacre, are dreptul să se odihnească. Chiar să dispară.

Îmi voi permite să părăsesc, temporar, stilul neutru și, oarecum, pedant - în favoarea stilului direct, folosind pagina pentru o pledoarie mai vie și, sper, mai convingătoare decât radiografiile savant-analitice:

Românilor, Misiunea voastră Sacră, pe acest pământ, n-ați împlinit-o. Voi adormiți înainte de a vă trezi cum trebuie. Voi vă contraziceți propriul imn, în vorbele lui inspirate - voi îl contraziceți pe însuși Mult Îndurătorul Dumnezeu! - îndurarea lui este, însă, pentru cei ce-L iubesc și-i respectă poruncile sfinte. Pentru cei care se leapădă de El - este definitiv aspru, definitiv pedepsitor: cea mai cumplită pedeapsă este tocmai uitarea Luminii, uitarea Sinelui Sacru - imposibilitatea de a-L mai vedea, vreodată, pe Dumnezeu. Feriți-vă de pedeapsa lui Dumnezeu, nevolnici români, uitătorilor cu știință, români. Căci Dumnezeu este Adevărul - iar pedeapsa nevederii lui Dumnezeu vă va scufunda în întunericul învârtit al eternei Minciuni. Dacă nu veți împlini datoria sacră către Arhanghelul vostru de Lumină și Rost Adevărat - Dumnezeu vă va șterge definitiv, ca pe un neam nevrednic de a împlini cea mai nobilă misiune: **ACEEA DE A LUMINA ȘI A ÎNTĂRI, PRIN LUMINĂ ADEVĂRAT-SPIRITUALĂ CREȘTINĂ, ACEST RĂSĂRIT DE LUME.**

Dar, iată, uitarea de frate și soră. renegarea **MAMEI**, care este **PORUNCA IDENTITĂȚII NAȚIONALE** - par a vă condamna, din păcate, la dispariția nemiloasă, ci, după purtarea voastră jalnică - o dispariție dreaptă. Alt neam va fi investit de Dumnezeu cu Misiunea voastră - pentru că voia lui Dumnezeu trebuie să se facă, printr-un neam sau prin altul. Arhanghelul, păzitor de Rost și Poruncă, va lumina la fel - dar pentru alți oameni, uniți spiritual în alt neam.

EUROPA, TERRA - trăiesc spiritual prin împlinirea rosturilor divine ale neamurilor. Nici o altă semnificație, nici o altă poruncă, din nici o parte și a nimănui - nu au nici cea mai mica relevanță, în fața semnificației și poruncii lui Dumnezeu. Nu va ierta și nu va înțelege nimeni că am dispărut, pentru că ne-am luat după alte glasuri - perfide glasuri, de sirene vicioase și viciate, distructive, satanice. Datoria noastră este (cât pe-aci să spun era) de a avea sufletul și urechea ațintite spre singura sursă de voce și poruncă valabilă: Dumnezeu. Cine, oare, se va osteni să întrebe de amănuntele vicierii Neamului nostru, ale înșelării Neamului nostru, prin exploatarea a tot felul de naivități sau indiferențe, prin căderea în mreaja forțelor satanice ale unor organizații „umaniste” internaționale, ale masoneriei iudaice, ale curentelor cosmopolite, create prin oculta (sau mai puțin oculta) propagandă masonică - și mai știu eu căror glasuri și curente perfid justificatoare, perfid sofistice, vom fi cedat noi? Pe nimeni nu interesează cu adevărat, în ce împrejurări a pierdut grația divină un neam: se va constata doar, ca în cazul atâtor imperii, regate, că i, neamuri - dispariția noastră. Se va lua, sec și în trecere, în graba mare a istoriei „științifice” - **act de dispariția noastră**. Atât și nimic mai mult. Numai că, toate, sau majoritatea neamurilor stinse - și-au împlinit, înainte de dispariție (sau de simpla eclipsare) Misiunea Sacră, au ascultat voința lui Dumnezeu: important nu este nici un neam în sine - el nu contează decât **prin Misiunea sa**, de la Dumnezeu dată - și îndeplinită sau nu. Deci, simplificând, am putea spune că nu există, în istoria divină, neamuri - **ci Misiuni pentru Neamuri** (prin care Misiuni, Neamurile capătă, în planul divin, un Rost). Noi, dacă ne vom stinge, vom

muri rușinos neîmplinind, neascultând Porunca Divină, neaplecându-ne, cu râvnă, asupra Rostului nostru interior-spiritual: **MISIUNEA SACRĂ A NEAMULUI ROMÂNESC**. În lucrarea „**CIVILIZAȚIE ROMÂNEASCA și CIVILIZAȚIE BALCANICĂ**” a lui Victor Papacostea (Ed. Eminescu, București 1983, pag. 411), se arată clar că, individual, românii-aromâni dovedesc că știu despre Misiunea Neamului Românesc și, pe cât le stă în putință, fac adevărate minuni civilizatorii, iluminatorii, în limitele permise de lumea modernă (în Ungaria, în special - cazul Gheorghe Sina). Deci, forță spirituală există: e nevoie de o concentrare a eforturilor individuale, la nivelul metafizic de **NEAM ROMÂNESC**.

Să încercăm, totuși, să ne ponderăm mânia, din disperare născută - și să privim mai cu milă și înțelegere, mai apropiat, acest neam - căci este al nostru, îi aparținem și altul n-avem - Dumnezeu a ales să ne naștem, noi, românii, ca români, și nu altfel; este ceva în marea taină a sorții - soarta individuală interdepinde de soarta colectivă. Și dacă noi nu ne înțelegem și nu punem întrebările corect și drept - atunci, să așteptăm de la străini un tribunal drept și nepărtinitor? De la străini, care știu profunzimea misiunii noastre divine, dar covârșiți de influența ahrimanică, abia așteaptă să scape de noi, ca fariseii de Iisus Hristos? Căci ei, străinii ahrimanizați, nu-și doresc mântuirea, ci, la modul luciferic, doresc o competiție oarbă, al cărei deznodământ va fi fatal pentru toate neamurile. Pentru pământul întreg - ca astru spiritual. E o aparentă contradicție - de fapt, o sinteză spirituală (interiorizată) extraordinară, a românilor: când părea că vulcanismul, vloga latină s-a subțiat (prin rafinament) până la decadență sau chiar impotență spirituală și existențială - a se vedea nu doar doinele, ci rafinamentul cult (monahal, apoi citadin) - țâșnește hora, țâșnesc gesturile surprinzătoare, magice, inepuizabile (inepuizabile în cauza care le pornește și susține, din interior și din profunzime) - țâșnesc revoltele, vobletele de gândire și exprimare, violențe inspirate, metafizice. Ar fi, realmente, păcat ca, tocmai în aceste vremuri așa de tulburi - să dispară conștiința Misiunii noastre de Stea Bethleemică (de obicei, în vreme de restriște, un neam se coagulează, spiritual, se solidarizează, interior și exterior - și nu se dezagregă!!!) - Stea Bethleemică a spiritualității umane din Răsăritul Europei. Un fum dens, în care sunt executate, într-o concomitență năucitoare, toate diversionile scrise de manualul diversionistului - paralizază voința și viața moral-spirituală ale neamului. Pentru că spre a te orienta, ai nevoie de vizibilitate, fie chiar minimă: ai nevoie cel puțin de **un reper**, în funcție de care să te miști. Or, de la catolicism (a cărui ofensivă este continuă și subtilă, dar putând, oricând se ivește prilejul, să accelereze și să îmbrace forme foarte agresive), la Martorii lui Iehova, de la masonerie la trucajul, extrem de perfid, al mișcărilor așa-zis de „**extremă dreaptă**” (care au fost reale, au avut un conținut profund spiritualist și autohtonist, în sensul cel mai elevat al conceptului), de la punerea în stare de confruntare reciprocă a tuturor ideilor (și ideologiilor) și a tuturor purtătorilor lor, intelectualii români - de la sabotarea culturală, spirituală, economică, până la obscen-triumfaliste propagande pro-NATO, pro U.E. etc - totul este pus la bătaie pentru a-l zăpăci și, deci, a-l paraliza volitiv, a-l anihila spiritual pe românul mediu (și, din păcate, chiar pe intelectualii „**de rasă**”, fără calități de excepție, **inițiatice**). Încă și mai imposibil este făcut demersul revenirii la starea de comuniune spirituală a tuturor membrilor neamului, starea euharistică a neamului, de trăire întru Hristos. Sunt tăiate sau bruiate toate căile de comunicare interumană - prin întreținerea stării de haos social, economic, moral și spiritual. Și totuși, în ciuda acestui război total, în care ne-au aruncat dușmanii înverșunați ai spiritualității, ai creștinismului - forțele ahrimanice - în ciuda acestei stări de război al tuturor contra tuturor - nu trebuie, cu nici un chip, să ne pierdem cumpătul. Chiar dacă e periculos să te miști în exterior, fără să fii resorbit într-o prăpastie (a neîncrederii totale, a disperării, a perversității și trădării etc) - acest teren, peste tot minat, trebuie să rămână în afară; înăuntru trebuie să ne intensificăm mișcarea spirituală - credința, speranța, iubirea, voința de solidaritate. Și, treptat, prin fumul satanic, mâinile, degetele noastre tremurătoare, se vor mișca unele către altele - și ne vom întâlni. Nu acum. Nu curând. Dar, sperăm, nu prea târziu pentru ca solidaritatea spirituală, comuniunea, înțelegerea stării de continuă crimă, în care trăim (împinși prin perversitatea, treptată, a ființei noastre, în instituții satanizate, sau, de-a dreptul, satanice) să mai însemne ceva. Să fie utilă pentru recuperarea, integrală, a ființei noastre spirituale.

Într-o primă etapă, să facem efortul de a afla și a ști cine suntem noi, românii. Raporturile cu Europa nu interesează, decât în măsura în care suntem în stare să avem, să afirmăm, ba chiar, de ce nu, să impunem, identitatea noastră și Misiunea noastră Spirituală, Divină. Deocamdată, sunt nu ani, nu zeci de ani - ci sute de ani de când orice politică românească a îndepărtat, stăruitor și perfid, neamul românesc, de la identitatea sa. „**Dacii/tracii au fost barbari, noi suntem cum și cât se vede**” (asta însemnând bun sau rău, în funcție de conjuncturi ne-românești, sau de interese meschine, individuale, iar nu naționale) etc. Probabil că, în mare măsură, fără să fim conștienți, ne-am îndepărtat mereu de Sfânta Misiune pe care Eminescu a formulat-o, clar și răspicat, ca un adevărat vizionar.

Care a fost reacția oamenilor politici, față de atitudinea metafizică la vârf, singura justă?

Distrugerea, lichidarea fizică, discreditarea morală - făcute cu o furie morbidă, devastatoare. Nici azi, nici ieri, nu s-au întreat românii simpli: cum de un geniu ca Eminescu, poate fi proclamat, cu atâta nonșalanță, dezaxat, antisemit, xenofob etc. ? Calitatea profund vizionară a autenticului geniu trebuie să dea serios de gândit tuturor celor care-și îngăduie să vorbească despre Eminescu - detractori sau apologeți.

Iată ce spune Eminescu despre realitatea istorico-mentală și spirituală, atât a românilor "*aurelianici*", cât și a celor "*traianici*": „*Nestatornicia noastră [...] a făcut atât în trecut, cât și în prezent, ca să irosim o mulțime de putere vie [...] Nu există un stat în Europa orientală, nu există o țară de la Adriatică până la Marea Neagră, care să nu cuprindă bucăți din naționalitatea noastră [...] Toate celelalte fragmente de populațiuni stau în legătură de cultură cu acele centre politice, create de naționalitățile lor [...] numai noi, cu maniera noastră de a vedea, suntem străini în orient și rămânem neînțeleși, chiar pentru cei de un neam cu noi*" (M. Eminescu, art. **Românii Peninsulei Balcanice**, în ziarul **Timpul**, 26 septembrie 1878).

De ce nu s-a înțeles, de-a lungul istoriei românești așa-zis moderne, că Misiunea Sacră a românilor, ca neam, nu poate fi îndeplinită prin starea ciuntită a neamului, prin fragmente de trup și de mădulare (spirituale) ale neamului - ci prin sinteza, în spirit și trup, a românilor de la nord și de la sud de Dunăre, a celor „*traianici*”, deopotrivă cu cei „*aurelianici*” (cum îi împarte pașoptistul Dimitrie Bolintineanu)? Prin unirea, în principal spirituală, a tuturor românilor. Astfel, forța românilor, prin dezbinare și uitare voită, devine nesemnificativă. Niciodată nu vom putea să ne impunem Misiunea Sacră, uitând jumătatea de neam din sudul Dunării, lăsându-i pradă pieirii și uitării, deznaționalizării forțate și barbare, făcute într-un ritm necruțător, deznădăjduit de rapid - de către cei care, fie au fost niște sclavi spirituali de la început (bulgarii, care nu au Duh, rost, ontologie și...realitate, fără slavii de răsărit!!!) - fie au avut, cândva, misiune sacră, dar după ce și-au împlinit-o, au fost cuprinși de forțe ahrimanice, devenind un fel de golemi, jalnici și teribili în același timp, prin monstruoșitatea acțiunii, prin decadența, josnicia spirituală care i-a cuprins: neo-grecii.

Adevărat pericol de moarte îi paște pe frații noștri de la sud de Dunăre: se află în mijlocul unui cazan satanic, al urii de nedescris a celor mulți și schelălăitor de slabi, în fața celor puțini, dar eroici în duh și simțire.

Iată ce ne semnaleză Florin Cândroveanu, în legătura cu atitudinea, din Grecia (chipurile, țară europeană, modernă, creștin - ortodoxă, membră a N.A.T.O.), față de aromâni: menționăm că Grecia nu admite minoritățile naționale - atitudine exprimată într-un ziar din **ATENA**, iar nu de undeva din satele de pescari, de prin insule: „*Unde îi veți întâlni pe acești așa-ziși vlahi, cu limba lor vlăhicească, pe strada, la târg, la locul de muncă, rupeți-le picioarele, smulgeți-le limba. Aici este Elada, și ea e a elenilor. Scopul scuză mijloacele*" (**România liberă**, nr. 2135, vineri 4 aprilie 1997 - articolul din pag. 2: **Mai sunt tratate**).

S-ar putea spune că această poziție este una singulară, extremistă etc. - iar nu una caracteristică grecilor, în general. Dar *prin politica grecească de stat* - se fac toate eforturile pentru asimilarea națională a aromânilor - deci se operează guvernamental la dizolvarea completă a etniei aromâne.

Această ură pare complet disproporționată, față de rezultatele dezastruoase (pentru aromâni) ale asimilării forțate, de către greci. Dar nu e așa: ura este una *corect* calibrată (din punctul de vedere al grecilor): neo-grecii, un neam secăt, de mult, de sute de ani, dacă nu de mii - de vraga misiunii divine, neo-grecii - un neam cuprins de forțele ahrimanice, pătrund în oricare trup părăsit de viață, dar care refuză să-și înapoieze forma epuizată (de semantică etnică, de misiuni etnică) - țarinei. Ei bine, acești neo-greci refuză să dispară, pentru a lăsa lor neamurilor care *de-acum încolo* vin, proaspete, cu Misiunea lor Divină. Acești neo-greci refuză ștafeta spirituală, decentă și dreaptă - urlă sălbatic, înfiorător, de invidie și mânie neputincioasă, văzînd-clarvăzînd (căci și Satana are momente de clarviziune) cum rămâne, viu și cu viitor, un neam al românilor. Urletul lor monstruos stârnește și întreține speranța noastră: cu cât urlă ei mai tare, cu atât e mai limpede că îndoielile cu privire la vigoarea profundă a neamului nostru izvorăsc din îngrijorarea, cu vedere scurtă, a unor copii (ingenui - dar ingenuitatea nu ține loc de clarviziune) - iar nu din adevăr. **Misiunea noastră Sacră va fi împlinită, printre urletele dezlănțuite, dar fără spor, ale satanelor lumii.**

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

activitățile bibliotecii municipale adjudene/parteneriat cu c.t. „gh.balș”-adjud

SĂPTĂMÂNA BIBLIOTECII ADJUDENE,

Ediția a XXIX-a, 1-7 octombrie 2012

LUNI, 1 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 11⁰⁰

*Deschiderea Săptămânii Bibliotecii Adjudene

ora 11³⁰

***Universul toamnei** - expoziție de lucrări artistice, expun preșcolarii și elevii de la Grădinițele și Școlile adjudene

ora 12⁰⁰

*Vernisarea expoziției de caricatură „Sens și semnificație” al artistului: **C-TIN PAVEL**

ora 13⁰⁰

* **Deschiderea Clubului de origami**

Bibliotecar **Ciprian Irimescu**

CASA DE CULTURĂ „TUDOR VORNICU” ADJUD

ora 16⁰⁰

*Vernisajul expoziției de desene „Canton 248 - Adjudu Vechi” a artistului adjudean **VASILE**

ANGHELACHE

Sesiune lansari de carte

Lansarea volumului „Lanțul” al scriitorului adjudean: **LIVIU IOAN STOICIU** - membru a Uniunii Scriitorilor din România

Editura Tipo-Moldova, Iași, 2012

Scriitorul **ADRIAN BOTEZ** - membru a Uniunii Scriitorilor, își lansează cărțile:

***Cazul Dacia**, Rm. Sărat: Editura Rafet, 2011

***Liniștea lumii**, Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011

***Obârșii**, Rm. Sărat: Editura Rafet, 2012

***Normalitatea reacționară : sinergia scris -făptuire-ființare cosmică**, la Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce. Rm. Sărat: Editura Rafet, 2012

Invitați: **Ion Pachia-Tatomirescu, Corneliu Antoniu, Lascăr Stan, Paul Spirescu, Fevronia Spirescu, Ana Vîrlan, Elena Topșa, Popovici Ellen, Mocanu Cătălin, Gheorghe Neagu, Ștefania Oproescu, Ion Croitoru, Marin Moscu, Culiță Ușurelu, Janine Vladislav, Virgil Panait, Virgil Răileanu, George Pătrășcanu, Marin Ifrim, Tudor Cicu, C-tin Marafet, membrii cenaclului revistei "Contraatac".**

MARȚI, 2 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 10⁰⁰

***Chipul lui Dumnezeu văzut prin ochii copiilor** - expoziție de grafică, pictură icoane și origami – expun elevii de la Cercul parohial Ruginești, îndrumați de Protopop Preot **ION CIOBOTEA**

ora 11⁰⁰

***Sfinții, mijlocitorii oamenilor către Dumnezeu** - expoziție de icoane realizate de elevii Colegiului Tehnic „Gheorghe Balș”, îndrumați de prof. **Alina Albeiu**

ora 11³⁰

***Cântec de toamnă** - moment artistic prezentat de preșcolarii Grădiniței nr.4 îndrumați de doamnele educ. **Aurica Răuță, Tincuța Trif, Elionora Munteanu și Claudia Balaban**

ora 12⁰⁰

GEORGE ZARAFU - membru a Uniunii Scriitorilor din România lansează volumul „**Lumea prin care am trecut**”. București: Editura Fundației Culturale LIBRA, 2012

Invitați: **Ion Croitoru, George Pătrășcanu**

MIERCURI, 3 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 11⁰⁰

***Artă și imaginație** - expoziție de lucrări artizanale realizate de copiii de la CHARTA Adjud - Fundația Pro Armonia Focșani

Sesiune lansari de carte

ora 12⁰⁰

Conf.dr. **COSTICĂ NEAGU**, președintele **Asociației „Simion Mehedinți”** lansează volumul:

Didactica pentru limba și literatura română în învățământul primar. Editura Terra, Focșani, 2011

*Lansarea volumului „**Stropi de senin**”: **catrene umoristice**. Adjud: Armonii culturale, 2012

Autor : **Ion Croitoru**

ora 14⁰⁰

2012 - Anul Caragiale

***Caracterul național și universal al operei lui I.L. Caragiale**

Expune: **ION CROITORU**- scriitor adjudean

JOI, 4 OCTOMBRIE

ora 8³⁰-9³⁰

***Un balon de cultură** - campanie de promovarea lecturii cu participarea elevilor de la Liceul „**Emil Botta**” și **Clubul Copiilor Adjud**, coordonați de prof.: **Ionel Avram, Luminița Lungu și Petre Valea**

Biblioteca Municipală

ora 10⁰⁰

***Să mâncăm sănătos** - expoziție de carte

ora 11⁰⁰

***Simfonia toamnei** - moment artistic prezentat de corul de elevi „**Armonia**” al Șc. „**Angela Gheorghiu**” sub îndrumarea prof. **Ionela Chiriac**

ora 11³⁰

2012 - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații

***Vârsta de aur și calculatorul** - cursuri de inițiere în utilizarea calculatorului și internetului pentru vârstnici pe calculatoarele **BIBLIONET**.

Bibliotecar **Ciprian Irimescu**

ora 12⁰⁰

Prof. univ.dr. **Gheorghe Mencinicopschi** - **Directorul Institutului de Cercetări Alimentare de vorbă cu cititorii**

Lansarea volumului „**Adevărul despre alimente, nutriție sănătoasă și diete-Ortodietoterapie**”. Gheorghe Mencinicopschi, Ioana Claudia Mencinicopschi, Cristian Cîmpean. București: Editura Medicală, 2012

Prezentarea cărților:

Și noi ce mai mâncăm?- 7 volume (Ediția GSP). Prof. dr. Gheorghe Mencinicopschi. Snagov: Coreus, 2011

Revoluție în bucătărie- reînvață să gătești sănătos (Prima carte de gastronomie nutrițională. Prof.dr.Gheorghe Mencinicopschi. Snagov : Coreus, 2011

VINERI, 5 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 10⁰⁰

***Ziua Mondială a Educației** - expoziție de carte

ora 11⁰⁰

DUMITRU BARĂU lansează volumul:

***Casa umbrelor**, Brăila: Ed. Zeit, 2012

Prezentare de carte:

DUMITRU ANGHEL

„**Critică literară și muzicală**”, Ed. Zeit, Brăila, 2012

Invitați: **Lascăr Stan, Ion Catană, Adrian Botez, Paul Spirescu, Ion Croitoru,**

SĂMBĂTĂ, 6 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 10⁰⁰

***110 ani de la nașterea scriitorului și filosofului Petre Țuțea (1902-1991)**- expoziție de carte

ora 11⁰⁰

***Experiment și creativitate în învățământul nonformal**

Expunere: prof. **Petre Valea**

ora 12⁰⁰

***O secundă pentru viața ta**” – teste de circulație pe calculatoarele **BIBLIONET**

prof. **Petre Valea – Clubul Copiilor Adjud**

DUMINICA, 7 OCTOMBRIE

Biblioteca Municipală

ora 11

***Imagini și culoare din poveștile îndrăgite** - expun utilizatorii de la Clubul de pictură al bibliotecii

ora 12

***Călător prin Europa** - vizionare colectivă. Sala multimedia

Director: prof. Tatiana VALEA

revista revistelor culturale

ProSAECULUM, Focșani, Anul XI, nr. 5-6 (81-82), iulie-sept. 2012: Redactorul-șef, prof. **Mircea DINUTZ**, reușește, din nou, un număr de excepție! *Cursa pentru Premiul Nobel* (editorial de M. DINUTZ: “*Cursa pentru Premiul Nobel continuă, dar – să sperăm – pe coordonate etice mai ferme!*”), *Jurnalul poemelor*, de LIS, C. Călin: “*Scriu atent despre adevăr*”, Traian D. LAZĂR: *Caragiale și modernitatea*, Dan BRUDAȘCU: “*Șantajul și etajul*” (prezintă cartea lui George Stanca – “*Șantajul și etajul – Pamfil Șeicaru, între legend și adevăr*”), Diana PAVEL CASSESE: *Petru Cercel și relațiile sale cu Italia* etc. Poezie de bună calitate, proză subtil-analitică, recenzii bine temperate.

REGATUL CUVÂNTULUI (serie nouă), Anul II, nr. 8 (10), București: Directorul revistei, **N.N. NEGULESCU**, riguros, ca întotdeauna, cu factorul esthetic. Isabela VASILIU-ȘCRABA – *Despre G. Liiceanu și plagierea de tip „inadequate paraphrase” la Patapievici*, Ștefan Doru DĂNCUȘ, teribil și

dureros de autentic, ca de obicei – **Osânda de a fi scriitor** (“*Au fost stinse în fașă toate firavele răzvrătiri, „soluțiile” legiuitorilor au omogenizat totul, suntem spectatorii celui mai umilitor sărut – cel al lui Iuda: sub pretextul protejării lui, omul este vândut zilnic pe tarabă. Admise de toate țările pământului, sclavia și traficul legal cu înșelăciunea au devenit o obișnuință. Ar fi nimerit să ne întrebăm cine este partenerul de afaceri al justiției(...) Nu mai e mult până când „sistemul” - o noțiune invizibilă! - va îngenunchia definitiv omul, o expresie materială, palpabilă, vie. Pe altarele hidoase ale „sistemului” arde zilnic jertfa incozilor, băgați la grămadă în crematoriu, incinerăți pentru că au avut naivitatea de-a crede că vor fi judecați corect*”), Cezarina ADAMESCU - Rugi și ruguri. O incursiune în universal temporal sacralizat prin jertfa de sine...Corneliu LEU – Despre redescoperirea democrației (“*Ca să rămânem la obiectivitatea unei inventarieri, trebuie să vedem exact ce înseamnă cei peste opt milioane de participanți la vot, cele sub opt milioane de voturi care-l alungă respingându-l categoric pe cel ales cu mult mai puține, raportul dintre aceste două cifre puse în ecuație cu cele exprimate de votările anterioare, explicarea diferenței nu numai semantice dintre „absenteism” și „boicot”, definirea aspectelor acestui ultimo termen, de la voința personală a liberei exprimări până la manipularea penală a liberei exprimări...*”). Ce mai putem cere unei reviste, dincolo de esthetic, etic, atitudine fermă și curajoasă? Probabil, harul divin al transgresării lumii...

ONYX, Anul I, nr. I, octombrie 2012: Revista inaugurată de **Ioan MITITELU**, la **Dublin/IRLANDA**, nu are nevoie de firitiselile convenționale: a început cu dreptul, cu pieptul înainte, semănând, ca fibră morală, cu ctitorul ei (“*În mod firesc a venit și ideea înființării unei reviste literare, de care se face <<vinovat>> domnul redactor-șef Ioan Mititelu, revistă care se va tipări în Dublin și va fi difuzată atât în Irlanda, cât și în România. Intenția noastră este aceea de a reuni în paginile revistei Onyx scriitorii români din Diaspora, unii dintre ei consacrați și scriitori din țară, nume importante în literatură. Ne propunem ca în fiecare număr (pentru început revista va apărea la două luni) să promovăm câteva noi ”nume”, în al căror destin literar avem încredere. (...)Cu sufletele noastre hrănim și îngrijim acești sămburi pentru a rodi, iar de roadele lor să vă bucurați voi, oamenii!*”)! Iată câteva nume și titluri de articole cultural-literare: Th. CODREANU – *Eminescianismul lui Cezar Ivănescu*, Lucian VASILIU – *Jurnal junimist inedit*, Veronica PAVEL-LERNER/CANADA – *Amintiri despre N. Steinhardt*, Ion SCOROBETE – *Cibernetică, minoic, derizoriu, Ithaka...*

PALIA LITERARĂ, Anul I, nr. 2-3, magazine cultural internațional, Hunedoara: Redactor șef al noii reviste fiind Eugen EVU (Poet și ctitor perpetuu, de mari reviste!), iar Director fondator, scriitoarea Elena SGONDEA – putem fi siguri că totul va merge bine! Paradoxistul “*versat*”, Eugen EVU, “*atacă la baionetă*”, dintru început – având drept țintă, cum altfel? – Minciuna, Trădarea, Fariseismul (cf. **Dilema veche...nouă**): “*S-a spus corect că bolile indivizilor sunt, în extenso, bolile societății. Intrați, încă dinainte de acel 11 septembrie negru, așadar în decembrie 1989, (după 22!) în Zona Terror, românii au strigat în zadar, „cine a tras în noi/ după 22!? „Sau au întrebat „cine sunt teroriștii”?- etc. Tenebrele celei mai sinistre farse din istoria lor, ale revoluției cu patru capete, ale contrarevoluției (de fapt!) – rămân, iară, după 22 de ani... Deoarece așa se vrea, neidentificat ca atare: marele terorist colectiv este El, idolul Teror, cu o mie și una de picioare, miriapodul, coropișnița societate anonimă...).* Pamflete și poezie de bună calitate (semnează: LIS, Violeta BERCARU, George ANCA, Zorina SENTICI, Elena Daniela SGONDEA etc.).

VATRA VECHE, Anul IV, nr. 11 (47), nov. 2012, Tg. Mureș: O revistă care, luată “*pe aripi*” de Nicolae BĂCIUȚ, confirmă și se “*aprinde*”, de la număr la număr. Am aflat în paginile ei cea mai frumoasă evocare, cel mai impresionant “*in memoriam*”, pe care l-am văzut scris, în presa românească, în ultimii ani de “*plecări la îngeri*” a artiștilor noștri de neînlocuit... – și adresat “*dresorului*” de stihuri din două limbi-surori, româna și franceza (*In memoriam/carte poștală - ROMULUS VULPESCU*, de N. Băciuț): “*I-am admirat lui Romulus Vulpescu semeția, figura lui impozantă, de haiduc, sub care se ascundea însă o fire delicată, de rară noblețe și sensibilitate... Cărțile lui aveau eleganță, substanță, unele adevărate piese de colecție. Mulți poeți francezi (François Villon, Charles d'Orléans, François Rabelais și Alfred Jarry) au devenit și români, prin inegalabilele sale traduceri. (...)Ar fi implinit, în 5 aprilie, anul viitor, optzeci de ani. Ar fi meritat o astfel de aniversare. Rămâne să-l aniversăm în inimile noastre, rostindu-i <<cuvintele potrivite>> unei vieți de adevărat artist al cuvântului*”.

MIORIȚA USA/Sacramento/California, Anul VI, nr. 69, nov. 2012: Ne-a reținut atenția, din acest număr al revistei lui Viorel NICULA, nu articolele despre... Fuego, ci excelenta prezentare de personalități științifice românești autoritare, al Simonei Botezan - **Libertas Mathematica (Partea II) - Urmașii lui Pompeiu, Țițica, Moșil, Myller, Popoviciu ...** - dar și reportajul Marei Circiu - **Sfințirea Bisericii Sfânta Maria din Dacula, Georgia** : *“Pe data de 5 mai 2011, în febra pregătirilor, cu două săptămâni înainte de data stabilită pentru sfințirea Bisericii, Dumnezeu ne trimite o încercare care va rămâne mult timp în memoria comunității noastre. Un incendiu izbucnit la 4:00 am produce pagube devastatoare noii clădiri. Incendiul produs va necesita o remodelare amănunțită a interiorului Bisericii. Timp de patru luni Sfânta Liturghie se va desfășura în aer liber în timp ce clădirea Bisericii este în reconstrucție. Reconstrucția bisericii aduce îmbunătățiri construcției inițiale și cu aceasta ocazie s-a construit actualul balcon pentru corul Bisericii. (...) Toată lucrarea noastră s-a încununat cu slujba de sfințire. Suferințele noastre care constituie cărămizile din zidul Bisericii, jertfa noastră curată adusă lui Dumnezeu au fost sfințite împreună cu clădirea”*.

CREDINȚA ORTODOXĂ, Anul XVI, nr. 9 (187), sept. 2012, Bacău: Revista condusă de Ioan ENACHE nu slăbește, nicio clipă, focul luptei cu cel rău, cu răul din noi! *“Să dorești mântuirea la toată suflarea”* (interviu cu Monahul Proclu, de la Metocul lui Bălan), *Știm să purtăm crucea nedreptății?* – interviu cu Părintele Paisie Aghioritul), *Școală de lașitate*, de Marius Iordăchioaie : *“Oare când am ajuns așa de mulțumiți cu starea noastră de pioasă lașitate, fraților? (...) Oare nu de când am acceptat principiul separării Bisericii - de Stat, al credinței - de actul civic, al curajului hristic - de domeniul politic, al iubirii creștine- de educație etc. (...) La urma urmei, stimați activiști ai civilizației occidentale, cine Îl depășește pe Hristos în civilizație, noblețe, rafinament, toleranță și pacifism?”* O, Doamne, cât de luminate întrebări! Și ce răspunsuri păduchioase și bâlbâite, ori umflate prostește, cu aer curcănesc - da societatea noastră, de azi, *“modernă”* și *“occidentalizată”*, **PÂNĂ LA A DECESUL SPIRITUAL DEPLIN!!!**

CETATEA LUI BUCUR, nr. 4, octombrie 2012, București: Redactor-șef – Elisabeta IOSIF: *“Toamna pictează dealul, aprinzând focul anotimpului./(...) Mereu, ca un terapeut, deschide calea spre Cetate (...) Toamna ne-aduce nemurirea, sub semnul focului”* - poetă și ziaristă de excepție, domnia sa reunește, în preajma-i luminată (precum titanul Duhului, **ARTUR SILVESTRI**, altădată...!) elitele, treze și active, ale scrisului românesc actual (din România și din Diaspora românească!): Al. Florin ȚENE (*“Sunt o carte despre prietenul Eminescu”*), Georgeta RESTEMAN (*Visând la toamna de-acasă*), Octavian LUPU (*O plimbare fermecătoare, prin Cartierul Latin, din Paris*), Elena BUICĂ (*Impresii din România anulului 2012*) etc. etc. La bună, spornică în Duh, revedere!

PERMANENȚE, Anul XV, nr. 9, septembrie, 2012, București: O redacție copleșită de chenare negre: cei *“plecați la îngeri”*... Au mai rămas, *“pe baricade”*, dintre veterani: Nicolae ROȘCA, Bogdan MUNTEANU, Dan RĂDULESCU, Gh. STOICA. Dar revista își *“împrespătează sângele”* (otrăvit de vremile cumplite, pe care le-am străbătut și nu conținem să le străbatem!), precum Făt-Frumos! Numărul de față nu suferă, deloc, la capitolul străluciri calitative: Isabela VASILIU-SCRABA (**Scriitorii invizibili – Vintilă Horia, Mircea Eliade, Horia Stamatu, Petre Țuțea, Mircea Vulcănescu, Traian Herseni**), dr. Vasile LUPU (**Martiriul de la Vaslui** – analizând perioada dictaturii carliste, autorul parcă privește pe fereastră... cu excepția afirmațiilor despre valoarea spiritual a tineretului actual: *“Încorsetarea politică, abolirea drepturilor cetățenești, subminarea justiției, arbitrariul deciziilor administrative și polițienești – au lovit puternic conștiința națională și, mai ales, tineretul naționalist, educat în spiritual onestității, disciplinei, demnității naționale, muncii, ordinii și corectitudinii”*...), Dan RĂDULESCU (*Câteva considerații despre examenul de bacalaureat și sistemul românesc de învățământ: “Ceea ce s-a întâmplat anul acesta și ceea ce se va întâmpla în următorii - nu va fi decât rezultatul semănătorilor de vânt: câteva generații vor fi imbecilizate, reduse la stadiul celor mulți, dar proști, cărora li se va acorda atenție numai în anii electorali!”*), Fundația George Manu: **Portretul unei epoci - România anilor 1930** (evenimente, mentalități, moravuri) etc. etc.

Ion Z. BARDĂ

Editor revistă: **Editura RAFET – RÂMNICU SĂRAT**/Director editură:
CONSTANTIN MARAFET

Director revistă: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic "Gheorghe Balș"-Adjud/ROMÂNIA)

COLEGIUL REDACȚIONAL (în ordine alfabetică):

- CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – **Galați/ROMÂNIA**;
- prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFIȚEI** – scriitor, critic, sanscritolog, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Focșani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea **București/ROMÂNIA**;
- IONUȚ CARAGEA** – scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură (fondează, pe 16 iulie 2008, împreună cu poetul **Adrian Erbiceanu**, Asociația Scriitorilor de Limbă Română din Québec –**ASLRQ** - și Editura **ASLRQ**) – **Montréal/CANADA**;
- LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editură – **Montréal/CANADA**;
- prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traducător, scriitor, jurnalist – **Galați/ROMÂNIA**;
- IOAN MICLĂU**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultură – **Sydney/AUSTRALIA**;
- prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "Gheorghe Balș"-Adjud/ROMÂNIA;
- IONEL NECULA**, profesor și filosof, om de cultură – **Tecuci/ROMÂNIA**;
- VIOREL NICULA** – jurnalist, om de cultură – **Sacramento, California/SUA**;
- prof. univ. dr. **GABRIELA PACHIA-TATOMIRESCU** - scriitor, traducător, eseist, jurnalist – **Timișoara/ROMÂNIA**
- AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, red. șef al revistei literare "*Citadela*", directorul editurii „*Citadela*”, **Satu Mare/ROMÂNIA**;
- prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „*Gheorghe Balș*”-Adjud/ROMÂNIA;
- cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- **Hațeg/ROMÂNIA**;
- LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – **București/ROMÂNIA**;
- GEORGE LIVIU TELEOACĂ** – cercetător genetică lingvistică – **București/ROMÂNIA**.

Secretar de redacție: MIHAELA MUȘAT (cl. A XII-a E, C.T. "*Gh. Balș*”-Adjud).

Elevi/studenti colaboratori permanenți: Valerian CĂLIN (absolvent C.T. „*Gh. Balș*”-Adjud); **Laura Lucia MIHALCA** – studentă la Filologie și Arte Plastice – București; **Andrei GRAPĂ** (absolvent al C. T. „*Gh. Balș*”- Adjud); **Mădălina SAMOILĂ**, cl. a XI-a F (C.T. "*Gh. Balș*”-Adjud); **Elena ȘERBAN**, cl. a X-a E (C.T. "*Gh. Balș*"); **Mădălina DOBRE**, cl. a X-a E (C.T. "*Gh. Balș*"), **Oana MĂZGĂ**, cl. a X-a E (C.T. "*Gh. Balș*"), **Sorina CHIRIAC**, cl. a X-a E (C.T. "*Gh. Balș*"); **Mădălina PAVEL**, cl. a X-a E (C.T. "*Gh. Balș*").

Redactare computerizată: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Corectură și tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redacției: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poștal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Adresa electronică a site-ului: www.adrianbotez.com

Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 – 4907 ISSN 1841 - 4907

**Numărul de față al revistei “CONTRAATAC” a fost sponsorizat,
integral, prin
generozitatea și bunăvoința PRIMĂRIEI MUNICIPIULUI ADJUD**
